

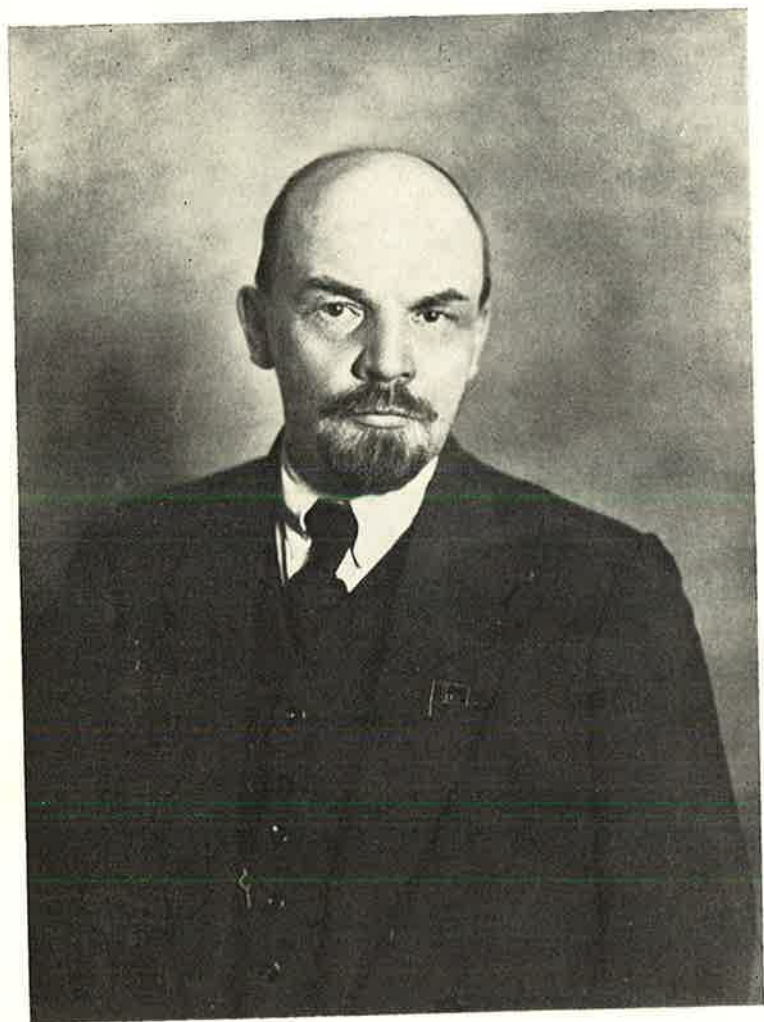
நூல்கள்
மார்க்ஸ்
எங்கெல்ஸ்
லெனின்

லெனின்

தேசிய இனப்
பிரச்சினைகளும்
பாட்டாளி வர்க்க
சர்வதேசியவாதமும்

W. J. Wood (Seam)

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

ஸெனின்

தேசிய இனப்
பிரச்சினைகளும்
பாட்டாளி வர்க்க
சர்வதேசியவாதமும்

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

В. И. Ленин
ВОПРОСЫ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ
И ПРОЛЕТАРСКОГО ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМА

на тамильском языке

V. I. Lenin
QUESTIONS OF NATIONAL POLICY
AND PROLETARIAN INTERNATIONALISM

in Tamil

முதல் பதிப்பு 1969
இரண்டாம் பதிப்பு 1987
© முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1987

Л 0101020000—735
014(01)—87 314—87

பொருளடக்கம்

ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சி யின் தேசிய இனச் செயல்திட்டம் . . .	7
தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்	18
1. மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்	19
2. “தேசிய இனக் கலாசாரம்”	24
3. “ஒன்றுகலத்தல்” என்பது பற்றிய தேசிய வாதப் பூச்சாண்டி	31
4. “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி”	42
5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளும்	53
6. மையப்படுத்தலும் தன்னாட்சியும்	62
தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை	74
1. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்றால் என்ன?	75
2. இப்பிரச்சினையை வரலாற்று ரீதியில் திட்ட வட்டமாக முன்வைத்தல்	83
3. ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் திட்ட வட்டமான சிறப்பியல்புகளும் ருஷ்யாவின் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகச் சீரமைப்பும்	89
4. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வத் தன்மை”	96
5. தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாத	

முதலாளி வர்க்கமும் சோஷலிஸ்டு சந்தர்ப்பவாதிகளும்.	106
6. ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிதல்	122
7. 1896ஆம் ஆண்டு லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரசின் தீர்மானம்	131
8. கற்பனைவாதி கார்ல் மார்க்கம் காரியவாதி ரோஸா லக்ஸம்பர்க்கும்	138
9. 1903ஆம் ஆண்டு வேலைத்திட்டமும் அதன் கலைப்பாளர்களும்	150
10. முடிவுரை	164
மகாருஷ்யர்களின் தேசிய இனப் பெருமிதம் பற்றி	172
சோஷலிசப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும். ஆய்வுரைகள்	180
1. ஏகாதிபத்தியமும் சோஷலிசமும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் விடுதலையும்	180
2. சோஷலிசப் புரட்சியும் ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமும்	181
3. சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவமும் கூட்டாட்சியுடன் அதன் உறவும்	184
4. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைத்தல்	186
5. தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி மார்க்சியமும் புரூதோனியவாதமும்	189
6. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் சம்பந்தமாக மூன்று விதமான நாடுகள்	192
7. சமூக-தேசியவெறியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும்	194
8. அடுத்தவரும் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஸ்தூலமான கடமைகள்	196
9. சுயநிர்ணயத்தின்பால் ருஷ்யாவின் மற்றும் போலந்து சமூக-ஜனநாயகமும் இரண்டாவது அகிலமும் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு	197

சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு 203

1. சோஷலிசமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் 205
  2. ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் ஜனநாயகம் “செயல் முறையானதா?” 211
  3. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன? 215
  4. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பதா அல்லது எதிர்ப்பதா? 220
  5. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்? 226
  6. இந்தப் பிரச்சினையில் காலனி நாடுகளையும் “ஐரோப்பாவையும்” வேறுபடுத்திக் காட்ட முடியுமா? 230
  7. மார்க்சியமா அல்லது புரூதோனியவாதமா? . 234
  8. டச்சு, போலிஷ் சர்வதேசியவாத சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நிலையில் தனி அம்சமும் பொது அம்சமும் 247
  9. காவுத்ஸ்கிக்கு எங்கெல்கின் கடிதம் 254
  10. 1916ல் நடந்த ஐரிஷ் எழுச்சி 256
  11. முடிவுரை 264
- தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “தன்னாட்சிமயமாக்கல்” 267
- தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “தன்னாட்சிமயமாக்கல்” (தொடர்ச்சி) 271
- பதிப்பாளர் குறிப்புகள் 277
- பெயர்க் குறிப்பகராதி 312

**ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக
தொழிலாளர் கட்சியின் தேசிய இனச்
செயல்திட்டம்**

மத்தியக் கமிட்டி கூட்டம், அறிவிப்பில்¹ அச்சிடப்பட்டிருந்த தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது, தேசிய இனச் செயல்திட்டம் பற்றிய பிரச்சினையைக் காங்கிரசின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்த்துள்ளது.

புரட்சி எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் கொள்கை முழுவதிலும், பூர்ஷ்வாக்களின் வர்க்க உணர்விலும், பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியாகிய ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக கட்சியிலும் தேசிய இனப் பிரச்சினையானது ஏன், எவ்வாறு தற்சமயத்தில் முதலிடத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது தீர்மானத்திலேயே விவரமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நிலைமை தெளிவாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் இவ் விஷயத்தைப் பற்றி விளக்கத் தேவையில்லை. அந்நிலைமையும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் தேசிய இனச் செயல்திட்டத்தின் அடிப்படைகளும் சமீப காலத்தில் மார்க்சியத் தத்துவார்த்த இலக்கியத்தில் ஆராயப்பட்டுள்ளன (ஸ்தாலினின் கட்டுரை² இங்கே மிகவும் பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது). ஆகவே இந்தக் கட்டுரையில் முழுக்க முழுக்கக் கட்சிக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து இப்பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறுவதோடும், ஸ்தொலீப்பின்-மக்லக் கோவ் ஒடுக்குமுறையின் விளைவாய் பத்திரிகைச் சுதந்திரம் நசுக்கப்பட்டுள்ளதால் சட்டபூர்வமான பத்திரிகைகளின் மூலம் வெளியிட முடியாத விளக்கங்களை அளிப்பதோடும் நிறுத்திக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நாம் கருதுகிறோம்,

பழைய நாடுகளின், அதாவது ஐரோப்பிய நாடுகளின் அனுபவத்திலிருந்தும், அந்த அனுபவத்தின் தத்துவார்த்த வடிவமாகிய மார்க்சியத்திலிருந்தும் கற்றுக்கொண்டே ருஷ்யாவில் சமூக-ஜனநாயகவாதம் உருப்பெற்று வருகிறது. நமது நாட்டின் விசேஷ அம்சங்களும், நமது நாட்டில் சமூக-ஜனநாயகவாதம் நிறுவப்படுகின்ற வரலாற்றுக் கட்டத்தின் விசேஷ அம்சங்களும் பின்வருமாறு: முதலாவதாக, ஐரோப்பாவினின்று வேறான வகையில் நமது நாட்டில் சமூக-ஜனநாயகவாதமானது பூர்ஷ்வா புரட்சிக்கு முன்னதாகவே உருப்பெற ஆரம்பித்து, அப்புரட்சியின் போது தொடர்ந்தும் உருப்பெற்று வருகிறது. இரண்டாவதாக, பொதுவான பூர்ஷ்வா, குட்டி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகத்திலிருந்து பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தை வேறாகப் பிரிப்பதற்கான தவிர்க்க முடியாத போராட்டம்—பொதுவாக, எல்லா நாடுகளிலும் நிகழ்ந்த போராட்டமே இது—மேற்கு நாடுகளிலும் நமது நாட்டிலும் மார்க்சியம் முழுமையாகத் தத்துவார்த்த வெற்றிபெற்றுவிட்ட சூழ்நிலையில் நம் நாட்டில் நடைபெற்று வருகிறது. எனவே, இப்போராட்டத்தின் வடிவமானது மார்க்சியத்துக்கான போராட்டம் என்று கூறுவதை விட “கிட்டத்தட்ட மார்க்சியச்” சொற்றொடர்களுக்குப் பின்னால் ஒளித்து வைக்கப்பட்டுள்ள குட்டி பூர்ஷ்வா தத்துவங்களுக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் நடத்தப்படும் போராட்டம் என்று கூறுவது பொருத்தமாகும்.

“பொருளாதாரவாதம்”³ (1895—1901), “சட்ட பூர்வமான மார்க்சியம்”⁴ (1895—1901, 1902) ஆகிய வற்றில் ஆரம்பித்து, இவ்வாறு இருக்கிறது விஷயம். ஒரு புறம் இப்போக்குகளுக்கும் மறு புறம் மென்ஷிவிசத்துக்கும்⁵ (1903—1907) கலைப்புவாதத்துக்கும்⁶ (1908—1913) இடையிலுள்ள நெருங்கிய அன்னியோன்னியமான தொடர்பையும் உறவையும் வரலாற்று உண்மைகளைக் கண்டு பின்பாங்குபவர்கள் மட்டுமே மறந்துவிட முடியும்.

ருஷ்யாவின் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தத்துவத்திலும் நடைமுறையிலும் மார்க்சியத்தின் முதலாவது, அடிப்படை ஆதாரத்தை நிறுவி, 1901—1903ல் ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சிக்காகச் செயல்திட்டத்தை

தீட்டிய, இறுதியில் தீட்டிவிட்ட பழைய இஸ்க்ரா⁷ பத்திரிகையானது மற்றப் பிரச்சினைகளின் விஷயங்களில் செய்ததைப் போலவே, தேசிய இனப் பிரச்சினையிலும் குட்டி பூர்ஷ்வா சந்தர்ப்பவாதத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பவாதமானது புந்து⁸ ஸ்தாபனத்தின் தேசியவாதப் போக்குகளிலும் ஊசலாட்டங்களிலும் முதன் முதலாக வெளிப்பட்டது. புந்தின் தேசியவாதத்தை எதிர்த்து பழைய இஸ்க்ரா ஒரு உறுதியான போராட்டத்தை நடத்தியது; இதை மறந்துவிடுவது என்பது நம்மை நாமே மறந்து விடுவதற்கு ஒப்பாகும்; ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக தொழிலாளர் இயக்கம் முழுவதின் வரலாற்று வேர்களினின்றும் சித்தாந்த வேர்களிலிருந்தும் நம்மைத் துண்டித்துக்கொள்வதற்கு ஒப்பாகும்.

மறுபக்கத்தில், 1903 ஆகஸ்டு மாதம் நடந்த இரண்டாவது காங்கிரசில் ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்டம் இறுதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பொழுது ஒரு போராட்டம் நடந்தது. செயல்திட்டக் கமிஷனில் அது நடைபெற்றதால் அது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டில் குறிக்கப்படவில்லை. அக்கமிஷனுக்குக் கிட்டத்தட்ட எல்லா காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் அப்பொழுது போயிருந்தார்கள். போலந்து நாட்டு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சிலர் “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” பற்றி சந்தேகங்களை எழுப்புவதற்காகச் செய்த அசட்டுத்தனமான முயற்சியை (முற்றிலும் வேறானதொரு கோணத்திலிருந்து சந்தர்ப்பவாதத்தை நோக்கியும் தேசியவாதத்தை நோக்கியும் வழுவிச் செல்வதற்கான முயற்சி அது) எதிர்த்து நடந்தது அப்போராட்டம்.

இன்று, பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட, அதே இரண்டு அடிப்படையான வழிகளில் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டத்துக்கும், ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாதிக்கும் புறநிலைச் சூழ்நிலை முழுமைக்கும் இடையில் ஆழ்ந்த தொடர்பு இருக்கிறது என்பதையும் அது அதே சமயம் காட்டுகிறது.

ஆஸ்திரியாவில் நடந்த புரூன் காங்கிரசில் (1899) “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிச்” செயல்திட்டம்,

(இதை கிரிஸ்டன், எல்லென்போகென், மற்றும் பலரும் ஆதரித்துப் பேசினர்; இது தெற்கு ஸ்லாவுகளின் மசோதாவில் கூறப்படுகிறது) நிராகரிக்கப்பட்டது. நிலப்பரப்பின் அடிப்படையில் தேசிய இனத் தன்னாட்சி அங்கீகரிக்கப்பட்டது. எல்லாத் தேசிய இனப் பிரதேசங்களும் கட்டாயமாக ஒன்று சேர்ந்து ஐக்கியம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்ற சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பிரசாரமானது “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்ற கருத்துக்கு இடம் தந்து நிற்கும் ஒரு சமரச முறைதானையொழிய வேறில்லை. துரதிருஷ்டவசமான இந்தக் கருத்தின் பிரதான தத்துவாசிரியர்களே இக்கருத்தானது யூதர்கள் விஷயத்தில் பொருந்தாததாகும் என்பதை விசேஷமாக வலியுறுத்தினார்கள்.

ஒரு சிறிய சந்தர்ப்பவாதத் தவற்றைப் பெரிதாக வளர்த்து அதை ஒரு சந்தர்ப்பவாதக் கொள்கையாக உருவாக்கும் வேலையையே தங்களது தொழிலாகக் கொண்ட மனிதர்கள் ருஷ்யாவிலும் வழக்கம் போலக் காணப்படுகிறார்கள். ஜெர்மனியில் இருந்த பெர்ன்ஷ்டைன் ருஷ்யாவில் வலதுசாரி காடேட்டுகளை¹⁰—ஸ்துருவே, புல்காக்கல், துகான் முதலியவர்களை—தோற்றுவித்ததைப் போல ஒட்டோ பெளவருடைய (அதி ஜாக்கிரதையான காவுத்ஸ்கி சொல்லியதைப் போல!) “சர்வதேசியவாதத்தைப் பற்றிய மறதியானது”, ருஷ்யாவில் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிக்” கருத்தை எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் குட்டி பூர்ஷ்வாப் போக்குகள் மிகப் பலவும் (புந்தும், 1907ல் நடந்த சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களது தேசிய இனக் கட்சிகளின் மகாநாடும்) முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குக் காரணமாயிருந்தது. மேற்கு ஐரோப்பிய சந்தர்ப்பவாத விஷக் கிருமிகள் நமது நாகரிகமற்ற பூமியில் உண்மையான கொள்ளைநோய்களை எப்படி உண்டாக்குகின்றன என்பதற்கோர் உதாரணமாகப் பின்தங்கிய ருஷ்யா விளங்குகிறது என்று கூறலாம்.

ஐரோப்பாவில் மக்கள் பெர்ன்ஷ்டைனை “சகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சொல்ல ருஷ்யாவில் மனிதர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள்; ஆனால் “புனிதத்” தாய் நாடான ருஷ்யாவைத் தவிர உலகில் வேறெங்குமே பெர்ன்ஷ்

டைனியம்¹¹ ஸ்துருவேயிசத்தைத் தோற்றுவித்ததுமில்லை, அல்லது, யூத பூர்ஷ்வாக்களின் துல்லியமாக்கப்பட்ட தேசிய வாதம் சரியானது என்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சாதிக் கும்படி “பௌவரிசம்” செய்ததுமில்லை என்பதை அத் துடன் சேர்த்துச் சொல்ல அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர்.

“கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்றால் மிக மிக துல்லியமாக்கப்பட்ட, எனவே மிகவும் தீமையை விளை விக்கத்தக்க தேசியவாதம் என்று பொருள்படும்; தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தின் மூலம் தொழிலாளர் களின் வர்க்க உணர்வைக் கெடுத்து விடுவது, தேசிய இனப் பாகுபாட்டின்படி பள்ளிகளைப் பிரித்து வேறுபடுத்த வேண் டும் என்ற மிகவும் தீமை தரத்தக்கதும் ஜனநாயகத்துக்கு முரணானதுமான பிரசாரம் என்றே அர்த்தப்படும். சுருங்கக் கூறினால், இச்செயல்திட்டமானது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேசியவாதத்திற்கு முரண்படுகிறது; இது தேசியவாதக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் லட்சியங்களுடன் மட்டும் இணைந்ததாக இருக்கிறது.

ஆனால், மார்க்சியவாதிகள், ஜனநாயகத்துக்கும் பாட் டாளி வர்க்கத்துக்கும் துரோகம் செய்யாமல் இருக்க விரும் பினால், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ஒரு விசேஷக் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் போராட வேண்டிய கடப்பாடு உடைய வர்களாக இருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் உள்ளது; அதுதான், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை (ரு.ச.ஜ.தொ.கட்சி யினது செயல்திட்டத்தின் 9வது பிரிவு), அதாவது, அரசியல் ரீதியில் பிரிந்துபோகும் உரிமை. மகாநாட்டின் தீர்மானம் இக்கோரிக்கையைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ள இடமே இல்லாதபடி மிகவும் விவரமாக விளக்கிக்கூறி காரணம் காட்டுகிறது.

ஆகவே, செயல்திட்டத்தின் இந்தப் பிரிவுக்கு எதிராக எழுப்பப்படும் ஆட்சேபங்களை—ஆச்சரியமூட்டும் அறியா மையும் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கும் கொண்ட அந்த ஆட்சேபங்களை—நாம் சுருக்கமாக விவரிப்பது போதுமானது. இது சம்பந்தமாக ஒன்றை மட்டும் கூறுவோம்: இந்தச் செயல்திட்டம் உருவாகி நீடித்து இருந்து வந்துள்ள பத் தாண்டு காலத்தில், ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் எந்த ஒரு கிளையும்,

எந்த ஒரு தேசிய இன ஸ்தாபன அமைப்பும், எந்த ஒரு பிரதேச மகாநாடும், எந்த ஒரு ஸ்தலக் கமிட்டியும், ஒரு காங்கிரசுக்கோ அல்லது மகாநாட்டுக்கோ வந்த ஒரு பிரதிநிதியும் 9ம் பிரிவை மாற்றும் அல்லது நீக்கிவிடும் பிரச்சினையை எழுப்ப முயன்றதில்லை!!

இதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இந்தப் பிரிவுக்கு எதிராகக் கிளப்பப்படும் ஆட்சேபணைகளில் கடுகளவாவது பொறுப்புணர்ச்சியோ அல்லது கட்சி உணர்வோ இருக்கிறதா என்பதை இது நமக்கு உடனே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாளைச் சேர்ந்த திரு. செம்கோவ்ஸ்கியை எடுத்துக்கொள்வோம். கட்சியைக் கலைத்து விட்ட ஒரு ஆசாமியின் அலட்சிய தோரணையில் அவர் கூறுகிறார்: “செயல்திட்டத்திலிருந்து பிரிவு 9ஐ அறவே நீக்கிவிட வேண்டும் என்ற ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் பிரேரணையை நாம் சில காரணங்களினால் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை” (நோவயா ரபோச்சயா கலேட்டா, இதழ் 71).

எனவே அந்தக் காரணங்கள் ஒரு இரகசியம்! ஆனால், நமது செயல்திட்டத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிய இத்தகைய அறியாமையில் அவர் மூழ்கியிருக்கையில் “இரகசியத்தை” எப்படித் தவிர்க்க முடியும்? அல்லது அதே திரு. செம்கோவ்ஸ்கி ஒப்பற்ற அலட்சியத்துடன் (கட்சியையும் செயல்திட்டத்தையும் பற்றி என்ன கவலை!) பின்லாந்துக்கு மட்டும் ஒரு விதிவிலக்கு அளிக்கும் பொழுது “இரகசியத்தை” எப்படித் தவிர்க்க முடியும்?

“போலந்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்க முழுவதுடனும் ஒரே அரசு என்ற கட்டமைப்புக்குள் ஒரு கூட்டுப் போராட்டத்தை நடத்த விரும்பினால், ஆனால் அதற்கு மாறாகப் போலந்து சமூகத்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்கள் ருஷ்யாவிலிருந்து போலந்தைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று விரும்பி, ஒரு பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பு மூலமாக அது தனியே பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாகப் பெரும் பான்மை வாக்குகளைச் சேகரித்தால்... நாம் என்ன செய்வது? ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளாகிய நாம் நமது போலந்துத் தோழர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து பிரிந்து போவதை எதிர்த்து ஒரு மத்தியப் பாராளுமன்றத்தில்

வாக்களிப்பதா, அல்லது 'சுயநிர்ணய உரிமையை' மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு பிரிந்து போவதற்கு ஆ த ர வாக வாக்களிப்பதா?'

இத்தகைய குழந்தைத்தனமான, படுகுழப்பமான கேள்விகளை எழுப்பினால் நாம்தான் என்ன செய்வது?

சுயநிர்ணய உரிமை என்றால், எனது அன்புமிக்க கலைப்பு வாதத் திருவாளரே, ஒரு மத்தியப் பாராளுமன்றத்தில் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டும் என்று அர்த்தம் இல்லை; பிரிந்து போகும் சிறுபான்மையினருடைய பாராளுமன்றத்தில் அல்லது சபையில் அல்லது அவர்களுக்கிடையில் நடத்தப்படும் பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பில் தீர்வு காண வேண்டும் என்பதுதான் அர்த்தம். ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்த பொழுது (1905ல்) நார்வே மட்டும்தான் அதை முடிவு செய்தது (ஸ்வீடனின் பரப்பளவில் பாதிதான் நார்வே).

திரு. செம்கோவ்ஸ்கி மிக மோசமாகக் குழம்பிப் போயிருக்கிறார் என்பதை ஒரு குழந்தை கூட அறிய முடியும்.

எந்த அமைப்பில் பொதுவாக ஜனநாயகம் நிலவுவது மட்டும் இன்றி, சிறப்பாக பிரிந்து போவது பற்றிய பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகம் அற்ற தீர்வு இருக்கவே முடியாதோ அத்தகைய ஜனநாயக அமைப்பையே "சுயநிர்ணய உரிமை" குறிக்கிறது. ஜனநாயகம் என்பது, பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், சண்டை போடும் குணமுள்ள, ஒடுக்கும் தன்மையுள்ள தேசியவாதத்துக்கும் இயைந்ததாகும். அரசின் எல்லைகளுக்குள் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதை அறவே ஒதுக்கிவிடும் ஒரு ஜனநாயகம் வேண்டுமென்று பாட்டாளி வர்க்கம் கோருகிறது. எனவே, "சுயநிர்ணய உரிமையை மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு", தந்திரக்கார திரு. செம்கோவ்ஸ்கி நினைப்பது போல் "பிரிந்து போவதற்குச் சாதகமாக வாக்களிப்பது" அல்ல, பிரிந்து போகும் பிரதேசமானது தானே அப்பிரச்சினையை முடிவு செய்து கொள்ளும் என்ற உரிமைக்குச் சாதகமாக வாக்களிப்பதே நம்முடைய கடமை.

"விவாகரத்து செய்துகொள்வதற்கு உரிமை" என்றால் அதற்கென விவாகரத்தை ஆதரித்து ஒருவன் வாக்களிக்க

வேண்டியதில்லை என்ற விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்வது திரு. செம்கோவ்ஸ்கியின் புத்திசாலித்தனத்தால் கூடக் கடினமானதல்ல என்று தோன்றுகிறது! ஆனால் பிரிவு 9ஐத் தாக்கிப் பேசும் மனிதர்களின் கதி இதுதான்—அவர்கள் தர்க்க சாஸ்திரத்தின் அரிச்சுவடியைக் கூட மறந்துவிடுகிறார்கள்.

நார்வே ஸ்வீடனிலிருந்து பிரிந்த சமயத்தில் தேசியவாதக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களைப் பின்பற்ற விரும்பாத ஸ்வீடிஷ் பாட்டாளி வர்க்கமானது, ஸ்வீடிஷ் குருமார்கள், நிலப்பிரபுக்கள் ஆகியோரின் விருப்பங்களுக்கு மாறாக, நார்வேயைப் பலாத்காரமாகத் தம் நாட்டுடன் ஒன்று சேர்த்து வைப்பதை எதிர்த்து வாக்களிக்கவும் பிரசாரம் செய்யவும் கடமைப்பட்டிருந்தது. இது ஏன் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது, இதைப் புரிந்து கொள்வது அதிகக் கடினமல்ல. சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாடானது ஆளுகின்ற, ஒடுக்கிவைக்கும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தை இதற்காக எவ்வகையில் பிரசாரம் செய்யும்படி கோருகிறதோ அத்தகைய பிரசாரத்திலிருந்து ஸ்வீடிஷ் தேசியவாத ஜனநாயகவாதிகள் விலகி நிற்கக் கூடும்.

“பிற்போக்குவாதிகள் பெரும்பான்மையாக இருந்தால் நாம் என்ன செய்வது?” என்று திரு. செம்கோவ்ஸ்கி கேட்கிறார். இது மூன்றாம் வகுப்புப் பையன் கேட்கக் கூடிய கேள்வி. ஜனநாயக முறையிலான வாக்கெடுப்பு பிற்போக்குவாதிகளுக்குப் பெரும்பான்மையை அளித்தால் ருஷ்ய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி நாம் என்ன செய்வது? நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத வீணான, பொருளற்ற கேள்வியைத் திரு. செம்கோவ்ஸ்கி கேட்கிறார். எழுபது புத்திசாலிகள் கூட பதில் கூற முடியாத கேள்விகளை ஏழு முட்டாள்கள் கேட்க முடியும் என்று கூறுகிறோமே, அதைப் போன்ற கேள்வி இது.

ஜனநாயக முறையிலான வாக்கெடுப்பினால் பிற்போக்குவாதிகள் பெரும்பான்மை பெற்றால் கீழ்க்கண்ட இரண்டில் ஒன்று நடக்கக் கூடும். ஒன்று, பிற்போக்குவாதிகளின் முடிவு அமுலாக்கப்பட்டு, அதன் தீய விளைவுகளினால் மக்கள்,

ஜனநாயகத்தை நோக்கியும் பிற்போக்குவாதிகளுக்கு எதிராகவும் அநேகமாகச் சென்று விடுவார்கள்; அல்லது ஜனநாயகத்துக்கும் பிற்போக்குக்கும் இடையிலான போராட்டம் ஒரு உள்நாட்டுப் போர் அல்லது வேறு ஒரு போரினால் முடிவு கட்டப்படும்—ஜனநாயகத்தின் கீழ்க்கூட இது மிகவும் சாத்தியம் (செம்கோவ்ஸ்கி போன்றவர்கள் கூட இதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்).

சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது “மிகக் கடைக்கோடி பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கே” “உதவுகிறது” என்று நமக்கு திரு. செம்கோவ்ஸ்கி உறுதியாகக் கூறுகிறார். இது சிறுபிள்ளைத்தனமான மடமை. ஏனென்றால், இந்த உரிமையை அங்கீகரிப்பதானது, பிரிவினையை எதிர்த்துப் பிரசாரம், கிளர்ச்சி செய்வதையோ அல்லது பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தை அம்பலப்படுத்துவதையோ சற்றும் விலக்கிவிடாது. மாறாக, பிரிந்து போகும் உரிமையை மறுப்பதுதான் மிகக் கடைக்கோடி மாருஷ்யக் கறுப்பு நூற்றுவர்¹² வகை தேசியவாதத்திற்கு “உதவுவதாகும்” என்பது சிறிதும் மறுக்க முடியாத உண்மை!

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் செய்த நகைக்கத் தக்க தவற்றின்—இதற்காக ஜெர்மானிய, ருஷ்ய (1903, ஆகஸ்டு) சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் அவர் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பு ஏளனம் செய்யப்பட்டார்—சாராம்சம் இதுதான். ஒடுக்கப்பட்டுள்ள தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கு உதவி விடுவோமோ என்ற அச்சத்தினால் சில ஆட்கள் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கு, அதற்கும் மேலாகக் கறுப்பு நூற்றுவர் வகை தேசியவாதத்திற்கு உதவி விடுகிறார்கள்.

கட்சியின் வரலாறு, கட்சியின் செயல்திட்டம் ஆகிய விஷயங்களில் கண்ணித்தன அறியாமையுடன் இருந்திராவிட்டால் திரு. செம்கோவ்ஸ்கி, 11 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஸர்யாவில்¹³ ரு.ச.ஜ.தொ.கட்சியின் செயல்திட்ட முன்வரைவை (இது 1903ல் செயல்திட்டமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது) ஆதரித்து பிளெஹானவ் எழுதிய பொழுது சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதை விசேஷமான விஷயமாக்கி, அதைப் பற்றி

(பக்கம் 38) கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினாரே அதை மறுப்பது தன்னுடைய கடமை என்பதை உணர்ந்திருப்பார்:

“இந்தக் கோரிக்கையானது தத்துவ ரீதியில் கூட பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கட்டாயமானதல்ல; ஆனால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளாகிய நமக்கு இது கட்டாயமானது. நாம் இதைப் பற்றி மறந்து விடுவோமே யானால், அல்லது மாருஷ்ய இனத்தைச் சேர்ந்த நமது சுகதேசத்தவர்களது தேசிய இனக் காழ்ப்புக்களை எங்கே தாக்கித் தூண்டிவிடுவோமோ என்ற பயத்தினால் இக்கோரிக்கையை முன்வைக்க நாம் அஞ்சினால், ‘உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்’ என்ற உலக சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் போர்க் கோஷம் வெட்கக்கேடான ஒரு பொய்யாக நமது வாயிலிருந்து ஒலிக்கும்.’”

ஸர்யா பத்திரிகை நடந்த அந்த நாட்களிலேயே இந்த அடிப்படையான வாதத்தை முன்வைத்தார் பிளெஹானவ். இது மகாநாட்டுத் தீர்மானத்தில் விவரமாக வளர்த்து விரிவுபடுத்தப்பட்டது. பதினொரு ஆண்டுகளாக திருவாளர்கள் செம்கோவ்ஸ்கிகளால் இந்த வாதத்தின்பால் மற்றவர் கவனத்தை இழுக்க முயலவில்லை. ருஷ்யாவில் மாருஷ்யர்கள் 43 சதவிகிதம் பேர் இருக்கின்றனர். ஆனால் மாருஷ்ய தேசிய வாதம் மற்ற 57 சதவிகித ஜனத்தொகை மீது ஆட்சி செய்து, எல்லா தேசிய இனங்களையும் ஒடுக்குகிறது. நமது தேசியவாதப் பிற்போக்குவாதிகளுடன் தேசியவாத மிதவாதிகள் (ஸ்துருவே, அவரது சகாக்கள், முற்போக்குவாதிகள்¹⁴ முதலியவர்கள்) ஏற்கெனவே கைகோத்துவிட்டார்கள்; தேசியவாத ஜனநாயகவாதத்தின் “உதயக் கதிர்கள்” தோன்றிவிட்டன (ருஷ்ய விவசாயிகளின் தேசியவாதக் காழ்ப்புக்களைப் பற்றிய நமது கொள்கையில் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று 1906 ஆகஸ்டில் திரு. பெஷெகோனவ் வேண்டுகோள் விடுத்திருப்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்).

ருஷ்யாவில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி முடிந்துவிட்டது என்று கலைப்புவாதிகள் மட்டும்தான் கருதுகிறார்கள். உலகம் முழுவதிலும் அத்தகையதொரு புரட்சியின் உடனடுத்த நிகழ்ச்சியாக இருந்தவையும் இருப்பவையும் தேசிய இன இயக்கங்களே. குறிப்பாக ருஷ்யாவில் எல்லைப்புறப்

பிரதேசங்கள் பலவற்றில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் வாழ்கின்றன. அத்தகைய தேசிய இனங்கள் அண்டை நாடுகளில் இன்னும் அதிகச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. அண்டை நாடுகளைக் காட்டிலும் ஜாரிசம் அதிகப் பிற்போக்குத்தனமானது. சுதந்திரமான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அது எல்லாவற்றையும் விட மிகப் பெரிய தடையாக விளங்குகிறது, மாருஷ்ய தேசியவாதத்தை ஊட்டி வளர்ப்பதற்கு அது தன்னாலான அனைத்தையும் செய்கிறது. மற்ற எல்லா நிலைமைகளும் சரிசமமாக இருந்தால் சிறிய அரசுகளை விடப் பெரிய அரசுகளை மார்க்சியவாதிகள் இயல்பாக விரும்புகிறார்கள். ஆனால், ஜாரிச முடியாட்சியின் கீழ் உள்ள நிலைமைகள் எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பெரும்பாலான ஆசிய நாடுகளிலும் உள்ள நிலைமைகளுக்குச் சமமானவைகளாக இருக்கக் கூடும் என்று எண்ணுவது கூடப் பரிசீலிக்கத் தக்கது, பிற்போக்குத்தனமானது.

ஆகவே, இன்றைய ருஷ்யாவில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மறுப்பது சந்தேகத்துக்கிடமில்லாத சந்தர்ப்பவாதமாகும், இன்னும் சகல வல்லமை படைத்ததாக விளங்கும் கறுப்பு நூற்றுவர் வகை மாருஷ்ய தேசியவாதத்தை எதிர்த்துப் போரிட மறுப்பதாகும்.

சோட்வியல்-டெமாகிராட்,
இதழ் 32, 1913,
டிசம்பர் 15 (28)

வி.இ. லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 24,
பக்கங்கள் 223—229

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்¹⁵

ருஷ்யாவின் பொது வாழ்வுப் பிரச்சினைகளில் தேசிய இனப் பிரச்சினை தற்போது முதன்மையானதாகி இருப்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. பிற்போக்குவாதத்தினுடைய தேசியவாதம் ஆக்கிரமிப்பு மிக்கதாகி வருகிறது; எதிர்ப்புரட்சி பூர்ஷ்வா மிதவாதமானது தேசியவாதமாக (முக்கியமாய் மாருஷ்யத் தேசியவாதமாகவும், மற்றும் போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, இன்ன பிற தேசியவாதங்களாகவும்) மாறிச் செல்கிறது; முடிவில் வெவ்வேறு “தேசிய இன” (அதாவது மாருஷ்யர்களல்லாத) சமூக-ஜனநாயகவாதிகளிடையே தேசியவாத ஊசலாட்டங்கள் தீவிரமடைந்து, கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தை மீறும் அளவுக்கு இவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள்—இவை யாவும், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் நாம் இதுகாறும் செலுத்தியிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகக் கவனம் செலுத்துவது நமது அவசியக் கடமையாகும் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன.

இந்தக் கட்டுரை ஒரு தனிக் குறிக்கோள் கொண்டதாகும்: மார்க்சியவாதிகளிடமும் மார்க்சியவாதிகளாக விரும்புவோரிடமும் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துக் காணப்படும் இந்த வேலைத்திட்ட ஊசலாட்டங்களை அவற்றின் பொதுத் தொடர்புகளில் பரிசீலனை செய்வதே இக்கட்டுரையின் குறிக்கோள். ஸேவெர்னயா பிராஸ்தா,¹⁶ இதழ் 29ல் (1913 செப்டெம்பர் 5 தேதிய இதழ், மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்) தேசிய இனப் பிரச்சினையில் மிதவாதிகளது சந்தர்ப்பவாதம் குறித்துப் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. எனது இந்தக் கட்டுரையைச் சந்தர்ப்பவாத யூதச் செய்தியேடான ஸைட்¹⁷ பத்திரிகையில் திரு. எஃப். லீப்மன் ஒரு கட்டுரையில் விமர்

சித்துத் தாக்கினார். மறுபுறத்தில், உக்ரேனியச் சந்தர்ப்பவாதி திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச், தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகளது வேலைத்திட்டத்தை விமர்சித்துள்ளார் (தீஸ்வின்,¹⁸ 1913, இதழ்கள் 7—8). இவ்விரு எழுத்தாளர்களும் மிகப் பல பிரச்சினைகளையும் எழுப்புவதால், இவற்றுக்குப் பதிலளிக்கும் பொருட்டு நமது ஆய்வுப் பொருளின் மிகப் பல்வேறுபட்ட கூறுகளைப் பற்றியும் எடுத்துரைப்பது அவசியமாகி விடுகிறது. ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவின் கட்டுரையை திரும்பவும் இங்கு வெளியிட்டு எனது பதிவைத் தொடங்குவதே சரியென நினைக்கிறேன்.

1. மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்

காக்கசசின் ஆளுநருடைய அறிக்கையைச் செய்தியேடுகள் பன்முறை குறிப்பிட்டுள்ளன. இந்த அறிக்கை குறிப்பிடத் தக்கது—அதனுடைய கறுப்பு நூற்றுவர் மனப் பாங்குக்காக அல்ல, தயங்கித் தடுமாறும் அதனுடைய “மிதவாதத்துக்காக”. ஏனையவற்றினிடையே, இந்த ஆளுநர் ருஷ்யர்களல்லாத தேசிய இனங்கள் செயற்கையான முறையில் ருஷ்யமயமாக்கப்படுவதற்கு ஆட்சேபம் தெரிவிக்கிறார். காக்கசசில் ருஷ்யர்களல்லாத தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகள் தமது குழந்தைகளுக்கு ருஷ்ய மொழி கற்றுத் தர தாமே முயற்சி எடுத்து வருகின்றனர். ருஷ்ய மொழிப் போதனை கட்டாயமாக்கப்படாத ஆர்மீனிய சமயச் சபை பள்ளிகளில் ருஷ்ய மொழி கற்பிக்கப்படுவது இதற்கு உதாரணமாகும்.

ருஷ்யாவில் மிகவும் விரிவாய் வினியோகமாகும் மிதவாத செய்தியேடுகளில் ஒன்றான ரூஸ்கொயெ ஸ்லோவொ¹⁹ (இதழ் 198) இதனைச் சுட்டிக்காட்டி, ருஷ்யாவில் ருஷ்ய மொழி மீது பகைமை உணர்ச்சி “எழுவதற்கு முழுக்க முழுக்க காரணமாய்” இருப்பது இம்மொழி “செயற்கையாய்” (பலவந்தமாய் என்று அது கூறியிருக்க வேண்டும்)

திணிக்கப்படுவதுதான் என்கிற சரியான முடிவை எடுத்துரைக்கிறது.

“ருஷ்ய மொழிக்கு என்ன நேருமெனக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. ருஷ்யா பூராவிலும் அது தனக்கு அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொண்டுவிடும்” என்று இந்தச் செய்தியேடு எழுதுகிறது. இது முற்றிலும் உண்மையே, ஏனெனில் ஒரே அரசில் வாழ்ந்து வரும் தேசிய இனங்களை (அவை ஒன்றுசேர்ந்து வாழ விரும்பும் வரை) பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் தேவைகள் பெரும்பான்மையோரின் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி எப்போதும் நிர்ப்பந்தம் செய்யும். ருஷ்யாவில் அரசியல் அமைப்பு எந்த அளவுக்கு ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததாகிறதோ, அந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவம் வலிவாகவும் விரைவாகவும் பரவலாகவும் வளர்ச்சியடையும், அந்த அளவுக்குப் பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் அவசியத் தேவைகள் பொது வாணிப உறவுகளுக்கு அதிக வசதி வாய்ந்ததாய் இருக்கும் மொழியைக் கற்குமாறு பல்வேறு தேசிய இனங்களுக்கும் ஊக்கமளிக்கும். ஆனால் இந்த மிதவாதச் செய்தியேடு, அவசரப்பட்டுக் கொண்டு தன்னைத் தானே முடமாக்கிக் கொள்ளவும், தனது மிதவாத முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவும் முற்படுகிறது.

“ருஷ்யமயமாக்குதலை எதிர்ப்போருங்கூட ஒன்றை மறுக்கத் துணிவாரா என்பது சந்தேகம்தான்” என்று அது எழுதுகிறது. “ருஷ்யாவைப்போல் மிகப் பெரிய ஓர் அரசுக்கு தனியொரு ஆட்சி மொழி அவசியம் என்பதும், அம்மொழி... ருஷ்ய மொழியாகவே இருக்க முடியும் என்பதும் மறுக்க முடியாதவை.”

தர்க்கவாதம் தலைகீழாய்ப் புரட்டப்படுகிறது! சின்னஞ்சிறு சுவிட்சர்லாந்து ஒரேயொரு ஆட்சி மொழியை அல்ல, ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலியன் ஆகிய மூன்று ஆட்சி மொழிகளைப் பெற்றுள்ளது—இதனால் அதற்கு எந்தக் கேடும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை, நன்மையே உண்டாகியிருக்கிறது. சுவிட்சர்லாந்து மக்களில் 70 சதவீதத்தினர் ஜெர்மானியர்கள் (ருஷ்யாவில் 43 சதவீதத்தினர் மாருஷ்யர்கள்), 22 சதவீதத்தினர் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் (ருஷ்யாவில் 17

சதவீதத்தினர் உக்ரேனியர்கள்), 7 சதவீதத்தினர் இத்தாலியர்கள் (ருஷ்யாவில் 6 சதவீதத்தினர் போலிஷ்காரர்கள், 4.5 சதவீதத்தினர் பைலோருஷ்யர்கள்). சவிட்சர்லாந்தில் இத்தாலியர்கள் பொது நாடாளுமன்றத்தில் அடிக்கடி பிரெஞ்சு மொழியில் பேசுகிறார்கள் என்றால், ஏதோ காட்டுத்தனமான போலீஸ் சட்டம் அவர்களை மிரட்டுகிறது என்பதல்ல காரணம் (அம்மாதிரியான சட்டம் சவிட்சர்லாந்தில் இல்லை), ஜனநாயக அரசின் நாகரிகக் குடிமக்கள் பெரும்பாலோருக்குப் புரிகிற மொழியில் பேச வேண்டுமெனத் தாமே விரும்புகிறார்கள் என்பதுதான் காரணம். பிரெஞ்சு மொழி என்றதும் இத்தாலியர்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாவதில்லை, ஏனெனில் அது நாகரிகமடைந்த சுதந்திர தேசத்தின் மொழியாக இருக்கிறதே அல்லாமல் அருவருக்கத் தக்க போலீஸ் நடவடிக்கைகள் மூலம் திணிக்கப்படும் மொழியாக இல்லை.

“மிகப் பெரிய” ருஷ்யா — எவ்வளவோ அதிகமான வேறுபாடுகள் வாய்ந்ததும் பயங்கரமான பிற்பட்ட நிலையில் இருப்பதுமான இந்நாடு—எதற்காக ஒரு மொழி மட்டும் எந்த விதமான தனியுரிமையும் பெற்றிருக்கும் நிலைமையைப் பாதுகாத்துத் தனது வளர்ச்சிக்குத் தடையமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? மிதவாதக் கனவான்களே, நேர்மாறான முறையில் அல்லவா அது செயல்பட வேண்டும்? ருஷ்யா முன்னேற்றமடைந்து ஐரோப்பாவை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டுமாயின், அது கூடுமான அளவுக்கு விரைவாகவும் முழுமையாகவும் வைராக்கியமாகவும் அல்லவா எந்த விதமான தனியுரிமைக்கும் முடிவு கட்ட வேண்டும்?

எல்லாத் தனியுரிமைகளும் மறைந்தொழியுமாயின், எந்த ஒரு மொழியும் திணிக்கப்படுதல் நிறுத்தப்படுமாயின், ஸ்லாவ்கள் எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்குச் சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் சுற்றுக் கொள்வார்கள்; பொதுவான நாடாளுமன்றத்தில் பல்வேறு மொழிகளிலும் பேச்சுக்களைக் கேட்க வேண்டியிருக்கும் என்ற “பயங்கர” எண்ணம் அவர்களைப் பயப்படச் செய்யாது. குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில், வாணிப உறவுகளின் நலன்களை முன்னிட்டு எந்த மொழி தெரிந்திருந்தால் பெரும்பாலோ

ருக்கு அனுசூலமாய் இருக்கும் என்பதைப் பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் தேவைகள் தாமாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டுவிடும். பல்வேறு தேசிய இனங்களாலுமான அந்நாட்டு மக்கள் தாமே விரும்பி ஏற்கும் தீர்மானமானதால் அது அந்த அளவுக்கு உறுதி மிக்கதாய் இருக்கும். எந்த அளவுக்கு முரணற்ற ஜனநாயகம் நிலவுகிறதோ, அதன் விளைவாய் எந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவ வளர்ச்சி வேகமாய் நடந்தேறுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு இந்தத் தீர்மானம் விரைவாகவும் பரவலாகவும் ஏற்கப்படும்.

மிதவாதிகள் எல்லா அரசியல் பிரச்சினைகளையும் எப்படி அணுகுகிறார்களோ அதே விதத்தில்தான் மொழிப் பிரச்சினையையும் அணுகுகிறார்கள்—அதாவது, சாமர்த்தியமாகப் பேசிச் சரக்கை விற்கும் கபட வேடதாரிகளைப் போல் ஒரு கையை (பகிரங்கமாய்) ஜனநாயகத்திடம் தருகிறார்கள், இன்னொன்றை (முதுகுக்குப் பின்னால்) பிரபுத்துவவாதிகளிடமும் போலீசிடமும் தருகிறார்கள். நாங்கள் தனியுரிமைகளை எதிர்க்கிறோம் என்று பலக்கக் கூவுகிறார்கள் மிதவாதிகள், அதே போது திரைமறைவுக்குப் பின்னால் பிரபுத்துவவாதிகளுடன் முதலில் ஒரு தனியுரிமைக்காகவும் பிறகு இன்னொன்றுக்காகவும் பேரம் பேசுகிறார்கள்.

மிதவாதப் பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் எல்லாமே இத்தகையதுதான்—மாருஷ்ய தேசியவாதம் மட்டுமல்ல (இதன் பலாத்காரத் தன்மையின் காரணத்தாலும், திருவாளர்கள் புரிஷ்கேவிச்சகளுடன் இதற்குள்ள இரத்த உறவின் காரணத்தாலும் இதுவே யாவற்றிலும் படுமோசமானது), போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, ஜார்ஜிய முதலான ஏனைய எல்லாத் தேசியவாதங்களும் இப்படித்தான். எல்லாத் தேசிய இனங்களது முதலாளிவர்க்கங்களும்—ஆஸ்திரியாவிலும் ருஷ்யாவிலும்—“தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்று கோஷமிட்டுக் கொண்டு மெய்நடப்பில் தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தியும், ஜனநாயகத்தை வலுவிழக்கச் செய்தும், மக்களது உரிமைகளையும் மக்களது சுதந்திரத்தையும் விற்பதற்காகப் பிரபுத்துவவாதிகளிடம் விலை பேசிப் பேரம் புரிந்தும் வருகிறார்கள்.

தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தின் கோஷம் “தேசிய இனக் கலாசாரம்” அல்ல; ஜனநாயகத்தின், உலகு தழுவிய தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரம் ஆகும். எல்லா விதமான “நேர்முக” தேசிய இன வேலைத் திட்டங்களையும் கொண்டு முதலாளி வர்க்கம் மக்களை ஏமாற்றட்டும். வர்க்க உணர்வு படைத்த தொழிலாளி அதற்குக் கூறும் பதில் இதுதான்: தேசிய இனப் பிரச்சினைக் குரிய தீர்வு (முதலாளித்துவ உலகில், இலாபத்துக்கும் சண்டை சச்சரவுக்கும் சுரண்டலுக்குமான உலகில் பொதுவாக இப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும்படியான அளவுக்கு) ஒன்றே ஒன்றுதான்; முரணற்ற ஜனநாயகம் ஒன்றேதான் அந்தத் தீர்வு.

இதற்கு நிரூபணம்: மேற்கு ஐரோப்பாவில் சுவிட்சர் லாந்து (முதிய கலாசாரத்தையுடைய நாடு); கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பின்லாந்து (இளங் கலாசாரத்தையுடைய நாடு).

தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தின் தேசிய இன வேலைத்திட்டம் வருமாறு: எந்த தேசிய இனத்துக்கும் எந்த மொழிக்கும் எவ்விதமான தனியுரிமைகளும் இல்லவே இல்லை; தேசிய இனங்களது அரசியல் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை, அதாவது அவை அரசுகளாகப் பிரிந்து செல்லும் பிரச்சினை, முழு அளவுக்குச் சுதந்திரமான, ஜனநாயகமான வழியில் தீர்க்கப்படுதல்; எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கும் எந்த விதமான சிறப்புரிமையும் அளிப்பதாகவோ, தேசிய இனங்களது சமத்துவத்துக்கு அல்லது தேசிய இனச் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளுக்கு ஊறு செய்வதாகவோ இருக்கும் படியான எந்த நடவடிக்கையும் (ஸேம்ஸ்துவோ,²⁰ நகர, கூட்டுச் சமூக, இன்ன பிற) சட்ட விரோதமானதென்றும் செயலுக்கு வர முடியாததென்றும் பிரகடனம் செய்து, இம்மாதிரியான நடவடிக்கை அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு விரோதமானதாய் அறிவிக்கப்பட்டு நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும், இதனைச் செயல்படுத்த முயலுவோர் குற்றவாளிகள் எனத் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோருவதற்கு எந்தக் குடிமகனுக்கும் உரிமை அளித்திடும் சட்டம் ஒன்றை அனைத்து அரசுக்குமாகப் பிறப்பித்தல்.

மொழிப் பிரச்சினை குறித்தும் இதையொத்த பிற பிரச்சினைகள் குறித்தும் பல்வேறு பூர்ஷ்வா கட்சிகளும் நடத்தும் தேசியவாத சச்சரவுகளுக்கு எதிராகத் தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகம் என்ன கோருகிறது என்றால், எந்த விதமான பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கும் நேர்மாறான முறையில் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும் எல்லாத் தொழிலாளி வர்க்க நிறுவனங்களிலும்—தொழிற்சங்கங்களிலும் கூட்டுறவுக் கழகங்களிலும் நுகர்வாளர் சங்கங்களிலும் கல்விக் கழகங்களிலும் ஏனைய எல்லாவற்றிலும் — நிபந்தனையின்றி ஐக்கியமடையவும் ஒருங்கிணையவும் வேண்டும். இம்மாதிரியான ஐக்கியத்தாலும் ஒருங்கிணைவாலும் மட்டுமே ஜனநாயகத்துக்காக முனைந்து நின்று பாடுபட முடியும், மூலதனத்துக்கு எதிராய்—மூலதனம் ஏற்கெனவே சர்வதேசியத் தன்மையதாகியுள்ளது, மேலும் மேலும் ஆகி வருகிறது—தொழிலாளர்களது நலன்களைப் பாதுகாத்து நிற்க முடியும், எல்லாத் தனியுரிமைகளுக்கும் எல்லாச் சுரண்டலுக்கும் அன்னியமான புதிய வாழ்க்கை முறையை நோக்கி மனித குலம் வளர்ச்சியுறுவதற்காகப் போராட முடியும்.

2. “தேசிய இனக் கலாசாரம்”

வாசகர் காண்பது போல, ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில் வெளிவந்த கட்டுரை ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதாவது ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டு, மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தாரின் முன்னுக்குப் பின் முரணான நிலையையும் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் தெளிவுபடுத்திற்று. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தார் பிரபுத்துவவாதிகளுக்கும் போலீசுக்கும் கை கொடுக்கின்றனர். ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை அன்னியில் இதையொத்த வேறு பல பிரச்சினைகளிலும் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தார் இதே போல் துரோகமாகவும் வஞ்சகமாகவும் அசட்டுத்தனமாகவும் (மிதவாதத்தின் நலன்களது சுண்ணோட்டத்திலிருந்துங்கூட) நடந்து கொள்வதை எல்லோரும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

இதிலிருந்து பெறப்படும் முடிவு என்ன? மிதவாத பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் எல்லாம், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகப் பெரிய அளவில் சீர்கேட்டை உண்டாக்குகிறது, சுதந்திர இலட்சியத்துக்கும் பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்ட இலட்சியத்துக்கும் மிகப் பெரிய அளவில் தீங்கு இழைக்கிறது என்பதுதான். இந்தப் பூர்ஷ்வா (மற்றும் பூர்ஷ்வா-பிரபுத்துவ) போக்கானது “தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்ற கோஷத்துக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு இருப்பதால், இது மேலும் அதிக அபாயம் விளைவிப்பதாகி விடுகிறது. மாருஷ்ய, போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, இப்படிப் பல விதமான தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் பெயரில்தான் எல்லாத் தேசிய இனங்களது கறுப்பு நூற்றுவரும் சமயக் குருமார்களும் மற்றும் முதலாளி வர்க்கத்தாரும் தமது பிற்போக்குவாத, இழிவான காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள்.

மார்க்சியக் கோணத்தில், அதாவது வர்க்கப் போராட்டத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்ப்போமாயின், கோஷங்களை அர்த்தமற்ற “பொதுக் கோட்பாடுகளோடும்” பகட்டுப் பேச்சுக்களோடும் தொடர்களோடும் அல்லாமல் வர்க்கங்களது நலன்களோடும் கொள்கைகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின், இன்றைய தேசிய இன வாழ்க்கையின் உண்மைகள் மேற்கூறியவாறே உள்ளன.

தேசிய இனக் கலாசாரம் என்னும் கோஷம் பூர்ஷ்வா (அடிக்கடி கறுப்பு நூற்றுவர், சமயக் குருமார்கள் ஆகியோரதுங்கூட) ஏமாற்றாகும். நம்முடைய கோஷம்: ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரம்.

புந்துக்காரரான திரு. லீப்மன் இங்கே சண்டைக்கு ஓடி வருகிறார், நான் தப்ப முடியாதபடி பின்வருமாறு பொழிந்து தள்ளி என்னைத் தகர்த்திடுகிறார்:

“தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துச் சொற்பமேனும் அறிந்தவர் எவரும் சர்வதேசியக் கலாசாரம் என்பது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் (தேசிய இன வடிவம் இல்லாத கலாசாரம்) அல்ல என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்; தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் என்பது ருஷ்ய, யூத அல்லது

போலிஷ் கலாசாரமாய் இருக்க முடியாதது, தூய கலாசாரமாய் மட்டுமே இருப்பது, ஆகவே அபத்தமாய் இருப்பது; சர்வதேசியக் கருத்துக்கள், தொழிலாளி பேசுகிற மொழிக்கும் தொழிலாளி வாழ்கிற ஸ்தூலமான தேசிய இனநிலைமைகளுக்கும் ஏற்றவையாக இருக்கும்போது மட்டுமே, தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஈர்ப்பனவாய் இருக்க முடியும்; தொழிலாளி அவரது தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் நிலைமை குறித்தும் வளர்ச்சி குறித்தும் கருத்தில்லாதவராய் இருக்கக் கூடாது; ஏனெனில் தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் மூலம்தான், அதன் மூலம் மட்டும்தான் அவர் 'ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரத்தில்' பங்கெடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. இது எல்லோரும் அறிந்ததே, ஆனால் வி.இ. இதைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை..."

இனமாதிரியான எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கும் இந்தப் புந்து வாதம் குறித்து யோசித்துப் பாருங்கள். நான் முன்வைத்த மார்க்சிய ஆய்வுரையினைத் தகர்த்திடும் நோக்கத்துடன் இந்த வாதம் அளிக்கப்படுகிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். "தேசிய இனப் பிரச்சினையை நன்கு அறிந்தவரது" பாவனையுடன் அபாரத் தன்னம்பிக்கை வாய்ந்த தோரணையோடு இந்தப் புந்துக்காரர் சர்வசாதாரண பூர்ஷ்வா கருத்தோட்டங்களைக் "கீர்த்தி மிக்க" சத்திய வாக்குகளாய் நமக்கு அளித்திருக்கிறார்.

எனதருமைப் புந்துக்காரரே, சர்வதேசியக் கலாசாரமானது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் அல்ல என்பது மெய்தான். அது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரமாகும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. போலிஷ், யூத, ருஷ்ய அல்லது பிற எதுவுமல்லாத "தூய" கலாசாரத்தை யாரும் பிரகடனம் செய்யவில்லை. உங்களுடைய வெற்றுச் சொல்வீச்சுகள் எல்லாம், வாசகரது கவனத்தைக் குலைத்து, வெற்றுச் சொற்களால் பிரச்சினையைக் குழப்புவதற்கான முயற்சியே அன்றி வேறல்ல.

தேசிய இனக் கலாசாரம் ஒவ்வொன்றிலும்—வளர்ச்சியடைந்த வடிவில் இல்லை என்றாலும்—ஜனநாயக, சோஷலிசக் கலாசாரத்தின் கூறுகள் எப்படியும் இருக்கவே செய்கின்றன. ஏனெனில் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் உழைப்

போரும் சுரண்டப்படுவோருமான மக்கள் திரளினர் இருக்கிறார்கள், இவர்களது வாழ்க்கை நிலைமைகள் தவிர்க்கவொண்ணாதவாறு ஜனநாயக, சோஷலிசச் சித்தாந்தத்தை உதித்தெழச் செய்கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் பூர்ஷ்வாக் கலாசாரமும் இருக்கிறது (பெரும்பாலான தேசிய இனங்களில் கறுப்பு நூற்றுவர், சமயக் குருமார் கலாசாரமும் இருக்கிறது)—‘கூறுகளின்’ வடிவில் அல்ல, ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலாசாரத்தின் வடிவில் இருக்கிறது. ஆகவே பொதுவான ‘தேசிய இனக் கலாசாரம்’ என்பது நிலப்பிரபுக்கள், சமயக் குருமார்கள், முதலாளி வர்க்கத்தார் ஆகியோரது கலாசாரம் ஆகும். இந்த அடிப்படையான உண்மையை—மார்க்சியவாதிக்கு அரிச்சுவடிப் பாடமான இதனை—புந்துக்காரர் பின்னணியின் இருட்டில் இருத்தி விடுகிறார், தமது சொல்வீச்சுகளால் ‘மூடி மறைத்து விடுகிறார்’, அதாவது வர்க்கப் பிளவினை அம்பலப்படுத்தித் தெளிவாகத் தெரியச் செய்வதற்குப் பதில் அதை வாசகரது கண்ணில் படாதவாறு இருட்டடிப்பு செய்கிறார். புந்துக்காரர் உண்மையில் முதலாளி வர்க்கத்தவரைப் போல் செயல்படுகிறார்—முதலாளி வர்க்கத்தாரின் நலன்கள் அனைத்தும் தான் வர்க்கச் சார்பற்ற தேசிய இனக் கலாசாரத்தில் நம்பிக்கையைப் பரவச் செய்ய வேண்டுமெனக் கோருகிறது.

‘ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரம்’ என்ற கோஷத்தை முன்வைக்கும் நாம், தேசிய இனக் கலாசாரம் ஒவ்வொன்றின் இடமிருந்தும் அதன் ஜனநாயக, சோஷலிசக் கூறுகளை மட்டும் தான் எடுத்துக் கொள்கிறோம்; ஒவ்வொரு தேசிய இனத்துக்குமான பூர்ஷ்வாக் கலாசாரத்தையும் பூர்ஷ்வாத் தேசிய வாதத்தையும் நியந்தனையின்றி எதிர்ப்பதற்காக மட்டும் தான் அவற்றை எடுத்துக் கொள்கிறோம். எந்த ஜனநாயகவாதியும், இன்னும் அதிகமாய் எந்த மார்க்சியவாதியும் மொழிகளது சமத்துவத்தை மறுக்கவோ, சொந்த மொழியிலே ‘சொந்த நாட்டு’ முதலாளி வர்க்கத்தாருடன் வாக்குவாதம் புரிவதும் ‘சொந்த நாட்டு’ விவசாயிகளிடையிலும் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோரிடையிலும் சமயக்

குருமார் எதிர்ப்பு அல்லது முதலாளித்துவ எதிர்ப்புக் கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்வதும் அவசியமென்பதை மறுக்கவோ இல்லை. இதெல்லாம் கூறாமலே விளங்குகிறவை. ஆனால் புந்துக்காரர் இந்த மறுக்க முடியாத உண்மைகளைப் பயன்படுத்தி, விவாதத்திலுள்ள விவகாரத்தை, அதாவது மெய்யான பிரச்சினையை மூடி மறைக்கிறார்.

மார்க்சியவாதியாக இருப்பவர் நேரடியாகவோ, மறை முகமாகவோ தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை முன்வைப்பது அனுமதிக்கப்படக் கூடியதா? அல்லது அவர் பிராந்திய, தேசிய இனத் தனி இயல்புகளுக்குத் தம்மைத் “தகவமைத்துக் கொண்டு”, இந்தக் கோஷத்துக்கு எதிராய் எல்லா மொழிகளிலும் தொழிலாளர்களது சர்வதேசியம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்துப் பிரசாரம் செய்யக் கடமைப்பட்டவரா?—இதுதான் இங்குள்ள பிரச்சினை.

“தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்ற கோஷத்தின் உட்பொருள் நிர்ணயிக்கப்படுவது, “சர்வதேசியக் கலாசாரம் இதன் மூலம் வளர்ந்திடும் என்பதே” இக்கோஷத்தின் அர்த்தமென “விளக்கம் கூறுவதாய்” யாரோ சில அறிவுத்துறையினர் அளிக்கும் வாக்குறுதியாலோ, அவர்கள் தெரிவிக்கும் நல்ல உத்தேசத்தாலோ அல்ல. இவ்விதம் இதைப் பார்ப்பது சிறுபிள்ளைத்தனமான அகநிலை நோக்கே ஆகும். தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தின் உட்பொருள், குறிப்பிட்ட நாட்டிலும் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான புறநிலை எதார்த்த உறவுகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசிய இனக் கலாசாரம் கண்கூடான உண்மை ஆகும் (தவிரவும், முதலாளி வர்க்கம் எங்கும் நிலப்பிரபுக்களோடும் சமயக் குருமார்களோடும் உடன்பாடுகள் செய்து கொள்வதைத் திரும்பவும் குறிப்பிடுகிறேன்). ஆக்கிரமிப்பு வாய்ந்த பூர்ஷ்வா தேசியவாதமானது, தொழிலாளர்களை முதலாளி வர்க்கத்தாருக்கு அடிபணிந்து நடக்க வைப்பதற்காக அவர்களை மதிமயங்கச் செய்கிறது, அசட்டு ஏமாளிகளாக்குகிறது, ஒன்றுசேராதவாறு பிளவுபடுத்துகிறது—இதுதான் இக்காலத்தின் அடிப்படையான உண்மை.

பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் பணிபுரிய விரும்புவோர்

எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களையும் ஒன்றுபடச் செய்ய வேண்டும், பூர்ஷ்வா தேசிய வாதத்தை—“சொந்தமானது” ஆயினும், அன்னியமானது ஆயினும்—எதிர்த்துச் சிறிதும் பிறழாமல் போராட வேண்டும். தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை ஆதரிப்போர் இருக்க வேண்டிய இடம் தேசியவாதக் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோர் மத்தியிலே அன்றி, மார்க்சியவாதிகள் மத்தியில் அல்ல.

ஸ்தூலமான ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மாருஷ்ய மார்க்சியவாதியான ஒருவர் தேசிய இன, மாருஷ்ய கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? முடியாது. ஏற்றுக் கொள்கிறவர் எவரும் தேசியவாதிகளது அணிகளில் இருக்க வேண்டுமே அன்றி, மார்க்சியவாதிகளது அணிகளில் அல்ல. நமது பணி, மாருஷ்யர்களது ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய கறுப்பு நூற்றுவருடைய, பூர்ஷ்வா தேசிய இனக் கலாசாரத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதும், முழுக்க முழுக்க சர்வதேசிய மனப்பாங்கிலும் ஏனைய நாடுகளது தொழிலாளர்களுடன் மிக நெருங்கிய கூட்டுறவு கொண்டு வளர்ச்சியடைவதும் தான்—இதற்குரிய ஆரம்பக் கூறுகள் நமது ஜனநாயக, தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வரலாற்றிலேயே உள்ளன. உங்களது சொந்த மாருஷ்ய நிலப்பிரபுக்களையும் முதலாளி வர்க்கத்தாரையும் எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; சர்வதேசியத்தின் பெயரில் அவர்களது “கலாசாரத்தை” எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; இப்படிப் போராடுகையில் புரிஷ்கேவிச்சுகளின், ஸ்தூருவேக்களின் தனி இயல்புகளைக் கணக்கில் எடுத்துத் “தகவமைத்துக் கொள்ளுங்கள்”—இதுதான் உங்களது பணி; தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்துக்காகப் பிரசாரம் செய்வதோ, அதற்கு இடங் கொடுப்பதோ அல்ல.

யாவற்றிலும் அதிகமாய் ஒடுக்கப்பட்டும் வேட்டையாடப்பட்டும் வருகிற தேசிய இனத்தவரான யூதர்களுக்கும் இதுவேதான் தக்க செயல் முறை. யூதத் தேசிய இனக் கலாசாரம்—அது யூதக் குருமார்கள், முதலாளிகளது கோஷம், நமது பகைவர்களது கோஷம். ஆனால் யூதக் கலாசாரத்திலும் ஒட்டுமொத்தமாய் யூத வரலாற்றிலும் பிற

கூறுகளும் இருக்கின்றன. உலகிலுள்ள ஒரு கோடி ஐந்து லட்சம் யூதர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப் பேர் கலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் வசிக்கிறார்கள். இரண்டும் பிற்பட்ட, அரை-அநாகரிக நாடுகள்—யூதர்கள் இங்கே பலவந்தமாய் ஒரு தனி சாதியாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்னொரு பாதிப் பேர் நாகரிக உலகில் வசிக்கிறார்கள், அங்கே யூதர்கள் தனி சாதியாகப் பிரித்துத் தனிமைப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அங்கே யூதக் கலாசாரத்தின் மாபெரும் அனைத்துலக முற்போக்கு இயல்புகள் தெளிவாகவே புலப்படுகின்றன: அதன் சர்வதேசியமும், இச்சகாப்தத்தின் முற்போக்கு இயக்கங்களுடனான அதன் ஒத்துணர்வும் குறிப்பிடத் தக்கவை (ஜனநாயக, பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்களில் யூதர்களின் சதவீதம் மக்கள் தொகையில் யூதர்களின் சதவீதத்தைக் காட்டிலும் எங்கும் அதிகமாகவே இருக்கிறது).

யூதத் “தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்ற கோஷத்தை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ முன்வைப்பவர் யாராய் இருப்பினும் (அவருடைய உத்தேசம் எவ்வளவுதான் நல்லதாய் இருப்பினும்), அவர் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பகைவரும், யூதர்களிடையே காலங் கடந்ததாகவும் தனிச் சாதித் தன்மையதாகவும் இருப்பதனைத்தின் ஆதரவாளரும், யூதக் குருமார்களின், முதலாளிகளின் கூட்டாளியுமே ஆவார். இதற்கு மாறாய், சர்வதேச மார்க்சிய நிறுவனங்களில் ருஷ்ய, லித்துவேனிய, உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களோடும் ஏனைய தேசிய இனத் தொழிலாளர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து, தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரத்தை உருவாக்குவதற்குத் தமக்குரிய பங்கை (ருஷ்ய மற்றும் யூதப் பாணியில்) ஆற்றுகிற அந்த யூத மார்க்சியவாதிகள்—புந்தின் பிரிவினைவாதத்துக்கு நேர்மாறாய்—“தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்ற கோஷத்தை எதிர்த்துப் போராடி, யூத இனத்தின் மிகச் சிறந்த மரபுகளைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கிறார்கள்.

பூர்ஷ்வா தேசியவாதமும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியவாதமும் இணக்கம் காண முடியாத பகைமை கொண்ட இருவேறு கோஷங்களாகும். இவை முதலாளித்துவ உலகம்

முழுமையிலும் நிலவும் மாபெரும் இருவேறு வர்க்க முகாம் களுக்கு ஏற்ப அமைந்து, தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இருவேறு கொள்கைகளின் (இல்லை, இருவேறு உலகக் கண்ணோட்டங்களின்) வெளிப்பாடுகளாய் விளங்குகிறவை. புந்துக்காரர்கள் தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து, “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்பதாக அவர்கள் அழைக்கும் முழுமையான ஒரு திட்டத்தையும் நடைமுறை வேலைத்திட்டத்தையும் அதன் மீது கட்டியமைப்பதன் மூலம் உண்மையில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் கைக்கருவிகளாகச் செயல்படுகிறார்கள்.

3. “ஒன்றுகலத்தல்” என்பது பற்றிய தேசியவாதப் பூச்சாண்டி

ஒன்றுகலத்தலைப் பற்றிய பிரச்சினை, அதாவது தேசிய இனத் தனியியல்புகளை இழந்து வேறொரு தேசிய இனமாக மாற்றமுறுவது பற்றிய பிரச்சினை, புந்துக்காரர்களுக்கும் அவர்களது ஆதரவாளர்களுக்கும் உரிய தேசியவாத ஊசலாட்டங்களின் விளைவுகளை எடுப்பாகத் தெரியச் செய்கிறது.

திரு. லீப்மன் புந்துக்காரர்களது வழக்கமான வாதங்களை—அல்லது தந்திரங்களை என்றால் பொருத்தமாயிருக்கும்—விசுவாசத்துடன் தெரிவித்தும் திருப்பிக் கூறியும் வருகிறவர். குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டின் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்ட தொழிலாளர் நிறுவனங்களில் ஐக்கியமடையவும் ஒருங்கிணையவும் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையானது (ஸேவெர்னியா பிராவ்தா கட்டுரையின் முடிவுப் பகுதியைப் பார்க்கவும்) “ஒன்றுகலத்தலாகிய பழைய கதையே” ஆகும் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஸேவெர்னியா பிராவ்தா கட்டுரையின் முடிவுப் பகுதி குறித்துக் கருத்துரைக்கும் திரு. லீப்மன், “ஆகவே, நீங்கள் எந்தத் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கேட்ட

தும் தொழிலாளியானவர், நான் சமூக-ஜனநாயகவாதி என்றே பதிலளிக்க வேண்டும்” என்பதாகக் கூறுகிறார்.

நமது புந்துக்காரர் இதனை மிக உயர்ந்த கிண்டலாகக் கருதுகிறார். ஆனால் உண்மையில் அவர், “ஒன்றுகலத்தலைப்” பற்றிய இம்மாதிரியான கிண்டல்களையும் கூச்சல்களையும் முரணற்ற ஜனநாயகக் கோஷமும் மார்க்சியக் கோஷமுமான ஒன்றுக்கு எதிராகக் குறி பார்த்து எழுப்புவதன் மூலம் தம்மைத் தாமே அறவே அம்பலப்படுத்திக் கொண்டு விடுகிறார்.

வளர்ந்து செல்லும் முதலாளித்துவமானது, தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இரண்டு வரலாற்றுப் போக்குகளை அறிந்திருக்கிறது. ஒன்று: தேசிய இன வாழ்க்கையும் தேசிய இன இயக்கங்களும் துயிலெழுதலும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்கமுறைக்கும் எதிராய் போராட்டம் மூளுதலும், தேசிய இன அரசுகள் அமைக்கப்படுதலும். இரண்டாவது: எல்லா வடிவங்களிலும் தேசிய இனங்களிடையே ஒட்டுறவு வளர்ந்து மேலும் மேலும் துரிதமாதலும், தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்கள் தகர்க்கப்படுதலும், மூலதனத்தின், பொதுவாகப் பொருளாதார வாழ்வின், அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலானவற்றின் சர்வதேச ஒற்றுமை உண்டாக்கப்படுதலும்.

இவ்விரு போக்குகளும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய உலகு தழுவிய விதியாகும். முன்னது முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் ஆதிக்க நிலையில் உள்ளது. பின்னது முதிர்ச்சியடைந்து சோஷலிச சமுதாயமாக உருமாற்றம் பெறுவதை நோக்கிச் செல்லுகின்ற முதலாளித்துவத்தின் இயல்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். மார்க்சியவாதிகளது தேசிய இன வேலைத்திட்டம் இவ்விரு போக்குகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, பின்வருவனவற்றுக்காகப் பாடுபடுகிறது: முதலாவதாக, தேசிய இனங்களின், மொழிகளின் சமத்துவத்துக்காகவும், இங்கு எந்தவிதமான தனியுரிமைகளும் அனுமதிக்கப்படலாகாது என்பதற்காகவும் (மற்றும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகவும்—இது பற்றிப் பிற்பாடு தனியே பரிசீலிப்போம்); இரண்டாவதாக, சர்வ தேசியவாதம் என்னும் கோட்பாட்டுக்காகவும், பூர்ஷ்வா

தேசியவாதத்தால் — மிகமிக நயமானதாலுங்கூட — பாட்டாளி வர்க்கம் நச்சுப்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்து இணக்கத்துக்கு இடமில்லாப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும்.

“ஒன்றுகலத்தலை” எதிர்த்து நமது புந்துக்காரர் விண்ணதிரக் கத்துவதன் அர்த்தம் என்ன என்கிற கேள்வி எழுகிறது. தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்படுவதையோ, எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்குமான தனியுரிமைகளையோ இங்கு அவர் மனதில் கொண்டிருக்க முடியாது, ஏனெனில், “ஒன்றுகலத்தல்” என்னும் சொல் இங்கு கொஞ்சமும் பொருந்தாது; மற்றும் எல்லா மார்க்சியவாதிகளும், தனிப்பட்ட முறையிலும் அதிகாரபூர்வமாய் ஒன்றுபட்ட முழுமையிலும், திட்டவட்டமாகவும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றியும் தேசிய இனங்களுக்கு எதிரான இம்மியளவு வன்முறையையும், அவை ஒடுக்கப்படுவதையும், அவற்றின் சமத்துவமற்ற நிலையையும் கண்டிப்பவர்கள் ஆவர்; முடிவில், புந்துக்காரர் தாக்கியுள்ள ஸேவெர்னயா பிராவ்தா கட்டுரையில் இந்தப் பொதுவான மார்க்சியக் கருத்து மிகவும் தீர்மானமாய் வலியுறுத்திக் கூறப்படுகிறது.

இல்லை, தட்டிக் கழிப்பது இங்கு சாத்தியமன்று. திரு. லீப்மன் “ஒன்றுகலத்தலைக்” கண்டிக்கையில் அவர் மனதில் உள்ளது வன்முறையும் அல்ல, சமத்துவமற்ற நிலையும் அல்ல, தனியுரிமைகளும் அல்ல. எல்லா வித வன்முறையும் சமத்துவமின்மையும் நீக்கப்பட்ட பின், ஒன்றுகலத்தல் என்னும் கருத்தில் உண்மையான எதுவும் எஞ்சியிருக்கிறதா?

இருக்கிறது, அதில் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை. எஞ்சியிருப்பது முதலாளித்துவத்தின் உலக வரலாற்று வழிப்பட்ட போக்கு—தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்களைத் தகர்த்துவிடும் தேசிய இன வேறுபாடுகளை மறையச் செய்தலும் தேசிய இனங்களை ஒன்றுகலக்க வைப்பதுமான அந்தப் போக்கு. கழிந்து செல்லும் ஒவ்வொரு பத்தாண்டையும் தொடர்ந்து இந்தப் போக்கு மேலும் மேலும் வலிமையடைந்து வருகிறது. முதலாளித்துவத்தை சோஷலிசமாக உருமாறச் செய்யும் மாபெரும் உந்து சக்திகளில் ஒன்றாகும் இது.

தேசிய இனங்களின், மொழிகளின் சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்காத, அதற்காகப் போராடாத எவரும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் சமத்துவமின்மையையும் எதிர்த்துப் போராடாத எவரும் மார்க்சியவாதி அல்ல, ஜனநாயகவாதியுங்கூட அல்ல. அது சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. ஆனால் பிறிதொரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மார்க்சியவாதி “ஒன்றுகலத்தலை” ஆதரித்து நிற்பதாகச் சொல்லி அவரை நிந்தனை செய்யும் போலி மார்க்சியவாதி தேசியவாத அற்பரே ஆவார் என்பதும் அதே போல சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாததுதான். புந்துக்காரர்கள் எல்லோரும், மற்றும் (விரைவில் நாம் காணப் போவது போல) திருவாளர்கள் எல். யுர்க்கேவிச், தொன்ட்லோவ் வகையறாக்களை ஒத்த உக்ரேனிய தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் எல்லோரும் மதிக்கத்தகாத இவ்வகையினரைச் சேர்ந்தவர்களே வார்.

இந்தத் தேசியவாத அற்பர்களின் கருத்தோட்டங்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கானவை என்பதை ஸ்தூலமாகத் தெரியும்படிக் காட்டுவதற்காக மூன்று வகைப்பட்ட உண்மைகளை எடுத்துரைக்கிறோம்.

பொதுவாக ருஷ்யாவிலுள்ள யூதத் தேசியவாதிகளும் குறிப்பாக புந்துக்காரர்களும் தான், ருஷ்யாவின் வைதிக மார்க்சியவாதிகள் “ஒன்றுகலத்தலை” ஆதரிப்பதாகச் சொல்லி இவர்களுக்கு எதிராய் மிகவும் அதிகமாய்க் கூச்சலிடுகிறவர்கள். ஆயினும் மேலே தரப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் காட்டுவது போல், உலகெங்கும் உள்ள ஒரு கோடி 5 லட்சம் யூதர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப் பேர் நாகரிக உலகில், “ஒன்றுகலத்தலுக்கு” மிக அதிக அளவுக்குச் சாதகமாய் அமைந்த நிலைமைகளில் வாழ்கிறார்கள். அதே போது பாக்கியமற்றவர்களாய் ஒடுக்கப்பட்டு உரிமைகள் இல்லாமல் ருஷ்யாவிலும் கலீஷியாவிலும் (ருஷ்ய, போலிஷ்) புரிஷ் கேவிச்சுகளின் காலுக்கடியில் மிதித்து நசுக்கப்படும் யூதர்கள், “ஒன்றுகலத்தலுக்கு” மிகக் குறைவாகவே அனுமதிக்கும் நிலைமைகளில், தனித்து ஒதுக்கப்படுதல் மிகுதியாகி “குடியிருப்பு எல்லை”²¹, “சதவீத நியமங்கள்”²² போன்ற பல

புரிஷ்கேவிச் சிறப்புக்களுங்கூட இருந்து வரும் நிலைமைகளில் வாழ்கிறார்கள்.

நாகரிக உலகில் உள்ள யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனமாய் இருக்கவில்லை, பெருமளவுக்கு அவர்கள் ஒன்றுகலக்கப் பட்டு விட்டார்கள் என்று கார்ல் காவுத்ஸ்கியும் ஓட்டோ பௌவரும் கூறுகின்றனர். கலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் உள்ள யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனமாய் இருக்கவில்லை; துர திருஷ்டவசமாய் இங்கு அவர்கள் இன்னமும் ஒரு சாதியாகவே இருந்து வருகிறார்கள் (இதற்குரிய குற்றம் புரிஷ்கேவிச்சு களைச் சாருமே அன்றி அவர்களை அல்ல). யூதர்களது வரலாற்றைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நன்கறிந்தவர்களாகவும் மேலே கூறப்பட்ட உண்மைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வோராகவும் இருப்போர் அளித்திடும் மறுக்க முடியாத தீர்ப்பாகும் இது.

இந்த உண்மைகள் நிரூபிப்பது என்ன? என்னவெனில், யூதப் பிற்போக்குவாத அற்பர்களால்தான் வரலாற்றுச் சக்கரத்தைப் பின்னோக்கி ஓட வைத்து, ருஷ்யாவிலும் கலீஷியாவிலும் இருக்கின்ற நிலைமைகளிலிருந்து பாரிசிலும் நியூயார்க்கிலும் இருக்கின்ற நிலைமைகளுக்கு அல்ல, இதற்கு நேர்மாறான திசையில் அதைச் செலுத்தி வைக்க விரும்புவோரால் மட்டும் தான் “ஒன்றுகலத்தலுக்கு” எதிராகக் கூச்சலிட முடியும்.

சிறந்த யூதர்களாய் இருப்போர்—உலக வரலாற்றால் போற்றப்படுவோரும், ஜனநாயகத்தின், சோஷலிசத்தின் முதற்பெருத் தலைவர்களை உலகுக்குத் தந்துள்ளோருமான இவர்கள்—ஒன்றுகலத்தலை எதிர்த்து ஒருபோதும் கூச்சலிட்டதில்லை. யூதர்களது “பின்னிலையை” உயர் மதிப்புக்குரியதாகப் பார்த்துப் பரவசப்படுவோர் தான் ஒன்றுகலத்தலை எதிர்த்துக் கூச்சலிடுகிறார்கள்.

தேசிய இனங்கள் ஒன்றுகலக்கும் பொதுவான நிகழ்ச்சிப் போக்கு முன்னேறிய முதலாளித்துவத்தின் இன்றைய நிலைமைகளில் அடைந்திருக்கும் வீச்சினை, உதாரணமாய் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் குடியேற்றப் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம். 1891க்கும் 1900க்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டுகளில் ஐரோப்பா

37,00,000 பேரை அங்கே அனுப்பிற்று; 1901லிருந்து 1909 வரையிலான ஒன்பது ஆண்டுகளில் 72,00,000 பேரை அனுப்பிற்று. 1900ஆம் ஆண்டு குடிக்கணக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட அன்னியர்களைப் பதிவு செய்தது. இதே குடிக்கணக்கின்படி நியூயார்க் மாநிலத்தில் 78,000க்கு அதிகமான ஆஸ்திரியர்களும், 1,36,000 ஆங்கிலேயர்களும், 20,000 பிரெஞ்சுக்காரர்களும், 4,80,000 ஜெர்மானியர்களும், 37,000 ஹங்கேரியர்களும், 4,25,000 ஐரிஷ்காரர்களும், 1,82,000 இத்தாலியர்களும், 70,000 போலிஷ்காரர்களும், ருஷ்யாவி லிருந்து வந்த 1,66,000 பேரும் (பெரும்பாலும் யூதர்கள்), 43,000 ஸ்வீடிஷ்காரர்களும் பிறரும் இருந்தார்கள். இவர்களிடையிலான தேசிய இன வேறுபாடுகளை இம்மாநிலம் அரைத்துப் பொடியாக்கி விடுகிறது. பிரமாதமான சர்வ தேச அளவில் நியூயார்க்கில் நடந்தேறும் இதனை ஒவ்வொரு பெரிய நகரிலும் தொழில் துறைக் குடியேற்றத்திலும் நிகழக் காணலாம்.

தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களால் மூழ்கடிக்கப்படாதவர் எவரும், முதலாளித்துவமானது தேசிய இனங்களை ஒன்றுகலக்கச் செய்திடும் இந்த நிகழ்ச்சிப்போக்கு வரலாற்று வழிப்பட்ட மாபெரும் முன்னேற்றத்தைக் குறிப்பதாகும், பல்வேறு இருட்டு முடுக்குகளில், முக்கியமாய் ருஷ்யாவைப் போன்ற பிற்பட்ட நாடுகளில் தேசிய இன முரட்டுப் பிடிவாதம் தகர்க்கப்படுவதைச் சுட்டுவதாகும் என்பதைக் காணத் தவற முடியாது.

ருஷ்யாவையும், உக்ரேனியர்களிடம் மாருஷ்யர்களுக்கு உள்ள போக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கண்டும் கேட்டுமிராத அளவுக்கு உக்ரேனியர்கள் இழிவுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதை இயற்கையாகவே ஒவ்வொரு ஜனநாயகவாதியும்—மார்க்சியவாதியைக் கூறவே வேண்டியதில்லை—கடுமையாய் எதிர்க்கவே செய்வார், உக்ரேனியர்களுக்கு முழு நிறை சமத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரவே செய்வார். ஆனால் தனியொரு அரசின் வரம்புகளுக்குள் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களுக்கும் மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே தற்போது இருந்து வரும்

தொடர்புகளையும் கூட்டணியையும் பலவீனப்படுத்துவதானது, சோஷலிசத்துக்கு நேரடியாக துரோகம் இழைப்பதே ஆகும், உக்ரேனியர்களது பூர்ஷ்வா “தேசிய இனக் குறிக்கோள்களின்” கண்ணோட்டத்திலிருந்து கூட ஓர் அசட்டுக் கொள்கையே ஆகும்.

திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் தம்மையும் “மார்க்சியவாதியாக” அழைத்துக் கொள்கிறார் (பாவம் மார்க்ஸ்!)—மேற்கூறிய அசட்டுக் கொள்கைக்கு இவர் ஓர் உதாரணமாவார். உக்ரேனியப் பாட்டாளி வர்க்கம் முழு அளவுக்கு ருஷ்யமயமாக்கப்பட்டு விட்டது, அதற்கு தனியே ஒரு நிறுவனம் தேவையில்லை என்று 1906ல் ஸக்கலோவ்ஸ்கியும் (பலோக்) லுக்கேஷேவிச்சும் (துச்சாப்ஸ்கி) அடித்துப் பேசியதாகத் திரு. யுர்க்கேவிச் எழுதுகிறார். சாராம்சப் பிரச்சினை குறித்து எந்த ஓர் உண்மையையும் எடுத்துரைக்காமலே திரு. யுர்க்கேவிச் அவர்கள் இருவர் மீதும் பாய்கிறார், இது “தேசிய இனச் செயலின்மை” ஆகுமென்றும், “தேசிய இன துறவு பூணல்” ஆகுமென்றும், இவர்கள் “உக்ரேனிய மார்க்சியவாதிகளைப் பிளவுபடுத்தி விட்டார்கள்”(!!) என்றும், இன்ன பலவாறாகவும் மிகமிக இழிவான, அசட்டுத் தனமான, பிற்போக்கான தேசியவாதத்தின் மனப்பாங்கால் முழு அளவுக்குப் பீடிக்கப்பட்டவராய் ஆவேசக் கூச்சல் எழுப்புகிறார். இன்று “தொழிலாளர்களிடையே உக்ரேனியத் தேசிய இன உணர்வு வளர்ந்திருப்பினும்”, சிறுபான்மையான தொழிலாளர்கள்தான் “தேசிய இன உணர்வுடையோராய்” இருக்கிறார்கள், பெரும்பான்மையோர் “இன்னமும் ருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டோராகவே இருக்கிறார்கள்” என்று திரு. யுர்க்கேவிச் வலியுறுத்துகிறார். நமது கடமை “பெருந்திரளினரை நம்பின்னால் அணிதிரளச் செய்வதும், அவர்களுக்குத் தேசிய இன நோக்கங்களை (தேசிய இன இலட்சியத்தை) விளக்கிக் கூறுவதுமே அன்றி, அவர்கள் பின்னால் செல்வதல்ல” என்று இந்தத் தேசியவாத அற்பர் கூவுகிறார் (த்ஸ்வின், பக்கம் 89).

திரு. யுர்க்கேவிச்சின் இந்த வாதம் அனைத்தும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதமே ஆகும். ஆனால் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளது கண்ணோட்டத்திலிருந்து கூட—இவர்களில் சிலர் உக்ரே

னியாவின் முழுநிறை சமத்துவத்துக்காகவும் தன்னாட்சிக் காகவும் நிற்பவர்கள், ஏனையோர் சுயேச்சை உக்ரேனிய அரசுக்காக நிற்பவர்கள்—இந்த வாதம் ஏற்புடையதாகாது. விடுதலை பெறுவதற்காக உக்ரேனியர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளை மாருஷ்ய, போலிஷ் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கமும் இவ்விரு தேசிய இனங்களது முதலாளி வர்க்கமும் எதிர்க்கின்றன. இந்த வர்க்கங்களை எதிர்த்து நிற்கும் வல்லமை வாய்ந்த சமூக சக்தி எது? இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாவது பத்தாண்டு மெய்நடப்பில் இக்கேள்விக்குப் பதிலளித்தது: ஜனநாயக விவசாயிகளைத் தன் பின்னால் அணி திரட்டிக் கொள்ளும் தொழிலாளி வர்க்கமே அன்றி வேறு எதுவுமல்ல இந்த சக்தி. எதனுடைய வெற்றி தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு இடம் இல்லாத படிச் செய்யுமோ அந்த மெய்யான ஜனநாயக சக்தியைப் பிளவுபடுத்தவும், இவ்வழியில் அதைப் பலவீனப்படுத்தவும் முயலுவதன் மூலம் திரு. யுர்க்கேவிச் பொதுவாக ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், தமது தாய்நாடாகிய உக்ரேனியாவின் நலன்களுக்கும் துரோகம் இழைக்கிறார். மாருஷ்யப் பாட்டாளிகள், உக்ரேனியப் பாட்டாளிகளின் ஒன்றுபட்ட செயல் இருக்குமாயின் சுதந்திர உக்ரேனியா சாத்தியமாக்கிவிடும்; இவர்களிடையே இந்த ஒற்றுமை இல்லையேல் அது சாத்தியமன்று.

ஆனால் மார்க்சியவாதிகள் தம்மை பூர்ஷ்வா தேசிய வாதக் கண்ணோட்டத்துள் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வோர் அல்லர். கடந்த சில பத்தாண்டுகளாய் அதிவேகப் பொருளாதார வளர்ச்சியானது திட்டவட்டமான போக்காகத் தெற்கிலே, அதாவது உக்ரேனியாவில் நடந்தேறி, மாருஷ்யாவிலிருந்து லட்சக் கணக்கான விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் முதலாளித்துவ பண்ணைகளுக்கும் சுரங்கங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் கவர்ந்திழுத்து வந்திருக்கிறது. இந்த வரம்புகளுக்குள் மாருஷ்ய, உக்ரேனிய பாட்டாளிகளது “ஒன்றுகலத்தல்” சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாத உண்மையாகும். இந்த உண்மை நிச்சயமாய் முற்போக்கானது. முதலாளித்துவமானது, மாருஷ்ய அல்லது உக்ரேனிய நாட்டுப்புற முடுக்குகளின் அறியாமை இருளில் மூழ்கிய,

முரட்டுப் பிடிவாதம் வாய்ந்த, அசைவற்று நிலைத்துவிட்ட குடியானவர்களின் இடத்தில் ஓயாமல் இடம் பெயரும் பாட்டாளிகளை உருவாக்குகிறது; இந்தப் பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் மாருஷ்யாவுக்கும் அதே போல் உக்ரேனியாவுக்கும் உரிய பிரத்தியேக தேசிய இனக் குறுகிய மனப்பாங்கைத் தகர்த்திடுகின்றன. மாருஷ்யாவுக்கும் உக்ரேனியாவுக்கும் இடையே ஒரு காலத்தில் அரசு எல்லை இருக்குமெனக் கொள்வோமாயினுங்கூட, மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களும் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களும் இப்படி “ஒன்றுகலத்தல்” வரலாற்று வழியில் முற்போக்கானதாகும் என்பது, அமெரிக்காவில் தேசிய இனங்கள் அரைத்துச் சேர்க்கப்படுதல் முற்போக்கானதாகும் என்பது எப்படியோ அது போலவே சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. உக்ரேனியாவும் மாருஷ்யாவும் எந்த அளவுக்குச் சுதந்திர மடைகின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி அதிக விரிவும் வேகமும் அடைந்து மேலும் அதிக வலிமையுடன் அரசின் எல்லாப் பிராந்தியங்களிலிருந்தும் எல்லா அண்டை அரசுகளிலிருந்தும் (ருஷ்யாவானது உக்ரேனியாவைப் பொறுத்த வரை அண்டை அரசாகி விடுமாயின்) எல்லாத் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களையும் உழைப்பாளி மக்கள் திரளினரையும் நகரங்களுக்கும் சுரங்கங்களுக்கும் ஆலைகளுக்கும் கவர்ந்திழுக்கும்.

இரு தேசிய இனங்களது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒட்டுறவாலும் இணைப்பாலும் ஒன்றுகலத்தலாலும் கிடைக்கக் கூடிய ஆதாயங்களை உக்ரேனிய தேசிய இன இலட்சியத்தின் கண நேர வெற்றிக்காக திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் விட்டொழிக்கையில், அவர் மெய்யான முதலாளி வர்க்கத்தவரைப் போல, அதுவும் கிட்டப் பார்வையும் குறுகிய மனப்பாங்கும் கொண்ட அசட்டு ஆளைப் போல, அதாவது குட்டி முதலாளித்துவ அற்பரைப் போல நடந்து கொள்கிறார். தேசிய இன இலட்சியமே முதலாவது இலட்சியம், பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியம் பிற்பாடுதான் என்கிறார்கள் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகள்; உடனே திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளும் தொன்த்லோவ்களும் இன்ன பிற போலி மார்க்சியவாதிகளும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவர்

கள் கூறுவதை அப்படியே திருப்பிச் சொல்கிறார்கள். பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியமே முதலாவது இலட்சியம் என்கிறோம் நாம்—ஏனெனில் இந்த இலட்சியம்தான் உழைப்பாளரது நீடித்த அடிப்படை நலன்களையும் மனிதகுலத்தின் நலன்களையும் மட்டுமின்றி, ஜனநாயகத்தின் நலன்களையும் பாதுகாக்கிறது; ஜனநாயகம் இல்லையேல் தன்னாட்சி உக்ரேனியாவும் சரி, சுயேச்சை உக்ரேனியாவும் சரி, நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாதவை.

இறுதியில், மதிப்பிடற்கரிய தேசியவாத மணிகள் நிறைந்ததான திரு. யுர்க்கேவிச்சின் வாதத்தில் பின்வரும் மற்றொரு கூற்றினையும் சுட்டிக்காட்டியாக வேண்டும். உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களில் சிறுபான்மையினர் தேசிய இன உணர்வுடையோராய் இருக்கிறார்கள், “பெரும்பான்மையோர் இன்னமும் ருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டுதான் இருக்கிறார்கள்” என்கிறார் (“вільність перебуває ще під впливом російської культури”).

பாட்டாளி வர்க்கம் குறித்துப் பேசுகையில் ஒட்டுமொத்தமாய் உக்ரேனியக் கலாசாரத்தை ஒட்டுமொத்தமாய் ருஷ்யக் கலாசாரத்துக்கு எதிராய் வைத்திருவதானது, பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் நலனை முன்னிட்டு வெட்கமின்றிப் பாட்டாளி வர்க்க நலன்களுக்குத் துரோகமிழைப்பதே ஆகும்.

தற்கால தேசிய இனம் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு தேசிய இனங்கள் உள்ளன என்று தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் எல்லோரிடத்தும் நாம் கூறுகிறோம். ஒவ்வொரு தேசிய இனக் கலாசாரத்திலும் இரண்டு தேசிய இனக் கலாசாரங்கள் உள்ளன. புரிஷ்கேவிச்சுகள், குச்சோவ்கள், ஸ்துருவேக்கள் ஆகியோரது மாருஷ்யக் கலாசாரம் ஒன்று இருக்கிறது. செர்னிஷேவ்ஸ்கி, பிளெஹானவ் பெயர்களால் குறிக்கப்படும் மாருஷ்ய கலாசாரம் ஒன்றும் இருக்கிறது. ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் யூதர்களிடையிலும் ஏனையவற்றிலும் இருப்பது போலவே, உக்ரேனியாவிலும் இதே இரு கலாசாரங்கள் இருக்கின்றன. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் மாருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு இருக்கிறார்கள்

என்றால், இதோடு கூட இன்னொன்றையும் நாம் நன்றாகவே அறிவோம்: மாருஷ்யச் சமயக் குருமார்களுக்கும் முதலாளி வர்க்கத்தாருக்கும் உரிய கலாசாரத்துடன் கூடவே, மாருஷ்ய ஜனநாயகத்துக்கும் சமூக-ஜனநாயகத்துக்கும் உரிய கருத்துக்களும் செயல்படுவதை அறிவோம். முதல்வகைக் 'கலாசாரத்தை' எதிர்த்துப் போராடுகின்ற உக்ரேனிய மார்க்சியவாதி, இரண்டாவது வகைக் கலாசாரத்தை எப்போதுமே வேறுபடுத்திக் காட்டித் தமது தொழிலாளர்களிடம் கூறுவார்: 'வர்க்க உணர்வு படைத்த மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களோடும் அவர்களது இலக்கியத்தோடும் அவர்களது கருத்துக்களின் முழு வீச்சோடும் ஒட்டும் உறவும் கொள்வதற்கு எல்லா வாய்ப்புகளையும் நாம் முழுமூச்சுடன் கைக்கொள்வதும் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் வளர்த்துச் செல்வதும் நமது கடமையாகும்; உக்ரேனியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம், மாருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் ஆகிய இரண்டின் நலன்களும் இதனை அவசியமாக்குகின்றன.'

உக்ரேனிய மார்க்சியவாதிக்கு மாருஷ்ய ஒடுக்குமுறையாளர்கள் மீதுள்ள வெறுப்பு முற்றிலும் நியாயமானது, இயற்கையானது. ஆனால் மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களது பாட்டாளி வர்க்கக் கலாசாரத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியத்துக்கும் அவர் இந்த வெறுப்பினை—இம்மியளவுக்குத்தான் என்றாலுங்கூட, மனத்தாங்கல் என்னும்படியான அளவுக்கு மட்டும்தான் என்றாலுங்கூட—எடுத்துச் செல்லும்படி இவ்வெறுப்பால் அந்த அளவுக்குத் தாம் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு அனுமதிப்பாராயின், பிறகு அந்த மார்க்சியவாதி பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சகதிக்குள்ள்தான் வழக்கிச் சென்றுவிடுவார். இதே போலத்தான் மாருஷ்ய மார்க்சியவாதியானவர் உக்ரேனியர்களுக்கு முழுநிறை சமத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையையோ, சுதந்திர அரசை அமைத்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு இருக்கும் உரிமையையோ கணமும் மறப்பாராயினும், அவர் பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சகதிக்குள் மட்டுமின்றி கறுப்பு நுற்றுவரது தேசியவாதச் சகதிக்குள்ளும் வழக்கிச் சென்று விடுவார்.

மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களும் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து செயல்பட வேண்டும்; ஒரே அரசில் அவர்கள் வாழ்ந்து வரும் வரையில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொதுவான அல்லது சர்வதேசியக் கலாசாரத்தை நோக்கி மிக நெருங்கிய நிறுவன ஒற்றுமையும் இணைப்பும் கொண்டு பாடுபட வேண்டும், எந்த மொழியில் பிரசாரம் செய்வது என்கிற பிரச்சினையிலும் இந்தப் பிரசாரத்தின் முற்றிலும் பிராந்திய அல்லது தேசிய இனத் தன்மையதான விவரங்களிலும் முழு அளவுக்குப் பொறுமையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இது மார்க்சியத்தின் அத்தியாவசியக் கோரிக்கையாகும். ஒரு தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்கள் மற்றொன்றின் தொழிலாளர்களிடமிருந்து தனியே பிரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதையும், மார்க்சிய “ஒன்றுகலத்தல்” மீதான எல்லாத் தாக்குதல்களையும், பாட்டாளி வர்க்கம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் ஒட்டுமொத்தமாய் ஒரு தேசிய இனக் கலாசாரத்தை ஒரு மித்ததாய் இருப்பதாகப் பாவிக்கப்படும் இன்னொரு தேசிய இனக் கலாசாரத்துக்கு எதிராய் வைப்பதற்கான எந்த முயற்சிகளையும், இன்ன பிறவற்றையும் எவ்விதத்திலும் ஆதரித்து நிற்பதானது, பூர்ஷ்வா தேசியவாதமே ஆகும்— இதனை எதிர்த்து ஈவிரக்கமற்ற போராட்டம் நடத்துவது அத்தியாவசியக் கடமையாகும்.

4. “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி”

“தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்ற கோஷத்தைப் பற்றிய பிரச்சினை மார்க்சியவாதிகளுக்கு அளவுகடந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் இருப்பதற்குக் காரணம், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பூர்ஷ்வா பிரசாரத்துக்கு மாறாய் நாம் நடத்தும் பிரசாரம், கிளர்ச்சி ஆகிய அனைத்தின் சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தையும் நிர்ணயிப்பதாய் இது இருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல; இகழார்ந்த கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி வேலைத்திட்டம் அனைத்துக்கும் இந்தக் கோஷம்தான் அடிப்படை என்பதும் காரணமாகும்.

இந்த வேலைத்திட்டம் இழைக்கும் அடிப்படையான, தலையாய கேடு என்னவெனில், மிகமிக நயமான, பரிபூரணமான, கடைக்கோடியான தேசியவாதத்தை வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவதற்காக அது முயலுகிறது என்பதுதான். இந்த வேலைத்திட்டத்தின் சாரம் வருமாறு: ஒவ்வொரு குடிமகனும் தன்னை குறிப்பிட்ட ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவராகப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் தனது உறுப்பினர்களுக்குக் கட்டாய வரி விதிக்கும் உரிமை பெற்று, தேசிய இன நாடாளுமன்றங்களும் (சேய்ம்கள்) தேசிய இன “அரசுச் செயலாளர்களும்” (அமைச்சர்கள்) உடைய சட்ட இயல் அமைப்பு ஆகி விடுகிறது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துக் கையாளப்படும் இந்த மாதிரியான கருத்து, முதலாளித்துவம் குறித்துக் கையாளப்படும் புரூதோன் கருத்துக்கு ஒப்பானதாகும். முதலாளித்துவத்தையும் அதன் அடிப்படையான பண்ட உற்பத்தியையும் ஒழித்திடுவதல்ல, அதற்குப் பதில் அந்த அடிப்படையிடமிருந்து முறை கேடுகளையும் தகாதவற்றையும் இன்ன பிறவற்றையும் களைந்திடல்; பரிவர்த்தனையையும் பரிவர்த்தனை மதிப்பையும் ஒழித்திடுவதல்ல, அதற்கு மாறாக அதை “அரசியல் சட்ட வழிப்பட்டதாய்”, சர்வப் பொதுவானதாய், பரிபூரணமானதாய், “நியாயமானதாய்”, அலைவுகளும் நெருக்கடிகளும் முறைகேடுகளும் இல்லாததாய் ஆக்குதல்—இதுதான் புரூதோனின் கருத்து.

புரூதோன் எப்படி குட்டி பூர்ஷ்வா பிரிவினராய் இருந்தாரோ, அவரது தத்துவம் எப்படிப் பரிவர்த்தனையையும் பண்ட உற்பத்தியையும் பரிபூரண இனவகையாக்கி அவற்றைக் குறையற்ற நிறைவாக உயர்த்தி வைக்கிறதோ, அதே போல “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்னும் தத்துவமும் வேலைத்திட்டமும் குட்டி பூர்ஷ்வா தன்மையவாய் இருக்கின்றன. ஏனெனில் இவை பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தைப் பரிபூரண இனவகையாக்கி, அதைக் குறையற்ற நிறைவாக உயர்த்தி வைக்கின்றன, வன்முறையையும் அநியாயத்தையும் இன்ன பிறவற்றையும் அதனிடமிருந்து களைந்து விடுகின்றன,

தேசியவாதம் எவ்வளவுதான் “நியாயமான”, “பரிசுத்தமான”, நயமான நாகரிக வகைப்பட்டதாய் இருப்பினும், அதனுடன் மார்க்சியத்தை இணக்கமுடையதாக்க முடியாது. எல்லா வகையான தேசியவாதத்துக்கும் பதிலாய் மார்க்சியம் சர்வதேசியவாதத்தை முன்வைக்கிறது; எல்லாத் தேசிய இனங்களும் உயர்நிலை ஒற்றுமையில் ஒன்றிணைவதை முன்வைக்கிறது—இந்த ஒற்றுமை ஒவ்வொரு மைல் ரயில்பாதை போடப்படுவதையும் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு சர்வதேச டிரஸ்டும் உருவாவதைத் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு தொழிலாளர் சங்கம் நிறுவப்படுவதையும் தொடர்ந்து (தொழிலாளர் சங்கமானது அதன் பொருளாதாரச் செயல்களிலும் மற்றும் அதன் கருத்துக்களிலும் நோக்கங்களிலும் சர்வதேசியத் தன்மை வாய்ந்தது) நம் கண்ணெதிரே வளர்ந்து வருகிறது.

தேசிய இனம் என்கிற கோட்பாடு பூர்ஷ்வா சமுதாயத்தில் வரலாற்று வழியில் தவிர்க்க முடியாதது. இந்தச் சமுதாயத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு மார்க்சியமானது, தேசிய இன இயக்கங்கள் வரலாற்று வழியில் நியாய முடையவை என்பதை முழு அளவுக்கு அங்கீகரிக்கிறது. ஆனால் இந்த அங்கீகாரம் தேசியவாதத்துக்கான ஆதரவு விளக்கமாக ஆகி விடாதிருக்கும் பொருட்டு, இந்த இயக்கங்களில் முற்போக்கான அம்சமாய் இருப்பதற்கு மட்டுமானதாய் இந்த அங்கீகாரம் கண்டிப்பான முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்—அப்போதுதான் பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு பூர்ஷ்வா சித்தாந்தத்தால் மழுக்கடிக்கப்படுவதற்கு இந்த அங்கீகாரம் இட்டுச் செல்லாதிருக்கும்.

பிரபுத்துவ உறக்க நிலையிலிருந்து மக்கள் பெருந்திரளினர் துயிலெழுதலும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்கு முறையையும் எதிர்த்து, மக்களது அரசரிமைக்காக, தேசிய இனத்தின் அரசரிமைக்காக அவர்கள் போராடுவதும் முற்போக்கானவை ஆகும். எனவே தேசிய இனப் பிரச்சினையின் எல்லாக் கூறுகளிலும் மிகவும் வைராக்கியமான, கிஞ்சித்தும் முரணற்ற ஜனநாயகத்துக்காகப் பாடுபடுவது மார்க்சியவாதியின் கட்டாயமான கடமையாகும். இந்தப் பணி பிரதானமாய் எதிர்மறையானது. ஆனால் தேசியவாதத்துக்கு

ஆதரவளிப்பதில் பாட்டாளி வர்க்கம் இதற்கு மேல் செல்வது சாத்தியமன்று; ஏனெனில் இதற்கு மேல் முதலாளி வர்க்கத்தின் “நேர்முகச்” செயற்பாடு, தேசியவாதத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான முயற்சி ஆரம்பமாகி விடுகிறது.

பிரபுத்துவ ஆதிக்கம் அனைத்தையும், தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அனைத்தையும், எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கோ எந்த ஒரு மொழிக்கோ உள்ள எல்லாத் தனியுரிமைகளையும் ஒழித்துக் கட்டுதல் ஜனநாயக சக்தி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு உள்ள கட்டாயமான கடமையாகும், பாட்டாளிகளது வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கு நிச்சயமாய் உகந்ததாகும்—தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான பூசல்கள் இவ்வர்க்கப் போராட்டத்தை மழுக்கடிப்பவை, தடுத்து மட்டுப்படுத்துகிறவை. ஆனால் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் கண்டிப்பான இந்த வரம்புகளுக்கு—வரலாற்று வழியில் அமைந்த இந்தத் திட்டவட்டமான எல்லைகளுக்கு—அப்பால் செல்வது, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குத் துரோகம் புரிந்து முதலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாகி விடும். இங்கு எல்லை வரம்பு இருக்கிறது, பல சந்தர்ப்பங்களிலும் இது மிக மெல்லியதாய் இருக்கக் கூடியது—புந்து, உக்ரேனியத் தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் இதனை அறவே மறந்து விடுகிறார்கள்.

எந்த விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் எதிர்த்துப் போராடுதல்—இது அவசியம் செய்யப்பட வேண்டிய காரியம். எந்த விதமான தேசிய இன வளர்ச்சிக்காகவும், பொதுவாகத் “தேசிய இனக் கலாசாரத்துக்காகவும்” போராடுதல்—இதை ஒருபோதும் செய்யலாகாது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியானது உலகெங்கும் நமக்கு முதிர்ச்சியடையாத தேசிய இன இயக்கங்களுக்கு உதாரணங்களையும், பல சிறிய இனங்களிலிருந்து பெரிய தேசிய இனங்கள் உருவாவதற்கு, அல்லது சிறியனவற்றில் சிலவற்றுக்குப் பாதகமாய் இவை உருவாவதற்கு உதாரணங்களையும், மற்றும் தேசிய இனங்கள் ஒன்று கலத்தலுக்கு உதாரணங்களையும் அளிக்கிறது. பொதுப்பட தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சி—இது பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்

தின் கோட்பாடாகும். எனவேதான் பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாய் இருக்கிறது; எனவேதான் தேசிய இனப் பூசல்கள் ஓயாமல் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் தேசிய இன வளர்ச்சிக்கும் ஆதரவாக நிற்கத் தயாராய் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; இதற்கு மாறாய் இம்மாதிரியான பிரமைகளுக்கு எதிராய் மக்கள் பெருந்திரளினரை எச்சரிக்கிறது; முதலாளித்துவ ஒட்டுறவுக்கு முழு அளவு சுதந்திரம் வேண்டுமென்பதை ஆதரிக்கிறது; வன்முறை அல்லது தனியுரிமைகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததைத் தவிர்த்து, தேசிய இனங்களது ஏனைய எல்லா விதமான ஒன்றுகலத்தலையும் வரவேற்கிறது.

“நியாயமான முறையில்” வரம்பிடப்பட்ட குறிப்பிட்ட அரங்குக்குள் தேசியவாதத்தை உறுதி பெறச் செய்தல், தேசியவாதத்தை “அரசியல் சட்ட வழிப்பட்டதாய்” ஆக்குதல், எல்லாத் தேசிய இனங்களும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகிப் பிரிந்திருத்தலை விசேஷ அரசு நிறுவனத்தின் மூலம் உறுதியாக்கி கெட்டி பெறச் செய்தல் ஆகிய இவைதான் கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின் சித்தாந்த அடிப்படையும் உள்ளடக்கமும் ஆகும். இந்தக் கருத்து முழுக்க முழுக்க பூர்ஷ்வா தன்மை வாய்ந்தது, முழுக்க முழுக்கத் தவறானது. எவ்விதத்திலும் தேசியவாதம் நிலைநாட்டப் படுதலைப் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆதரிக்க முடியாது, இதற்கு மாறாக தேசிய இன வேறுபாடுகளைக் குறையச் செய்து தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்களை அகற்ற உதவுகிறவையாவற்றையும், தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான பந்தங்களை மேலும் மேலும் நெருக்கம் பெறச் செய்கிறவை அல்லது தேசிய இனங்களை மேலும் மேலும் இணையவைப்பவை யாவற்றையும் அது ஆதரிக்கிறது. இவ்வாறின்றி வேறு விதமாய்ச் செயல்படுதல், பிற்போக்கான தேசியவாத அற்பர்களின் பக்கம் சென்று விடுவதையே குறிக்கும்.

ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் புரூன் நகரில் கூடிய அவர்களது காங்கிரசில்²³ (1899) கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சித் திட்டம் குறித்து விவாதித்தபோது, அந்தத் திட்டம் குறித்து தத்துவார்த்த மதிப்பீடு செய்வதில்

அனேகமாய் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆயினும் அந்தத் திட்டத்துக்கு எதிராய்ப் பின்வரும் இரு வாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்: 1) சமயக் குருமார்களது அதிகாரம் வலுவடைவதற்கே அது வழிகோலும்; 2) “தேசியவெறியை நீடித்து நிலைக்கச் செய்வதும், ஒவ்வொரு சிறு சமூகத்திலும் ஒவ்வொரு சிறு கோஷ்டியிலும் தேசியவெறியைப் புகுத்திடுவதும் தான் அதன் விளைவாய் இருக்கும்” (புரூன் காங்கிரசின் அதிகார பூர்வமான குறிப்பேடுகள், ஜெர்மன் மொழியில், பக்கம் 92. ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு யூதத் தேசியவாதக் கட்சியான “சேர்ப்” பால்²⁴ வெளியிடப்பட்டுள்ளது).

“தேசிய இனக் கலாசாரம்” என்பது—அந்தப் பதத்தின் வழக்கமான அர்த்தத்தில், அதாவது பள்ளிகளும் இன்ன பிறவும்—தற்போது உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் சமயக் குருமார்கள், பூர்ஷ்வா தேசியவெறியர்கள் ஆகியோரது ஆதிக்க வலிமை வாய்ந்த செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. புந்துக்காரர்கள் “கலாசார-தேசிய இனத்” தன்னாட்சியை ஆதரித்து வாதாடுகையில், தேசிய இனங்கள் நிறுவப்படுவதானது அவற்றுள் நடைபெறும் வர்க்கப் போராட்டத்தை அதற்குப் புறம்பான தாக்கங்கள் எவற்றாலும் களங்கமுறாமல் தூய்மையாய் இருக்கச் செய்யும் என்று கூறுகிறார்கள்—இது நகைக்கத் தக்க குதர்க்கவாதமே ஆகும். எந்த முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலும் பிரதானமாய் பொருளாதார, அரசியல் துறையில்தான் முனைப்பான வர்க்கப் போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. இதனிடமிருந்து பள்ளிகளின் துறையைப் பிரித்து வைப்பதானது, முதலாவதாக, அபத்தமான அளவுக்குக் கற்பனாவாதமாகும், ஏனெனில் பள்ளிகள் (பொதுவாகத் “தேசிய இனக் கலாசாரம்” எப்படியோ அதே போல) பொருளாதாரத்திலிருந்தும் அரசியலிலிருந்தும் பிரிக்கப்பட முடியாதவை. இரண்டாவதாக, முதலாளித்துவ நாட்டில் பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கைதான் அசட்டுத்தனமான, காலங் கடந்து விட்டவையான தேசிய இனத் தடை மதில்களையும் தப்பெண்ணங்களையும் தகர்த்து நொறுக்கப்படுவதை ஒவ்வொரு தருணத்திலும் அவசியமாக்குகிறது; ஆனால் பள்ளிகளையும்

இவற்றை ஒத்த பிறவற்றையும் பிரித்து வேறுபடுத்துவதானது “தூயச்” சமயக் குருமார்களது அதிகாரத்தையும் “தூயப்” பூர்ஷ்வா தேசியவெறியையும் நீடித்து நிலைக்கவும் கடுமையாக்கவும் பலப்படுத்தவும்தான் செய்யும்.

பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த முதலாளிகளும் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் உட்கார்ந்து முழு அளவுக்கு ஒன்றுகலக்கின்றனர். பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஆலைகளில் ஒன்று சேர்ந்து வேலை செய்கிறார்கள். மெய்யாகவே முனைப்புக்குரிய ஆழ்ந்த அரசியல் பிரச்சினைகள் யாவற்றிலும் வர்க்கங்களின் அடிப்படையில் தரப்புகள் உருவாகின்றனவே அன்றி, தேசிய இனங்களின் அடிப்படையில் அல்ல. பள்ளிகளையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்றிய விவகாரங்களை “அரசு அதிகாரத்தின் வரம்புகளிலிருந்து விலக்கி”, தேசிய இனங்களுக்கு மாற்றிடுவதானது, தேசிய இனங்களை இணைத்திடும் பொருளாதாரத்திலிருந்து சமுதாய வாழ்வில் யாவற்றையும் விட அதிக அளவுக்குச் சித்தாந்தத்துறை என்பதாகச் சொல்லத் தக்கதை, “தூய” தேசிய இனக் கலாசாரம்—அல்லது சமயக் குருமார்களது அதிகாரத்தின், தேசியவெறியின் தேசிய இனப் பயிர்—வேறு எங்கேயும் விட எளிதாய் வளரும் துறையை பிரித்து விலக்குவதற்கான முயற்சியையே குறிப்பதாகும்.

“நிலவரைக்கு உட்படாத” (வாழும் நிலப்பரப்புக்கு உட்படாத, அந்தந்த தேசிய இனம் வாழுகிற நிலப்பரப்புடன் சம்பந்தப்படாத) அல்லது “கலாசார-தேசிய இனத்” தன்னாட்சித் திட்டம் என்பதன் நிறைவேற்றம் நடைமுறையில் குறிப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான்: பள்ளிக்கூட விவகாரங்கள் தேசிய இன வாரியாகப் பிரிக்கப்படுதல்தான், அதாவது பள்ளிக்கூட விவகாரங்களில் தேசிய இனப் பிரிவுகள் புகுத்தப்படுதல்தான். பிரபலமான புந்துத் திட்டத்தின் இந்த மெய்யான உட்பொருள் குறித்து போதிய அளவு யோசித்துப் பார்த்தால், சோஷலிசத்துக்காக நடைபெறும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து வேண்டாம், ஜனநாயகத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்துகூட

இத்திட்டம் எப்படி முழுக்க முழுக்கப் பிற்போக்கானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விடலாம்.

பள்ளிக்கூடங்களைத் “தேசிய இன மயமாக்குதலுக்கு” ஒரேயொரு உதாரணத்தையும் ஒரேயொரு திட்டத்தையும் கொடுத்தோமானால், சாரப் பொருள் கண்கூடாகிவிடும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் வட மாநிலங்கள், தென் மாநிலங்கள் என்பதான பிரிவினை வாழ்க்கையின் எல்லா துறைகளிலும் இது நாள் வரை நடப்பில் இருந்து வரும் ஒன்றாகும். வட மாநிலங்கள் சுதந்திர மரபுகளையும் அடிமை உடைமையாளர்களுக்கு எதிரான போராட்ட மரபுகளையும் அதிகம் பெற்றுள்ளவை. தென் மாநிலங்கள் அடிமையுடைமை மரபுகளையும் நீக்ரோ மக்களை வேட்டையாடுவதன் மீதமிச்சங்களையும் அதிகம் பெற்றுள்ளவை—இங்கே நீக்ரோக்கள் பொருளாதார ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுக் கலாசாரத்தில் பிற்பட்ட நிலையில் உள்ளனர் (எழுத்தறியாதோரின் சதவீதம் நீக்ரோ மக்களிடம் 44, வெள்ளையரிடம் 6), இப்படி இன்னும் பலவற்றையும் குறிப்பிடலாம். வட மாநிலங்களில் நீக்ரோ குழந்தைகள் வெள்ளையர் குழந்தைகள் செல்லும் அதே பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். தென் மாநிலங்களில் நீக்ரோ குழந்தைகளுக்குத் தனியே “தேசிய இன” அல்லது வர்ண இன—எப்படியும் கொள்ளலாம்—பள்ளிக்கூடங்கள் உள்ளன. பள்ளிக்கூட விவகாரங்கள் “தேசிய இன மயம்” ஆக்கப்படுதலுக்கு இதுதான் ஒரேயொரு உதாரணம் என்பதாகத் தெரிகிறது.

பேய்லிஸ் வழக்கைப்²⁵ போன்ற சம்பவங்கள் இதுவரை சாத்தியமாய் இருந்துவரும் நாடு ஒன்று கிழக்கு ஐரோப்பாவில் உள்ளது—இங்கே யூதர்கள் நீக்ரோ மக்களைக் காட்டிலும் மோசமான நிலையில் புரிஷ்கேவிச்சுகளால் இருத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். யூதர்களது பள்ளிக்கூடங்களைத் தேசிய இன மயமாக்கிடும் திட்டம் ஒன்று இந்நாட்டில் அண்மையில் அமைச்சரகத்தால் கருதப்பட்டு வந்தது. நல்ல வேளையாக இந்தப் பிற்போக்குவாதக் கற்பனை ஆஸ்திரியக் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோரின் கற்பனையைப் போல் அதே மாதிரி சிறிதளவுக்குத்தான் நடைமுறை சாத்தியமாகலாம். ஆஸ்திரியக் குட்டி முத

லாளித்துவப் பகுதியோர் முரணற்ற ஜனநாயகத்தை அமுலாக்கவோ தேசிய இனப் பூசல்களுக்கு முடிவு கட்டவோ முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை இழந்தோராகி, பள்ளிக்கூடங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் தேசிய இனங்கள் சண்டைக்கு நிற்காதவாறு செய்யும் பொருட்டு பள்ளிக்கூட விவகாரங்களில் அவற்றுக்குத் தனியடைப்புகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்... ஆனால் அதன்படி ஒரு “தேசிய இனக் கலாசாரம்” இன்னொன்றுக்கு எதிராய் நிரந்தரமாய்ச் சண்டைக்கு நிற்பதற்காகத் தேசிய இனங்கள் தம்மை “வகுத்தமைத்துக்” கொண்டுள்ளன.

ஆஸ்திரியாவில் கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிக் கருத்தானது பெருமளவுக்கு இலக்கியக் கற்பனையாகவே இருந்துள்ளது. ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கூட இதனைக் கருத்துக்குரியதாகக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ருஷ்யாவில் இது யூத பூர்ஷ்வா கட்சிகள் யாவற்றின் வேலைத்திட்டங்களிலும் மற்றும் பற்பல தேச இனங்களையும் சேர்ந்த சில குட்டி முதலாளித்துவ, சந்தர்ப்பவாதக் கூறுகளது வேலைத்திட்டங்களிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது—உதாரணமாய் புந்துக்காரர்களையும் காக்கசசில் உள்ள கட்சிக் கலைப்புவாதிகளையும் இடதுசாரி நரோத்னிக் குப் போக்குடைய ருஷ்யாவின் தேசிய இனக் கட்சிகளது மாநாட்டையும் சொல்லலாம். (இந்த மாநாடு—இடைக்குறிப்பாய் இதனை எடுத்துரைக்கிறோம்—1907ல் நடைபெற்றது; ருஷ்ய சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள்²⁶, போலிஷ் சமூக-தேசபக்தர்கள், பி. எஸ். பி.²⁷ ஆகியோர் வாக்களிக்காமல் விலகியிருக்க இம்மாநாட்டில் தீர்மானம் ஏற்கப்பட்டது. தேசிய இன வேலைத்திட்டத்தின் துறையில் கோட்பாடு குறித்த முக்கிய பிரச்சினையில் தமது போக்கினைத் தெரிவிப்பதற்காக சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களும் பி. எஸ். பி. யினரும் வாக்களிக்காமல் விலகியிருப்பதானது, அவர்களது தனிப் பண்புக்குரிய ஒரு துல்லியமான முறையாகும்!)

ஆஸ்திரியாவில் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின்” தலைமைத் தத்துவக்கர்த்தாவாகிய ஓட்டோ பெளவர் தானே, இந்த வேலைத்திட்டம் யூதர்களுக்குச் சாத்

தியமானதல்ல என்று நிரூபிப்பதற்காகத் தமது புத்தகத்தில் ஒரு தனி அத்தியாயத்தை ஒதுக்கினார். ஆனால் ருஷ்யாவில் யூதர்களிடையேதான் எல்லா பூர்ஷ்வா கட்சிகளாலும்— அவற்றின் எதிரொலியாகிய புந்தாலும்—இந்த வேலைத் திட்டம் ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது.* இது காட்டுவது என்ன? பௌவரின் கண்டுபிடிப்பு எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை பிறிதொரு அரசின் அரசியல் நடைமுறை மூலம் வரலாறு அம்பலப்படுத்தியுள்ளதைத்தான் இது காட்டுகிறது—ருஷ்ய பெர்ன்ஷ்டைனியர்கள்³⁰ (ஸ்துருவே, துகான்-பரனோவ்ஸ்கி, பெர்தியாயெவ் மற்றும் இவர்களது கூட்டாளிகள்) மார்க்

* யூத பூர்ஷ்வா கட்சிகள் யாவும் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை” ஏற்றுக் கொண்டு விட்டன என்ற உண்மையை புந்துக்காரர்கள் ஆவேசமாய் அடிக்கடி மறுக்கிறார்கள், இது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. உண்மையில் புந்து ஆற்றி வரும் பாத்திரத்தை இது அப்பட்டமாய் அம்பலப்படுத்துகிறது. புந்துக்காரரான திரு. மானின் லூச் பத்திரிகையில்²⁸ தமது மறுப்பைத் திரும்பவும் சொல்ல முயன்ற போது, என். ஸ்கோப் அவரை பூரணமாய் அம்பலப்படுத்தினார் (ஆதாரம்: பிரோஸ்வெஷேனியெ,²⁹ இதழ் 3). ஆனால் என். ஸ்கோப், “எல்லா யூத பூர்ஷ்வா கட்சிகளோடும் கோஷ்டிகளோடும் சேர்ந்து புந்துக்காரர்கள் நீண்டகாலமாய் கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை ஆதரித்து வந்துள்ளனர்” என்று கூறுவதை பிரோஸ்வெஷேனியெவிலிருந்து (இதழ் 3, பக்கம் 78) திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் மேற்கோளாய் தஸ்வினில் (1913, இதழ்கள் 7—8, பக்கம் 92) எடுத்த துரைக்கும் போது, “புந்துக்காரர்கள்” என்னும் சொல்லை விட்டுவிட்டு, “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்னும் சொற்களை “தேசிய இன உரிமைகள்” என்கிற சொற்களாக மாற்றிக் கூறி இந்த வாக்கியத்தைத் திரித்துப் புரட்டுவதைப் பார்க்கையில், கைகளை உயர்த்தி வியப்புறுவதைத் தவிர ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை!! திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் ஒரு தேசியவாதி மட்டுமல்ல, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது வரலாற்றையும் அவர்களது வேலைத்திட்டத்தையும் பற்றிய விவகாரங்களில் வியக்கத்தக்க அறிவிலி மட்டுமல்ல, புந்து ஆதாயமடைய வேண்டுமென்று மேற்கோள்களை நேரடியாகவே பொய்யாகத் திரித்துக் கூறுகிறவரும் ஆவார். புந்து விவகாரங்களும் திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளின் விவகாரங்களும் படுமோசமான நிலையில்தான் இருக்க வேண்டும்!

சியத்திலிருந்து மிதவாதத்துக்கு அவர்கள் அதிவேகமாய்ப் பரிணாம மாற்றமடைந்ததன் மூலம் ஜெர்மன் பெர்ன்ஷ் டைனியத்தின் மெய்யான சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தை எப்படி அம்பலப்படுத்திக் காட்டினார்களோ, அதே போல ஆகும்.

ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் சரி, ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் சரி “கலாசார-தேசிய இனத்” தன்னாட்சியைத் தமது வேலைத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மிகவும் பிற்பட்ட ஒரு நாட்டில் யூத பூர்ஷ்வா கட்சிகளும் சோஷலிஸ்டு என்பதாகக் கூறிக் கொள்ளும் பல குட்டி முதலாளித்துவ கோஷ்டிகளும், தொழிலாளி வர்க்கத்திடம் பூர்ஷ்வா தேசியவாதக் கருத்துக் களை நயமான வடிவில் பரப்பும் பொருட்டு இதனை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. இந்த உண்மை தன்னைத் தானே தெளிவாகவே விளக்கிக் கொள்கிறது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய ஆஸ்திரிய வேலைத் திட்டத்தை நாம் குறிப்பிட்டதால், புந்துக்காரர்களால் அடிக்கடி திரித்துப் புரட்டப்படும் ஓர் உண்மையை நாம் திரும்பவும் வலியுறுத்திக் கூறியாக வேண்டும். புரூன் காங்கிரசில் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிக்கான” தூய வேலைத்திட்டம் ஒன்று முன்வைக்கப்பட்டது. இது தெற்கு ஸ்லாவிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது வேலைத்திட்டம். இதன் பிரிவு 2 கூறுவதாவது: “ஆஸ்திரியாவில் வாழுகிற ஒவ்வொரு தேசிய இனமும், அதன் உறுப்பினர்கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பைக் கருதாமலே, ஒரு தன்னாட்சிக் குழும மாய் அமைந்து தனது தேசிய இன (மொழி, கலாசார) விவகாரங்கள் யாவற்றையும் முற்றிலும் சுயேச்சையாய் நிர்வகித்துக் கொள்கிறது.” கிரிஸ்டனால் மட்டுமின்றி, செல்வாக்கு வாய்ந்த எல்லென்போகெனாலும் இந்த வேலைத்திட்டம் ஆதரிக்கப்பட்டது. ஆனால் இது வாபஸ் வாங்கப்பட்டது, ஒரு வாக்குகூட இதற்காக அளிக்கப்படவில்லை. நிலவரைக்கு உட்பட்ட வேலைத்திட்டம் ஒன்று, அதாவது “தேசிய இனத்தின் உறுப்பினர்கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பைக் கருதாமலே” தேசிய இனக் குழுமங்கள்

எவற்றையும் தோற்றுவிக்காத ஒன்று, ஏற்கப்பட்டது.

ஏற்கப்பட்ட இந்த வேலைத்திட்டத்தின் பிரிவு 3 கூறு வதாவது: “ஒரே தேசிய இனத்தின் சுயநிர்வாகப் பிராந்தியங்கள் ஒரு தேசிய இன ஐக்கிய கூட்டிணைவை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அமைத்திருக்கின்றன. இந்தக் கூட்டிணைவு தனது தேசிய இன விவகாரங்களை முழு அளவுக்குத் தன்னாட்சி அடிப்படையில் நிர்வகிக்கும்.” (ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்: பிரோஸ்வெஷேனியெ, 1913, இதழ் 4, பக்கம் 28³¹.) தெளிவாகவே இந்தச் சமரச வேலைத்திட்டமும் தவறானதுதான். ஓர் உதாரணம் இதனை எடுத்துக்காட்டும். சராத்தவ் மாநிலத்திலுள்ள ஜெர்மன் குடியேற்றச் சமூகமும், ரீகா அல்லது லோட்ஸின் ஜெர்மன் தொழிலாளர் சுற்றுப்புறமும், பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு அருகிலுள்ள ஜெர்மன் குடியிருப்பும், இன்ன பிறவும் ருஷ்யாவிலுள்ள ஜெர்மானியர்களது “ஒரு தேசிய இன ஐக்கியக் கூட்டிணைவாய்” அமையலாம். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் குறிப்பிட்ட ஓர் அரசில் எந்தத் தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த கழகங்களும் அடங்கலாய் எந்த வகைப்பட்ட கூட்டிணைவையும் நிறுவிக்கொள்வதற்கான சுதந்திரத்தை எவ்விதத்திலும் மறுக்கவில்லை என்ற போதிலும், அவர்கள் மேற்கூறிய மாதிரி ஒன்று அமைய வேண்டுமெனக் கோருவதோ, அம்மாதிரியான ஒரு கூட்டிணைவை நிலைநாட்டுவதோ முடியாத காரியம் என்பது வெளிப்படை. ருஷ்யாவில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு வர்க்கங்களையும் சேர்ந்தோராய் இருக்கும் ஜெர்மானியரையும் இன்ன பிறரையும் அரசுச் சட்டத்தின் மூலம் தனியொரு ஜெர்மன் தேசிய இனக் கூட்டிணைவில் தனித்துப் பிரிந்திருக்கும்படி செய்வது சமயக் குருமார்கள், பூர்ஷ்வாக்கள், குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்கள் போன்ற எவரும் மேற்கொள்ளக் கூடிய காரியமாய் இருக்கலாம்—ஆனால் அது சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் செய்யக் கூடிய காரியமன்று.

5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளும்

ருஷ்யாவில் சந்தர்ப்பவாதிகள் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து விவாதிக்கையில் ஆஸ்திரியாவை எடுத்துக்காட்

டாகக் குறிப்பிடுவது மிகவும் பரவலாய் அவர்கள் கைக்கொள்ளும் ஓர் உபாயமாகும். ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில் வெளியான எனது கட்டுரையை* (பிரோஸ்வெஷேனிடுயெ, இதழ் 10, பக்கங்கள் 96—98) சந்தர்ப்பவாதிகள் தாக்கியுள்ளனர் (திரு. செம்கோவ்ஸ்கி நோவயா ரபோச்சயா கலேட்டா விலும்,³² திரு. லீப்மன் ஸைட்டிலும்). பொதுவாக முதலாளித்துவ உலகில் சாத்தியமாயிருக்கும் அளவுக்கும் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமாயின் அதற்குள்ள வழி ஒன்றே ஒன்றுதான், முரணற்ற ஜனநாயகமே அவ்வழி என்று நான் அந்தக் கட்டுரையில் வலியுறுத்தினேன். இதற்கு நிரூபணமாய் ஏனைய பலவற்றுக்கும் இடையே சுவிட்சர்லாந்தைக் குறிப்பிட்டேன்.

மேற்கூறிய இரு சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் இது பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் இதை மறுப்பதற்கு அல்லது இதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துக் கூறுவதற்கு முயலுகிறார்கள். சுவிட்சர்லாந்து விதிவிலக்காகுமென காவுத்ஸ்கி கூறினார் தெரியுமா என்கிறார்கள். சுவிட்சர்லாந்து தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த முறையில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசுதி கார அமைப்பும், தனிச் சிறப்புள்ள வரலாறும், தனிச் சிறப்புள்ள புவியியல் நிலைமைகளும், வெவ்வேறு மொழிகள் பேசுவோராலாகிய மக்களின் அதிவிசேஷப் பரப்பீடும், இன்ன பிறவும் கொண்டது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள்.

இவை யாவும் பிரச்சினையைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கான முயற்சிகளே அன்றி வேறல்ல. மெய்தான், சுவிட்சர்லாந்து ஒற்றைத் தேசிய இன அரசல்ல என்பதால் அது விதிவிலக்கு தான். ஆனால் ஆஸ்திரியாவும் ருஷ்யாவுங்கூட விதிவிலக்கானவையே (அல்லது, காவுத்ஸ்கி மேலும் கூறுவது போல், பிற்பட்டவையே). சுவிட்சர்லாந்தை அதன் தனிச் சிறப்பான, அதிவிசேஷமான வரலாற்று நிலைமைகளும் சமூக நிலைமைகளும் தான் பெருவாரியான அதன் ஐரோப்பிய அண்டை நாடுகளைக் காட்டிலும் அதிக ஜனநாயகம் வாய்ந்ததாகும்படி உறுதி செய்தன.

ஆனால் எதை முன்மாதிரியாகக் கொள்ள வேண்டு

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 19—24.—ப-ர்.

மென்று பேசுகிற போது, இவற்றுக்கு எல்லாம் இங்கு என்ன சம்பந்தம்? அனைத்து உலகிலும் இன்று இருந்து வரும் நிலைமைகளில் எந்த ஒரு நிறுவனத்தையும் முரணற்ற ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ள நாடுகள் விதிவிலக்கானவையே. இந்த உண்மை நமது வேலைத்திட்டத்தில் எல்லா நிறுவனங்களிலும் முரணற்ற ஜனநாயகத்துக்காக நிற்பதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கவா செய்கிறது?

சுவிட்சர்லாந்தின் தனி இயல்புகள் அதன் வரலாற்றிலும் அதன் புவியியல் நிலைமைகளிலும் பிற நிலைமைகளிலும் காணக் கிடக்கின்றன. ருஷ்யாவின் தனி இயல்புகளாய் அமைந்தவை, பூர்ஷ்வா புரட்சிகளின் சகாப்தத்தில் இதுகாறும் கண்டறியப்படாத அளவுக்கு அதன் பாட்டாளி வர்க்கம் பலம் படைத்ததாய் இருப்பதும், பொதுவாக இந்நாடு பயங்கரமான அளவுக்குப் பிற்பட்ட நிலையில் இருப்பதும் ஆகும். ருஷ்யாவின் இந்தப் பிற்பட்ட நிலையானது, அசாதாரண வேகத்தில் வைராக்கியமாய் முன்னேற வேண்டும் என்பதை எதார்த்தப் புற நோக்கில் அத்தியாவசியமான தாக்குகிறது, இப்படி முன்னேறாவிடில் எல்லா விதமான சீர்கேடுகளும் தோல்விகளுமே ஏற்படுமென அச்சுறுத்துகிறது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து நாம் தேசிய இன வேலைத்திட்டத்தை வகுத்து அமைத்து வருகிறோம். முன்மாதிரியாகக் கொள்வதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களை அல்லாமல், மோசமானவற்றையா சிபாரிசு செய்ய முடியும்?

எப்படியும், முதலாளித்துவத்தில் தேசிய இன அமைதி சாதிக்கப்பட்டிருப்பது (பொதுவாக அது சாதிக்கப்படக் கூடிய அளவுக்கு), முரணற்ற ஜனநாயகம் நிலவும் நாடுகளில் மட்டும்தான் என்பது மறுக்க முடியாத, மறுக்கப்படாத உண்மை அல்லவா?

இது மறுக்க முடியாத உண்மையாதலால், சுவிட்சர்லாந்துக்குப் பதில் ஆஸ்திரியாவைச் சந்தர்ப்பவாதிகள் விடாப்பிடியாகச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுவதானது, முழுக்க முழுக்க காடேட்டுகளுக்கு உரிய ஓர் உபாயமே அன்றி

வேறல்ல—ஏனெனில் ஐரோப்பிய அரசியலமைப்புகளில் சிறந்தவற்றை அல்லாமல் மோசமானவற்றையே காட்டேடுகள் எப்போதும் காப்பியடிப்பவர்கள்.

சுவிட்சர்லாந்தில் மூன்று ஆட்சி மொழிகள் உள்ளன. ஆனால் குடியொப்ப வாக்கெடுப்புக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் மசோதாக்கள் ஐந்து மொழிகளில்—அதாவது மூன்று ஆட்சி மொழிகளை அன்னியில் இரு “ரோமன்” திசைமொழிகளிலும்—அச்சிடப்படுகின்றன. 1900ஆம் ஆண்டு மக்கள் கணக்கின்படி சுவிட்சர்லாந்தில் வசிக்கும் 33,15,443 பேரில் 38,651 பேர்தான், அதாவது ஒரு சதவீதத்துக்குச் சற்றே அதிகமானோர்தான், இவ்விரு திசைமொழிகள் பேசுவோர். சேனையில் பொறுப்புரிமை பெற்றோரும் பெறாதோருமான எல்லா அதிகாரிகளும் “படையாட்களுடன் அவர்களது தாய் மொழியில் பேசுவதற்கு முழுச் சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.” கிராவுபுந்தன், வால்லிஸ் பிரதேசங்களில் (ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு லட்சத்துக்குச் சற்றே அதிகமான மக்களே வசிக்கிறார்கள்) இவ்விரு திசைமொழிகளுக்கும் முழுநிறைச் சமத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

கேள்வி இதுதான்: முன்னேறிய ஒரு நாட்டின் இந்த சமீப அனுபவத்தை நாம் பிரசாரம் செய்யவும் ஆதரித்து நிற்கவும் வேண்டுமா? அல்லது ஆஸ்திரியர்களிடமிருந்து “நிலவரைக்கு உட்படாத தன்னாட்சி” என்பதைப் போன்ற கற்பனையைக் கடன் வாங்க வேண்டுமா? பிந்தியது இதுவரை உலகில் எவ்விடத்திலும் அமுலாக்கப்படாதது, ஆஸ்திரியர்களாலுங்கூட இதுவரை ஏற்கப்படாதது.

இந்தக் கற்பனைக்கான பிரசாரம், பள்ளிக்கூட விவகாரங்களைத் தேசிய இன வாரியாகத் தனித் தனியே பாடுபாடு செய்வதற்கான பிரசாரமாகும், அதாவது நேரடியாகவே தீங்கிழைக்கக் கூடிய ஒன்றுக்கான பிரசாரமாகும். ஆனால் சுவிட்சர்லாந்தின் அனுபவம் நிரூபிப்பது என்ன வென்றால், மிக அதிக அளவிலான (ஒப்புநோக்கில்) தேசிய

* ஆதாரம்: René Henry, *La Suisse et la question des langues*, Bern, 1907. [ரெனே அன்ரி, சுவிட்சர்லாந்தும் மொழிப் பிரச்சினையும், பெர்ன், 1907.—ப-ர்.]

இன அமைதியானது அரசு முழுமையிலும் முரணற்ற (திரும்பவும் ஒப்புநோக்கில்) ஜனநாயகம் நிலவும் போது தான் நடைமுறையில் சாத்தியமாகிறது, சாதிக்கவும்படுகிறது.

“சுவிட்சர்லாந்தில், கிழக்கு ஐரோப்பிய அர்த்தத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை ஏதும் இல்லை” என்று இப்பிரச்சினையை ஆராய்ந்துள்ளோர் கூறுகிறார்கள். “இந்தத் தொடரே (தேசிய இனப் பிரச்சினை) இங்கு யாரும் கேட்டிராத ஒன்று... தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான போராட்டத்தை சுவிட்சர்லாந்து நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, 1797—1803 ஆம் ஆண்டுகளிலேயே விட்டொழித்து விட்டது.”*

நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து முதலாளித்துவத்துக்கு மாறிச் செல்லுகையில் எழும் பிரச்சினைகளுக்கு மிகவும் ஜனநாயக கரமான தீர்வு காண்பதற்கு வழி வகுத்திட்ட மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் சகாப்தமானது தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குப் போகிற போக்கில், தற்செயலாய்த் “தீர்வு காண்பதில்” வெற்றியடைந்தது என்பதுதான் இதற்கு அர்த்தம்.

இரண்டே லட்சம் மக்கள் தொகையில் நாற்பது ஆயிரம் பேர் இரு திசைமொழிகள் பேசுவோராய் இருந்து தமது பகுதியில் மொழிகளது முழுநிறைச் சமத்துவம் வேண்டுமெனக் கோரும் ருஷ்ய மாவட்டத்துக்கோ, மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதிக்கோகூட “முற்றிலும் சுவிட்சர்லாந்துக்கு மட்டுமே உரிய” இந்தத் தீர்வு பொருந்தாது என்று வலியுறுத்த திருவாளர்கள் செம்கோவ்ஸ்கிகளும் லீப்மன்களும் ஏனைய சந்தர்ப்பவாதிகளும் இப்போது முயற்சி செய்யட்டும்!

தேசிய இனங்கள், மொழிகள் இவற்றின் முழுநிறைச் சமத்துவத்தை ஆதரித்து நிற்பதானது, அந்தந்த தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த முரணற்ற ஜனநாயகக் கூறுகளை மட்டும் (அதாவது பாட்டாளி வர்க்கத்தாரை மட்டும்) வேறு படுத்திக் காட்டி, இவர்களை எல்லாம் தேசிய இனத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, அரசின் கட்டமைப்பு அனைத்தை

* ஆதாரம்: Ed. Blocher, *Die Nationalitäten in der Schweiz*, Brl., 1910. [எட். புளோஹர், சுவிட்சர்லாந்தின் தேசிய இனங்கள், பெர்லின், 1910.—ப-ர்.]

யும் முனைப்போடும் ஆழ்ந்த முறையிலும் திருத்தி மேம்படுத்துவதில் அவர்களுக்கு உள்ள அக்கறையின் அடிப்படையில் ஒன்றுபடச் செய்கிறது. இதற்கு மாறாக, “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை” ஆதரித்து நிற்பதானது, தனி ஆட்களுக்கும் கோஷ்டிகளுக்கும் உள்ள ஆத்மார்த்திக விருப்பங்கள் எப்படி இருப்பினும், தேசிய இனங்களைப் பிளவுபடச் செய்கிறது; ஒரு தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களை அத்தேசிய இனத்தின் முதலாளி வர்க்கத்தாரை நோக்கி நெருங்கிச் செல்ல வைக்கிறது (யூத பூர்ஷ்வா கட்சிகள் யாவற்றாலும் இந்த “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது).

தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகளை உத்தரவாதம் செய்வதானது, முழுநிறைச் சமத்துவக் கோட்பாட்டிலிருந்து பிரிக்க முடியாதவாறு அதனுடன் இணைந்துள்ளது. ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில் வெளிவந்த எனது கட்டுரையில் இந்தக் கோட்பாடு, அதற்கு பிற்பாடு வந்த அதிகார பூர்வமான, அதிக துல்லியம் வாய்ந்த மார்க்சியவாதிகளது மாநாட்டுத் தீர்மானத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது போல் ஏறத்தாழ அதே விதத்தில்தான் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானம், “எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கும் இருந்து வரும் எல்லா விதமான தனியுரிமைகளும், தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகளை எவ்விதத்திலும் மீறுகிறவை யாவும் செல்லத் தக்கவை அல்ல என்று அறிவிக்கும் அடிப்படைச் சட்டம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்” என்று கோருகிறது.

திரு. லீப்மன் இந்த வரையறுப்பைக் கேலி செய்ய முயலுகிறார், “தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகள் எவை என்பதை யார் அறிவார்?” என்று அவர் கேட்கிறார். சிறுபான்மையோர் தேசிய இனப் பள்ளிக்கூடங்களில் “தமது சொந்தப் பாடத்திட்டத்தைக்” கைக்கொள்வதற்குள்ள உரிமை இந்த உரிமைகளில் அடங்கியுள்ளதா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறார். தேசிய இனச் சிறுபான்மையானது தனது சொந்த நீதிபதிகளையும் அதிகாரிகளையும் தமது தாய்மொழியில் பாடபோதனை நடைபெறும் பள்ளிக்கூடங்களையும் பெற உரிமையுடையதா

வதற்கு அது எவ்வளவு பெரிதாய் இருக்க வேண்டும்? “நேர்நிலை” தேசிய இன வேலைத்திட்டம் இன்றியமையாதது என்பதை இந்தக் கேள்விகளிலிருந்து அனுமானித்துக் கொள்ள வேண்டுமென திரு. லீம்மன் விரும்புகிறார்.

ஏதோ சிறுதிறக் கூறுகளையும் தனிப்பட்ட விவரங்களையும் பற்றி விவாதிப்பதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு, நமது புந்துக்காரர் எப்படிப்பட்ட பிற்போக்குக் கருத்துக்களைப் புகுத்தப் பார்க்கிறார் என்பதை உண்மையில் இந்தக் கேள்விகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

தமது தேசிய இனப் பள்ளிக்கூடங்களில் “தமது சொந்தப் பாடத்திட்டம்”!... அருமைத் தேசியவாத சோஷலிஸ்டே, மார்க்சியவாதிகள் பொதுவான பள்ளிக்கூட வேலைத்திட்டத்துக்காக நிற்பவர்கள். அவர்களது திட்டம், உதாரணமாய், நிபந்தனை இல்லாத முறையில் சமயச் சார்பற்ற பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டுமெனக் கோருகிறது. மார்க்சியவாதிகளது கண்ணோட்டத்தின்படி ஜனநாயக அரசில் இந்தப் பொதுவான திட்டத்திலிருந்து விலகிச் செல்ல எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் அனுமதிக்கப்படலாகாது (எந்த “வட்டாரப்” பாடங்கள், மொழிகள் முதலானவற்றை இந்தத் திட்டத்தில் புகுத்துவது என்கிற பிரச்சினை அந்தந்த வட்டாரத்து வாசிகளால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்). ஆனால் பள்ளிக்கூட விவகாரங்களை “அரசின் அதிகாரத்திலிருந்து விலக்கி” தேசிய இனங்களிடம் ஒப்படைத்தல் என்ற கோட்பாட்டிலிருந்து பெறப்படுவது என்னவென்றால், தொழிலாளர்களாகிய நாம் நமது ஜனநாயக அரசில் “தேசிய இனங்கள்” மக்களுடைய பணத்தைச் சமயக் குருமார்களது பள்ளிக்கூடங்களுக்காகச் செலவிட அனுமதிக்க வேண்டும் என்பதுதான்! திரு. லீம்மன் தம்மை அறியாமலே “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின்” பிற்போக்குத் தன்மையைத் தெளிவாகவே வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்!

“தேசிய இனச் சிறுபான்மையானது எவ்வளவு பெரிதாய் இருக்க வேண்டும்?” புந்துக்காரர்களுக்குப் பிடித்தமான ஆஸ்திரிய வேலைத்திட்டத்திலுங்கூட இது வரையறுக்கப்படவில்லை: (நம்முடையதைக் காட்டிலும் மேலும் சுருக்கமாகவும் மேலும் குறைவான தெளிவோடும்) அது கூறு

வதாவது: “பேரரசு நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப் படும் தனிச் சட்டம் ஒன்றால் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும்” (புரூன் வேலைத்திட்டத்தின் பிரிவு 4).

ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளிடம் அந்தத் தனிச் சட்டம் என்ன, யார் யார் எல்லாம் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோர், பாதுகாக்கப்படப் போகிற உரிமைகள் எவை என்றெல்லாம் யாரும் கேட்கவில்லையே, ஏன்?

ஏனென்றால், தனிப்பட்ட விவரங்களை வேலைத்திட்டத்தில் வரையறுத்துக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிராது, சாத்தியமும் அல்ல என்பது அறிவுள்ளவர்கள் எல்லோருக்கும் புரிகிறது. வேலைத்திட்டமானது அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை மட்டும் தான் வரையறுத்திருக்கிறது. இந்த உதாரணத்தில் அடிப்படைக் கோட்பாடு ஆஸ்திரியர்களைப் பொறுத்த வரை உட்பொருளாய் அடங்கியிருக்கிறது, ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளது சமீபத்திய மாநாட்டின் தீர்மானத்தில் நேரடியாகவே எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. எந்த விதமான தேசிய இனத் தனியுரிமைகளும் இல்லை, தேசிய இனங்களது எந்த விதமான அசமத்துவமும் இல்லை என்பதே அந்தக் கோட்பாடு.

புந்துக்காரருக்குப் பிரச்சினையைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டு ஸ்தூலமான உதாரணம் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம். 1911 ஜனவரி 18 தேதிய பள்ளிக்கூடக் கணக்குப் பதிவின்படி பொதுக் “கல்வி” அமைச்சகத்தின் கீழ் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரிலிருந்த ஆரம்பப் பள்ளிகளில் 48,076 மாணாக்கர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் 396 பேர், அதாவது ஒரு சதவீதத்துக்கும் குறைவானோர் யூதர்கள். மேலும், ருமேனியர்கள்—2, ஜார்ஜியர்கள்—1, ஆர்மீனியர்கள்—3, இத்தியாதி.³³ பல்வேறுபட்டதாயுள்ள இந்த உறவுகளும் நிலைமைகளும் உள்ளடங்கும்படியான “நேர்முக” தேசிய இன வேலைத்திட்டத்தை வகுத்திருவது சாத்தியமா? (செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கை ருஷ்யாவில் தேசிய இன ரீதியில் அதிக அளவுக்குக் “கலப்படமான” வாசிகளைக் கொண்ட நகராய் ஒருபோதும் சொல்ல முடியாது.) புந்துக்காரர்களைப் போல் தேசிய இன “நுட்பங்களில்” விற்பன்னர்

களாய் இருப்போருங்கூட இம்மாதிரியான ஒரு வேலைத் திட்டத்தை வகுத்திடுவது முடியாத காரியமாகும் என்று தோன்றுகிறது.

ஆனால் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளை மீறுவதாய் இருக்கும் எந்த நடவடிக்கையும் செல்லத் தக்கதல்ல என்று அறிவிக்கும் அடிப்படைச் சட்டம் ஒன்று நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அடங்கியிருக்குமாயின், அரசின் செலவில், உதாரணமாய், ஹெப்ரு மொழி, யூதர்களது வரலாறு போன்றவற்றுக்காக விசேஷ ஆசிரியர்கள் அமர்த்தப்படுவதற்கோ—யூத, ஆர்மீனிய அல்லது ருமேனியக் குழந்தைகளுக்காக, அல்லது ஒரேயொரு ஜார்ஜியக் குழந்தைக்காகக் கூட பாடங்கள் நடத்த அரசின் உடைமையிலுள்ள இட வசதிகள் உபயோகிக்கப்படுவதற்கோ—தடைவிதிக்கும் உத்தரவுகள் ரத்து செய்யப்படவேண்டுமென எந்தக் குடிமகனும் கோர முடியும். எப்படியும், தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது நியாயமான, அறிவுக்குகந்த எல்லாக் கோரிக்கைகளையும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் திருப்தி செய்வது எவ்விதத்திலும் முடியாத காரியமல்ல; சமத்துவத்துக்கான பிரசாரம் தீங்கானதென்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். இதற்கு மாறாக, தேசிய இன வழியில் பள்ளிக்கூடங்களைப் பிரித்துப் பாகுபாடு செய்ய வேண்டும் என்கிற பிரசாரம், உதாரணமாகச் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்கிலுள்ள யூதக் குழந்தைகளுக்காக விசேஷப் பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டும் என்கிற பிரசாரம், நிச்சயமாய்த் தீங்கானது தான்—ஒவ்வொரு தேசிய இனச் சிறுபான்மைக்காகவும், ஒன்று, இரண்டு அல்லது மூன்று குழந்தைகளுக்காகத் தேசிய இனப் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைத்திடுவது அறவே முடியாத காரியமாகும்.

மேலும், நாடு தழுவிய அளவிலான எந்தச் சட்டத்திலும், விசேஷப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் அல்லது கூடுதலான பாடங்களுக்காக விசேஷ ஆசிரியர்களை நியமிக்கவும் இன்ன பிறவற்றுக்கும் உரிமை பெறுவதற்காகத் தேசிய இனச் சிறுபான்மை எவ்வளவு பெரிதாய் இருக்க வேண்டுமென்று வரையறை செய்வது சாத்தியமன்று.

இவ்வாறன்றி சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும் நாடு தழு

விய அளவிலான சட்டத்தை விவரமாக அமைத்திடவும், விசேஷ விதிமுறைகள் மூலமும் பிராந்திய அவைகள், நகரங்கள், மாவட்டங்கள், கிராமச் சமுதாயங்கள் முதலானவற்றின் தீர்மானங்கள் மூலமும் வளர்த்துச் செல்லவும் முடியும்.

6. மையப்படுத்தலும் தன்னாட்சியும்

திரு. லீப்மன் அவரது மறுப்புரையில் எழுதுகிறார்:

“நமது வித்துவேனியா, பால்டிக் மாநிலம், போலந்து, வலீனியா, தெற்கு ருஷ்யா முதலானவற்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்—எங்கும் கலப்பட மக்கள் தொகை இருக்கக் காண்பீர்கள்; தேசிய இனச் சிறுபான்மை பெரிதாயிராத நகரம் ஒன்றுகூட இங்கு இல்லை. அதிகாரம் எவ்வளவுதான் பரவலாக்கப்பட்ட போதிலும், பற்பல இடங்களில் (முக்கியமாய் நகர சமூகங்களில்) பற்பல தேசிய இனங்களும் சேர்ந்து வாழ்வதை எப்போதுமே காணலாம். தேசிய இனச் சிறுபான்மையைத் தேசிய இனப் பெரும்பான்மைக்குக் கீழ்ப்படச் செய்தல் ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததுதான். ஆனால் இத்தகைய கூட்டாட்சி அரசு அமைப்பையும் சுவீஸ் கூட்டாட்சி அரசில் இருக்கக் கூடிய அதிக பட்ச அதிகாரப் பரவலையும் வி. இ. எதிர்ப்பவர் என்பது நமக்குத் தெரியும். எதற்காக சுவீட்சர்லாந்தை அவர் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுகிறார்? என்பதுதான் கேள்வி.”

சுவீட்சர்லாந்தை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுவதில் எனது நோக்கம் என்னவென்பதை ஏற்கெனவே நான் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன். தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பிரச்சினைக்கு, சமத்துவமெனும் கோட்பாட்டிலிருந்து விலகாத முரணற்ற ஜனநாயக அரசில் நாடு தழுவிய அளவிலான சட்டத்தை இயற்றிச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் மட்டுமே தீர்வு காண முடியும் என்பதையும் விளக்கினேன். ஆனால் மேற்கூறிய வாசகத்தில் திரு. லீப்மன், மார்க்சியத் தேசிய இன வேலைத்திட்டத்துக்கு எதிராய் மிக அதிகமாய் எடுத்தாளப்படுகிற (மிகத் தவறான) வாதங்களில் (அல்லது அவநம்பிக்கை வாய்ந்த குறிப்புகளில்) — வழக்கமாகக் கூறப்பட்டு வருவதால்

இவற்றைப் பரிசீலிப்பது பொருத்தமாய் இருக்கும்—மற்றும் ஒன்றை அப்படியே திருப்பிச் சொல்கிறார்.

கூட்டரசையும் அதிகாரப் பரவலையும் மார்க்சியவாதிகள் நிச்சயமாய் எதிர்ப்பவர்கள்தான்; இதற்குக் காரணம் எளிமையானது, முதலாளித்துவம் அதன் வளர்ச்சிக்கு சாத்தியமான அளவுக்கு மிகப் பெரிதாகவும் மிகுந்த மையத்துவம் வாய்ந்ததாகவும் அமைந்த அரசுகள் வேண்டுமெனக் கோருகிறது என்பதே இந்தக் காரணம். ஏனைய நிலைமைகள் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கையில், அரசானது அதிகம் பெரிதாய் இருக்க வேண்டுமென்பதே உணர்வு படைத்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நிலையாகும். இது எப்போதும் மத்திய காலப் பிரத்தியேகத் தன்மையை எதிர்த்துப் போராடும். முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டம் விரிவான அடிப்படையில் வளர முடியும்படி பெரிதாயுள்ள பிரதேசங்கள் கூடுமான அளவுக்கு மிக நெருங்கிய பொருளாதார இணைப்புப் பெறுவதை எப்போதுமே இவ்வர்க்கம் ஆதரிக்கும்.

உற்பத்திச் சக்திகளது விரிவான அதிவேக வளர்ச்சிக்காக முதலாளித்துவமானது, அரசால் உறுதியாக இணைக்கப் பெற்று ஒன்று படுத்தப்பட்ட பெரும் பிரதேசங்கள் வேண்டுமெனக் கோருகிறது. ஏனெனில் இவ்வாறு அமைந்த பிரதேசங்களில்தான் முதலாளி வர்க்கமும் அதோடு கூட அதன் தவிர்க்க முடியாத எதிர்முனையான பாட்டாளி வர்க்கமும் சேர்ந்து, பழையவையும் மத்திய காலத்துக்கு உரியவையும் சாதி முறையானவையும் குறுகிய வட்டாரம் சார்ந்தவையும் அற்பச் சிறு தேசிய இனத் தன்மையவையும் சமய வழிப்பட்டவையும் ஏனைய எல்லா வகைப்பட்டவையுமான தடைமதில்களைத் தகர்த்தெறிய முடியும்.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது பிரிந்து சென்று சுயேச்சையான தேசிய இன அரசுகள் அமைத்துக் கொள்வதற்கான உரிமை குறித்து வேறொரு இடத்தில் பரிசீலிப்போம்.* ஆனால் பல்வேறு தேசிய இனங்களும் ஓர் அரசாய் இருக்கும் போதும், இருக்கிற வரையிலும்

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 74—171.—ப-ர்.

மார்க்சியவாதிகள் எந்த நிலைமைகளிலும் கூட்டரசுக் கோட்பாட்டையோ, அதிகாரப் பரவலையோ ஆதரித்து நிற்க மாட்டார்கள். மையத்துவமடைந்த பெரிய அரசானது மத்திய கால ஒற்றுமையின்மையிலிருந்து அனைத்து உலகின் வருங்கால சோஷலிச ஒற்றுமையை நோக்கி அமைந்த பிரமாண்டமான வரலாற்று வழியான முன்னேற்ற அடியாகும், இம்மாதிரியான அரசின் (முதலாளித்துவத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி அதனுடன் இணைந்த அரசின்) மூலம் மட்டுமே சோஷலிசத்துக்கான எந்தப் பாதையும் அமைய முடியும்.

ஆனால் மையத்துவத்தை ஆதரித்து நிற்கையில் நாம் முழுக்க முழுக்க ஜனநாயக மையத்துவத்தையே ஆதரித்து நிற்கிறோம் என்பதை மறப்பது மன்னிக்க முடியாததாகும். இது குறித்துப் பொதுவாக எல்லாக் குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்களும், குறிப்பாகத் தேசியவாதக் குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்களும் (காலஞ் சென்ற திராகமானவும் உட்பட) பிரச்சினையை அப்படிக் குழப்படி செய்திருப்பதால் அதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக நாம் திரும்பத் திரும்ப நேரம் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது.

ஜனநாயக மையத்துவம் வட்டார சுயாட்சியையும் அதனுடன் விசேஷப் பொருளாதார, சமுதாய நிலைமைகளையும் வாழும் மக்களது திட்டவட்டமான தேசிய இன இயைபினையும் இன்ன பிறவற்றையும் கொண்ட பிராந்தியங்களுக்குத் தன்னாட்சியையும் மறுக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல; முன்னதையும் பின்னதையும் அத்தியாவசியமெனக் கூறி இரண்டையும் கோருகிறது. ருஷ்யாவில் மையத்துவத்தை ஓயாமல் கொடுங்கோன்மையுடனும் அதிகார வர்க்க முறையுடனும் போட்டுக் குழப்புகிறார்கள். ருஷ்யாவின் வரலாற்றிலிருந்து இயற்கையாகவே எழும் குழப்படி இது. ஆயினும் மார்க்சியவாதி இதற்குப் பணிவது சிறிதும் மன்னிக்க முடியாததாகும்.

ஒரு ஸ்தூலமான உதாரணத்தைக் கொண்டு இதனை எளிதில் விளங்க வைக்கலாம்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும்* என்ற நீண்ட

* *Przełąd Socjaldemokratyczny*,³⁴ Kraków, 1908 மற்றும் 1909.

கட்டுரையில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க், ஏனைய பல வினோதமான தவறுகளுடன் கூட (இவை குறித்துப் பின்னால் பார்ப்போம்) தன்னாட்சிக் கோரிக்கையை விதிவிலக்காகப் போலந்துக்கு மட்டும் எழுப்பக் கூடியதாகக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கும் அதிவினோதத் தவறினையும் புரிகின்றார்.

ஆனால் முதலில் தன்னாட்சிக்கு அவர் எப்படி இலக்கணம் கூறுகிறார் என்று பார்ப்போம்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் முக்கியமான, ஜீவாதாரமான பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் யாவும் முற்றிலும் அந்தந்த நாடு முழுமைக்குமான மத்திய நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்துக்கு உரியவையே அன்றி பிராந்தியங்களின் தன்னாட்சி அவைகளின் அதிகாரத்துக்கு அல்ல என்பதை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ஏற்றுக் கொள்கிறார்—மார்க்சியவாதியான அவர் நிச்சயம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவராய் இருக்கிறார். இந்தப் பிரச்சினைகளில் அடங்குகிறவை வருமாறு: சுங்க வரிக் கொள்கை, வாணிபத்தையும் தொழில் துறையையும் பற்றிய சட்ட விவகாரங்கள், போக்குவரத்துக்கும் செய்தித் தொடர்புக்குமான சாதனங்கள் (ரயில் பாதைகள், அஞ்சல், தந்தி, தொலைபேசி முதலானவை), சேனை, வரி விதிப்பு முறை, உரிமையியல்* மற்றும் குற்றவியல் சட்டம், கல்வித் துறைப் பொதுக் கோட்பாடுகள் (உதாரணமாய், சமயச் சார்பு சிறிதும் இல்லாத பள்ளிகளையும் எல்லோருக்குமான கல்வியையும் குறைந்தபட்ச பாடத் திட்டத்தையும் ஜனநாயகமான பள்ளி நிர்வாகத்தையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்றிய சட்டங்கள்), உழைப்புக் காப்புச் சட்டங்கள், அரசியல் சுதந்திரங்கள் (ஒன்றுகூடுவதற்கு உரிமை), இப்படி இன்னும் பல.

தன்னாட்சி அவைகள் — அரசு அனைத்துக்குமான பொதுச் சட்டங்களின் அடிப்படையில்—முற்றிலும் வட்டார, பிராந்திய அல்லது தேசிய இன முக்கியத்துவம் வாய்ந்த

* தமது கருத்துக்களை விளக்கிக் கூறுகையில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் விவரங்களில் புகுகின்றார்; உதாரணமாய்—மிகவும் நியாயமாகவே—திருமண விலக்கு விதிகளைக் குறிப்பிடுகிறார் (மேற்கூறிய சஞ்சிகை, இதழ் 12, பக்கம் 162).

பிரச்சினைகள் குறித்து அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும். இந்தக் கருத்தினை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் மிகவும் விவரமாய்—மிதமிஞ்சிய அளவுக்கு விவரமாய் என்றுகூட சொல்லலாம்—விரித்துரைத்து, உதாரணமாய், வட்டார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ரயில் பாதைகளையும் (இதழ் 12, பக்கம் 149) நெடுஞ் சாலைகளையும் (இதழ் 14—15, பக்கம் 376) போடுவதையும் பிறவற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏதேனும் ஓர் அளவுக்குக் குறிப்பிடத் தக்க தனித்தன்மை வாய்ந்த பொருளாதார, சமுதாய இயல்புகளையும் பிரத்தியேகமான தேசிய இன இயைபு கொண்ட மக்களையும் இன்ன பிறவற்றையும் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் இம்மாதிரியான தன்னாட்சி வழங்காத, மெய்யாகவே ஜனநாயகரீதியான இக்கால அரசு ஒன்றை நினைத்தே பார்க்க முடியாது என்பது வெளிப்படை. முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகிய மையத்துவக் கோட்பாடானது இந்த மாதிரியான (வட்டார, பிராந்திய) தன்னாட்சியால் மீறப்பட்டு விடவில்லை என்பதோடு, இதற்கு மாறாக இதனால் அந்தக் கோட்பாடு ஜனநாயக வழியில்—அதிகார வர்க்க வழியில் அல்ல—செயல்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய தன்னாட்சி இருக்காவிடில் முதலாளித்துவம் விரிவாகவும் தங்குதடையின்றியும் விரைவாகவும் வளர்ச்சி பெறுவது சாத்தியமல்ல, அல்லது குறைந்தது இந்த வளர்ச்சி வெகுவாகத் தடுக்கப்பட நேரும். மூலதனம் ஒன்று குவிதலுக்கும் உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்வதற்கும் நாடு தழுவிய அளவில் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைக்கும் இந்தத் தன்னாட்சி அனுசரணையாய் இருக்கும். ஏனெனில் முற்றிலும் வட்டாரப் பிரச்சினைகளில் (பிராந்திய, தேசிய இன, இன்ன பிற பிரச்சினைகளில்) அதிகார வர்க்க முறையிலான தலையீடு பொதுவாகப் பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரிய தொரு முட்டுக்கட்டையாகவும், குறிப்பாக முனைப்பு வாய்ந்த முக்கியமான அடிப்படை விவகாரங்களில் மையத்துவத்துக்குத் தடங்கலாகவும் இருக்கிறது.

ஆகவே, சிறப்புக்குரிய நமது ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுதுவதைப் படிக்கையில் நகைக்காமல் இருப்பதற்கில்லை—

கருத்தார்ந்த பாவனையோடு, “தூய மார்க்சியத்” தொடர்களைக் கையாண்டு, தன்னாட்சிக் கோரிக்கையானது போலந்துக்கு மட்டும்தான் பொருத்தமானது, அதுவும் விதிவிலக்காக மட்டும்தான் என்று அவர் நிரூபிக்க முயலுகிறார்! “குறுகிய பிராந்திய” பக்தி துளிக்கூட இங்கு இல்லவே இல்லை, “காரியார்த்தமான” நோக்கங்கள் மட்டும்தான் உள்ளன... உதாரணமாய் வித்துவேனியாவைக் கவனிக்கலாம்.

வில்னா, கோவ்னா, குரோத்னோ, சவால்கி ஆகிய நான்கு மாநிலங்களை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எடுத்துக் கொள்கிறார், வித்துவேனியர்கள் “பிரதானமாய்” இவற்றில் வசிப்பதாய் வாசகர்களையும் (மற்றும் தம்மையும்) நம்பவைக்கிறார். இந்த மாநிலங்களில் வசிப்போரின் மொத்த எண்ணிக்கையைக் கூட்டிக் கணக்கிட்டு, இவற்றின் மொத்த மக்கள் தொகையில் வித்துவேனியர்களின் சதவீதம் 23 ஆக இருக்கக் காண்கிறார். வித்துவேனியர்களோடு ஜ்முதுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டால் மக்கள் தொகையில் அவர்கள் 31 சதவீதமே—மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கும் குறைவாகவே—இருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து இயற்கையாகவே பெறப்படுவது என்னவெனில், வித்துவேனியாவுக்குத் தன்னாட்சி என்னும் கருத்து “தான்தோன்றித்தனமானது, செயற்கையானது” (இதழ் 10, பக்கம் 807).

அதிகார பூர்வமான நமது ருஷ்யப் புள்ளிவிவரங்களின் குறைபாடுகள் பொதுவாகப் பலருக்கும் தெரிந்தவையே, இந்தக் குறைபாடுகளை அறிந்த வாசகர் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் புரிந்திடும் தவறினை உடனே கண்டு கொண்டு விடலாம். குரோத்னோ மாநிலத்தில் வித்துவேனியர்கள் 0.2 சதவீதமே, ஒரு சதவீதத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு மட்டுமே இருக்கிறார்கள்—எதற்காக இந்த மாநிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? வில்னா மாநிலம் முழுமையையும் எடுத்துக் கொள்வானேன்? இம்மாநிலத்தின் திரோக்கி மாவட்டத்தில் வித்துவேனியர்கள் பெரும்பான்மையினராய் இருக்கிறார்களே, இந்த மாவட்டத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? சவால்கி மாநிலம் பூராவையும் எடுத்துக் கொண்டு, வித்துவேனியர்களது எண்ணிக்கையை மொத்த மக்கள் தொகையில் 52 சதவீதம் என்பதாய் ஏன் குறிக்க

வேண்டும்? அந்த மாநிலத்தில் உள்ள லித்துவேனிய மாவட்டங்கள்—அதாவது ஏழில் ஐந்தாக உள்ள இவற்றில்—மக்கள் தொகையில் 72 சதவீதத்தினர் லித்துவேனியர்களாய் இருக்கையில், இம்மாவட்டங்களுக்குப் பதில் முழு மாநிலத்தையும் எடுப்பது எதற்காக?

தற்கால முதலாளித்துவத்தின் நிலைமைகளையும் தேவைகளையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு அதே போது, “தற்காலத்தவையோ”, “முதலாளித்துவத்தினுடையவையோ” அல்லாமல், மத்திய கால, பிரபுத்துவ, அரசாங்கத்து-அதிகாரவர்க்க ருஷ்ய நிர்வாக பரப்பு எல்லைப் பிரிவினைகளை, அதுவும் அவற்றின் படுமோசமான வடிவில் (மாவட்டங்களுக்குப் பதிலாய் மாநிலங்களை) எடுத்துக் கொள்வது நகைக்கத் தக்கதாகும். இந்தப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப்பட்டு, இவற்றுக்குப் பதில்—அரசாங்கத்தினுடையவை அல்ல, அதிகார வர்க்கத்தினுடையவை அல்ல, மாமூல் முறைகளினுடையவை அல்ல, நிலப்பிரபுக்களுடையவை அல்ல, சமயக்குருமார்களுடையவை அல்ல,—முதலாளித்துவத்தினுடைய தேவைகளுக்கு மெய்யாகவே உகந்தவாறு அமைந்த மெய்யாகவே “தற்காலத்து” எல்லைப் பிரிவினை வகுத்தமைக்கப்படாத வகை ருஷ்யாவில் எவ்விதமான, எந்த அளவுக்கும் கருத்தார்ந்த வட்டாரச் சீர்திருத்தம் குறித்தும் பேச முடியாது, இது தெட்டத் தெளிவானது. மேலும், வட்டாரத்து மக்கள் சாத்தியமான அதிக அளவுக்கு தேசிய இன ஒருமை வாய்ந்தோராய் இருப்பது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி முதலாளித்துவத்தின் தற்காலத் தேவைகளில் ஒன்றாகும். ஏனெனில் தேசிய இன, மொழி ஒருமையானது உள்நாட்டுச் சந்தையை முழு அளவுக்குக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கும் பொருளாதார பரிமாற்றத்தின் முழுச் சுதந்திரத்துக்கும் வகை செய்யும் முக்கிய காரணக் கூறாகும்.

விபரீதம் என்னவெனில் ரோலா லுக்ஸம்பர்க் தெளிவாகவே செய்யும் இந்தத் தவறினை புந்துக்காரரான மெதெம் அப்படியே திருப்பிச் செய்கிறார். இவர் நிரூபிக்க விரும்புவது போலந்தின் பிரத்தியேக இயல்புகள் “விதிவிலக்கானவை” என்பதல்ல, தேசிய இன-பிரதேசத் தன்னாட்சிக்

கோட்பாடு பொருத்தமானதல்ல என்றுதான் அவர் நிரூபிக்க விரும்புகிறார் (புந்துக்காரர்கள் நிலவரைக்கு உட்படாத தேசிய இனத் தன்னாட்சிக்காக நிற்பவர்கள்!). நமது புந்துக்காரர்களும் கலைப்புவாதிகளும் உலகெங்கும் வெவ்வேறு நாடுகளின், வெவ்வேறு தேசிய இனங்களின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் புரிந்திடும் எல்லாத் தவறுகளையும் அவர்களது எல்லாச் சீர்திருத்தவாத ஊசலாட்டங்களையும் சேகரித்து, உலக சமூக-ஜனநாயகத்தில் அவர்கள் காணக்கூடிய படுமோசமானவற்றைத்தான் தமதாக்கிக் கொள்கிறவர்கள். புந்துக்காரர்கள், கலைப்புவாதிகள் ஆகியோரது எழுத்துக்களை ஒட்டிச் சேர்த்தால் அது முன்மாதிரியான சமூக-ஜனநாயக நலக் கேட்டின் கண்காட்சியாய் அமையும்.

பிராந்தியத் தன்னாட்சி ஒரு பிராந்தியம் அல்லது “பிரதேசத்துக்கு” நல்லதுதான், ஆனால் லாத்விய, எஸ்தோனிய அல்லது பிற பரப்புகளுக்கு ஒவ்வாதது, இந்தப் பரப்புகள் ஐந்து லட்சத்திலிருந்து இருபது லட்சம் வரையிலான மக்கள் தொகையும் பரப்பளவில் மாநிலத்துக்குச் சமமாகவும் இருப்பவை என்று மெதெம் நமக்குப் போதனை செய்கிறார். “அது தன்னாட்சியாய் இராது, சாதாரண ஸ்தல சுயநிர்வாகமாகவே இருக்கும்.... இதற்கு மேல் மெய்யான தன்னாட்சியை நிறுவுவது அவசியமாகும்...” இந்த ஆசிரியர் மேலும் தொடர்ந்து எழுதுகையில் பழைய மாநிலங்களும் மாவட்டங்களும் “சிதைக்கப்படுவதைக்” கண்டிக்கிறார்.*

மத்திய கால, நிலப்பிரபுத்துவ, அரசாங்க நிர்வாக எல்லைப் பிரிவினைகளின் பாதுகாப்பு உண்மையில், தற்கால முதலாளித்துவத்துக்கு வேண்டிய நிலைமைகள் “சிதைக்கப்படுவதையும்” முடமாக்கப்படுவதையுமே குறிப்பதாகும். இந்தப் பிரிவினைகளின் மனப்பாங்கில் ஊறியவர்களால் தான் “நிபுணரது ஆய்ந்தறிந்த பாவனையுடன்” “ஸ்தல சுயநிர்வாகமும்” “தன்னாட்சியும்” ஒன்றுக்கொன்று

* வி. மெதெம், ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் அறிமுகத்துக்கு ஒரு காணிக்கை.—வேஸ்தனிக் யெவ்ரோப்பு, ³⁵ 1912, இதழ்கள் 8, 9.

எதிராய் அமைந்திருப்பது பற்றிய ஊகங்களில் இறங்கி, மாறாத மாமூலின்படி “தன்னாட்சி” பெரிய பிராந்தியங்களுக்கும் ஸ்தல சுயநிர்வாகம் சிறு பகுதிகளுக்கும் கையாளப்பட வேண்டுமெனக் கூற முடியும். இந்த அதிகாரவர்க்க மாமூல் முறைகள் வேண்டுமென தற்கால முதலாளித்துவம் ஒருபோதும் கோரவில்லை. 5 லட்சம் அல்ல, 50,000 பேரையே கொண்ட தேசிய இனப் பரப்புகள் தன்னாட்சியைக் கைக்கொள்ள ஏன் முடியாது? இப்பரப்புகள் பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் உள்ள அண்டைப் பரப்புகளுடன் சேர்ந்து தன்னாட்சிப் “பிரதேசமாய்” அமைவது பொருளாதார பரிமாற்றத்துக்கு வசதியாகவோ, அவசியமாகவோ இருக்குமாயின் அவை ஏன் இப்படி ஒன்றுபடக் கூடாது? இவை எல்லாம் புந்துக்காரர் மெதெமினுடைய இரகசியங்களாய் இருப்பவை.

புரூன் சமூக-ஜனநாயகத் தேசிய இன வேலைத்திட்டம் முற்றிலும் நிலவரைக்கு உட்பட்ட தேசிய இனத் தன்னாட்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதைக் குறிப்பிடலாம். “வரலாற்று முடியாட்சி நிலங்களுக்குப் பதில்” “தேசிய இன வழி அமைந்த” பரப்புகளாக ஆஸ்திரியா பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்று அது முன்மொழிகிறது (புரூன் வேலைத்திட்டத்தின் 2ஆம் பிரிவு). நாங்கள் அந்த அளவுக்குப் போகவில்லை. சுதந்திரமான, விரிவான, மெய்யாகவே தற்காலத்துக்குரிய வாணிப பரிமாற்றத்துக்கு வகை செய்யும் மிகவும் நம்பகமான காரணக் கூறுகளில் ஒன்று ஒரு படித்தான தேசிய இனமாய் அமைந்த மக்கள் தொகையாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மார்க்சியவாதி எவரும், உறுதி வாய்ந்த எந்த ஜனநாயகவாதியுங்கூட ஆஸ்திரிய முடியாட்சி நிலங்களையும் ருஷ்யாவின் மாநிலங்களையும் மாவட்டங்களையும் ஆதரித்து நிற்க மாட்டார் என்பதும் (பின்னவை ஆஸ்திரிய முடியாட்சி நிலங்களைப் போல் அவ்வளவு மோசமானவை அல்ல என்றாலும், அவையும் மோசமானவையே), காலங் கடந்தவையான இந்தப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப்பட்டு அவற்றின் இடத்தில் கூடுமான அளவுக்கு மக்கள் தொகையில் தேசிய இன இயைபுக்கு உகந்தவையான பிரிவினைகள் நிலைநாட்டப்பட வேண்டிய அவசியத்தை

மறுக்க மாட்டார் என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாதவை. முடிவில், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்கு முறையையும் அகற்றும் பொருட்டு, எவ்வளவுதான் சிறியவையாக இருப்பினும், முழு அளவுக்கு ஒருமை வாய்ந்த தேசிய இனத்தோராலான தன்னாட்சிப் பரப்புகளை நிறுவுவதும் மிகமிக முக்கியம் என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. இந்தத் தேசிய இனப் பரப்புகளை நாடெங்கும் அல்லது உலகெங்குங்கூட சிதறி வாழும் அந்தந்த தேசிய இனத்தோரும் தமது “கவர்ச்சி மையமாகக்” கொள்ள முடியும், அவற்றுடன் எல்லா வகையான உறவுகளையும் சுதந்திரமான பிணைப்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இவை எல்லாம் மறுக்க முடியாதவை, முரட்டுப் பிடிவாதம் கொண்ட அதிகார வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தினர் மட்டுமே இவற்றை எதிர்த்து வாதாட முடியும்.

ஆனால் மக்கள் தொகையின் தேசிய இன இயைபு மிகவும் முக்கியமான பொருளாதாரக் காரணக் கூறுகளில் ஒன்று; ஆயினும் ஒரே ஒன்றானது அல்ல, ஏனைய யாவற்றையும் காட்டிலும் முக்கியமானதும் அல்ல. எடுத்துக்காட்டாய், நகரங்கள் முதலாளித்துவத்தில் மிக முக்கியமான பொருளாதாரப் பாத்திரம் ஆற்றுகிறவை. எங்கும்—போலந்திலும் லித்துவேனியாவிலும் உக்ரேனியாவிலும் மாருஷ்யாவிலும் பிற இடங்களிலும்—தேசிய இன இயைபில் கலப்படமான மக்களைக் கொண்டிருப்பது நகரங்களுக்குரிய தனி இயல்பு. நகரங்கள், அவற்றைத் தமது பொருளாதாரக் கவர்ச்சி மையமாகக் கொண்ட கிராமங்களிடமிருந்தும் வட்டாரங்களிலிருந்தும் “தேசிய இனக்” காரணத்துக்காக வேண்டி துண்டித்திடுவது அபத்தமானது, இப்படிச் செய்வது சாத்தியமும் அல்ல. எனவே மார்க்சியவாதிகள் ஏனைய யாவற்றையும் ஒதுக்கிவிட்டு முற்றிலும் “தேசிய இனப் பிரதேசக்” கோட்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலையை ஏற்கக் கூடாது.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளது கடந்த மாநாடு முன்வைத்திருக்கும் தீர்வு ஆஸ்திரியர்

களுடையதைக் காட்டிலும் மிகவும் சரியானது. இந்தப் பிரச்சினை குறித்து இம்மாநாடு முன்வைத்த அடிப்படைக் கருத்து:

“...விரிவான பிராந்தியத் தன்னாட்சிக்கும்” (போலந்துக்கு மட்டுமல்ல, ருஷ்யாவின் எல்லாப் பிராந்தியங்களுக்கும்தான்) “முழு அளவுக்கு ஜனநாயகமான வட்டார சுயநிர்வாகத்துக்கும்... ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சுயநிர்வாக, தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்களின் எல்லைகள்” (தற்போதுள்ள மாநிலங்கள், மாவட்டங்கள் முதலானவற்றின் எல்லைகளால் அல்ல, மாறாக) “வட்டாரங்களில் வசிப்போராலேயே அவர்களது பொருளாதார, அன்றாட வாழ்க்கை நிலைமைகள், மக்கள் தொகையின் தேசிய இன இயைபு, இன்ன பிறவற்றின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.”*

வசிக்கும் மக்களது தேசிய இன இயைபானது இங்கே ஏனைய நிலைமைகளுக்கு (முதலாவதாக பொருளாதாரம், பிறகு அன்றாட வாழ்க்கை, இன்ன பிறவற்றுக்கு) சரிசமமான நிலையில் அமர்த்தப்படுகிறது—அரசாங்க அதிகார வர்க்க, பிற்பட்ட ஆசிய நிலையின் தேவைகளை அல்ல, தற்கால முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வல்ல புதிய எல்லைகளை நிர்ணயிப்பதற்கு இந்த நிலைமைகள் அடிப்படையாக அமைய வேண்டும். அந்தந்த வட்டாரத்தையும் சேர்ந்த மக்களால் மட்டுமே இந்த நிலைமைகளை முழு அளவுக்குத் துல்லியமாய் “மதிப்பிட” முடியும். அந்த மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் அரசின் மைய நாடாளுமன்றமானது தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்களின் எல்லைகளையும் தன்னாட்சி அவைகளது அதிகார வரம்புகளையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

* * *

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், 1913 ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி மத்திய கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள், தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம் என்ற பகுதி.—ப-ர்.

தேசிய இனங்களது சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய பிரச்சினை குறித்து இனி நாம் பரிசீலித்தாக வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினை குறித்து எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகளின் முழுக் கலப்பும்—கலைப்புவாதி செம் கோவ்ஸ்கி, புந்துக்காரர் லீப்மன், உக்ரேனியத் தேசியவாத சோஷலிஸ்டு லேவ் யுர்க்கேவிச்—ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் தவறுகளை “வெகுவாகப் பரப்புவதற்காக” முனைந்து வேலை செய்கிறார்கள். இந்த முழுக் “கலப்பாலும்” அடியோடு குழப்படி செய்யப்பட்டிருக்கும் இந்தப் பிரச்சினையை நமது அடுத்த கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

1913 அக்டோபர்-டிசம்பரில்
எழுதப்பட்டது

வி.இ. லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 24,
பக்கங்கள் 113—150

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி விளக்கும் ருஷ்யாவிலுள்ள மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தின் 9 ஆவது பிரிவு (நாங்கள் ஏற்கெனவே பிரோஸ்வெஷேனியெவில் சுட்டிக்காட்டியபடி)* அண்மையில் சந்தர்ப்பவாதிகளின் சார்பில் ஒரு பெரும் போரை தோற்றுவித்துள்ளது. ருஷ்ய கலைப்புவாதி செம்கோவ்ஸ்கி செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் கலைப்புவாதச் செய்திப் பத்திரிகையிலும், புந்துக்காரர் லீப்மனும் உக்ரேனிய தேசியவாத சோஷலிஸ்டான யுர்க் கேவிச்சும் முறையே தமது சஞ்சிகைகளிலும் இந்தப் பிரிவை வன்மையாகத் தாக்கி அதன் மீது மாபெரும் வெறுப்பைப் பொழிந்துள்ளனர். நமது மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்திற்கு எதிராக சந்தர்ப்பவாதிகளின் இந்தக் “கதம்பப் படையணி” நடத்தும் இயக்கம் பொதுவாக இன்றைய தேசியவாத ஊசலாட்டங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புடையது என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, இப்பிரச்சினையை விரிவாக ஆராய்வது காலத்துக்கேற்றது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சந்தர்ப்பவாதிகளில் ஒருவர் கூட தனது சொந்தமான வாதம் ஒன்றைக் கூட முன்வைக்கவில்லை என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்; 1908—1909ல் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது நீண்ட போலிஷ் கட்டுரையான தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும் என்பதில் கூறியுள்ளவற்றையே அவர்கள் அனைவரும் அப்படியே திரும்பச் சொல்கிறார்கள். எங்களது தெளிவுரையில் கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட இந்த ஆசிரியையின் “சுயமான” வாதங்களை முக்கியமாகக் கவனிப்போம்.

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 18—73.—ப-ர்.

1. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்றால் என்ன?

சுயநிர்ணயம் என்று அறியப்படும் ஒன்றைக் குறித்து மார்க்சிய முறையில் ஆராய முயலும் போது இயல்பாகவே எழும் முதல் கேள்வி இதுவாகும். அந்தச் சொல்லை எந்தப் பொருளில் புரிந்து கொள்வது? சட்டத்தின் எல்லா வகைப்பட்ட “பொதுவான கருத்துருக்களில்” இருந்தும் பெறப்பட்ட சட்ட வரையறுப்புக்களில் இந்த விடையைத் தேடுவதா? அல்லது தேசிய இன இயக்கங்கள் பற்றிய வரலாற்று, பொருளாதார ஆய்வில் அதைத் தேடுவதா?

திருவாளர்கள் செம்கோவ்ஸ்கிகள், லீப்மன்கள் மற்றும் யுர்க்கேவிச்சுகள் வகையறா இப்பிரச்சினையை எழுப்புவது பற்றிக் கூட எண்ணிப் பார்க்கவில்லை என்பதில் ஆச்சரியம் எதுவும் கிடையாது. மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்தின் “தெளிவின்மையை” ஏளனஞ்செய்து இப்பிரச்சினையே அவர்கள் அசட்டை செய்து விட்டார்கள். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி, 1903ம் ஆண்டு ருஷ்ய வேலைத்திட்டத்தில்³⁶ மட்டுமின்றி, 1896ல் நடைபெற்ற லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரசின் தீர்மானத்திலேயே (இதைப் பற்றி உரிய இடத்தில் நான் விரிவாக விளக்குவேன்) கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை பேதமை காரணமாக அவர்கள் அறியவில்லை போலும். சம்பந்தப்பட்ட இந்தப் பிரிவின் சூக்குமமான, இயக்க மறுப்பியல் தன்மை குறித்து பெருமளவுக்குத் தாக்கி முழங்கும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தானே சூக்குமத் தன்மை, இயக்க மறுப்பியல் எனும் பாவத்துக்குச் சரணடைந்துவிட்டாரே என்பதுதான் இதை விட அதிக ஆச்சரியமானது. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தானே சுயநிர்ணயம் பற்றித் தொடர்ந்து பொது நிலையில் நின்று பேசுகிறார் (ஒரு தேசிய இனத்தின் சித்தத்தை எவ்வாறு கண்டறிவது என்ற பிரச்சினை மீது வேடிக்கையாக தத்துவ விசாரணை நடத்துமளவுக்குப் பேசுகிறார்). ஆனால் அவர் இவ்விஷயத்தின் சாராம்சம் சட்ட வரையறுப்புகளில் காணக்கிடக்கிறதா, அல்லது உலக முழுவதிலுமான தேசிய இன இயக்கங்களின் அனுபவத்தில் காணக்கிடக்கிறதா என்று எங்குமே தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொள்வதில்லை.

இப்பிரச்சினையின் துல்லியமான வரையறுப்பு—இதை எந்த மார்க்சியவாதியும் தட்டிக் கழிக்க முடியாது—ரோஸாலுக்ஸம்பர்க்கின் வாதங்களில் பத்தில் ஒன்பதை உடனடியாக நிர்மூலமாக்கிவிடும். ருஷ்யாவில் தேசிய இன இயக்கங்கள் தோன்றியிருப்பது இதுதான் முதல் தடவையல்ல, இவை இந்த நாட்டுக்கு மட்டுமே பிரத்தியேகமானதும் அல்ல. உலகம் பூராவும் நிலப்பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்து முதலாளித்துவம் அடையும் இறுதி வெற்றியின் காலப் பகுதி தேசிய இன இயக்கங்களுடன் இணைந்துள்ளது. பண்ட உற்பத்தி முழு வெற்றியடைவதற்கு, முதலாளி வர்க்கம் உள்நாட்டுச் சந்தையைக் கைப்பற்ற வேண்டும்; ஒரே மொழி பேசும் மக்களைக் கொண்ட, அரசியல் வழியில் ஒற்றுமைப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் அதற்கு வேண்டும்; அந்த மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் அதன் இலக்கியம் உருப்பெற்று விளங்கவும் குறுக்கே நிற்கும் தடைகள் யாவும் அகற்றப்பட வேண்டும்—இங்குதான் இந்த இயக்கங்களின் பொருளாதார அடித்தளம் இருக்கிறது. மனித இடைத் தொடர்புகளுக்கு மிக முக்கியமான சாதனம் மொழியாகும். நவீன முதலாளித்துவத்துக்குச் சரியான வீதத்தில் மெய்யாகவே தடையற்ற விரிவான வாணிகத்துக்கும், பல்வேறு வர்க்கங்களைச் சார்ந்த மக்கள் சுதந்திரமான, விரிவான பிரிவுகளாக அமைவதற்கும், இறுதியாக சந்தையுடன் ஒவ்வொரு பெரிய, சிறிய உரிமையாளரும், விற்போரும் வாங்குவோரும் பரம்பரம் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் மிக முக்கியமான நிபந்தனைகளில் மொழியின் ஒற்றுமையும் தங்குதடையற்ற வளர்ச்சியும் அடங்கும்.

எனவே, ஒவ்வொரு தேசிய இன இயக்கத்தின் போக்கும் தேசிய இன அரசுகளை நிறுவும் திசையிலானதாகும். அவ்வரசுகளின் கீழ் நவீன முதலாளித்துவத்தின் இந்தத் தேவைகள் மிகவும் நன்றாக பூர்த்தி செய்யப்படும். மிகவும் தீர்க்கமான பொருளாதாரக் காரணிகள் இந்த லட்சியத்தை நோக்கி இட்டுச் செல்கின்றன. எனவே, மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதற்கும் ஏன் நாகரிக உலகம் முழுமைக்குமே முதலாளித்துவ காலப் பகுதியில் தேசிய இன அரசு மாதிரிப் படிவமானது, சகஜமானது.

இதன் விளைவாக, சட்ட வரையறைகளை வைத்துக் கொண்டு ஜாலவித்தை செய்வதன் மூலமோ, சூக்குமமான இலக்கணங்களைப் “புனைவது” மூலமோ அன்றி தேசிய இன இயக்கங்களின் வரலாற்று, பொருளாதார நிலைமைகளை ஆராய்வதன் வாயிலாக தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பொருளை நாம் புரிந்து கொள்ள விரும்பும் பட்சத்தில், இந்தத் தேசிய இனங்கள் அன்னிய தேசிய இன அமைப்புகளிலிருந்து அரசியல் வழியில் பிரிந்து, சுதந்திரமான தேசிய இன அரசாக உருப்பெறுவதே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தின் பொருள் என்ற முடிவுக்குத் தவிர்க்க முடியாத வகையில் வந்து சேருவோம்.

சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை தனி அரசாக நிலவும் உரிமை என்ற பொருளில் அன்றி வேறுவிதமாக வியாக்கியானம் செய்வது ஏன் தவறானது என்பதற்கான இதர காரணங்களைப் பின்னர் காண்போம். தேசிய இன அரசு வேண்டும் என்ற அவாவுக்கு அடித்தளமாக இருப்பது தீர்க்கமான பொருளாதாரக் காரணிகளே என்ற தவிர்க்க முடியாத முடிவை “ஓதுக்கித் தள்ளி” விட ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் செய்யும் முயற்சிகளைப் பற்றி இப்போது கவனிக்க வேண்டும்.

தேசிய இனக் கூறும் சர்வதேசியக் கூறும் என்ற காவுத்ஸ்கியின் சிறு பிரசுரம் (*Die Neue Zeit*,³⁷ இதழ் 1, 1907—1908 இன் இணைமலர், நௌசன்யா மிஸ்ல்,³⁸ ரீகா, 1908 சஞ்சிகையில் ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தது) பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் நன்றாக அறிவார். அந்தச் சிறு பிரசுரத்தின் 4ம் பிரிவில் காவுத்ஸ்கி* தேசிய இன அரசு பற்றிய பிரச்சிணையைக் கவனமாக ஆராய்ந்த பிறகு ஓட்டோ பெள

* 1916 இந்தக் கட்டுரையின் மறுபதிப்புக்குத் தயாரிப்புச் செய்த பொழுது லெனின் இந்த வாசகத்திற்குப் பின்வரும் குறிப்பைத் தந்தார்: “1909 வரையில் ஆட்சியதிக்காரத்திற்கான பாதை என்ற தமது அற்புதமான பிரசுரம் வெளியிடப்பட்ட வரை, காவுத்ஸ்கி சந்தர்ப்பவாதத்தின் எதிரியாகவே இருந்தார் என்பதையும், அவர் 1910—1911ல் தான் சந்தர்ப்பவாதத்தினை ஆதரிப்பவராகி 1914—1916ல் அதை மேலும் உறுதியாக ஆதரிப்பவரானார் என்பதையும் வாசகர் மறந்துவிடக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.”

வர் “தேசிய இன அரசு நிறுவுவதன் பாலான அவாவின் வலிமையினைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறார்” (சிறு பிரசுரத்தின் 23ம் பக்கம்) என்ற முடிவுக்கு வந்தார் என்பதும் ரோஸாலுக்ஸம்பர்க்குக்குத் தெரியவரும். ரோஸாலுக்ஸம்பர்க்கே காவுத்ஸ்கியின் பின்வரும் வாசகங்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார்: “தேசிய இன அரசு இன்றைய நிலைமைகளுக்கு” (அதாவது மத்திய கால, முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய தான நிலைமைகளிலிருந்து வேறுபட்டதான முதலாளித்துவ, நாகரிகமான, பொருளாதார முறையில் முற்போக்கான நிலைமைகளுக்கு) “மிகவும் பொருத்தமான அரசு வடிவமாகும். இந்த வடிவத்தில்தான் அரசு தனது பணிகளை” (அதாவது முதலாளித்துவத்தின் மிகத் தடையற்றதான, மிக விரிவான, மிக விரைவான வளர்ச்சிக்கு வகை செய்யும் பணிகளை) “மிகவும் நன்கு செய்து முடிக்க முடியும்.” கலப்பான தேசிய இன இயைபுடைய (தேசிய இன அரசுகளிலிருந்து வேறுபட்ட நிலையில் பல்தேசிய இன அரசுகள் என்று அறியப்படும்) அரசுகள் “ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் எப்போதுமே அசாதாரணமான, வளர்ச்சி குன்றிய” (பின்தங்கிய) “நிலையிலான உள் அமைப்பினைக் கொண்டனவாக” இருக்கும் என்ற காவுத்ஸ்கியின் மேலும் துல்லியமான, முடிவான கருத்தை இதோடு சேர்த்துக் கூற வேண்டும். வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளுக்கு நன்கு தகவமைவது எதுவோ அதனுடன் பொருந்தாமை என்ற பொருளில் மாத்திரமே அசாதாரணம் பற்றி காவுத்ஸ்கி கூறுகிறார் என்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

கேள்வி இதுவே: காவுத்ஸ்கியின் இந்த வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான முடிவுகளை ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் எப்படிக்கையாள்கிறார்? அவை சரியா அல்லது தவறா? வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான தத்துவத்தைக் கூறும் காவுத்ஸ்கியின் நிலை சரியா? அல்லது அடிப்படையில் உளவியலான தத்துவத்தைக் கூறும் பெளவரின் நிலை சரியா? பெளவரின் ஐயத்திற்கிடமற்ற “தேசிய இன சந்தர்ப்பவாதம்”, கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை அவர் தாங்கி ஆதரிப்பது, அவரது தேசியவாத மோகம் (காவுத்ஸ்கி கூறுவது போன்று “தேசிய இன அம்சத்தின் மீது அவ்வப்போதான

வலியுறுத்தல்”), “தேசிய இன அம்சம் பற்றி அவர் மிகப் பெருமளவில் மிகைப்படுத்துவது, மற்றும் சர்வதேசிய அம்சத்தை அறவே புறக்கணிப்பது” (காவுத்ஸ்கி) ஆகியவற்றுக்கும், ஒரு தேசிய இன அரசைப் படைப்பதற்கான அவாவின் வலிமையை அவர் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு என்ன?

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பக் கூட இல்லை. இந்தத் தொடர்பை அவர் கவனிக்கவில்லை. பௌவரின் தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களின் கூட்டு முழுமையை பற்றி அவர் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. தேசிய இனப் பிரச்சினையின் வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான தத்துவம் மற்றும் உளவியல் ரீதியான தத்துவம் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாட்டைக் கூடப் பகுத்துக் காணவில்லை. காவுத்ஸ்கி பற்றிய தமது விமரிசனத்தில் அவர் பின்வரும் குறிப்புகளோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்:

“...இந்த ‘மிகச் சிறந்த’ தேசிய இன அரசு ஒரு கருத்தாக்கம் மட்டுமேயாகும், இதைத் தத்துவார்த்த முறையில் எளிதில் வளர்க்க முடியும், தாங்கி ஆதரிக்க முடியும், ஆனால் இது எதார்த்தத்துக்குப் பொருந்தாது.” (*Przełqd Socjaldemokratyczny*, 1908, இதழ் 6, பக்கம் 499.)

இந்த அழுத்தமான அறிவிப்பை சான்று காட்டி உறுதிப்படுத்தும் வகையில் மேலும் பல வாதங்கள் தொடர்கின்றன. மாபெரும் முதலாளித்துவ அரசுகளின் வளர்ச்சியாலும் ஏகாதிபத்தியத்தினாலும் சிறு தேசிய இனங்களின் “சுயநிர்ணய உரிமை” வெறும் பொய்த்தோற்றமாகிவிடுகிறது என்ற பொருளில் அவை உள்ளன. “பெயரளவில் சுதந்திரமாயிருக்கிற மாண்டிநீக்ரீன்கள், பஸ்கேரியர்கள், ருமேனியர்கள், செர்பியர்கள், கிரேக்கர்கள், ஏன் ஓரளவுக்கு ஸ்விஸ் மக்களின் சுதந்திரமே ‘ஐரோப்பிய ஒத்திசைவின்’ அரசியல் போராட்டம் மற்றும் அரசுத் துறை விளையாட்டின் விளைவு தானே; இவர்களது ‘சுயநிர்ணயத்தைப்’ பற்றி எவராவது தீவிரமாகப் பேச முடியுமா?” என்று ஆர்த்துரைக்கிறார் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்! (பக்கம் 500.) இந்த நிலைமைகளுக்குச் சிறப்பாகப் பொருந்திய அரசு “காவுத்ஸ்கி கருதுவது போன்ற ஒரு தேசிய இன அரசு அல்ல, மாறாக, ஒரு

கொள்ளைக்கார அரசேயாகும்.” பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு மற்றும் இதர நாடுகளின் காலனி உடைமைகளின் பரப்பளவு பற்றிய டஜன் கணக்கான புள்ளி விவரங்கள் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன.

இத்தகைய வாதங்களைப் படித்த பிறகு விஷயங்களின் காரணத்தையும் வழிவகையையும் தவறாகப் புரிந்து கொள்வதில் இதன் ஆசிரியருக்கு இருக்கும் ஆற்றலைக் கண்டு எவரும் அதிசயிக்காமலிருக்க முடியாது! சிறிய அரசுகள் பொருளாதார ரீதியில் பெரிய அரசுகளைச் சார்ந்திருக்கின்றன எனவும், இதர தேசங்களைக் கொள்ளைக்காரத் தனமாக அடக்கியானுவதன் பொருட்டு முதலாளித்துவ அரசுகளிடையே போராட்டம் மூண்டுள்ளது எனவும், ஏகாதிபத்தியமும் காலனிகளும் நிலவுகின்றன எனவும் ஆழ்ந்த தோரணையில் காவுத்ஸ்கிக்குப் பாடம் சொல்வதானது, சூழ்ச்சி நயத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கான நகைக்கத் தக்க சிறு பிள்ளைத் தனமான முயற்சியாகும். காரணம், இதற்கும் உரை பொருளுக்கும் கிஞ்சிற்றும் தொடர்பு இல்லை. “செல்வந்த” முதலாளித்துவ நாடுகளின் ஏகாதிபத்திய நிதி மூல தனத்தின் பலத்தையே சிறு அரசுகள் மட்டுமன்றி, உதாரணமாக, ருஷ்யாவுங்கூட பொருளாதார ரீதியில் முற்றிலும் சார்ந்திருக்கின்றன. சின்னஞ்சிறு பால்கன் நாடுகள் மட்டுமல்ல, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவுங்கூட பொருளாதார ரீதியில் ஐரோப்பாவின் காலனியாகவே இருந்தது என்பதை மார்க்ஸ் மூலதனம் நூலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். எந்தவொரு மார்க்சியவாதியையும் போலவே காவுத்ஸ்கிக்கும் இது நன்றாகத் தெரியும், ஆனால் இதற்கும் தேசிய இன இயக்கங்கள் மற்றும் தேசிய இன அரசு பற்றிய பிரச்சினைக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது.

பூர்ஷ்வா சமுதாயத்தில் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம், அரசுகள் என்ற முறையில் அவற்றின் சுயாதீனம் ஆகிய பிரச்சினைக்குப் பதிலாக அவற்றின் பொருளாதார சுயேச்சை மற்றும் சுதந்திரம் பற்றிய பிரச்சினையை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் முன்வைத்திருக்கிறார். ஒரு பூர்ஷ்வா அரசில் நாடாளுமன்றத்தின், அதாவது மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சட்டமன்றத்தின் மேலாண்மைக்குரிய வேலைத்

திட்டக் கோரிக்கையை விவாதிக்கும் போது, ஒரு முதலாளித்துவ நாட்டில் ஆட்சி முறை எதுவாக இருப்பினும் அங்கு பெரும் மூலதனமே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது என்ற முற்றிலும் சரியான துணிபுரையினை ஒருவர் விளக்க முற்படுவாரானால் அது எத்துணை விவேகமுள்ளதோ அத்துணை விவேகமுள்ளதே இதுவும்.

மிகவும் நெருக்கமான மக்கள் தொகையைக் கொண்ட மாகண்டமான ஆசியாவின் பெரும் பகுதி “மாவல்லரசுகளின்” காலனி நாடுகளையோ அல்லது தேசிய இன முறையில் ஒடுக்கப்பட்டு படுமோசமாகச் சார்பு நிலையில் கிடக்கும் அரசுகளையோ கொண்டதாக இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் எல்லோருக்கும் தெரிந்த இந்தச் சூழ்நிலைகளால், ஆசியாவின் உள்ளே ஜப்பானில் மட்டுமே, அதாவது ஒரு சுதந்திரமான தேசிய இன அரசில் மட்டுமே பண்ட உற்பத்தியின் மிகவும் முழுமையான வளர்ச்சிக்கும், மிகத் தங்குதடையற்ற, மிக விரிவான, மிக விரைவான முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கும் தேவையான நிலைமைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்ற உறுதியான உண்மையை எவ்விதத்திலாயினும் அசைக்க முடியுமா? ஜப்பான் ஒரு முதலாளித்துவ அரசு, அந்தக் காரணத்தால் அதுவே மற்ற தேசங்களை ஒடுக்கவும், காலனிகளை அடிமைப்படுத்தவும் தொடங்கிவிட்டது. முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சிக்கு முன்பாக, ஐரோப்பாவைப் போலவே சுதந்திரமான தேசிய இன அரசுகளின் ஓர் அமைப்பாக வளர்வதற்குரிய கால அவகாசம் ஆசியாவுக்குக் கிடைக்குமா இல்லையா என்பதை நம்மால் கூற முடியாது. ஆனால் முதலாளித்துவமானது, ஆசியாவைத் தட்டி விழிப்புறச் செய்துவிட்டு, அந்த மாகண்டத்திலும் கூட எல்லா இடங்களிலும் தேசிய இன இயக்கங்களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது என்பதும், இந்த இயக்கங்களின் போக்கு ஆசியாவில் தேசிய இன அரசுகளை உருவாக்கும் திசையிலானது என்பதும், இத்தகைய அரசுகள்தான் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கான மிகச் சிறந்த நிலைமைகளை உத்தரவாதம் செய்யும் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மைகள். ஆசியாவின் உதாரணம் காவுத்ஸ்கிக்கு சாதகமாகவும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு எதிராகவும் இருக்கிறது.

அதே போன்ற பால்கன் அரசுகளின் உதாரணமும் அவரது கூற்றை மறுப்பதாக உள்ளது, ஏனெனில் அந்தத் தீபகற்பத்தில் சுதந்திரமான தேசிய இன அரசுகள் எந்தளவுக்கு உருவாக்கம் பெறுமோ அந்த அளவுக்குத் துல்லியமாக பால்கன் நாடுகளில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கான மிகச் சிறந்த நிலைமைகளும் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை இப்போது எவரும் காணலாம்.

எனவே, ரோஸா லூக்ஸம்பர்க் முற்றிலும் மாறுபட்ட போதிலும், முற்போக்கான நாகரிகமுள்ள மனிதகுலம் முழுமையின் உதாரணமும், பால்கன் நாடுகள், ஆசியா ஆகியவற்றின் உதாரணமும், தேசிய இன அரசு என்பது முதலாளித்துவத்தின் விதியும் “பொதுவழக்கு” ஆகும், பல் தேசிய இன அரசு என்பது பின்தங்கிய நிலையைக் குறிப்பது அல்லது அது ஒரு விதிவிலக்கு என்னும் காவுத்ஸ்கியின் கருத்து முற்றிலும் சரியானது என்பதைக் காட்டுகின்றன. தேசிய இன உறவுகளின் நோக்கு நிலையில் இருந்து பார்த்தால் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கான மிகச் சிறந்த நிலைமைகளைத் தேசிய இன அரசுதான் உறுதியாக வழங்க முடியும் என்பது தெரியவரும். முதலாளித்துவ உறவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்தகைய அரசு தேசிய இனங்கள் சுரண்டப்படுவதையும் ஒடுக்கப்படுவதையும் ஒழித்து விட முடியும் என்று இதை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது என்பது தெளிவு. தேசிய இன அரசுகளை உருவாக்குவதற்கான அவாவினைத் தோற்றுவிக்கும் வலிமை வாய்ந்த பொருளாதாரக் காரணிகளை மார்க்சியவாதிகள் காணத் தவறிவிடக் கூடாது என்பதே இதன் பொருளாகும். மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்திலுள்ள “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்” என்பதை வரலாற்று-பொருளாதாரக் கருத்துப் படிப் பார்த்தால் அது அரசியல் சுயநிர்ணயம், அரசு சுயாதீனம், தேசிய இன அரசின் உருவாக்கம் என்றே பொருள் படும், அது வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது.

“தேசிய இன அரசு” வேண்டும் என்ற பூர்ஷ்வா ஜனநாயகக் கோரிக்கையை எந்த நிலைமைகளின் கீழ் ஒரு மார்க்சிய, அதாவது பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பின்னால் விவரமாக

ஆராய்வோம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற கருத்துருவுக்கு இலக்கணம் வகுப்பதுடன் இப்போதைக்கு நாம் நிறுத்திக் கொள்வோம். “தேசிய இன அரசு” என்ற இக்கருத்துருவின் பொருள் என்ன என்பது ரோஸா லூக்ஸம்பர்க்குக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவரது சந்தர்ப்பவாதக் கூட்டாளிகளாகிய லீப்மன்கள், செம்கோவ்ஸ்கிகள், யூர்க்கேவிச்சுகள் வகையறாக் களுக்கு அது கூடத் தெரியாது என்பதை மட்டும் கவனத்தில் கொள்வோம்!

2. இப்பிரச்சினையை வரலாற்று ரீதியில் திட்டவாட்டமாக முன்வைத்தல்

எந்த ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையை ஆராயும் போதும் அதைத் திட்டவாட்டமான வரலாற்று வரம்புக்குள் வைத்தே பரிசீலிக்க வேண்டும் எனவும், இப்பிரச்சினை ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டைப் பற்றியதாக இருந்தால் (உதாரணமாக, சம்பந்தப்பட்ட ஒரு நாட்டின் தேசிய இன வேலைத்திட்டம்) இதே வரலாற்று சகாப்தத்தில் அந்த நாட்டை இதர நாடுகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் தனி அம்சங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் மார்க்சியத் தத்துவம் ஆணித்தரமாகக் கோருகிறது.

விவாதிக்கப்பட்டுவரும் பிரச்சினையில் இதைப் பிரயோகிக்கும் போது ஆணித்தரமான இந்த அவசிய அம்சம் எதை உணர்த்துகிறது?

முதன் முதலாக, தேசிய இன இயக்கங்களைப் பொருத்த வரை, ஒன்றோடொன்று அடிப்படையாகவே மாறுபடுகிற முதலாளித்துவத்தின் இரு காலப் பகுதிகளுக்கு இடையே யான தெளிவான வேறுபாட்டை வெளிக் கொணர வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது. ஒரு புறம் நிலப்பிரபுத்துவம் மற்றும் வரம்பிலா முடியரசின் வீழ்ச்சிக் காலப் பகுதி, பூர்ஷ்வா ஜனநாயகச் சமூகம் மற்றும் அரசு நிறுவப்பட்ட தன் காலப் பகுதி; இந்தக் காலப் பகுதியின் பொழுது முதல் தடவையாக தேசிய இன இயக்கங்கள் மக்கள் திரளின் இயக்கங்களாக மாறுகின்றன, ஏதாவது ஒரு வழியில் பத்திரிகை

கள், பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களில் பங்கு பற்றுதல் போன்றவற்றின் மூலமாக மக்கள் தொகையிலுள்ள எல்லா வர்க்கங்களையும் அரசியலுக்குள் ஈர்க்கின்றன. மறு புறம், நீண்ட காலமாக நிலைநாட்டப்பட்ட அரசியல் சட்ட ஆட்சியும், பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும், முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையே உயர் வளர்ச்சியடைந்த பகைமையும் கொண்ட முதலாளித்துவ அரசுகள் முழுமையாக உருப்பெற்றுவிட்ட காலப் பகுதி—இதை முதலாளித்துவ வீழ்ச்சியின் தறுவாயினைக் குறிக்கும் காலப் பகுதி எனலாம்.

முதலாவது காலப் பகுதியின் தனிமாதிரி முனைப்புக் கூறுகள் வருமாறு: தேசிய இன இயக்கங்களின் எழுச்சியும், மக்கள் தொகையில் மிகப் பெரும்பான்மையான, மிகவும் “மந்தமான” பிரிவைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் பொதுவாக அரசியல் உரிமைகளுக்காகவும், குறிப்பாக தேசிய இனத்தின் உரிமைகளுக்காகவுமான போராட்டத்தை ஒட்டி இந்த இயக்கங்களில் ஈர்க்கப்படுவதும் ஆகும். இரண்டாம் காலப் பகுதியின் தனிமாதிரி முனைப்புக் கூறுகள் வருமாறு: பொது ஜன பூர்ஷ்வா ஜனநாயக இயக்கங்கள் இல்லாமை; வாணிகத் தொடர்புகளில் ஏற்கெனவே முழுமையாக ஈர்க்கப்பட்டு விட்ட தேசிய இனங்களை வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் நெருக்கமாக ஒன்று சேர்த்தது, மேலும் அதிகரித்த அளவுக்கு அவை பரஸ்பரம் கலந்துறவாடச் செய்தது மூலம் சர்வதேசிய ரீதியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட மூலதனத்துக்கும் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்துக்கும் இடையிலான பகைமையை முன்னணிக்குக் கொண்டு வருகிறது என்ற மெய்விவரம்.

இரு காலப் பகுதிகளும் ஒன்றிடமிருந்து இன்னொன்று சுவரிட்டுத் தடுக்கப்படவில்லை என்பது உண்மை. அவை எண்ணிறைந்த இடைப்பட்ட பிணைப்புக்களால் தொடர்பு படுத்தப்பட்டுள்ளன. வெவ்வேறு நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று அவற்றின் தேசிய வளர்ச்சியின் வேகம், தேசிய இனத்தோற்றம், அவற்றின் மக்கள் தொகையின் பகிர்வு இத்தியாதிகளில் வேறுபடுகின்றன. இந்தப் பொதுவான வரலாற்று ரீதியிலானதும் அரசுக்குரிய ஸ்தூலமானதுமான எல்லா நிலைமைகளையும் கருத்தில் கொள்ளாமல் எந்த நாட்டு

மார்க்சியவாதிகளும் தங்களது தேசிய இன வேலைத் திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்ள முடியாது.

இங்குதான் நாம் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் வாதங்களில் மிகப் பலவீனமான அம்சத்தை எதிரிடுகிறோம். நமது வேலைத்திட்டத்தின் 9வது பிரிவுக்கு எதிராக பிரயோகிக்கப் பட்ட “கடினமான” சொற்களின் திரட்டால் அவர் தமது கட்டுரையை அசாதாரணமான ஆர்வத்துடன் அலங்கரிக்கிறார். இந்தப் பிரிவு “மிகைப்படையானது”, “ஒரு வெற்றாரவார உரை”, “ஓர் இயக்க மறுப்பியல் சொற்றொடர்” என்றிவ்வாறு முடிவில்லாமல் அவர் கூறுகிறார். இயக்க மறுப்பியலையும் (மார்க்சிய அர்த்தத்தில், அதாவது இயக்க வியலுக்கு எதிரானது என்ற முறையில்), வெற்றுக் கருத்தாக் கங்களையும் இவ்வளவு போற்றத்தக்க முறையில் கண்டனம் செய்யும் ஓர் ஆசிரியர் நமது பிரச்சினையை ஸ்தூலமான வரலாற்று முறையில் எப்படி ஆராய்வது என்பதற்கு ஓர் உதாரணத்தை நமக்குக் காட்டுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கைதான். விவாதிக்கப்படும் பிரச்சினை ஒரு திட்ட வட்டமான நாட்டின் (ருஷ்யாவின்) ஒரு திட்டவட்டமான காலப் பகுதியின் (இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தின்) மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டமாகும். ஆனால் ருஷ்யா எந்த வரலாற்றுக் காலப் பகுதிக்குள் கடந்து செல்கிறது, இந்தக் குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் இந்தக் குறிப்பிட்ட நாட்டின் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் ஸ்தூலமான முனைப்புக் கூறுகள் என்ன என்ற கேள்வியை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுப்புகிறாரா?

இல்லை, அவர் எழுப்பவில்லை! அதைப் பற்றி அவர் அறவே எதுவும் கூறவில்லை. இன்றைய வரலாற்றுக் காலப் பகுதியில் ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் நிலை என்ன என்பது பற்றியோ, அல்லது இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ருஷ்யாவின் தனிப்பட்ட முனைப்புக் கூறுகளைப் பற்றியோ மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்வின் சாயையைக் கூட அவரது நூலில் பார்க்க முடியாது!

பால்கன் நாடுகளின் தேசிய இனப் பிரச்சினை அயர்லாந்தின் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இருந்து வேறுபாடான முறையில் முன்வைக்கப்படுகிறது எனவும், போலிஷ் மற்றும்

செக் தேசிய இன இயக்கங்களை 1848ன் ஸ்தூலமான நிலைமைகளில் மார்க்ஸ் இன்னின்ன வழியில் மதிப்பீடு செய்தார் எனவும் (மார்க்ஸ் நூலில் இருந்து ஒரு பக்கம் மேற்கோள்கள்), ஆஸ்திரியாவை எதிர்த்து சுவிட்சர்லாந்தின் வனப்பகுதி மாநிலங்கள் நடத்திய போராட்டத்தையும் 1315ல் நடைபெற்ற மோர்கார்ட்டன் போரையும் எங்கெல்ஸ் இன்னின்ன வழியில் மதிப்பீடு செய்தார் எனவும் (எங்கெல்சின் நூலில் இருந்து ஒரு பக்கம் மேற்கோள்களும் அவைபற்றிய காவுத்ஸ்கியின் பொருத்தமான குறிப்புகளும்); பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில் நடந்த விவசாயிகள் போரை லஸ்ஸால் பிற்போக்கானது என்று கருதினார் எனவும்—இன்னும் பலவும் நம்மிடம் கூறப்படுகிறது.

இந்தக் குறிப்புகளிலும் மேற்கோள்களிலும் எவ்விதப் புதுமையும் இருப்பதாகக் கூற முடியாது. எப்படியிருப்பினும் தனிப்பட்ட நாடுகளின் ஸ்தூலமான வரலாற்றுப் பிரச்சினைகள் மீதான ஆய்வை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் லஸ்ஸாலும் எவ்வாறு அணுகினார்கள் என்பதைப் பற்றிச் சில சமயம் நினைப்பூட்டப்படுவது வாசகருக்கு ஆர்வமளிப்பதாக இருக்கும். மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்சின் இந்த அறிவூட்டும் மேற்கோள்களைத் துருவிப் பார்த்தால், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எத்தகைய ஏளனமான நிலையில் நிற்கிறார் என்பது எடுப்பாக வெளிப்படும். வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு நாடுகளில் எழும் தேசிய இனப் பிரச்சினையை ஸ்தூலமான வரலாற்று வழியில் ஆய்வு செய்வதன் அவசியத்தைச் சொல்வன்மையுடனும் ஆத்திரத்தோடும் அவர் உபதேசம் செய்கிறார். ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ருஷ்யா முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் எந்த வரலாற்றுக் கட்டத்தினூடே கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்பதையோ, அல்லது இந்த நாட்டின் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் தனிப்பட்ட முனைப்புக் கூறுகள் என்ன என்பதையோ நிர்ணயிப்பதற்கு அவர் சிறிதேனும் முயற்சி செய்வதில்லை. மற்றவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை மார்க்சிய பாணியில் எவ்வாறு கையாண்டார்கள் என்பதற்கான உதாரணங்களை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தருகிறார். பல சமயங்களில் நல் லெண்ணங்களே நரகத்துக்கு வழி சமைக்கின்றன என்பதை

யும், நல்லுரைகளை நடைமுறையில் அனுசரிப்பதற்கான விருப்பமின்மை அல்லது திறனின்மையை நல்லுபதேசம் அடிக்கடி மூடிமறைக்கிறது என்பதையும் வேண்டுமென்றே வலியுறுத்துவதற்கு அவர் இவ்வாறு செய்கிறார் போலும்.

புத்திசாலித்தனமான அவரது ஒப்பீடுகளில் ஒன்று இதோ. போலந்துக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை ஆட்சேபித்த ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் 1898ல் அவர் எழுதிய ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அதில் போலந்தின் ஆலை உற்பத்திப் பொருட்கள் ருஷ்யாவில் விற்பனையாவதோடு அந்நாடு “துரிதமான தொழில் துறை வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டதாக” நிரூபிக்கிறார். இதிலிருந்து சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சினை மீதான எவ்வித முடிவுக்கும் வர இயலாது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை, இது நிலப் பிரபுக்களின் பழைய போலந்து மறைந்து விட்டது என்பதை மட்டுமே நிரூபித்துக் காட்டுகிறது, இத்தியாதி. ஆயினும் ருஷ்யாவையும் போலந்தையும் ஒன்றுபடுத்தும் காரணிகளின் இடையே நவீன முதலாளித்துவ உறவுகளின் முற்றிலும் பொருளாதார வகைப்பட்ட காரணிகள் தற்போது மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன என்ற முடிவுக்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எப்போதும் தன்னையறியாமல் நழுவி விடுகிறார்.

அடுத்தபடியாக தன்னாட்சிப் பிரச்சினையை நமது ரோஸா எடுத்துக் கொள்கிறார். அவரது கட்டுரை தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும் என்ற பொதுவான தலைப்பைக் கொண்டிருந்த போதிலும் போலந்து அரசுக்குத் தன்னாட்சிக்கான தனிமுழு உரிமை உண்டு என்று வாதிடத் தொடங்குகிறார் (பார்க்க: பிரோஸ்வெஷேனியெ, 1913, இதழ் 12).* போலந்தின் தன்னாட்சி உரிமையை ஆதரிப்பதற்காக ரோஸா லுக்ஸம்பர்க், ருஷ்யாவின் அரசு அமைப்பினை அதன் பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சமூகவியல் தன்மைகளையும் அன்றாட வாழ்க்கையையும் வைத்து நிர்ணயம் செய்கிறார் என்பது கண்கூடு. இந்த முனைப்புக் கூறுகள் முழுமையையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் “ஆசிய பாணி கொடுங்கோன்மை” என்ற கருத்துரு தோன்றும் (Przeglad, இதழ் 12, பக்கம் 137).

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 62—73.—ப-ர்.

குறிப்பிட்ட பொருளாதார அமைப்பில் முழுதும் தந்தை வழி முறையிலான, முதலாளித்துவத்துக்கு முந்தியதான முனைப்புக் கூறுகள் எப்பொழுதெல்லாம் மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றனவோ, பண்ட உற்பத்தியும் வர்க்கப் பாகுபாடும் எங்கு அரிதாகவே வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றனவோ அத்தகைய வகைப்பட்டதான அரசு அமைப்பு முறை மாபெரும் திடம் கொண்டதாக இருக்கும் என்பது பொதுவாகத் தெரிந்த விஷயம். இருப்பினும், முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய கட்டத்தின் தன்மையைத் தனிப்படப் பெற்றிருக்கும் அரசு அமைப்பைக் கொண்ட ஒரு நாட்டில் முதலாளித்துவம் வேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வருகிற, தேசிய இன ரீதியில் எல்லை வகுக்கப்பட்ட ஒரு பிராந்தியம் இருக்குமானால், அப்பொழுது அந்த முதலாளித்துவம் எவ்வளவு அதிக வேகமாக வளர்ச்சியுறுகிறதோ அந்தளவுக்கு அதற்கும் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய அரசு அமைப்புக்கும் இடையிலான பகைமையும் அதிகமாக இருக்கும். மேலும், முழு அமைப்போடு “நவீன முதலாளித்துவ” உறவுகளால் அல்லாமல் “ஆசிய பாணி கொடுங்கோன்மை” உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் முற்போக்குப் பிராந்தியம் அந்த நாட்டிடமிருந்து பிரிந்து செல்வதற்கான வாய்ப்பும் அதிகமாக இருக்கும்.

இவ்வாறாக, பூர்ஷ்வா போலந்தைப் பொருத்தவரை ருஷ்யாவில் நிலவும் அரசின் சமூகக் கட்டமைப்புப் பிரச்சினை மீதும் கூடத் தனது வாதங்களைக் கோர்வையாக ஒன்று சேர்ப்பதற்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கால் முடியவில்லை. ருஷ்யாவின் தேசிய இன இயக்கங்களின் ஸ்தூலமான வரலாற்று வழி தனிப்பட்ட முனைப்புக் கூறுகளை எடுத்துக் கொண்டால்—அவர் அந்தப் பிரச்சினையைக் கூட எழுப்புவதில்லை.

இந்த அம்சத்தை நாம் இப்போது கவனிக்க வேண்டும்.

3. ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின்
திட்டவட்டமான சிறப்பியல்புகளும்
ருஷ்யாவின் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகச் சீரமைப்பும்

“ ‘தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை’ என்ற கோட்பாடு நெகிழ் திறமுடையது. அது வெறும் வெற்றாரவார உரையாகும். ருஷ்யாவில் வசிக்கும் தேசிய இனங்களுக்கு மட்டுமன்றி ஜெர்மனியிலும் ஆஸ்திரியாவிலும், சுவீட்சர்லாந்திலும் ஸ்வீடனிலும், அமெரிக்காவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் வசிக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும் கூட அது சமமாகப் பொருந்தக் கூடியது என்பது வெளிப்படை. இருப்பினும், இன்றைய சோஷலிஸ்டுக் கட்சிகளின் வேலைத்திட்டங்கள் எதிலும் அதை நாம் காண முடியவில்லை...” (Przegľad, இதழ் 6, பக்கம் 483).

மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்தின் 9ஆவது பிரிவின் மீது இவ்வாறுதான் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது தாக்குதலைத் துவக்குகிறார். வேலைத்திட்டத்திலுள்ள இந்தப் பிரிவு “வெறும் வெற்றாரவார உரையே” என்ற கருத்தை நம் மீது திணிக்க முயன்று, இந்த அம்சம் ருஷ்யா, ஜெர்மனி இதர நாடுகள் ஆகியவற்றுக்கும் “சமமாகப் பொருந்தக் கூடியது என்பது வெளிப்படை” என்று விசித்திரமான துணிச்சலுடன் சாட்டிக் கூறும் போது இந்தத் தவறுக்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தாமே பலியாகிறார்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தனது கட்டுரையை, பள்ளிச் சிறுவர் பயிற்சிப் பாடங்களுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடியதான தர்க்கத் தவறுகளின் ஒரு தொகுப்பாக்க முடிவு செய்து விட்டார் என்பது வெளிப்படை என்று நாம் பதிலுரைப்போம். காரணம், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கண்டனவுரை அப்பட்டமான முட்டாள்தனம். அதோடு இப்பிரச்சினையை வரலாற்று வழியில் ஸ்தூலமாக முன்வைப்பதை அது கேலிக் கூத்தாக்குகிறது.

மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்தை ஒருவர் சிறுபிள்ளைத் தனமான வழியிலன்றி மார்க்சிய முறையில் வியக்கியானம் செய்வாரானால், அது பூர்ஷ்வா ஜனநாயக வகைப்பட்ட தேசிய இன இயக்கங்களைக் குறிக்கிறது என்ற உண்மையை

அவர் இடர்ப்பாடு ஏதுமின்றி நிச்சயம் புரிந்து கொள்வார். அது அவ்வாறு இருப்பதால்—அது அவ்வாறு நிச்சயமாக இருக்கும்,—இந்த வேலைத்திட்டம் “பரந்த வகையில்”, “வெறும் வெற்றாரவார உரை” என்ற முறையில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக தேசிய இன இயக்கங்களின் அனைத்து சம்பவங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பது “வெளிப்படை”. எங்கு அத்தகைய இயக்கம் உள்ளபடியே நிலவுகிறதோ அந்த சம்பவங்களை மட்டுமே நமது வேலைத்திட்டம் குறிப்பிடுகிறது என்ற முடிவு கூட ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு—அவர் அதைப் பற்றிச் சற்றே சிந்தனை செலுத்தினால்—தெளிவாகவே தெரிய வரும்.

தெட்டத் தெளிவான இந்தக் காரணங்களைப் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் சிந்தித்திருப்பாரானால், தான் என்ன முட்டாள் கதை பேசுகிறோம் என்பதை மிக எளிதில் கண்ணுற்றிருப்பார். ஒரு “வெற்றாரவார உரையினை” வெளியிடுவதாக நம்மைக் குற்றஞ்சாட்டும் போது பூர்ஷ்வா ஜனநாயக இயக்கங்கள் இல்லாத நாடுகளின் வேலைத்திட்டங்களில் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை என்ற வாதத்தை நமக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மிகவும் கெட்டிக்காரத்தனமான வாதம்தான்!

பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியையும், அவற்றின் மார்க்சிய வேலைத்திட்டங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மார்க்சியத்தின் நோக்கு நிலையில் இருந்து பார்க்கும்போது பிரமாண்டமான முக்கியத்துவ முடையதாகும். ஏனெனில் நவீன அரசுகள் பொதுவான முதலாளித்துவ இயல்புடையவை என்பதும் பொதுவான வளர்ச்சி விதிக்குக் கட்டுப்பட்டவை என்பதும் சந்தேகத்திற்கிடமற்ற உண்மை. ஆனால் அத்தகைய ஒப்பீடு விவேகத்துடன் செய்யப்பட வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் வளர்ச்சியின் வரலாற்றுக் காலப் பகுதிகள் ஒப்பிடக் கூடியவைதானா என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும், இது ஒப்பீடு செய்வதற்கான ஆதார நிபந்தனையாகும். உதாரணமாக, ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளின் நிலம் பற்றிய வேலைத்திட்டத்தை மேற்கு ஐரோப்பிய வேலைத்திட்டங்களுடன் “ஒப்பிடும்” ஆற்றல் பரம அறிவு சூன்யங்

களுக்கு (ரூஸ்கயா மிஸ்லில்³⁹ இளவரசர் யெ. துருபெத்ஸ் கோய் போன்றவர்கள்) மட்டுமே உண்டு. காரணம், நமது வேலைத்திட்டம் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக நிலச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய கேள்விகளுக்கு விடை தருகிறது, அப்படியிருக்க, மேலை நாடுகளில் அத்தகைய கேள்விகள் எதுவும் எழுவ தில்லை.

இதுவே தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கும் பொருந்தும். பெரும்பாலான மேலை நாடுகளில் இது நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. இல்லாத பிரச்சினைகளுக்கு மேலை ஐரோப்பிய நாடுகளின் வேலைத்திட்டங்களில் விடை நாடுவது நகைப்பிற்கிடமானது. இந்த விஷயத்தில் ஒரு மிக முக்கியமான அம்சத்தை—பூர்ஷ்வா ஜனநாயகச் சீர்திருத்தங்கள் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே பூர்த்தி செய்யப்பட்ட நாடுகளுக்கும் அவை பூர்த்தி செய்யப்படாத நாடுகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை—ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் காணத் தவறி விட்டார்.

இந்த விவகாரத்தின் சாரம் இந்த வேறுபாட்டில்தான் காணக்கிடக்கிறது. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இதை முழுமையாகப் புறக்கணிப்பதால் அவரது சொல்மயமான கட்டுரை வெறும் பொருளற்ற வெற்றாரவாரத் தொகுப்பாகி விடுகிறது.

மேற்கத்திய, மாகண்டப் பகுதி ஐரோப்பாவில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிகளின் சகாப்தம் திட்டவட்டமான ஒரு காலப் பகுதியை உள்ளடக்கியதாகும். இது தோராயமாக 1789 முதல் 1871 வரையான காலப் பகுதியாகும். இது தேசிய இன இயக்கங்களின், தேசிய இன அரசுகளின் உருவாக்கத்தின் காலப் பகுதியாகத் திகழ்கிறது. இந்தக் காலப் பகுதி முடிவுக்கு வந்ததும் மேற்கு ஐரோப்பாவானது பூர்ஷ்வா அரசுகளைக் கொண்ட நிலைபெற்ற அமைப்பு முறையாக மாற்றம் பெற்று விட்டது. இந்த அரசுகள் பொதுவாக தேசிய இன ரீதியில் ஒரே தன்மையான அரசுகளாகவே இருந்தன. எனவே இன்று மேற்கு ஐரோப்பிய சோஷலிஸ்டுகளின் வேலைத்திட்டங்களில் சுயநிர்ணய உரிமையைத் தேடுவது என்பது மார்க்சியத்தின் அரிச்சுவடி கூடத் தெரியாது என்பதை ஒருவர் காட்டிக் கொடுத்துக் கொள்வதாகும்.

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிகளின் காலப் பகுதி 1905ஆம் ஆண்டு வரையில் தொடங்கவில்லை. ருஷ்யா, பாரசீகம், துருக்கி, சீனா ஆகிய நாடுகளில் நடைபெற்ற புரட்சிகள், பால்கன் போர்கள்—இவை நமது “கீழை நாடுகளில்” நமது காலப் பகுதியினதான உலக நிகழ்ச்சிகளின் வரிசைத் தொடராகும். நிகழ்ச்சிகளின் இந்த வரிசைத் தொடரில் ஒரே தொடர் நிகழ்வாக பூர்ஷ்வா ஜனநாயக தேசிய இன இயக்கங்கள் எழுச்சியுற்றதைக் கண்ணில்லாதோர் மட்டுமே காணத் தவற முடியும். இவை தேசிய ரீதியில் சுதந்திரமான, தேசிய இன ரீதியில் ஒரே தன்மையான அரசுகளை உருவாக்க முயல்கின்றன. ருஷ்யாவும் அண்டை நாடுகளும் இந்தக் காலப் பகுதியைக் கடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் ஒரே காரணத்தால்தான் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய ஒரு பிரிவு நமது வேலைத்திட்டத்தில் இடம் பெற வேண்டும்.

ஆனால், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கட்டுரையிலிருந்து கூறிய மேற்கோளைச் சற்றே தொடர்வோம். அவர் எழுதுவதாவது:

“...குறிப்பாக மிகவும் பல்வகையான தேசிய இன இயைபினைக் கொண்ட ஓர் அரசில் இயங்கி வரும் ஒரு கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தில், தேசிய இனப் பிரச்சினையை முதல் தர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதும் ஒரு கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தில்—ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தில்—தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு இடம் பெறவில்லை” (அதே நூல்).

இவ்வாறாக, ஆஸ்திரியாவின் உதாரணம் மூலம் “குறிப்பாகவும்” வாசகரை நம்பும்படி செய்வதற்கு முயற்சி செய்யப்படுகிறது. ஸ்தூலமான வரலாற்று மெய்விவரங்களில் இருந்து இந்த உதாரணத்தைப் பரிசீலிப்போம், அது எவ்வளவு சரியானது என்பதைப் பார்ப்போம்.

முதல் முதலாக, பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சியினை முழுமை செய்வது பற்றிய அடிப்படையான பிரச்சினையை நாம் முன்னால் வைப்போம். ஆஸ்திரியாவில் அப்புரட்சி 1848ல் தொடங்கி 1867ல் முடிவடைந்தது. அப்பொழுது முதல் ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக் காலத்துக்குக் கிட்டத்

தட்ட முழுமையாக நிலைநாட்டப்பட்ட பூர்ஷ்வா அரசியல் சட்டம் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளது, அதன் அடிப்படையில் சட்ட ரீதியான ஒரு தொழிலாளர் கட்சி சட்டபூர்வமாக இயங்கி வருகிறது.

எனவே, ஆஸ்திரியாவின் வளர்ச்சியின் உள்நாட்டு நிலைமைகளில் (அதாவது, பொதுவாக ஆஸ்திரியாவிலும், குறிப்பாக அதன் பல்வேறு தேசிய இனங்களிலும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் நோக்குநிலையிலிருந்து) வியக்கத்தக்க வேகத்தில் முன்னேற்றத்தைத் தோற்றுவித்து அதன் உடன் நிகழ்வாக தேசிய இன ரீதியில் சுதந்திரமான அரசுகள் ஏற்படவகை செய்யக் கூடியதான காரணிகள் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் ருஷ்யாவும் இதையொத்த நிலையில் இருப்பதாகத் தனது ஒப்புமை மூலம் உத்தேசித்துக்கொள்ளும் ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் அடிப்படையில் தவறானதும் வரலாற்றுக்கு முரணானதுமான ஒரு முடிவை மேற்கொள்கிறார் என்பது மட்டுமல்ல, தன்னையறியாமலே கலைப்புவாதத்திற்குள் சறுக்கி விழுந்தும் விடுகிறார்.

இரண்டாவதாக, ஆஸ்திரியாவிலுள்ள தேசிய இனங்களுக்கும் ருஷ்யாவிலுள்ள தேசிய இனங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் காணப்படும் ஆழமான வேறுபாடு நாம் எடுத்து விவாதிக்கும் பிரச்சினைக்கு குறிப்பான முக்கியத்துவமுடையதாகும். ஆஸ்திரியா நீண்ட காலம் ஜெர்மானியர் பெரும்பான்மையினராக இருந்த ஓர் அரசாக விளங்கி வந்தது என்பது மட்டுமல்ல, ஆஸ்திரிய ஜெர்மானியர்கள் ஜெர்மன் தேசிய இனம் முழுவதிலும் மேலாதிக்க உரிமை கோரினார்கள். இந்த “உரிமை” 1866ல் நடந்த போரில் தகர்த்தெறியப்பட்டது என்பதை ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் (அவர் சாமான்ய வழக்குகள், வெற்றாரவார உரைகள் மற்றும் கருத்தாக்கங்களை மிகவும் வெறுப்பவரைப் போலத் தோன்றுகிறார்...) தயவு கூர்ந்து நினைவில் கொள்வார் என்று கருதுகிறோம். ஆஸ்திரியாவில் பெரும்பான்மையாக இருந்த ஜெர்மன் தேசிய இனம், 1871ல் சுதந்திரமான ஜெர்மன் அரசு முழு உருவம் பெற்ற பொழுது, தான் அதன் எல்லைக்கு வெளியே இருக்கக் கண்டது. மறுபுறம், ஒரு சுதந்திரமான தேசிய இன அரசை உருவாக்க ஹங்கேரியர்கள்

செய்த முயற்சி 1849லேயே ருஷ்யாவின் பண்ணையடிமைகள் சேனையின் தாக்குதலின் கீழ் சரிந்து வீழ்ந்தது.

மிகவும் விநோதமான ஒரு நிலைமை இவ்வாறு உருவாயிற்று: ஹங்கேரியரும் பின்னால் செக் மக்களும் ஆஸ்திரியாவிருந்து பிரிந்து செல்வதற்காக முயலவில்லை, ஆனால் மாறாக, ஆஸ்திரியாவின் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக்காப்பதற்காக முயன்றனர், தேசிய இன சுதந்திரத்தைப் பேணிக்காத்துக் கொள்வதற்கென்றே குறிப்பாக இதைச் செய்தனர்; இல்லையேல் கொள்ளைக்காரத்தனமான வலிமை மிக்க அண்டை நாட்டவர் அதனை முழுமையாக நசுக்கி விடக் கூடும் அல்லவா! இந்த விரோதமான நிலைமை காரணமாக ஆஸ்திரியா ஓர் இரண்டின அரசின் வடிவத்தை மேற்கொண்டது, இப்போது அது மூவின (ஜெர்மானியர், ஹங்கேரியர், ஸ்லாவ் மக்களின்) அரசாக மாற்றப்பட்டு வருகிறது.

ருஷ்யாவில் இதைப் போல ஏதாவது உண்டா? இன்னும் மோசமான தேசிய இன ஒடுக்கு முறை அபாயத்தை எதிரிட வேண்டுமே என்ற அச்சத்தால் “வேற்று இனத்தவர்கள்” மகாருஷ்யர்களுடன் ஒற்றுமை வேண்டுமென்று நமது நாட்டில் முயற்சி செய்கிறார்களா?

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் பற்றிய பிரச்சினையில் ருஷ்யாவையும் ஆஸ்திரியாவையும் ஒப்பிடுவது பொருளற்றது, வெற்றாரவாரமானது, அறிவில்லாதது என்பதைக் கண்டு கொள்வதற்கு இந்தக் கேள்வியை எழுப்பினாலே போதும்.

தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக ருஷ்யாவில் காணப்படும் தனிப்பட்ட நிலைமைகள் ஆஸ்திரியாவில் நாம் காணும் தனிப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு நேர் எதிரானவை. மகாருஷ்யா எனும் தனியொரு தேசிய இன மையத்தைக் கொண்டதான அரசாகும் ருஷ்யா. மகாருஷ்ய இனத்தவர் பரந்ததான இடைமுறிவு இல்லாத நிலப்பரப்பில் வாழ்கின்றனர், அவர்களின் தொகை சுமார் 7,00,00,000 ஆகும். இந்தத் தேசிய இன அரசின் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகளாவன: முதலாவதாக, “வேற்று இனத்தவர்கள்” (இவர்கள் மொத்த மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினர்—57

சதவிகிதம்) எல்லைப்புறப் பிராந்தியங்களில் வசிக்கிறார்கள்; இரண்டாவதாக, இந்த வேற்று இனத்தவர்கள் அண்டை நாடுகளைக் (ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டுமல்ல) காட்டிலும் இங்கு அதிகக் கடுமையாக ஒடுக்கப்படுகின்றனர்; மூன்றாவதாக, பல இடங்களில் எல்லைப்புறப் பிராந்தியங்களில் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் சக இனத்தவர்கள் எல்லைகளுக்கு அப்பால் வாழ்கிறார்கள், அவர்கள் அதிக தேசிய இன சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறார்கள் (மேற்கு மற்றும் தெற்கு எல்லைகளில் உள்ள ஃபின் இனத்தவர், ஸ்வீடிஷ்காரர்கள், போலந்துக்காரர்கள், உக்ரேனியர்கள், ருமேனியர்கள் ஆகியவர்களைக் குறிப்பிட்டாலே போதும்); நான்காவதாக, ருஷ்யரல்லாதார் வாழும் எல்லைப்புறப் பிராந்தியங்களில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியும், கலாசாரத்தின் பொதுத் தரமும் மத்தியப் பகுதியைக் காட்டிலும் அடிக்கடி உயர்ந்தவை. இறுதியாக, அண்டையிலுள்ள ஆசிய நாடுகளில்தான் பூர்ஷ்வா புரட்சிகள், தேசிய இன இயக்கங்களின் வளர்ச்சிப் படியின் துவக்கத்தைக் காண்கிறோம், அவை ருஷ்யாவின் எல்லைகளுக்குள் வாழும் சில சக உறவுடைய தேசிய இனங்களிடை பரவி வருகின்றன.

இவ்வாறாக, ருஷ்யாவின் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் திட்டவட்டமான வரலாற்றுச் சிறப்பியல்புகள்தான் இன்றைய காலப் பகுதியில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படுவதை நமது நாட்டில் தனி அவசர முக்கியத்துவமுடைய ஒரு காரியமாக ஆக்கியுள்ளன.

தவிர, முற்றும் மெய்விவரங்களைக் கொண்ட கோணத்திலிருந்து பார்த்தால்கூட, ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய அங்கீகாரம் எதுவும் காணப்படவில்லை என்னும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கூற்று தவறானது. தேசிய இன வேலைத்திட்டத்தை ஒப்புக் கொண்ட புரூயன் காங்கிரஸ் குறிப்பேடுகளைத் திறந்து பார்த்தால் போதும் உக்ரேனிய (ருசீனிய) பிரதிநிதிக் குழு முழுவதன் சார்பில் ருசீனிய சமூக-ஜனநாயகவாதியான கன்கேவிச்சும் (குறிப்பேடுகள், பக்கம் 85) போலிஷ் பிரதிநிதிக் குழு முழுவதன் சார்பில்

போலந்து சமூக-ஜனநாயகவாதியான ரேகெரும் (பக்கம் 108) வெளியிட்ட அறிக்கைகளை அவற்றில் காணலாம். இந்த அறிக்கைகள் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு தேசிய இனங்களையும் சார்ந்த ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் அபிலாஷைகளில் ஒன்று தேசிய இன ஒற்றுமையையும், தமது தேசிய இனங்களின் சுதந்திரத்தையும் சுயாதீனத்தையும் பெறுவதே என்று வலியுறுத்தியுள்ளன. எனவே, ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தமது வேலைத்திட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நேரடியாக உட்படுத்தவில்லை என்ற பொழுதிலும் கட்சியின் பகுதிகள் தேசிய இன சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கையை முன்னிறுத்த அனுமதித்தன. நடைமுறையில், இதன் பொருள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது என்பது தானே! இவ்வாறு ஆஸ்திரியாவைப் பற்றிய ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் குறிப்புகள் எல்லா வழிகளிலும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு எதிராகவே உள்ளன.

4. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வத் தன்மை”

நமது வேலைத்திட்டத்தின் ஒன்பதாவது பிரிவில் “செயல்பூர்வமானது” ஒன்றுமில்லை என்ற ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் வாதத்தைச் சந்தர்ப்பவாதிகள் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அவரது கட்டுரையின் சில பகுதிகளில் இந்த “கோஷம்” ஒரே பக்கத்தில் எட்டுத் தடவை திருப்பித் திருப்பி வெளியிடப்பட்டுள்ளது, இந்த வாதத்தில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

அவர் எழுதுகிறார்: “9ஆவது பிரிவு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அன்றாடக் கொள்கைக்குச் செயல்பூர்வம் வழி காட்டவில்லை, தேசிய இனப் பிரச்சினைகளுக்குச் செயல்பூர்வம் தீர்வு காணவில்லை.”

இந்த வாதத்தை நாம் பரிசீலிப்போம். 9ஆவது பிரிவு முற்றிலும் அர்த்தமற்றது என்று தோன்றும்படியோ அல்லது எல்லா தேசிய இன அபிலாஷைகளையும் ஆதரிக்கும்படி நம்மைக் கட்டுப்படுத்தவோ செய்யும் அளவுக்கு இந்த

வாதம் பிறிதோரிடத்தில் வேறுவிதமாக வரையறுத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய இனப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வத் தன்மைக்கான” கோரிக்கையின் பொருள் என்ன?

அதன் பொருள் பின்வரும் மூன்றில் ஒன்றாக இருக்கும்: எல்லாத் தேசிய இன அபிலாஷைகளுக்கும் ஆதரவு; எந்த ஒரு தேசிய இனமும் பிரிந்து செல்லும் பிரச்சினையில் “சரி” அல்லது “கூடாது” என்ற பதில்; அல்லது தேசிய இனக் கோரிக்கைகளைப் பொதுவாக உடனடியாக “நடைமுறையாக்குவது”.

“செயல்பூர்வத் தன்மைக்கான” கோரிக்கையின் சாத்தியமான மூன்று பொருள்கள் அனைத்தையும் நாம் பரிசீலிப்போம்.

ஒவ்வொரு தேசிய இன இயக்கத்தின் துவக்கத்திலும் இயல்பாகவே தலைமையை மேற்கொள்ளும் முதலாளி வர்க்கம் எல்லா தேசிய இன அபிலாஷைகளையும் ஆதரிப்பது செயல்பூர்வமானது என்று கூறுகிறது. ஆனால் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் (இதர எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் போலவே) பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கொள்கை முதலாளி வர்க்கத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் மட்டுமே ஆதரிக்கிறது, ஆனால் அது முதலாளி வர்க்கத்தின் கொள்கையோடு ஒருபோதும் பொருந்துவதில்லை. தேசிய இன சமாதானத்தை அடைவதன் பொருட்டும் (இதை முதலாளி வர்க்கத்தால் முழுமையாகக் கொண்டு வர முடியாது, பூரண ஜனநாயகத்தோடு கூடத்தான் இது சாதனையாகும்), சம உரிமைகளைப் பெறவும், வர்க்கப் போராட்டத்துக்கான மிகச்சிறந்த நிலைமைகளை உருவாக்கவும் வேண்டி மட்டுமே தொழிலாளி வர்க்கம் முதலாளி வர்க்கத்தை ஆதரிக்கிறது. எனவே, முதலாளி வர்க்கத்தாரின் செயல்பூர்வத் தன்மைக்கு எதிராகத்தான் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பாட்டாளிகள் தமது கோட்பாடுகளை முன்வைக்கிறார்கள், அவர்கள் எப்போதுமே முதலாளி வர்க்கத்தாருக்கு நிபந்தனையோடு கூடிய ஆதரவை மட்டுமே அளிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு முதலாளி வர்க்கமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையிலிருந்து தனது சொந்த தேசிய இனத்துக்குத் தனி உரிமைகள் அல்லது விசேஷ அனுகூலங்

களைப் பெற்றுக் கொள்ளவே முயல்கிறது; இதுதான் “செயல்பூர்வமாயிருத்தல்” என்பது. பாட்டாளி வர்க்கம் எல்லாத் தனி உரிமைகளையும் விசேஷ அணுகுலங்களையும் எதிர்க்கிறது. அது “செயல்பூர்வம்” இருக்க வேண்டும் என்று கோருவது, முதலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், சந்தர்ப்பவாதத்திற்குள் சாய வேண்டும் என்று கோருவதாகவே பொருள்படும்.

ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் காரியத்திலும் பிரிந்து போவது பற்றிய பிரச்சினைக்கு “சரி” அல்லது “கூடாது” என்று பதிலளிக்குமாறு கோருவது மிகவும் “செயல்பூர்வமான” ஒன்றாகத் தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில் அது அபத்தமானது, தத்துவத்தில் இது இயக்க மறுப்பியல் வகைப்பட்டது, நடைமுறையிலோ இது முதலாளி வர்க்கத்தின் கொள்கைக்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கீழ்ப்படுத்துகிறது. முதலாளி வர்க்கம் தனது தேசிய இனக் கோரிக்கைகளை எப்போதும் முன்னணியில் வைக்கிறது, மிகவும் ஆணித் தரமான முறையில் முன்வைக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பொருத்த வரை இந்தக் கோரிக்கைகள் வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவை. பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி, சம்பந்தப்பட்ட ஒரு தேசிய இனம் இன்னொரு தேசிய இனத்திலிருந்து பிரிந்து செல்வதில் போய் முடியுமா அல்லது அதனுடன் சம அந்தஸ்து பெறுவதில் போய் முடியுமா என்பதைத் தத்துவ ரீதியாக முன்கூட்டியே யாரும் சொல்ல முடியாது; முடிவு இரண்டில் எதுவாயினும் தனது வர்க்கத்தின் அபிவிருத்திக்கு உத்தரவாதம் செய்வதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முக்கியமான காரியம். முதலாளி வர்க்கத்துக்கோ “தனது சொந்த” தேசிய இனத்தின் நோக்கங்களை பாட்டாளி வர்க்க நோக்கங்களுக்கு முந்தி முனைப்பாகத் திணிப்பது மூலம் இந்த அபிவிருத்தியைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்பது முக்கியமானது. இதனால்தான் பாட்டாளி வர்க்கம் எந்த தேசிய இனத்துக்கும் உத்தரவாதங்கள் அளிக்காமல், இன்னொரு தேசிய இனத்துக்குப் பிரதிகூலமான முறையில் எதையும் வழங்குவதாக உறுதிகள் தராமல், சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எதிர்

மறை கோரிக்கையுடன் மட்டும் தன்னைத் தானே கட்டுப் படுத்திக் கொள்கிறது என்று சொல்லலாம்.

இது “செயல்பூர்வமானதாக” இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் சாத்தியமான தீர்வுகள் அனைத்திலும் மிக ஜனநாயகமான தீர்வைச் சாதனையாக்குவதற்கு இது நடைமுறையில் மிகச்சிறந்த உத்தரவாதமாகும். பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு இத்தகைய உத்தரவாதங்கள் மட்டுமே தேவை, அதே பொழுதில் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் முதலாளி வர்க்கமும் இதர தேசிய இனங்களின் நிலைமை (அல்லது இதர தேசிய இனங்களுக்குப் பாதகமான சாத்தியப்பாடு) எதுவாக இருப்பினும் தனது சொந்த நலன்களுக்கான உத்தரவாதங்களையே வேண்டுகிறது.

இந்தக் கோரிக்கையின் “நடைமுறை சாத்தியப்பாடு” பற்றித்தான் முதலாளி வர்க்கம் பெரிதும் அக்கறை கொண்டுள்ளது, ஆகவே பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குக் குந்தகமான முறையில் மற்ற தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கங்களுடன் உடன்பாட்டுக்கு வரும் ஒரே படியான கொள்கையினைக் கடைப்பிடிக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பொருத்த வரை, முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்துத் தனது வர்க்கத்தைப் பலப்படுத்துவதும், மக்கள் திரளுக்கு முரணற்ற ஜனநாயகம், சோஷலிசம் ஆகியவற்றின் உணர்வில் போதனையூட்டுவதும் முக்கியமான காரியமாகும்.

சந்தர்ப்பவாதிகளைப் பொருத்த வரை இது “செயல்பூர்வமானதாக” இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் இது மட்டுமே மெய்யான உத்தரவாதமாக விளங்குகிறது, நிலப் பிரபுக்கள் மற்றும் தேசியவாத முதலாளி வர்க்கத்தினரின் எதிர்ப்பு இருந்த போதிலும் மேலதிகமான தேசிய இனச் சமத்துவத்தையும் சமாதானத்தையும் உத்தரவாதம் செய்கிறது.

ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் தேசியவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கும் போது தேசிய இனப் பிரச்சினையிலான பாட்டாளிகளின் பணி முழுவதுமே “செயல்பூர்வமானதல்ல”. ஏனெனில் பாட்டாளிகள் எல்லா வகைப்பட்ட தேசியவாதத்தையும் எதிர்க்கிறார்கள், “சூக்குமமான” சமத்துவத்தைக் கோருகிறார்

கள், சிறிதளவு கூட யாருக்கும் தனியுரிமைகள் இருக்கக் கூடாது என்று கோட்பாடு பூர்வமாகக் கோருகிறார்கள். இதைப் புரிந்துகொள்ளாமல், செயல்பூர்வம் என்பதற்குத் தவறான வழியில் புகழ்ப்பாடும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு—விசேஷமாயும் மகாருஷ்ய தேசியவாதத்துக்கு சந்தர்ப்பவாதச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவதற்கு—வழி செய்து விட்டார்.

மகாருஷ்ய என்று ஏன் கூறுகிறோம்? ஏனென்றால், ருஷ்யாவிலுள்ள மகாருஷ்யர்கள் ஒடுக்கும் தேசிய இனமாக இருக்கிறார்கள். தேசிய இனப் பிரச்சினையில் சந்தர்ப்பவாதம் என்பது உண்மையில், ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களினிடையேயும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களினிடையேயும் வெவ்வேறானது.

தனது கோரிக்கைகள் “செயல்பூர்வமானவை” என்ற முகாந்தரத்தால், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கமானது, அதன் அபிலாஷைகளை நிபந்தனையின்றி ஆதரிக்குமாறு பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளும். எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை உண்டு என்பதை ஆதரிப்பதை விட, ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனம் பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாக “சரி” என்று தெளிவாகக் கூறுவதுதான் மிக அதிகமாக நடைமுறை ரீதியானதாகும்!

பாட்டாளி வர்க்கம் இத்தகைய செயல்பூர்வத் தன்மையை எதிர்க்கிறது. சமத்துவமும் ஒரு தேசிய இன அரசுக்கு சம உரிமைகளும் வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதே சமயத்தில் அது எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி மக்களின் கூட்டிணைப்பை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மதித்து அதிமுக்கியமானதாக முன்வைக்கிறது, எந்த ஒரு தேசிய இனக் கோரிக்கையையும், எந்த ஒரு தேசிய இனப் பிரிவினையையும் தொழிலாளர்களின் வர்க்கப் போராட்டம் என்ற கோணத்திலிருந்தே மதிப்பிடுகிறது. செயல்பூர்வத் தன்மைக்கான இந்த வேண்டுகோள் பூர்ஷ்வா அபிலாஷைகளை ஆராயாமல் ஒப்புக்கொள்வதற்கான வேண்டுகோளே யாகும்.

பிரிந்து போகும் உரிமையை ஆதரிப்பது மூலம் நீங்கள் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா தேசிய வாதத்தை ஆதரிக்கிறீர்கள் என்று நம்மைப் பார்த்துக் கூறப் படுகிறது. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இதைத்தான் சொல்கிறார். சந்தர்ப்பவாதி செம்கோவ்ஸ்கி அவர் கூற்றையே எதிரொலிக்கிறார்—கலைப்புவாதச் செய்தித் தாளில் இப்பிரச்சினை மீதான கலைப்புவாதக் கருத்துக்களின் ஏகப் பிரதிநிதி இவர்தான்!

இதற்கான நமது பதில் பின்வருமாறு: இல்லை, இப் பிரச்சினைக்கு “செயல்பூர்வமான” தீர்வு காண வேண்டும் என்பது முதலாளி வர்க்கத்துக்குத்தான் முக்கியமானது. தொழிலாளர்களுக்கோ இரு போக்குகளின் கோட்பாடுகளையும் வேறுபடுத்தி அறிவதுதான் முக்கியமானது. ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் முதலாளி வர்க்கம் ஒடுக்குவோரை எதிர்த்து எந்த அளவுக்குப் போராடுகிறதோ அந்த அளவுக்கு நாம் அப்போராட்டத்தின் எல்லா நிகழ்வுகளையும் எப்போதும், வேறு எவரைக் காட்டிலும் அதிக உறுதியாகவும் ஆதரிக்கிறோம். ஏனென்றால் நாம் ஒடுக்குமுறையின் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காத நிலையுறுதியுள்ள எதிரிகளாவோம். ஆனால் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் முதலாளி வர்க்கம் எந்த அளவுக்குத் தனது சொந்த பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்குச் சார்பாக நிற்கிறதோ அந்த அளவுக்கு நாம் அதை எதிர்க்கிறோம். ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தனியுரிமைகளையும் வன்முறையையும் எதிர்த்துப் போராடுகிறோம், ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனம் தன் பங்குக்குத் தனியுரிமைகள் கோரி நடத்தும் முயற்சிகளை எவ்விதத்திலும் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

பிரிந்து போகும் உரிமை என்ற கோஷத்தை நமது கிளர்ச்சியில் முன்னிறுத்தி ஆதரித்துப் பேசத் தவறுவோமேயானால் நாம் முதலாளி வர்க்கத்தின் பிடியில் தானே சென்று சிக்கிக் கொள்வோம் என்பது மட்டுமல்ல, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் அதன் வரம்பிலா ஆட்சியின் பிடியிலும் கூடத் தானே சென்று சிக்கிக் கொள்வோம். ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு எதிராக இந்த வாதத்தைக் காவுத்ஸ்கி நெடுநாட்களுக்கு முன்பே பயன்படுத்தினார். இந்த வாதம்

மறுக்க முடியாதது. போலந்தின் தேசியவாத முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கு “உதவக்” கூடாதே என்ற கவலையில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்திலுள்ள பிரிந்து போகும் உரிமையை நிராகரிக்கிறார். அவ்வாறு செய்வது மூலம் அவர் உண்மையில் மகா ருஷ்ய கறுப்பு நூற்றுவருக்கு உதவுகிறார். அவர் உண்மையில் மகாருஷ்யர்களின் தனியுரிமைகளை (தனியுரிமைகளை விட மோசமானவற்றை) சந்தர்ப்பவாத நோக்கில் சகித்துக் கொள்வதற்கு உதவுகிறார்.

போலந்தில் தேசியவாதத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனதால் மகாருஷ்யர்களின் தேசியவாதத்தை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் மறந்து விட்டார். இந்தத் தேசியவாதம்தான் இன்றைய கட்டத்தில் மிகவும் பயங்கரமானது. இந்த தேசியவாதம் பூர்ஷ்வா தன்மையை விட அதிகமாக நிலப்பிரபுத்துவத் தன்மை கொண்டது. இதுவே ஜனநாயகத்துக்கும் பாட்டாளிகளின் போராட்டத்துக்கும் பிரதான முட்டுக்கட்டையாக உள்ளது. எந்தவொரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திலும் ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து நெறியாக்கம் செய்யப்பட்டதான பொதுவான ஜனநாயக உட்பொருள் இருக்கிறது, இந்த உட்பொருளைத்தான் நாம் நியந்தனையின்றி ஆதரிக்கிறோம். அதே சமயம் நாம் இதை தேசிய இனத் தனித்துவத்தை நோக்கிய போக்கிலிருந்து கறாராக வேறுபடுத்திப் பார்க்கிறோம்; யூதர்களை ஒடுக்கும் போலிஷ் முதலாளி வர்க்கத்தின் போக்குகளையும் இது போன்ற பிறவற்றையும் எதிர்த்து நாம் போராடுகிறோம்.

இது “செயல்பூர்வமல்லாதது” என்று பூர்ஷ்வா மற்றும் அற்பவாத நோக்குநிலையிலிருந்து கருதப்படுகிறது. ஆனால் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் செயல்பூர்வமானதும், கோட்பாட்டை அடிப்படையாக்கியதும், ஜனநாயகம், விடுதலை, பாட்டாளி வர்க்க ஒற்றுமை ஆகியவற்றை மெய்யாகவே ஊக்குவித்து வளர்ப்பதுமான கொள்கை இது மட்டுமே.

பிரிந்து போகும் உரிமையை எல்லார் விஷயத்திலும் அங்கீகரிப்பது; பிரிந்து போவதன் ஒவ்வொரு ஸ்தூலமான பிரச்சினையையும் எல்லா அசமத்துவங்களையும் எல்லாத்

தனியுரிமைகளையும் எல்லாத் தனித்தன்மையையும் அகற்றுவது என்ற கருத்துக் கோணத்திலிருந்து மதிப்பிடுவது.

ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனத்தின் நிலையைக் கவனிப்போம். ஒரு தேசிய இனம் இதர தேசிய இனங்களை ஒடுக்குமானால் அது சுதந்திரமாய் இருக்க முடியுமா? அப்படி இருக்க முடியாது. மகாருஷ்ய மக்கள் தொகையினரின்* சுதந்திரத்தின் நலன்களுக்காக இத்தகைய ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுவது அவசியமாகும். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் இயக்கங்களை அடக்குவதன் நீண்டகால, பல நூற்றாண்டுப் பழமையான வரலாறும், அத்தகைய அடக்குமுறைக்கு ஆதரவாக “மேல்மட்ட” வர்க்கங்கள் திட்டமிட்டுச் செய்யும் பிரசாரமும் தப்பெண்ணங்கள், இத்தியாதிகளின் உருவில் மகாருஷ்ய மக்களின் விடுதலை லட்சியத்திற்கே பிரமாண்டமான முட்டுக்கட்டையை உண்டாக்கியுள்ளன.

மகாருஷ்ய கறுப்பு நூற்றுவர்கள் இந்தத் தப்பெண்ணங்களை வேண்டுமென்றே ஊட்டி வளர்த்து அவற்றை ஊக்குவிக்கிறார்கள். மகாருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தார் இதைச் சகித்துக் கொண்டும் அனுமதித்துக் கொண்டும் வருகிறார்கள். இந்தத் தப்பெண்ணங்களை முறையாகத் திட்டமிட்டு எதிர்த்துப் போராடாமல் மகாருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தால் தனது சொந்தக் குறிக்கோள்களை அடையவோ தனது சுதந்திரத்திற்கான பாதையிலுள்ள தடைகளை அகற்றவோ முடியாது.

ருஷ்யாவில் ஒரு சுதந்திரமான, சுயேச்சையான தேசிய இன அரசை உருவாக்குவது என்பது தற்போதைக்கு மகா

* பாரிசில் இருக்கும் ல. விளா, என்ற ஏதோ ஒரு நபர் இந்தச் சொல் மார்க்சிய ரீதியானது அல்ல என்று கருதுகிறார். இந்த ல. விளா, விசித்திரமான அளவுக்கு “superklug” (“அரை அதிபுத்திசாலி”). இந்த “அரை அதிபுத்திசாலியாகிய” ல. விளா, (வர்க்கப் போராட்டத்தை மனதில் கொண்டு!) நமது குறைந்தபட்ச வேலைத்திட்டத்தில் இருந்து “மக்கள் தொகையினர்”, “மக்கள்” போன்ற சொற்களை நீக்கிவிடுவது பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுத உத்தேசித்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது.

ருஷ்ய தேசிய இனத்திற்கு மட்டுமேயான தனியுரிமையாகவே காணக்கிடக்கிறது. எந்தத் தனியுரிமைகளையும் தாங்கி ஆதரிக்காத மகாருஷ்யப் பாட்டாளிகளான நாம் இந்தத் தனியுரிமையையும் தாங்கி ஆதரிக்க மாட்டோம். நாம் ஒரு திட்டவட்டமான அரசை அடிப்படையாகக் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம், இந்த அரசில் வாழும் எல்லாத் தேசிய இனப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துகிறோம். எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இன வளர்ச்சிப் பாதைக்கும் நாம் உறுதியளிக்க முடியாது, சாத்தியமான எல்லாப் பாதைகளிலும் நெடுக நமது வர்க்க இலட்சியத்தை நோக்கி நாம் சென்று கொண்டிருக்கிறோம்.

எனினும், அனைத்து தேசியவாதத்தையும் எதிர்த்துப் போராடி, பல்வேறு தேசிய இனங்களின் சமத்துவத்தையும் உறுதியாக ஆதரித்தாலன்றி நாம் அந்த இலட்சியத்தை நோக்கி முன்செல்ல முடியாது. உதாரணமாக, உக்ரேனியா ஒரு சுதந்திர அரசாக அமையுமா என்பது முன்னறிந்து கூற முடியாத ஆயிரம் காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டிய காரியம். பயனற்ற “ஊகங்களைச்” செய்ய முயலாமல் நாம் ஐயத்திற்கிடமில்லாத ஒன்றை—உக்ரேனியா அத்தகைய அரசாக அமைவதற்கான உரிமையை—உறுதியாக ஆதரிக்கிறோம். இந்த உரிமையை நாம் மதிக்கிறோம். உக்ரேனியர் சம்பந்தமாக மகாருஷ்யர்களுக்கு இருக்கும் தனியுரிமைகள் எதையும் நாம் ஆதரிக்கவில்லை. அந்த உரிமையினை அங்கீகரிக்கும் உணர்வில், எந்த ஒரு தேசிய இனத்தின் விஷயத்திலும் அரசாங்க தனியுரிமையை நிராகரிக்கும் உணர்வில் நாம் மக்கள் திரளைப் பயிற்றுவிக்கிறோம்.

பூர்ஷ்வா புரட்சிகளின் காலப் பகுதியில் எல்லாத் தேசங்களும் பாய்ந்து முன்னேறியுள்ளன. இந்தப் பாய்ச்சலினுள் தேசிய இன அரசுக்கான உரிமை மீது மோதல்களும் போராட்டங்களும் நிகழலாம், நிகழக் கூடும். மகாருஷ்யர்களின் தனியுரிமைகளை எதிர்க்கிறோம் என்று பாட்டாளிகளாகிய நாம் முன்கூட்டியே பிரகடனம் செய்கிறோம், இதுவே எமது பிரசாரம் மற்றும் கிளர்ச்சி முழுவதையும் வழி நடத்துகிறது.

“செயல்பூர்வத் தன்மையை” தேடும் முயற்சியில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் மகாருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கம் மற்றும் இதர தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆகிய இரண்டின் பிரதான நடைமுறைக் கடமையினை மறந்து விட்டார். எல்லா அரசு ரீதியான தேசிய இனத் தனியுரிமைகளை எதிர்த்தும், எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் தமது தேசிய இன அரசுகளை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை, சம உரிமை உண்டு என்பதை ஆதரித்தும் அன்றாடம் கிளர்ச்சியும் பிரசாரமும் நடத்துவதே அக்கடமையாகும். இதுவே (இப்போது) தேசிய இனப் பிரச்சினையில் உள்ள நமது பிரதான கடமையாகும். காரணம், இந்த வழியில் மட்டுமே ஜனநாயகத்தின் நலங்களையும், அனைத்து தேசிய இனங்களின் அனைத்துப் பாட்டாளிகளும் சம அந்தஸ்துடன் ஒரு கூட்டணி அமைத்துக் கொள்வதையும் நாம் ஆதரிக்க முடியும்.

மகாருஷ்ய ஒடுக்குமுறையாளர்களின் நோக்குநிலையிலிருந்தும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கத்தின் நோக்குநிலையிலிருந்தும் பார்க்கும் பட்சத்தில் (இரு சாராரும் “சரி” அல்லது “கூடாது” என்ற திட்டவாட்டமான பதிலைக் கோருகிறார்கள், “தெளிவின்றி” இருப்பதாக சமூக-ஜனநாயகவாதிகளைக் குறை கூறுகிறார்கள்) இந்தப் பிரசாரம் “செயல்பூர்வமற்றதாகவே” இருக்கலாம். உண்மையில், இந்தப் பிரசாரம்தான், இந்தப் பிரசாரம் மட்டும்தான், மக்கள் திரளுக்கு மெய்யாகவே ஜனநாயகமான, மெய்யாகவே சோஷலிச வகைப்பட்ட போதனையை உறுதியாகத் தருகிறது. ருஷ்யா ஒரு பல்தேசிய அரசாக நீடிக்குமானால் அதில் தேசிய இன அமைதி நிலவுவதற்கும், தனிப்பட்ட தேசிய இன அரசுகளாகப் பிரிய வேண்டிய பிரச்சினை எழுமானால் (பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்டத்துக்குத் தீங்கின்றி) மிகவும் அமைதியான முறையில் பிரியவும் மிகப் பெரிய வாய்ப்புக்களை இந்தப் பிரசாரம் மட்டுமே உறுதிப்படுத்தும்.

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய இந்தக் கொள்கையை—பாட்டாளிகளின் ஒரே கொள்கையை—மேலும் ஸ்தூலமாக விளக்குவதற்காக “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்”

சம்பந்தமான மகாருஷ்ய மிதவாதத்தின் போக்கை நாம் பரிசீலிப்போம், ஸ்லீடனிடமிருந்து நார்வே பிரிந்து சென்ற உதாரணத்தையும் பரிசீலிப்போம்.

5. தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாத முதலாளி வர்க்கமும் சோஷலிஸ்டு சந்தர்ப்பவாதிகளும்

ருஷ்யாவிலுள்ள மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்துக்கு எதிரான தனது போராட்டத்தில் பின்வரும் வாதம் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் “துருப்புச் சீட்டுகளில்” ஒன்றாக இருப்பதை நாம் ஏற்கெனவே கண்டோம்: சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதானது ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தை ஆதரிப்பதற்குச் சரி சமமானதாகும். மறுபுறம் இதர தேசிய இனங்களுக்கு எதிரான எல்லா வன்முறையையும் எதிர்த்துப் போராடுவதுதான் இந்த உரிமைக்கு அர்த்தம் என்றால், வேலைத்திட்டத்தில் அதற்கான ஒரு விசேஷப் பிரிவு அவசியமே இல்லை என்று அவர் கூறுகிறார்; ஏனென்றால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பொதுவாக எல்லா தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் அசமத்துவத்தையும் எதிர்க்கிறார்கள்.

முதல் வாதம், ஒருவர் தனது சொந்த தேசியவாதத்துக்காக மற்றவர்களைக் குற்றம் சாட்டுவதாகும், இதை இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னரே காவுத்ஸ்கி மறுக்க முடியாதபடி நிரூபித்து விட்டார். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசியவாதத்தினைப் பற்றிய அச்சத்தால் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் உள்ளபடியே மகாருஷ்யர்களின் கறுப்பு நூற்றுவர் தேசியவாதத்தின் பிடியில் தானே சென்று சிக்கிக் கொள்கிறார்! அவரது இரண்டாவது வாதம், தேசிய இனச் சமத்துவத்தை அங்கீகரிப்பதில் பிரிந்து போகும் உரிமையின் அங்கீகாரமும் உட்படுமா என்ற கேள்வியை உண்மையில் நேரிட அஞ்சி மழுப்புவதாகும். அவ்வுரிமை ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்றால் நமது வேலைத்திட்டத்தின் 9ஆம் பிரிவு, கோட்பாட்டளவில் சரி என்பதாக ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ஒப்புக் கொள்கிறார் என்றாகும். அது ஏற்றுக்

கொள்ளப்படாவிட்டால் அவர் தேசிய இனச் சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை என்றாகும். இங்கு குழப்புவதும் மழுப்புவதும் காரியத்திற்கு உதவாது!

எனினும் இந்த வாதங்களையும் இவை போன்ற எல்லா வாதங்களையும் சோதித்துப் பார்ப்பதற்கான மிகச்சிறந்த வழி இந்தப் பிரச்சினை மீதான சமூகத்தின் பல்வேறு வர்க்கங்களின் நடைமுறை தோரணையை ஆராய்வேயாகும். மார்க்சியவாதிகளுக்கு இந்தச் சோதனை கட்டாயமானது. புறநிலையாக இருப்பதை வைத்து நாம் செயல்படத் தொடங்க வேண்டும். இந்த அம்சத்தின் மீது வர்க்கங்களிடையிலான உறவுகளை நாம் ஆராய வேண்டும். இவற்றைச் செய்யத் தவறியதன் காரணமாக, ரோலா லுக்ஸம்பர்க் தனது எதிராளிகள் மீது வீணாகக் குற்றம் சாட்ட முயலும் இயக்க மறுப்பியல், கருத்தாக்கங்கள், வெற்றி ஆரவார உரைகள், மிகைப் படையான அறிவிப்புகள், இத்தியாதி பழி பாவங்களைத் தாமே செய்தவராகிறார்.

ருஷ்யாவிலுள்ள மார்க்சியவாதிகளின், அதாவது ருஷ்யாவிலுள்ள எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தை நாம் விவாதித்து வருகிறோம். ருஷ்யாவிலுள்ள ஆளும் வர்க்கங்களின் நிலைமையைப் பரிசீலிக்க வேண்டாமா?

“அதிகார வர்க்கத்தின்” (சரியல்லாத இந்த வார்த்தைக்காக மன்னிப்புக் கேட்கிறோம்) மற்றும் ஒன்றிணைந்த பிரபுக்குல வகையைச் சேர்ந்த பிரபுத்துவ நிலவுடைமையாளர்களின் நிலை நன்கு தெரிந்ததுதான். அவர்கள் தேசிய இனங்களின் சமத்துவம், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற இரண்டையுமே திட்டவட்டமாக நிராகரிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பண்ணையடிமைக் காலத்து பழைய குறிக்கோள் வாசகம்: எதேச்சாதிதாரம், வைதிகச் சமயம் மற்றும் தேசிய இனச் சாராம்சம் என்பனவே—இந்தக் கடைசிக் சொல் மகாருஷ்ய தேசிய இனத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும். உக்ரேனியர்களும் கூட “வேற்று இனத்தவர்” என்று அறிவிக்கப்படுகிறார்கள், அவர்களது மொழியே நசுக்கப்படுகிறது.

ருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தைச் சற்றுப் பார்ப்போம். “ஜூன் மூன்றாம் நாள்”⁴⁰ சட்டமியற்றும் மற்றும் நிர்வாக

அமைப்பிலும் ஆட்சியதிகாரத்திலும் இவ்வர்க்கம் மிகவும் மிதமானதாயினும் ஓரளவு பங்கு கொள்ளுமாறு “பணிக்கப் பட்டது.” இந்தப் பிரச்சினையில் அக்டோபர்வாதிகள்⁴¹ வலதுசாரிகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பதை நிரூபிக்க அதிகச் சொற்கள் தேவையில்லை. துரதிர்ஷ்டவசமாக, மகாருஷ்ய மிதவாத முதலாளி வர்க்கம், முற்போக்குவாதிகள்,⁴² காடேட்டுகள்⁴³ ஆகியோர் மேற்கொண்ட நிலைபாடு பற்றிச் சில மார்க்சியவாதிகள் மிகவும் குறைந்த அளவே கவனம் செலுத்துகிறார்கள். இருப்பினும், அந்த நிலை பாட்டை ஆராயவும் அதன் மீது கவனமாகச் சிந்தனை செலுத்தவும் எவன் தவறுகிறானோ அவன் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி விவாதிக்கும் போது கருத்தாக்கங்களிலும் ஆதாரமற்ற அறிவிப்புகளிலும் தவிர்க்க முடியாதபடித் தடுமாறித் தவிப்பான்.

அரசியல் சட்ட ஜனநாயகக் (காடேட்டுக்) கட்சியின் பிரதான ஏடான ரேச்⁴⁴ “பொல்வாத” கேள்விகளுக்கு நேரடியான பதிலளிக்காமல் ராஜதந்திரமாகத் தப்பித்துக் கொள்ளும் கலையில் தேர்ந்தது; இருந்த போதிலும் சென்ற ஆண்டு பிராவ்தா⁴⁵ பத்திரிகையுடன் நடத்திய சர்ச்சையில் முக்கியமான சிலவற்றை அது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று. 1913 கோடையில் ல்வோவ் நகரில் நடைபெற்ற அகில உக்ரேனிய மாணவர் காங்கிரசை⁴⁶ ஒட்டித் தகராறு தொடங்கியது. ஓயாத “உக்ரேனிய இயலாளர்” அல்லது ரேச் பத்திரிகையின் உக்ரேனிய நிருபரான திரு. மொகிலான்ஸ்கி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். உக்ரேனியா பிரிந்து போக வேண்டும் என்ற கருத்தை மிகவும் புண்படுத்தும் ஏச்சுக்களை (“வெறிப்பிதற்றல்கள்”, “மூடச் சாகசம்” ஆகியவை) இக்கட்டுரையில் பொழிந்திருந்தார். இந்தக் கருத்தைத் தேசியவாத சோஷலிஸ்டான தொன்த்லோவ் ஏற்கெனவே ஆதரித்திருந்தார், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட காங்கிரசும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது.

திரு. தொன்த்லோவுடன் எவ்வழியிலும் இனஞ்சேர்ந்து கொள்ளாமலும், அவர் ஒரு தேசியவாத சோஷலிஸ்டு என்பதையும் பல உக்ரேனிய மார்க்சியவாதிகள் அவருடன் கருத்து மாறுபடுகின்றனர் என்பதையும் தெளிவாக எடுத்

துரைத்த ரபோச்சயா பிராவ்தா, ரேச் பத்திரிகையின் தொனி அல்லது கோட்பாட்டு ரீதியில் அது பிரச்சினையை வரையறுத்து முன்வைத்த முறை சரியல்ல என்றும், ஒரு மகாருஷ்ய ஜனநாயகவாதிக்கு அல்லது ஒரு ஜனநாயகவாதி என்று பிறர்தம்மை நினைக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் எவர் ஒருவருக்கும் இது பழிகூறும் தன்மையில் இருந்தது எனவும் கூறியது. அது விரும்புமானால் ரேச் திருவாளர்கள் தொன்த் ஸோவ்களை மறுத்துக்கூறட்டும், ஆனால் கோட்பாட்டு நோக்கு நிலையில் இருந்து பார்த்தால், மகாருஷ்ய ஜனநாயக ஏடு என்று உரிமை கொண்டாடும் ரேச் பிரிந்து போகும் சுதந்திரம் பற்றி, பிரிந்து போகும் உரிமை பற்றிப் பாராமுகமாக இருக்க முடியாது.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னால் ரேச், இதழ் 331 திரு. மொகிலான்ஸ்கியின் “விளக்கம்” ஒன்றை வெளியிட்டது. அவர் ஸ்வோவில் இருந்து பிரசுரமாகும் உக்ரேனிய செய்திப் பத்திரிகையான ஷ்லாஹி⁴⁷யிலிருந்து தொன்த்ஸோவின் ஆட்சேபணைகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருந்தார். மற்றவற்றோடு கூட தொன்த்ஸோவ், “ரேச் தேசியவெறித் தாக்குதல்களுக்கு ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகப் பத்திரிகைகளில் மட்டுமே சரியான படி மாகூட்டப்பட்டது (சூடுகொடுக்கப் பட்டது?)” என்று எழுதியிருந்தார். “திரு. தொன்த்ஸோவின் செய்முறைகள் பற்றிய விமர்சனத்திற்கும்” “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படுவதற்கும் சம்பந்தம் எதுவுமில்லை” என்ற அறிவிப்பு அந்த “விளக்கத்தில்” மும்முறை திருப்பித்திருப்பிக் கூறப்பட்டிருந்தது.

திரு. மொகிலான்ஸ்கி எழுதினார்: “‘தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்’ கூட விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டதான ஒரு குருட்டு வழிபாடு அல்ல (இதைக் கவனிக்கவும்!!): தேசிய இன வாழ்வில் காணப்படும் ஒவ்வாத நிலைமைகள் தேசிய இனச் சுயநிர்ணயத்தில் ஒவ்வாத போக்குகளைத் தோற்றுவிக்கக் கூடும். அவற்றை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதால் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டதாகாது.’”

இந்த மிதவாதியின் “குருட்டு வழிபாடு” பற்றிய பேச்சு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் பேச்சுடன் முற்றிலும் ஒத்ததாக

இருக்கிறது என்பதைக் காணலாம். அரசியல் சுயநிர்ணய உரிமையை, அதாவது பிரிந்து போகும் உரிமையை அவர் அங்கீகரிக்கிறாரா இல்லையா என்ற கேள்விக்கு நேரடியான பதிலளிக்காமல் மழுப்ப முயல்கிறார் திரு. மொகிலான்ஸ்கி என்பது தெளிவு.

1913 டிசம்பர் 11ந் தேசிய புரொலிடார்ஸ்கயா பிராவ்தா செய்திப் பத்திரிகையின் நாலாவது இதழ் இந்தக் கேள்வியை திரு. மொகிலான்ஸ்கியிடமும் அரசியல் சட்ட ஜனநாயகக் கட்சியிடமும் வெளிப்படையாகக் கேட்டது.

அதன் பேரில் ரேச் (இதழ் 340), ஆசிரியரின் பெயரைக் குறிப்பிடாமல், அதாவது அதிகாரபூர்வமான தலையங்க அறிக்கை ஒன்று மூலம் இக்கேள்விக்குப் பதிலளித்தது. அப்பதில் பின்வரும் மூன்று அம்சங்களில் அடங்கும்:

1) அரசியல் சட்ட ஜனநாயகக் கட்சியின் வேலைத் திட்டத்தின் 11ஆவது பிரிவு தேசிய இனங்களின் “சுதந்திரமான பண்பாட்டு சுயநிர்ணய உரிமையைப்” பற்றி வெளிப்படையாயும் துல்லியமாயும் தெளிவாயும் கூறுகிறது.

2) புரொலிடார்ஸ்கயா பிராவ்தா சுயநிர்ணயத்தைப் பிரிவினைவாதத்துடன்—ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனம் பிரிந்து போவதுடன்—“படுமோசமாகப் போட்டுக் குழப்பு கிறது” என்று ரேச் அடித்துக் கூறுகிறது.

3) “ருஷ்ய அரசிலிருந்து ‘தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போகும்’ உரிமையை ஆதரிப்பதாகக் காட்டுகிற உண்மையில் எப்போதுமே வாக்குறுதி அளித்ததில்லை.” (1913 டிசம்பர் 20ந் தேசிய புரொலிடார்ஸ்கயா பிராவ்தா, இதழ் 12ல் “தேசியவாத மிதவாதமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.)

ரேச் அறிக்கையிலுள்ள இரண்டாவது அம்சத்தை நாம் முதலில் கவனிப்போம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல்லின் “தெளிவற்றத் தன்மை” அல்லது “திட்டமற்றத் தன்மை” குறித்துக் குறைகூறி செம்கோவ்ஸ்கிகள், லீப்மன்கள், யுர்க் கேவிச்சுகள் மற்றும் இதர சந்தர்ப்பவாதிகள் எழுப்பியுள்ள கூக்குரல் உண்மையில், அதாவது ருஷ்யாவிலுள்ள புறநிலை வர்க்க உறவுகள் மற்றும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கும் போது, மிதவாத முடியாட்சிவாத

முதலாளி வர்க்கத்தின் பழம் பேச்சின் அசல் புதிய வடிவமே என்பதை இது எவ்வளவு எடுப்பாக அவர்களுக்குக் காட்டுகிறது!

ரேச் பத்திரிகையைச் சேர்ந்த அறிவொளி மிக்க “அரசியல் சட்ட ஜனநாயகவாத” கனவான்களை நோக்கி புரொலிட்டார்ஸ்கயா பிராவ்தா கீழ் வரும் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டது: 1) சர்வதேச ஜனநாயகத்தின் வரலாறு முழுவதிலும், குறிப்பாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதற்கொண்டு தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்பது அரசியல் சுயநிர்ணயம், சுதந்திரமான ஒரு தேசிய இன அரசினை நிறுவும் உரிமை என்ற பொருளில்தான் துல்லியமாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? 2) 1896ல் லண்டனில் சர்வதேச சோஷலிஸ்டிக் காங்கிரசால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட எல்லோரும் நன்கறிந்த தீர்மானத்தின் பொருளும் அதேதான் என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? 3) 1902லேயே பிளெஹானவ் சுயநிர்ணயத்தைப் பற்றி எழுதிய பொழுது அரசியல் சுயநிர்ணயத்தையே துல்லியமாயும் குறிப்பிட்டார் என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? புரொலிட்டார்ஸ்கயா பிராவ்தா இந்த மூன்று கேள்விகளையும் முன்வைத்த போது காடேடுகள் வாய்முடி மௌனிகளாயினர்!!

பதிலுக்கு ஒரு வார்த்தை கூட அவர்கள் கூறவில்லை, அவர்களிடம் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை. அவர்கள் புரொலிட்டார்ஸ்கயா பிராவ்தாவின் கருத்து முற்றிலும் சரி என்பதை வாய் பேசாது ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

“சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் தெளிவற்றதாக இருக்கிறது, சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் அதை பிரிவினைவாதத்தோடு போட்டுப் “படுமோசமாகக் குழப்புகிறார்கள்” என்ற மிதவாதிகளின் கூக்குரல்கள் பிரச்சினையைக் குழப்பவும் சர்வப்பொதுவாக நிலைநாட்டப்பட்ட ஒரு ஜனநாயகக் கோட்பாட்டை அங்கீகரிக்காமல் தட்டிக் கழிக்கவும் செய்யப்படும் முயற்சிகளே தவிர வேறு எதுவுமல்ல. செம்ஸ்கோவ்ஸ்கிகளும் லீப்மன்களும் யுர்க்கேவிச்சுக்களும் இவ்வளவு அறியாதவர்களாக இல்லாதிருப்பின் அவர்கள் தொழிலாளர்

களிடம் மிதவாதிகளின் மனப்பான்மையில் பேசுவதற்கு வெட்கப்பட்டிருப்பார்கள்.

மேலே செல்வோம். அரசியல் சட்ட ஜனநாயகவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தில் “பண்பாட்டு” சுயநிர்ணயம் என்ற சொல் நடைமுறையில் அரசியல் சுயநிர்ணயத்தை நிராகரிக்கிறது என்பதை ரேச் ஒத்துக் கொள்ளும்படி புரொலிடார்ஸ்க்யா பிராவ்தா கட்டாயப்படுத்தியது.

“ருஷ்ய அரசிலிருந்து ‘தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போகும்’ உரிமையை ஆதரிப்பதாகக் காடேட்டுகள் உண்மையில் எப்போதுமே வாக்குறுதி அளித்ததில்லை”—நமது காடேட்டுகளின் “விசுவாசத்திற்கு” ஓர் உதாரணமாக ரேச் பத்திரிகையிலிருந்து இந்த வார்த்தைகளை புரொலிடார்ஸ்க்யா பிராவ்தா காரணத்துடன் தான் நோவொயே விரேம்யா மற்றும் லேம்ஷினா⁴⁸ பத்திரிகைகளுக்குப் பரிந்துரைத்தது. “யூதர்களைப்” பற்றிக் குறிப்பிடவும் காடேட்டுகளைக் கிண்டல் செய்யவும் கிட்டும் வாய்ப்பினை எப்பொழுதும் தவற விட்டு விடாததான நோவொயே விரேம்யா தனது 13563 ஆம் இதழில் எழுதியது:

“சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு எது அரசியல் ஞானத்தின் மூதுண்மையாக விளங்குகிறதோ” (அதாவது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை, பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரிப்பது) “அது காடேட்டுகள் மத்தியில் கூட இன்று வேறுபாடுகளை விளைவிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.”

“ருஷ்ய அரசிலிருந்து தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போகும் உரிமையை ஆதரிப்பதாக அவர்கள் என்றுமே வாக்களித்ததில்லை” என்று பிரகடனம் செய்தது மூலம் காடேட்டுகள் கோட்பாட்டளவில் நோவொயே விரேம்யா மேற்கொண்ட அதே நிலையை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது காடேட்டுகளின் தேசியவாத மிதவாதத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று; புரிஷ்கேவிச்சுகளுடனான அவர்களது உறவுக்கும், சித்தாந்த அரசியல் ரீதியாகவும் நடைமுறைக் கொள்கை ரீதியாகவும் அவர்களைச் சார்ந்திருப்பதற்குமான ஓர் அடிப்படையாகும். புரொலிடார்ஸ்க்யா பிராவ்தா எழுதியது: “காடேட்டுகள் வரலாறு படித்தவர்கள், ‘பிடி

அவர்களை, விட்டுவிடாதே அவர்களை' 49 என்ற புரிஷ் கேவிச்சுகளின் பண்டை உரிமையின் நடைமுறை வழக்கம்—மிதமாகச் சொன்னால்—'படுகொலைகள்' போன்ற எத்தகைய செயல்கள் நிகழ்வதற்கு அடிக்கடி இட்டுச் சென்றுள்ளது என்பதை நன்றாக அறிவார்கள்.' புரிஷ்கேவிச்சுகளின் சர்வவல்லமையின் நிலப்பிரபுத்துவத் தோன்றுகாலையும் தன்மையையும் செம்மையாக அறிந்திருந்த போதிலும் கூட காடேட்டுகள் அதே வர்க்கம் உருவாக்கிய உறவுகள் மற்றும் எல்லைகளின் அடிப்படையின் மீது தமது நிலையை மேற்கொள்கிறார்கள். இந்த வர்க்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது நிறுவப்பட்ட உறவுகளிலும் எல்லைகளிலும் ஐரோப்பியத் தன்மையற்றதும் ஐரோப்பிய விரோதமானதுமான (ஐப்பானியர்களையும் சீனர்களையும் தகாத முறையில் அவமதிக்காத பட்சம் ஆசியத் தன்மையான என்று நாம் சொல்வோம்) பல உள்ளன என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள் இருந்த போதிலும் காடேட்டுகள் இவற்றை உச்சபட்ச வரம்பாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

இவ்வாறாக அவர்கள் புரிஷ்கேவிச்சுகளுக்குத் தகுந்தபடி தம்மை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள், அவர்களிடம் கெஞ்சி வணங்குகிறார்கள், அவர்களது நிலைமைக்கு ஆபத்து வரக்கூடாதே என்று அஞ்சுகிறார்கள், மக்களுடைய இயக்கத்திடமிருந்தும், ஜனநாயகத்திடமிருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள். புரொலிட்டார்ஸ்கயா பிராவ்தா எழுதியது போன்று, "நடைமுறையில் இதன் பொருள், பண்ணையடிமையாளர்களின் நலன்களுக்கும் ஆதிக்க தேசிய இனத்தின் படுமோசமான தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களுக்கும்—இந்தத் தப்பெண்ணங்களைத் திட்டமிட்ட முறையில் எதிர்த்துப் போராடாமல்—ஏற்பத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்வது என்பதாகும்."

வரலாறு தெரிந்த மனிதர்கள், ஜனநாயகவாதிகள் என்று உரிமை கொண்டாடுவோர் என்ற முறையில் காடேட்டுகள், இன்று கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் தனிச்சிறப்பாக காணப்படுவதும் இரண்டையும் நாகரிகமடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளின் மாதிரியில் மாற்ற முயல்வதுமான ஜனநாயக இயக்கம் நிலப்பிரபுத்துவ சகாப்தத்தினாலும்,

புரிஷ்கேவிச்சுகளின் சர்வவல்லமையான சகாப்தத்தினாலும் முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் விரிவான வகுப்பினர் உரிமை இழந்து நின்ற அந்த சகாப்தத்தினாலும் நிறுவப்பட்ட எல்லைகளை அப்படியே இருக்கும் படி நிச்சயமாக விட்டுவிட வேண்டும் என்று அறுதியிட்டுக் கூறவும் கூட முயலவில்லை.

புரொலிட்டார்ஸ்கயா பிராவ்தா, ரேச் பத்திரிகைகளுக்கு இடையிலான தர்க்கத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ள பிரச்சினை வெறும் இலக்கியப் பிரச்சினையாக மட்டும் இருக்கவில்லை, இன்றைய உண்மையான அரசியல் பிரச்சினையையும் பற்றியதாகும் என்பது 1914 மார்ச் 23—25ந் தேதிகளில் நடைபெற்ற அரசியல் சட்ட ஜனநாயகக் கட்சியின் கடைசி மாநாட்டினாலுங்கூட நிரூபிக்கப்பட்டது. ரேச் வெளியிட்ட (இதழ் 83, 1914, மார்ச் 26) அம்மாநாட்டின் அதிகார பூர்வமான அறிக்கையில் கீழ்வரும் வரிகளைக் காண்கிறோம்.

“தேசிய இனப் பிரச்சினைகள் பற்றியும் குறிப்பிடத் தக்க சுறுசுறுப்பான விவாதம் ஒன்று நடைபெற்றது. என். வி. நெக்ராசவ், ஏ. எம். கோல்யுபாக்கின் ஆகியோரால் ஆதரிக்கப்பட்ட சீவ் பிரதிநிதிகள் தேசிய இனப் பிரச்சினை ஒரு கேந்திரமான பிரச்சினையாக ஆகிவருகிறது என்றும், அதை இது வரையில் அணுகியதை விடவும் அதிக உறுதியுடன் எதிரிட வேண்டும் என்றும் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆயினும்” (இந்த “ஆயினும்” ஷெட்ரினின் “ஆனால்” போன்றது—“ஆனால் காதுகள் நெற்றியை விட உயரமாக ஒருபோதும் வளர மாட்டா, ஒரு போதும் வளர மாட்டா!”) “பே. பே. கொகோஷ்கின், ‘தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம்’ பற்றிய ‘நெகிழ்வான சூத்திரங்களை’ மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கையாள வேண்டும் என்று வேலைத்திட்டமும் கடந்தகால அரசியல் அனுபவமும் ஒருங்கே கோருகின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்.’”

காடேட்டுகளின் மாநாட்டில் வெளிப்பட்ட இந்த மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதான வாதமுறை அனைத்து மார்க்சியவாதிகள் மற்றும் அனைத்து ஜனநாயகவாதிகளின் முக்கியமான கவனத்திற்கு உரியதாகும். (நல்ல தகவல்ஞானம் கொண்டதும், திரு. கொகோஷ்கின் கருத்துக்களைச் சந்தேகமின்றிச் சரியாக வெளியிடுவதுமான கீவ்ஸ்கயா மிஸ்ல்,⁵⁰ அவரது

எதிரிகளுக்கு ஓர் எச்சரிக்கை என்ற முறையில் அரசு “துண்டாடப் படும்” அபாயம் பற்றி அவர் விசேஷ அழுத்தம் கொடுத்தார் என்றும் சேர்த்து எழுதியது என்பதை இங்கே நாம் குறிப்பிட வேண்டும்.)

ரேச் பத்திரிகையில் வெளியான அதிகார பூர்வமான செய்தி அறிக்கையானது மிகவும் முழுமையான ராஜதந்திரத்திறனுடன் திரையை எவ்வளவு குறைவாக நீக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கே நீக்கி எவ்வளவு அதிகமாக மறைக்கக் கூடுமோ அந்த அளவுக்கு மறைத்து உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனினும் காடேட்டு மாநாட்டில் என்ன நடந்தது என்பது பெருமளவு முற்றும் தெளிவாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. உக்ரேனியாவில் நிலைமைகளை நன்கறிந்த மிதவாத பூர்ஷ்வா பிரதிநிதிகளும் “இடதுசாரி” காடேட்டுகளும் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றிய பிரச்சினையைத்தான் குறிப்பாக எழுப்பினார்கள். இல்லையேல் இந்த “சூத்திரம்” “ஜாக்கிரதையாகக் கையாளப்பட வேண்டும்” என்று திரு. கொகோஷ்கின் வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

காடேட்டு வேலைத்திட்டம் காடேட்டு மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்குத் தெரிந்திருந்தது என்பது தெளிவு. அது “பண்பாட்டு” சுயநிர்ணயம் பற்றிக் கூறுகிறது, அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றி அல்ல. எனவே திரு. கொகோஷ்கின் இந்த வேலைத்திட்டத்தை உக்ரேனியப் பிரதிநிதிகளுக்கு எதிராகவும் இடதுசாரி காடேட்டுகளுக்கு எதிராகவும் ஆதரித்தார். “அரசியல்” சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராக “பண்பாட்டுச்” சுயநிர்ணயத்தை அவர் ஆதரித்தார். “அரசியல்” சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பது மூலமும், “அரசு துண்டாடப்படும்” அபாயத்தை முன்வைத்தது மூலமும், “அரசியல் சுயநிர்ணய” உரிமை பற்றிய சூத்திரத்தை “நெகிழ்வான” ஒன்று என்று அழைத்ததன் மூலமும் (ரோஸா லூக்ஸம்பர்கின் கூற்றுக்கு முற்றும் பொருந்தும்!) திரு. கொகோஷ்கின் அரசியல் சட்ட ஜனநாயகக் கட்சியின் மிகவும் “இடதுசாரி” அல்லது மிகவும் ஜனநாயகமான நபர்களுக்கு எதிராகவும், உக்ரேனிய முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கு எதிராகவும் மகா ருஷ்ய தேசியவாத மிதவாதத்தை ஆதரித்தார் என்பது தெள்ளத் தெளிவு.

திரு. கொகோஷ்கின் காடேட்டுகள் மாநாட்டில் வெற்றி பெற்றார். ரேச் செய்தி அறிக்கையில் காணப்படும் “ஆயினும்” என்ற வஞ்சகச் சிறு சொல் இதற்குச் சான்று. காடேட்டுகளினிடையே மகாருஷ்ய தேசியவாத மிதவாதம் வாகை சூடிவிட்டது. ருஷ்யாவிலிருந்த சில மார்க்சியவாதிகளும் கூட “தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றிய நெகிழ்வான சூத்திரங்களைக்” கண்டு அஞ்சத் தொடங்கியிருந்தார்கள். இவ்வாறு தவறாக வழி நடத்தப்பட்ட அவர்களது மனங்களில் தெளிவை உண்டாக்க இந்த வெற்றி உதவி புரியாதா?

“ஆயினும்” திரு. கொகோஷ்கினது சிந்தனை முறையின் சாராம்சத்தை நாம் பரிசீலனை செய்வோம். “கடந்தகால அரசியல் அனுபவத்தைக்” குறிப்பிட்டதன் மூலமும் (அதாவது, 1905ஆம் ஆண்டு அனுபவம் என்று தோன்றுகிறது, அப்பொழுதுதான் தமது தேசிய இனத் தனியுரிமைகள் பற்றிக் கிலிகொண்ட மகாருஷ்ய முதலாளி வர்க்கம் தனது அச்சங்களைக் கொண்டு காடேட்டு கட்சியைப் பீதிப்படுத்தியது) “அரசு துண்டாடப்படும்” அபாயத்தை முன்வைத்ததன் மூலமும் திரு. கொகோஷ்கின், அரசியல் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பொருள் பிரிந்து போகும் உரிமையும், சுதந்திரமான ஒரு தேசிய இன அரசை நிறுவிக்கொள்வதுமே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல என்பதை தாம் முற்றும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பதைப் புலப்படுத்தினார். கேள்வி என்னவென்றால் பொதுவாக ஜனநாயகத்தின், குறிப்பாக பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்டத்தின் நிலை கொண்டு பார்க்கையில் திரு. கொகோஷ்கினது அச்சத்தை எவ்வாறு மதிப்பிடுவது?

பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரிப்பதால் “அரசு துண்டாடப்படும்” அபாயம் அதிகரிக்கிறது என்பதை நாம் நம்ப வேண்டும் என்று திரு. கொகோஷ்கின் விரும்புகிறார். இது கான்ஸ்டபிள் மிம்ரெத்ஸோவின் கருத்துக் கோணமாகும். “பிடி அவர்களை, விட்டுவிடாதே அவர்களை” என்பதே அவரது குறிக்கோள் வாசகம். பொதுவாக ஜனநாயகத்தின் கருத்துக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் உண்மை இதற்கு நேர்மாறானதாக இருக்கிறது: பிரிந்து போகும்

உரிமை அங்கீகரிக்கப்படுவது ‘‘அரசு துண்டாடப்படும்’’ அபாயத்தைக் குறைக்கிறது.

திரு. கொகோஷ்கின் தேசியவாதிகள் செய்வது போல அப்படியே வாதம் செய்கிறார். தங்களது கடைசி காங்கிரசில் அவர்கள் உக்ரேனிய ‘‘மலேபாவா திகளைத்’’ தாக்கினார்கள். ஆஸ்திரியர்களின் உக்ரேனிய பாசம் ஆஸ்திரியாவுடனான உக்ரேனியரின் பந்தங்களைப் பலப்படுத்துகிறபடியால் உக்ரேனிய இயக்கம் உக்ரேனியாவுக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் இடையிலான பந்தங்களைப் பலவீனப்படுத்தும் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது!! என்று திரு. ஸவேன்கோவும் அவரது கூட்டமும் ஆர்ப்பரித்தார்கள். ஆஸ்திரியா எந்த வழியைப் பயன்படுத்துவதற்காக அதன்மீது ஸவேன்கோக்கள் பழிதூற்றுகிறார்களோ அதே வழியின் மூலம், அதாவது உக்ரேனிய ருக்குத் தமது சொந்த மொழியை உபயோகிக்கும் சுதந்திரம், சுயாட்சி, ஒரு சுயநிர்வாக சட்ட சபை போன்றவற்றை அளித்து உக்ரேனியருடனான தனது உறவுகளை ‘‘வலுப்படுத்த’’ ஏன் ருஷ்யா முயலக் கூடாது?

ஸவேன்கோக்களின் வாதங்களும் கொகோஷ்கின்களின் வாதங்களும் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன. முற்றிலும் தர்க்கரீதியான கருத்துக் கோணத்தில் இருந்து பார்த்தால் அவை இரண்டுமே கேலிக்குரியவை, அபத்தமானவை. எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் உக்ரேனிய தேசிய இனம் அதிக சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறதோ அந்நாட்டுடன் அதன் உறவுகள் அதிக வலிமை பெற்று விளங்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லையா? ஜனநாயகத்தின் ஆதாரக் கோள்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு விடாமல்இந்த மெய்மையை மறுக்க முடியாது என்று எவரும் நினைப்பார். பிரிந்து போகும் சுதந்திரம், ஒரு சுயேச்சையான தேசிய இன அரசை நிறுவும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை விட மேலானதான ஒரு சுதந்திரம் ஒரு தேசிய இனத்துக்கு இருக்க முடியுமா?

மிதவாதிகளாலும் (அவர்களை எதிரொலிக்கும் அளவுக்குத் தவறாக வழிநடத்திச்செல்லப்பட்டவர்களாலும்)இவ்வளவு தூரம் குழப்பப்பட்டுவிட்ட இப்பிரச்சினையைத் தெளிவாக்குவதற்கு நாம் ஒரு மிகவும் சாதாரணமான உதாரணத்தைக் காட்டுவோம். மணவிலக்குப் பிரச்சினையை எடுத்துக்

கொள்வோம். அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்ட ஜனநாயக அரசானது அதன் அங்கப் பகுதிகளுக்குத் தன்னாட்சி உரிமை வழங்க இணங்கும் அதே பொழுதில், சட்டமியற்றலின் மிகவும் முக்கியமான பிரிவுகளை—மணவிலக்குச் சட்டம் உட்பட—மத்திய நாடாளுமன்றத்தின் அதிகார வட்டத்திற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். மணவிலக்கு அளிக்கும் அதிகாரத்தை ஒரு ஜனநாயக அரசில் மத்திய அரசாங்கம் தன் வசமே வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதிலான அக்கறை எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. பிற்போக்காளர்கள் மணவிலக்குச் சுதந்திரத்தை எதிர்க்கிறார்கள்; இது மிகவும் “கவனமாகக் கையாளப்பட வேண்டும்” என்று கூறுகிறார்கள், அது “குடும்பத்தை துண்டாடுவதாகும்” என்று பெருங்குரலில் கூவுகிறார்கள். ஆயினும், பிற்போக்காளர்கள் வஞ்சனையாளர்கள்தான் என்றும், அவர்கள் உண்மையில் போலீஸ் மற்றும் அதிகார வர்க்கத்தின் சர்வவல்லமையையும் ஆடவர்களின் தனி உரிமைகளையும் மகளிர் படுமோசமாக ஒடுக்கப்படுவதையும் ஆதரித்து நிற்கிறார்கள் என்றும் ஜனநாயகவாதிகள் கருதுகிறார்கள். உண்மையில் மணவிலக்குச் சுதந்திரம் குடும்ப உறவுகளைத் “துண்டாடுவது” அல்ல எனவும், ஆனால் அதற்கு மாறாக, ஜனநாயக அடிப்படையில்—நாகரிக சமுதாயத்தில் இது ஒன்றே சாத்தியமான நிலையான அடிப்படை—அவ்வுறவுகளை வலுப்படுத்தும் எனவும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

சுயநிர்ணய சுதந்திரத்தை, அதாவது பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை ஆதரிப்பவர்கள் பிரிவினைவாதத்தை ஊக்குவிக்கிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது மணவிலக்குச் சுதந்திரத்தை ஆதரிப்போர் குடும்ப பந்தங்கள் அழிக்கப்படுவதை ஊக்குவிக்கிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது போலவே முட்டாள்தனமானது, வஞ்சனையானது. பூர்ஷ்வா சமுதாயத்தில் பூர்ஷ்வா திருமண முறை சார்ந்து நிற்கும் தனியுரிமை மற்றும் ஊழல் நடத்தைகளைத் தாங்கி ஆதரிப்போர் எவ்வாறு மணவிலக்குச் சுதந்திரத்தை எதிர்க்கிறார்களோ அதே போல முதலாளித்துவ அரசில் சுயநிர்ணய உரிமையை நிராகரிப்பதானது, அதாவது தேசிய இனங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமையினை நிராகரிப்பதா

னது, ஆதிக்க தேசிய இனத்தின் தனியுரிமைகளையும் ஜனநாயக முறைகளுக்குக் கேடுவிளைக்கும் வகையில் போலீஸ் நிர்வாக முறைகளையும் தாங்கி ஆதரிப்பதே தவிர வேறெதுவுமல்ல.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் நிலவும் அனைத்து உறவுகளினின்றும் எழும் அரசியல் மோசடி சில சமயங்களில், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் பத்திரிகையாளர்களை ஏதேனும் ஒரு தேசிய இனம் பிரிந்து போவதைப் பற்றிய அற்பத்தனமான, மடத்தனமான பிதற்றலில் இறங்கும்படி செய்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இத்தகைய பேச்சுக்களால் பிற்போக்குவாதிகள் மட்டுமே அச்சுறுத்தப்பட (அல்லது அச்சுறுத்தப்பட்டதாகப் பாவனை செய்ய) முடியும். ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளை ஆதரித்து நிற்பவர்கள், அதாவது அரசு சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் மக்கள் திரளால் தீர்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவோர் அரசியல் வாதிகளின் பிதற்றலுக்கும் மக்களின் முடிவுக்கும் இடையே “மாபெருந்தொலைவு”⁵¹ இருக்கிறது என்பதை நன்றாக அறிவார்கள். பூகோள மற்றும் பொருளாதாரப் பிணைப்புகளின் பயனையும் பெரிய மார்க்கெட் மற்றும் பெரிய அரசின் சாதகங்களையும் பொது மக்கள் தமது அன்றாட அனுபவத்திலிருந்து முற்றிலும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். எனவே எப்பொழுது தேசிய இன ஒடுக்கு முறையும் தேசிய இனச் சச்சரவுகளும் கூட்டுவாழ்வை அறவே சகிக்க முடியாததாகக்கின்றனவோ, எந்த விதமான பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும் தடை செய்கின்றனவோ, அப்பொழுது மட்டுமே மக்கள் பிரிவினையைக் கையாள்வார்கள். அந்த நிலையில், முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் நலன்களும், வர்க்கப் போராட்டத்தின் சுதந்திரத்தின் நலன்களும் பிரிவினையால் சிறந்த பயனடைகின்றன.

இவ்வாறாக, திரு. கொகோஷ்கினது வாதங்களை நாம் எந்தக் கோணத்தில் இருந்து அணுகினாலும் சரி, அவை அபத்தத்தின் சிகரமாயும் ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் கேலிக் கூத்தாகவுமே காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் இந்த வாதங்களில் சிறிதளவு தர்க்கம்—மகாருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க நலன்களின் தர்க்கம்—இருக்கிறது. அரசி

யல் சட்ட ஜனநாயகக் கட்சியின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களைப் போலவே திரு. கொகோஷ்கினும் அந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் பணமூட்டைகளின் ஒரு கையாள். அந்த வர்க்கத்தின் தனி உரிமைகளைப் பொதுவாகவும், அதன் அரசுத் துறை தனி உரிமைகளைக் குறிப்பாகவும் அவர் தாங்கி ஆதரிக்கிறார், புரிஷ்கேவிச்சுடன் கையோடு கை கோத்தும் தோளோடு தோள் சேர்த்தும் அவற்றை தாங்கி ஆதரிக்கிறார். இதிலுள்ள ஒரே வேறுபாடு என்னவென்றால், புரிஷ்கேவிச் நிலப்பிரபுத்துவ தண்டாயுதத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். அதே போதில் கொகோஷ்கினும் கூட்டாளிகளும் இந்த தண்டாயுதம் 1905ல் மோசமாகச் சேதமடைந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்து மக்களை ஏமாற்றும் பூர்ஷ்வா முறைகளை அதிகமாக நம்பி வருகிறார்கள். “அரசு துண்டுபட்டுப் போகும்” என்ற பூச்சாண்டியைக் கொண்டு குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரையும் விவசாயிகளையும் அச்சுறுத்துவது, “மக்கள் சுதந்திரத்தை” வரலாற்று மரபுடன் தழுவி இணைப்பது போன்ற சொற்றொடர்களால் ஏய்ப்பது ஆகியவை இத்தகைய முறைகளாகும்.

தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டின் மீது மிதவாதிகள் தோற்றுவிக்கும் பகைமைக்கு ஒரே ஒரு மெய்யான வர்க்கப் பொருள் மட்டுமே இருக்க முடியும்: தேசியவாத மிதவாதம், மகாருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தின் அரசுத் துறை தனி உரிமைகளைத் தாங்கி ஆதரிப்பது என்பதே அது. மேலும் இன்று, ஜூன் மூன்றாம் நாள் ஆட்சிக் காலத்திலேயே, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை எதிர்த்து நிற்கும் ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகள் மத்தியிலுள்ள சந்தர்ப்பவாதிகள் — கலைப்புவாதி செம்கோவ்ஸ்கி, புந்துக்காரர் லீப்மன், உக்ரேனிய குட்டி பூர்ஷ்வா யுர்க்கேவிச்—வாஸ்தவத்தில் தேசியவாத மிதவாதிகளின் வழிப்போக்கில் பின்செல்கிறார்கள், தேசியவாத மிதவாதக் கருத்துக்களால் தொழிலாளி வர்க்கத்தைக் கெடுக்கிறார்கள்.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கும் முதலாளித்துவத்துக்கு எதிரான அதன் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கும்,

எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் ஆக நெருக்கமான ஒற்றுமையும் பூரண ஒருமைப்பாடும் இன்றியமையாதவை. ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசியவாத கொள்கையையும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்று அந்நலன்கள் கோருகின்றன. எனவே, சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை, அதாவது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமையை மறுப்பார்களானால், அல்லது ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கங்களின் எல்லாத் தேசிய இனக் கோரிக்கைகளையும் ஆதரிப்பார்களானால், அவர்கள் பாட்டாளிகளின் கொள்கையிலிருந்து வழுவிவர்கள் ஆவார்கள், பூர்ஷ்வா கொள்கைக்குத் தொழிலாளர்களை அடிப்படுத்தியவர்கள் ஆவார்கள். கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளிக்குத் தன்னைச் சுரண்டுபவர்கள் ருஷ்யர்கள் அல்லாத முதலாளி வர்க்கத்தாரை விடப் பிரதானமாயும் மகாருஷ்ய முதலாளி வர்க்கத்தாராக இருப்பது விரும்பத் தக்கதா, அல்லது யூத முதலாளி வர்க்கத்தாரை விட போலிஷ் முதலாளி வர்க்கத்தாராக இருப்பது விரும்பத் தக்கதா, இத்தியாதி என்ற கேள்வி முக்கியமல்ல. தனது வர்க்க நலன்களைப் புரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு கூலித் தொழிலாளி மகாருஷ்ய முதலாளிகளின் அரசுத் தனியுரிமைகளைப் பற்றி அக்கறைப்படவில்லை, அரசுத் தனியுரிமைகள் கிடைக்கும் போது பூலோக சுவர்க்கத்தை நிறுவப் போவதாக போலந்து அல்லது உக்ரேனிய முதலாளிகள் தரும் வாக்குறுதிகள் பற்றியும் அவன் அக்கறைப்படவில்லை. முதலாளித்துவமானது, எப்படியும் பல்வேறு மக்கள் தொகையினர் விரவிக்கிடக்கும் இணைப்பு அரசுகளிலும் சரி, தனித்தனித் தேசிய இன அரசுகளிலும் சரி, வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, தொடர்ந்து வளரும்.

எது எப்படியானாலும், கூலிக்கமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளி சுரண்டலுக்கு இலக்காவது திண்ணம். சுரண்டலை எதிர்த்து வெற்றி பெறும் வகையில் போராட வேண்டுமானால் பாட்டாளி வர்க்கம் தேசியவாதத்திலிருந்து விடுபட்டு நிற்க வேண்டும், பல்வேறு தேசிய இனங்களின் முதலாளி

வர்க்கத்தாரிடையே தலைமை ஆதிக்கத்திற்காக நடந்து வரும் போராட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் முழு நடு நிலைமை வகிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கமாவது அதன் “சொந்த” தேசிய இன முதலாளி வர்க்கத்தின் தனியுரிமைகளுக்குச் சிறிதேனும் ஆதரவு கொடுக்குமானால் இன்னொரு தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் அது அவநம்பிக்கையைத் தவிர்க்க முடியாத வகையில் தோற்றுவிக்கும்; இது தொழிலாளர்களின் சர்வதேச வர்க்க ஒருமைப்பாட்டைப் பலவீனப்படுத்தும், முதலாளி வர்க்கம் மகிழும் முறையில் தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தும். சுயநிர்ணய உரிமையையோ பிரிந்துபோகும் உரிமையையோ மறுப்பதானது ஆதிக்க தேசிய இனத்தின் தனியுரிமைகளை ஆதரிப்பது என்றே தவிர்க்க முடியாதபடி பொருள்படும்.

ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்து போன ஸ்தூலமான நிகழ்வை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் இதற்கு இன்னும் அதிக முனைப்பான உறுதிச் சான்று கிடைக்கும்.

6. ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிதல்

இந்த உதாரணத்தையே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கும் எடுத்துக் காட்டி, பின்வருமாறு அதை விவாதிக்கிறார்:

“கூட்டாட்சி உறவுகளின் வரலாற்றில் மிகவும் சமீபத்திய நிகழ்ச்சி, ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்ததாகும்,— அந்த சமயத்தில் சமூக-தேசபக்த போலந்துப் பத்திரிகைகள் (கிராக்கவிலிருந்து வரும் *Naprzód*⁵² பார்க்க) இதை அவசரமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அரசுப் பிரிவினைப் போக்கின் வலிமையையும் முற்போக்குத் தன்மையையும் புலப்படுத்தும் மனநிறைவு தருகிற அறிகுறி என்று கூறின—கூட்டாட்சி முறையும் அதன் உடன்விளைவான அரசுப் பிரிவினையும் எவ்விதத்திலும் முன்னேற்றத்தையோ ஜனநாயகத்தையோ குறிக்கவில்லை என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உடனடியாக எடுப்பாக நிரூபித்துக் காட்டி விட்டது. நார்வே ‘புரட்சி’ என்று சொல்லப்படுவது நடைபெற்ற பிறகு—ஸ்வீடன் மன்னர் பதவி நீக்கம் செய்யப்

பட்டு நார்வேயிலிருந்து வெளியேறும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார் என்பதுதான் இதன் பொருள்—ஒரு குடியரசை அமைக்கும் திட்டத்தை ஒரு தேசியக் கருத்து வாக்கெடுப்பு மூலம் சம்பிரதாயமாக நிராகரித்து விட்டு நார்வே மக்கள் அமைதியாக இன்னொரு மன்னரைத் தேர்ந்து கொண்டார்கள். எல்லாத் தேசிய இன இயக்கங்களையும் சுதந்திரத்தின் எல்லாப் போலித் தோற்றங்களையும் மேம்போக்காக பாராட்டுபவர்களால் 'புரட்சி' என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டதானது, உண்மையில் விவசாயிகள் மற்றும் குட்டி முதலாளித்துவ வகைப்பட்டோரின் தனித்தன்மைவாதத்தின் வெளிப்பாடே; ஸ்வீடனின் உயர்குடியாளரால் தம் மீது ஒரு மன்னர் திணிக்கப்படுவதற்குப் பதில் தங்களது பணத்துக்குத் தங்களுக்கே 'சொந்தமான' ஒரு மன்னரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விருப்பத்தையே இது காட்டியது. ஆகவே புரட்சிக்கும் இந்த இயக்கத்துக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் கிடையாது. அதே சமயம் ஸ்வீடனுக்கும் நார்வேக்கும் இடையே இருந்த ஒன்றியம் கலைக்கப்பட்டதானது, இந்த விஷயத்திலுங்கூட இது வரை நிலவிய கூட்டாட்சி முற்றிலும் அரசவமிச நலன்களின் வடிவமே அன்றி வேறெதுவுமல்ல என்பதையும் முடியாட்சி மற்றும் பிற்போக்கின் ஒரு வடிவமே என்றும் மீண்டுமொரு முறை புலப்படுத்தியது.' (Przeglad.)

இந்த விஷயம் குறித்து உள்ளபடியே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்குச் சொல்ல விருப்பது எல்லாம் இவ்வளவுதான்!! இந்தக் குறிப்பிட்ட உதாரணத்தில் அவர் செய்துள்ளதை விட அதிக முனைப்பாக தமது நிலையின் மோசமான தன்மையை வெளிப்படுத்துவது அவருக்குக் கடினமாகத்தான் இருந்திருக்கும் என்பது மறுக்க முடியாதது.

ஒரு கலப்பு தேசிய இன அரசில் உள்ள சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை அல்லது பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரிக்கும் ஒரு வேலைத்திட்டம் தேவையா? அன்றும் இன்றும் இதுவே கேள்வி.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் சுட்டிக் காட்டியுள்ள நார்வேயின் உதாரணம் இந்த அம்சத்தைப் பற்றி நமக்கு எடுத்துக் கூறுவதென்ன?

நமது கட்டுரையாளர் சுற்றி சுற்றி வருகிறார், தம் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகிறார், Naprzódஐ ஏசுகிறார், ஆனால் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூறவில்லை!! விவாதத்தில் இருக்கும் விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடச்

சொல்லாமல் தவிர்ப்பதற்காக ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பேசுகிறார்!!

தங்களது பணத்துக்குத் தங்களுக்கே சொந்தமான ஒரு மன்னரைப் பெற விரும்பியதில், ஒரு குடியரசு நிறுவும் யோசனையை தேசியக் கருத்து வாக்கெடுப்பு மூலம் நிராகரித்ததில் நார்வே குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் தமது மிகவும் மோசமான அற்பவாதத் தன்மைகளை வெளிக்காட்டினார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இதைக் காணத் தவறியதில் *Napzd* கூட அதே போன்ற அளவுக்கு மோசமான அற்பவாதத் தன்மைகளை வெளிக்காட்டி விட்டது என்பதிலும் ஐயமில்லை.

ஆனால் இவை அனைத்துக்கும் நமது விஷயத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

விவாதத்தின் கீழ் உள்ள பிரச்சினை, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் இந்த உரிமையின் பால் சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ளப் போகும் மனப்பான்மையுமே! சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதை விட்டு விட்டு இந்தக் கேள்விக்கு ஏன் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் விடையளிக்கவில்லை?

ஒரு சுண்டெலிக்கு பூனையைக் காட்டிலும் வலியதான மிருகம் இல்லை என்று சொல்வதுண்டு. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்கு “ஃப்ராக்கை” விட வலியதான மிருகம் ஏதும் இல்லை போலும். “ஃப்ராக்குகள்” என்பது “போலிஷ் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியைக்” குறிக்கும் ஜனரஞ்சகச் சொல் புரட்சிகரப் பிரிவு எனப்படுவதைக் குறிப்பது. கிராக்கல் செய்தி ஏடான *Napzd* அந்தப் “பிரிவின்” கருத்துக்களை ஆதரிக்கிறது. அந்தப் “பிரிவின்” தேசியவாதத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் கண்மூடித் தனமாக ஈடுபட்டிருப்பதால் *Napzd*ஐ தவிர மற்ற எதுவும் அவரது கண்களில் படவில்லை.

Napzd “ஆம்” என்று சொன்னால் உடனே “இல்லை” என்று சொல்வதுதான் தமது புனிதக் கடமை என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் கருதுகிறார். தாம் அப்படிச் செய்வது *Napzd* இலிருந்து தாம் சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதைக் காட்டவில்லை என்பதையும் அதற்கு மாறாக, “ஃப்ராக்குகளின்”

மீது கேலிக்குரிய அளவுக்கு சார்ந்திருப்பதை அது புலப் படுத்துகிறது என்பதையும், அந்தக் கிராக்கவ் என்றும்புப் புற்றை விட ஆழமான, விரிவான கருத்துக் கோணத்தில் காரியங்களை அவரால் பார்க்க முடியாமலிருப்பதையும் புலப்படுத்துகிறது என்பதையும் அவர் நின்று நிதானித்து சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. Naprzód உண்மையில் மிக மோசமான ஒரு பத்திரிகை, அது எவ்வகையிலும் ஒரு மார்க்சிய ஏடன்று. ஆனால் நார்வேயின் உதாரணத்தை நாம் எடுத்துக் கொண்ட பின் அதை நன்கு பரிசீலனை செய்வதை இது தடை செய்யக் கூடாது.

இந்த உதாரணத்தை மார்க்சிய முறையில் பகுத்தாய் வதற்கு, படுபயங்கரமான ‘ஃப்ராக்குகளின்’ தீய அம்சங்களைப் பற்றிப் பேசுதல் கூடாது, ஆனால் முதலாவதாக, ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்து போனதன் திட்டவட்டமான வரலாற்றுச் சிறப்பியல்புகளையும் இரண்டாவதாக, இந்தப் பிரிவு தொடர்பாக இரு நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கத்தினையும் எதிர்நோக்கிய கடமைகளையும் கவனிக்க வேண்டும்.

நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கும் இடையிலான பூகோள, பொருளாதார மற்றும் மொழி உறவுகள் மகாருஷ்யர்களுக்கும் இதர பல ஸ்வாவ் தேசிய இனங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளைப் போலவே நெருக்கமானவைதான். ஆனால் நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கும் இடையிலான ஒன்றிணைப்பு சுயவிருப்பமான ஒன்றல்ல. இதில் ‘‘கூட்டாட்சிப்’’ பிரச்சினையை இழுப்பதன் மூலம் ரோஸா லுச்சம்பர்க் சம்பந்தமின்றி பேசுகிறார், என்ன காரணம் சொல்வது என்று அவருக்குத் தெரியாது. நெப்போலியன் போர்களின் போது நார்வேயினரின் விருப்பத்துக்கு எதிராக மன்னர்களால் நார்வே ஸ்வீடனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. நார்வேயை அடிப்படுத்த ஸ்வீடிஷ்காரர்கள் அந்நாட்டிற்குள் துருப்புக்களைக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது.

அதன் பிறகு நார்வே மிகவும் விரிவான தன்னாட்சியை அனுபவித்து வந்த போதிலும் (அதன் சொந்த நாடாளுமன்றம், இத்தியாதி இருந்தன) நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கும்

இடையே பல பத்தாண்டுகளாக இடையறாத சச்சரவுகள் இருந்து வந்தன. நார்வே நாட்டவர் ஸ்வீடிஷ் உயர் குடியினர் ஆட்சியை உதறி எறிவதற்கு கடும் முயற்சிகள் செய்தார்கள். கடைசியில் 1905 ஆகஸ்டில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள்: ஸ்வீடிஷ் மன்னர் இனிமேல் நார்வே மன்னரல்ல என்று நார்வே நாடாளுமன்றம் தீர்மானித்தது. பின்னர் நடந்த பொதுஜனக் கருத்து வாக்கெடுப்பில் மிகப் பெரும்பாலான நார்வே மக்கள் (2,00,000 பேர் சாதகம், சில நூறு பேர் எதிர்ப்பு) ஸ்வீடனிலிருந்து முற்றாகப் பிரிந்து போவதற்கு வாக்களித்தார்கள். முடிவெதுவுமின்றிச் சிறிது காலம் இருந்த பின் ஸ்வீடிஷ்காரர்கள் பிரிவு உண்மையே என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு பேசாமலிருந்தனர்.

நவீனப் பொருளாதார, அரசியல் உறவுகளின் கீழ் எந்த அடிப்படையில் தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போகும் நிகழ்ச்சிகள் செயல்பூர்வமானவை என்பதையும், அரசியல் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்ற நிலைமைகளின் கீழ் இந்தப் பிரிவினை சில சமயங்களில் என்ன வடிவத்தை மேற்கொள்கிறது என்பதையும் இந்த உதாரணம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போவதை ஒட்டி எழக் கூடிய மோதல்களை ‘‘ருஷ்ய வழியில்’’ தீர்க்காமல் 1905ல் நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கும் இடையில் அவை தீர்க்கப்பட்ட வழியில் மட்டுமே தீர்க்க வேண்டும்; இதற்காக முறையாகப் பிரசாரம் செய்வதும், அடிப்படைகளைத் தயார் செய்வதும் வர்க்க உணர்வுள்ள தொழிலாளர்களின் கடப்பாடான கடமை; இதை இந்த உதாரணம் நடைமுறையில் நிரூபிக்கிறது என்பதை எந்த சமூக-ஜனநாயகவாதியும் மறுக்க மாட்டார். இதை மறுக்கும் ஒரு சமூக-ஜனநாயகவாதி அரசியல் சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகிய பிரச்சினைகளைப் பற்றி அக்கறை காட்ட மறுப்பவராக இருக்க வேண்டும் (அப்படியானால் அவர் இயல்பாகவே சமூக-ஜனநாயகவாதியாக இருக்க முடியாது). தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று வேலைத் திட்டக் கோரிக்கை வைத்திருப்பதன் துல்லியமான பொருள் இதுவே. நார்வே அற்பவாதிகளின் அற்பத் தன்மையையும்

கிராக்கவ் *Naprzód* பத்திரிகையையும் வன்மையாகத் தாக்கு வது மூலம் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது தத்துவத்துக்கு நேரெ திரான மெய்விவரத்தை எதிரிடாது தவிர்க்க முயன்றார். காரணம், இந்த வரலாற்று மெய்விவரம், தேசிய இனங் களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது “கற்பனையானது”, “தங்கத் தட்டுகளில் உணவருந்தும்” உரிமை போன்றது, இத்தியாதி என்று கூறும் அவரது சொற்றொடர்களை அடியோடு மறுக்கிறது என்பதை அவர் நன்றாக அறிந்து கொண் டிருந்தார். கிழக்கு ஐரோப்பிய தேசிய இனங்களினிடையே யான சக்திகளின் இன்றைய அணிசேர்க்கை மாற்றவொண் ணாதது என்ற பரிதாபகரமான சுயதிருப்தியுள்ள சந்தர்ப்ப வாத நம்பிக்கையையே இத்தகைய சொற்றொடர்கள் வெளியிடுகின்றன.

மேலே செல்வோம். இதர பிரச்சினைகள் ஒவ்வொன்றி லும் போலவே, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் பற்றிய பிரச்சினையிலும் நாம் சம்பந்தப்பட்ட தேசிய இனத்திற் குள் இருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சுயநிர்ணயம் பற்றியே முதலாவதாயும் முக்கியமாயும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இந்தப் பிரச்சினையையும் தன்னடக்கத்துடன் தட்டிக் கழித்து விட்டார். ஏனெனில் அவர் தானே எடுத்துக் கொண்ட நார்வேயின் உதாரணத் தின் அடிப்படையில் இதைப் பற்றிய ஒரு பகுப்பாய்வு தனது “தத்துவத்துக்கே” பேராபத்தானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

பிரிவினை சம்பந்தமான மோதலில் நார்வே பாட்டாளி களும் ஸ்வீடன் பாட்டாளிகளும் என்ன நிலை மேற்கொண் டார்கள், என்ன நிலை மேற்கொள்ள வேண்டி இருந்தது? நார்வே பிரிந்து போன பிறகு அந்நாட்டின் வர்க்க உணர் வுடைய தொழிலாளர்கள் இயல்பாக ஒரு குடியரசு அமைக்க வேண்டுமென்றே வாக்களித்திருப்பார்கள்,* சில சோஷ

* நார்வே தேசிய இனத்தின் பெரும்பான்மையோர் முடி யாட்சியை ஆதரித்தார்கள், பாட்டாளிகளோ குடியரசு வேண்டினர் என்றால், நார்வே பாட்டாளி வர்க்கம் பொது வாக இரண்டில் ஒன்றை முடிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது: நிலைமைகள் பக்குவமாக இருந்தால் புரட்சி, அல்லது

லிஸ்டுகள் வேறுவிதமாக வாக்களித்தார்கள் என்றால் ஐரோப்பிய சோஷலிஸ்டு இயக்கத்தில் சில சமயங்களில் எந்தளவு தடிப்பேறிய அற்ப சந்தர்ப்பவாதம் இருந்தது என்பதையே இது காட்டுகிறது. இதைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது; ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் சம்பந்தமில்லாமல் பேசி இப்பிரச்சினையை மழுப்ப முயல்கிறார் என்பதால்தான் நாம் இதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறோம். பிரிவினை பிரச்சினை மீது நார்வே சமூக-ஐனநாயகவாதிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தையே வைத்திருக்க வேண்டும், அது கடப்பாடு என்று நார்வே சோஷலிஸ்ட் வேலைத்திட்டம் கூறியதா என்பது நமக்குத் தெரியாது. அது அவ்வாறு செய்ய வில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம், வர்க்கப் போராட்டத்தைத் தடையின்றி நடத்த நார்வேயின் சுயநிர்வாகம் எந்த அளவுக்குப் போதிய வாய்ப்புக்களைத் தந்தது என்பதைப் பற்றியும் ஸ்வீடிஷ் உயர்குடி ஆட்சியுடனான நிரந்தரமான சச்சரவும் மோதல்களும் எந்த அளவுக்கு பொருளாதார வாழ்வின் சுதந்திரத்துக்குத் தடையாக இருந்தன என்பதைப் பற்றியும் அது ஒன்றும் கூறவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் நார்வே பாட்டாளி வர்க்கம் இந்த உயர்குடியாட்சியை எதிர்த்து நார்வே விவசாயிகளின் ஐனநாயகத்தை (அதன் அற்பவாதக் குறைபாடுகளுடன்) ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஸ்வீடிஷ் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ன செய்தது? ஸ்வீடிஷ் குருமார்களின் தூண்டுதலால் ஸ்வீடிஷ் நிலப்பிரபுக்கள் நார்வேயை எதிர்த்துப் போர் தொடுக்க வேண்டும் என்று கோரினர் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. நார்வே ஸ்வீடனை விடவும் மிகவும் பலவீனமானது, அது ஏற்கெனவே ஒரு ஸ்வீடிஷ் படையெடுப்புக்கு உள்ளாகியிருந்தது, ஸ்வீடிஷ் உயர் குடியினர் தமது நாட்டில் மிகப் பெரும் செல்வாக்குடன் இருந்தனர். எனவே இந்தப் போர் ஆதரிப்பு ஒரு பேரிடர் விளைக்கும் அபாயத்தைத் தோற்றுவித்தது. “தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றிய நெகிழ்

பெரும்பான்மையினர் சித்தத்திற்குப் பணிந்து தொடர்ந்து நெடுநாட்கள் பிரசாரமும் கிளர்ச்சியும் நடத்துவது.

வான சூத்திரங்களைக்” “கவனமாகக் கையாள வேண்டும்” என்ற வேண்டுகோள்கள் விடுத்தும், “அரசு துண்டுபட்டுக் குலைந்து” போகும் அபாயம் பற்றிய பயங்கரச் சித்திரங்கள் தீட்டியும், “மக்கள் சுதந்திரம்” ஸ்வீடிஷ் உயர் குடியினரின் மரபுக்கு இயைந்ததுதான் என்று அவர்களுக்கு உறுதி கூறியும் ஸ்வீடிஷ் மக்களின் மனங்களைக் கெடுப்பதற்கு ஸ்வீடிஷ் கொகோஷ்கின்கள் அதிக நேரத்தையும் சக்தியையும் செலவிட்டார்கள் என்பது திண்ணம். ஸ்வீடிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள், நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் “கொகோஷ்கின்” இருசாராரின் சித்தாந்தத்தையும் கொள்கையையும் எதிர்த்துத் தீவிரமாகப் போராடாமல் இருந்திருந்தால், பொதுவாக தேசிய இனங்களின் சமத்துவ அந்தஸ்து மட்டுமின்றி (இதை கொகோஷ்கின்களும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்) தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும், நார்வே பிரிந்து போவதற்குரிய உரிமையினையும் கோருவதற்குத் தவறுவார்களேயாயின் அவர்கள் சோஷலிசம் மற்றும் ஜனநாயகம் என்ற லட்சியங்களுக்குத் துரோகம் செய்தவர்களாகி இருப்பார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நார்வே, ஸ்வீடன் தொழிலாளர்களிடையிலான நெருக்கமான கூட்டணியும், அவர்களின் முழுமையான சகோதர வர்க்க ஒருமைப்பாடும் நார்வே மக்களின் பிரிந்து போகும் உரிமையினை ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் அங்கீகரித்தது மூலம் வெற்றி ஈட்டின. ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் ஸ்வீடிஷ் தேசியவாதம் என்ற தொற்றுநோயால் பீடிக்கப்படவில்லை என்பதையும், அவர்கள் ஸ்வீடிஷ் முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் உயர் குடியினரின் தனி உரிமைகளை விட நார்வே தொழிலாளர்களுடனான தமது சகோதரப் பற்றை மேலானதாகப் போற்றினர் என்பதையும் நார்வேத் தொழிலாளர் மெய்ப்படக் கண்டு நம்பிக்கை பெற்றார்கள். ஐரோப்பிய மன்னர்களாலும் ஸ்வீடிஷ் உயர் குடியினராலும் நார்வே மீது திணிக்கப்பட்ட பந்தங்கள் கலைந்து போனதால் நார்வே, ஸ்வீடன் தொழிலாளர்களிடையிலான உறவுகள் வலுப்பெற்றன. பூர்ஷ்வா கொள்கையின் நிலைமாற்றங்கள் அனைத்தையும் மீறி—பூர்ஷ்வா உறவுகள் ஸ்வீடனின் கீழ்

நார்வே மக்கள் வலுவந்தமாகக் கீழடக்கப்படும் சாத்தியப் பாடு முற்றிலும் ஏற்படலாம்!—ஸ்வீடிஷ், நார்வே இரு முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் எதிரான போராட்டத்தில் இரு தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களது பூரண சமத்துவத்தையும் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டையும் தங்களால் கட்டிக் காத்துப் பாதுகாக்க முடியும் என்பதை ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் நிரூபித்து விட்டார்கள்.

ரோஸா லூக்ஸம்பர்க்குடன் எமக்குள்ள வேறுபாடுகளை போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு எதிராகப் “பயன்படுத்த” சில சமயம் “ஃப்ராக்குகள்” செய்யும் முயற்சிகள் எத்துணை ஆதாரமற்றவை ஏன், விளையாட்டுத்தனமானவையும் கூட என்பதையும் இது இதற்கிடையில் வெளிக் காட்டுகிறது. “ஃப்ராக்குகள்” ஒரு பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியோ, ஒரு சோஷலிஸ்டுக் கட்சியோ அல்ல, ஆனால் போலிஷ் சமூக-புரட்சியாளர்களைப் போன்ற ஒரு குட்டி முதலாளித்துவ தேசியவாதக் கட்சியாகும். ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இந்தக் கட்சிக்கும் இடையே ஒற்றுமை என்ற பிரச்சினை என்றுமே எழுந்ததில்லை, எழவும் முடியாது. மறு புறத்தில் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுடன் நிலைநாட்டப் பெற்றதான நெருங்கிய ஒற்றுமை உறவுகள் குறித்து எந்த ஒரு ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதியும் என்றுமே “வருந்தியது” கிடையாது. தேசியவாத அபிலாஷைகளிலும் ஆவேச உணர்வுகளிலும் ஊறிக்கிடக்கும் நாடான போலந்தில் முதன் முதலாக உண்மையிலேயே ஒரு மார்க்சியக் கட்சியை, உண்மையிலேயே பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியைப் படைத்ததன் மூலம் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுச் சேவையினை புரிந்திருக்கிறார்கள். போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் புரிந்துள்ள இச்சேவை மகத்தானது; காரணம் ரோஸா லூக்ஸம்பர்க் ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தின் 9ஆவது பிரிவைப் பற்றி முட்டாள் கதை பேசியதால் அல்ல, அந்த வருந்தத் தக்க சம்பவத்துக்கு நேர்மாறாக அது திகழ்ந்ததாலேயாகும்.

“சுயநிர்ணய உரிமைப்” பிரச்சினை ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானதாக உள்ள

தோ அந்த அளவுக்கு போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு முக்கியமானதல்ல என்பது இயல்பே. தேசியவாதத்தால் கண்ணவிந்து போன போலந்தின் குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் (சில சமயம் இந்த ஆர்வம் சற்றே அதிகமாக இருக்கும் போலும்) போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சற்று “மிகையாகவே” காரியங்கள் செய்யலாம். இது முற்றிலும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. போலந்து பிரிந்து போவதை போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதிர்க்கிறார்கள் என்பதால் அவர்கள் மீது குறை கூற எந்த ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதியும் எப்போதுமே எண்ணியதில்லை. ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தில் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் பிரிவைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை இந்தச் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள்—ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் போன்று—மறுக்க முயலும் போதுதான் அவர்கள் தவறு செய்கிறார்கள்.

உண்மையில் இது, மகாருஷ்யர்கள் உட்பட ருஷ்யாவில் வாழும் அனைத்து மக்களினங்கள் மற்றும் தேசிய இனங்கள் விஷயத்தில் கிராக்கவ் தரங்களால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதான உறவு முறைகளை ஏற்படுத்த முயல்வது போன்றதே. ருஷ்யாவின் அல்லது சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் போலன்றி, “தவறான வழியிலான போலிஷ் தேசியவாதிகளாக” இருப்பது என்பதே இதற்குப் பொருள்.

ஏனெனில், சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகமானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஆதரிக்கிறது. இதை நாம் தொடர்ந்து விவாதிக்கப் போகிறோம்.

7. 1896ஆம் ஆண்டு லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரசின் தீர்மானம்

இத்தீர்மானம் கூறுவதாவது:

“எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் சுயநிர்ணயத்துக்கான (Selbstbestimmungsrecht) முழு உரிமை உண்டு என்பதை, தான் ஆதரிப்பதாக இந்தக் காங்கிரஸ் அறிவிக்கிறது; இராணுவ, தேசிய இன அல்லது இதர வரம்பற்ற அதிகாரத்தின்

நுகத்தடியின் கீழ் துயருறும் எல்லா நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கும் இது தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது; சர்வதேச முதலாளித்துவத்தை முறியடிப்பதற்காகவும், சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகத்தின் இலட்சியங்களை அடைவதற்காகவும் ஒன்று சேர்ந்து போராடுவதற்காக உலகம் முழுவதுமுள்ள வர்க்க உணர்வு கொண்ட (Klassenbewusstse—தமது வர்க்க நலன்களைப் புரிந்து கொள்வோர்) தொழிலாளர்களின் அணிகளில் சேர வருமாறு அனைத்து நாடுகளின் தொழிலாளர்களையும் இக்காங்கிரஸ் அழைக்கிறது.’’*

நாம் ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டியிருப்பது போல, நமது சந்தர்ப்பவாதிகளான செம்கோவ்ஸ்கி, லீப்மன், யுர்க்கேவிச் ஆகியோருக்கு இந்தத் தீர்மானம் இருப்பதே தெரியாது. ஆனால் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்குத் தெரியும். அவர் இதன் முழு வாசகத்தையும் மேற்கோள் காட்டுகிறார். அதில் நமது வேலைத்திட்டத்தில் அடங்கியுள்ள “சுயநிர்ணயம்” என்ற அதே சொல் காணப்படுகிறது.

தமது “ஈடு இணையற்ற” தத்துவத்தின் பாதையிலிருந்து இந்தத் தடையை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எவ்வாறு அகற்றுகிறார்?

ஓ, மிகவும் எளிதாக: ... அழுத்தம் தீர்மானத்தின் இரண்டாம் பகுதியில்... அதன் பிரகடனத் தன்மை... தவறு தலாக மட்டுமே அதை எவரும் குறிப்பிட முடியும்!!

நமது ஆசிரியரின் மனவுறுதியின்மையும் அப்பட்டமான குழப்பமும் மிகவும் வியக்கத் தக்கவை. வேலைத்திட்டத்

* லண்டன் காங்கிரசின் அதிகார பூர்வமான ஜெர்மன் மொழி அறிக்கையைப் பார்க்கவும்: *Verhandlungen und Beschlüsse des internationalen sozialistischen Arbeiter-und Gewerkschafts-Kongresses zu London, vom 27. Juli bis 1. August 1896*, Berlin, 1896, S. 18 (“1896 ஜூலை 27 முதல் ஆகஸ்ட் 1 வரை லண்டனில் நடந்த சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர் கட்சிகள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் சர்வதேசக் காங்கிரசின் முடிவுகளும் குறிப்பேடுகளும்”, பெர்லின், 1896, பக்கம் 18.—ப-ந்). சர்வதேச காங்கிரசுகளின் முடிவுகளைக் கொண்ட ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் ருஷ்ய மொழியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் “தன்னாட்சி” என்று தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

திலுள்ள நிலையுறுதியான ஜனநாயக மற்றும் சோஷலிஸ்ட் அம்சங்களை வழக்கமாக சந்தர்ப்பவாதிகள் மட்டுமே வெறும் பிரகடனங்கள் என்று சாற்றி, அவற்றின் மீதான பகிரங்க விவாதத்தைக் கோழைத்தனமாகத் தவிர்க்க முயல்வதுண்டு. இந்தத் தடவை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் செம் கோவ்ஸ்கிகள், லீப்மன்கள், யுர்க்கேவிச்சுகளின் பரிதாபகரமானதான கும்பலில் தானும் நிற்கக் காண்கிறார் என்றால் அதற்குக் காரணமில்லாமல் இல்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தீர்மானத்தை அவர் சரி என்று கருதுகிறாரா அல்லது தவறு என்று கருதுகிறாரா என்பதை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் வெளிப்படையாக அறிவிக்கத் துணியவில்லை. அவர் நிலைமாறுகிறார், குழம்புகிறார், வாசகர் கவனக் குறைவாகவோ விஷயம் தெரியாதவராகவோ இருப்பார் என்றும், தீர்மானத்தின் இரண்டாம் பகுதியைப் படிக்கத் துவங்கும் போது முதல் பகுதியை மறந்து விடுவார் என்றும், லண்டன் காங்கிரசுக்கு முன்னால் சோஷலிஸ்டுப் பத்திரிகைகளில் நடைபெற்ற விவாதங்களைப் பற்றி அவர் கேட்டே இருக்க மாட்டார் என்றும் அவர் எண்ணுகிறார் போலும்.

ஆனால் இத்தகைய ஒரு முக்கியமான அடிப்படையான பிரச்சினை மீதான அகிலத்தின் தீர்மானத்தை, விமர்சன பூர்வமாக ஆய்வதற்குக் கூட விருப்பமின்றி இவ்வளவு சுலபமாக மிதித்து நசுக்கி விட்டு, ருஷ்யாவிலுள்ள வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்பிவிடலாம் என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் நினைத்தால் அவர் பெருந்தவறிழைத்தவராவார்.

லண்டன் காங்கிரசுக்கு முன்னால், ஜெர்மன் மார்க்சிய வாதிகளின் ஏடான *Die Neue Zeit* இன் பத்திகளில் பிரதான மாயும் நடைபெற்ற விவாதங்களில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன. இந்தக் கருத்துநிலை அகிலத்தில் சாராம்ச ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்டது! இதுவே விஷயத்தின் சாராம்சம், இதை ருஷ்ய வாசகர் குறிப்பாக மனத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

விவாதம் போலந்தின் சுதந்திரம் பற்றிய பிரச்சினை

மீது திரும்பியது. மூன்று கருத்துநிலைகள் முன்வைக்கப் பட்டன:

1) “ஃப்ராக்குகளின்” கருத்து, அவர்களின் சார்பாக ஹெக்கர் பேசினார். போலந்துக்குச் சுதந்திரம் வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அகிலம் தனது சொந்த வேலைத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். இத்தீர்மானம் நிறைவேறவில்லை. இந்தக் கருத்து அகிலத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

2) ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கருத்து: போலிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் போலந்துக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்று கோரக் கூடாது. இந்தக் கருத்து தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பிரகடனப்படுத்தப்படுவதை முற்றிலும் தடுத்து விலக்கியது. இதுவும் அதே போன்று அகிலத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

3) கா. காவுத்ஸ்கியால் அப்போது விரிவாக விளக்கப் பட்ட கருத்து. அவர் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கை எதிர்த்து அவரது பொருள்முதல்வாதம் மிகவும் “ஒருசார்பானது” என்று நிரூபித்தார். காவுத்ஸ்கியின் கருத்துப்படி, அகிலம் அந்த சமயத்தில் போலந்தின் சுதந்திரத்தைத் தனது வேலைத்திட்டத்தில் ஓர் அம்சமாகச் சேர்ப்பதற்கு இயலாது, ஆனால் போலிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் அத்தகைய கோரிக்கையை முன்வைப்பதற்கு முழு உரிமை உண்டு. தேசிய இன ஒடுக்குமுறை இருக்கும் ஒரு நிலைமையில் தேசிய இன விடுதலைப் பணிகளைப் புறக்கணிப்பது சோஷலிஸ்டுக் கருத்துப்படி நிச்சயம் தவறாகும்.

இந்தக் கருத்துநிலையிலுள்ள மிகவும் இன்றியமையாத, அடிப்படையான அறுதியுரைகளை அகிலத்தின் தீர்மானம் திரும்பவும் வழங்குகிறது: ஒரு புறம் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் முழுமையாக, அறவே நேரடியாக ஐயத்திற்கிடமின்றி ஏற்றுக் கொள்வது; மறுபுறம் தொழிலாளர்களிடம் அவர்களது வர்க்கப் போராட்டத்துக்காக சர்வதேசிய ஒற்றுமையை வளர்க்கும்படி இதே போல தெட்டத்தெளிவாக வேண்டுகோள் விடுவது.

இந்தத் தீர்மானம் முற்றிலும் சரியானது என்றும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடு

கள் மற்றும் ஆசிய நாடுகளுக்குத் தேசிய இனப் பிரச்சிணையில் பாட்டாளிகளின் வர்க்கக் கொள்கைக்கு உரியதான; சரியான ஒரே வழியை இத்தீர்மானம்தான்—அதன் இருபாதிகளும் இணைந்த முழுமையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டால்—வழங்குகிறது என்றும் நாம் கருதுகிறோம்.

மேலே குறிப்பிட்ட இந்த மூன்று கருத்துநிலைகளையும் சற்று விரிவாகப் பரிசீலிப்போம்.

போலந்தின் சுதந்திரக் கோரிக்கைக்குச் செயலூக்கமான ஆதரவு அளிக்க வேண்டியது மேற்கு ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் முழுவதன், இன்னும் அதிகமாக சமூக-ஜனநாயகத்தின் கடப்பாடான கடமையாகும் என்று கார்ல் மார்க்சும் பிரெடெரிக் எங்கெல்சும் கருதியது தெரிந்ததே. 1840 ஆம் ஆண்டுகளிலும் 1860 ஆம் ஆண்டுகளிலுமான காலப் பகுதிக்கு—ஆஸ்திரியாவிலும் ஜெர்மனியிலும் பூர்ஷ்வா புரட்சிகளின் காலம், ருஷ்யாவில் “விவசாயிகள் சீர்திருத்தக்”⁵³ காலம் இது—இந்தக் கருத்து முற்றிலும் சரியானது, இது ஒன்று மட்டுமே தொடர்ச்சிகரமாக ஜனநாயக ரீதியானது; பாட்டாளி வர்க்க ரீதியானது. ருஷ்யாவிலும் பெரும்பாலான ஸ்லாவ் நாடுகளிலும் மக்கள் திரளினர் எது வரை உறக்க நிலையில் ஆழ்ந்து கிடந்தார்களோ, எது வரையில் அந்த நாடுகளில் சுயேச்சையான, பொதுஜன, ஜனநாயக இயக்கங்கள் இருக்கவில்லையோ அது வரை போலந்தின் உயர் குடியினரின் விடுதலை இயக்கமானது, ருஷ்யாவின் ஜனநாயகத்தின் கருத்துக் கோணத்தில் இருந்து மட்டுமல்ல, ஸ்லாவ் ஜனநாயகத்தின் கருத்துக் கோணத்தில் இருந்து மட்டுமல்ல, அகில ஐரோப்பிய ஜனநாயகத்தின் கருத்துக் கோணத்திலிருந்தும் ஓர் அளப்பரிய தலையாய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.⁵⁴

* 1863ல் இருந்த ஒரு போலிஷ் கலகக்காரப் பிரபுக்குல நபரின் நிலையை அகில ருஷ்யப் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியான செர்னிஷேவ்ஸ்கியின் நிலையுடனும் உக்ரேனிய குட்டி முதலாளித்துவ திராகமானவின் நிலையுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மிகவும் முக்கியமான வரலாற்று ஆராய்ச்சிப் பணியாக இருக்கும். செர்னிஷேவ்ஸ்கி (மார்க்சைப் போல) போலிஷ் இயக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தார். திராகமானவ் வெகு காலத்துக்குப் பின் தோன்றியவர், தனது எருக் குழியுடன் மிகவும் கட்டுண்டு கிடந்த,

1840க்கள் முதல் 1870க்கள் வரையிலான காலப் பகுதிக்கு முற்றிலும் சரியாக இருந்த மார்க்சின் இந்த நோக்குநிலை இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குள் சரியில்லாததாகி விட்டது. பெரும்பாலான ஸ்லாவ் நாடுகளில், ஆகப் பின்தங்கியதான ஸ்லாவ் நாடுகளில் ஒன்றான ருஷ்யாவிலும் கூட சுயேச்சையான ஜனநாயக இயக்கங்கள், ஏன் ஒரு சுயேச்சையான பாட்டாளி வர்க்க இயக்கமும் கூட தோன்றி விட்டன. உயர் குடியாளர் போலந்து மறைந்து முதலாளித்துவப் போலந்துக்கு இடமளித்து விட்டது. இத்தகைய சூழ்நிலைமைகளில் போலந்து தனது அலாதி்யான புரட்சிகர முக்கியத்துவத்தை இழப்பது தவிர வேறு வழியில்லை.

வேறுபட்ட ஒரு சகாப்தத்தில் மார்க்ஸ் கொண்டிருந்த நோக்குநிலையை எல்லாக் காலத்துக்குமாக “நிலைநாட்டு வதற்கு” போ. சோ. கட்சி (“போலிஷ் சோஷலிஸ்டுக் கட்சி”, இன்றைய “ஃப்ராக்குகள்”) 1896ல் முயன்றது. இது மார்க்சியத்தின் மெய்ப்பொருளுக்கு எதிராக அதன் வடிவத்தைப் பயன்படுத்துச் செய்யும் முயற்சியாகும். எனவே போலிஷ் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியினரின் தேசிய வாதப் பிறழ்ச்சிகளைப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தாக்கி, போலிஷ் தொழிலாளர்களுக்குத் தேசிய இனப் பிரச்சினை இரண்டாந்தர முக்கியத்துவம் உடையதே என்று சுட்டிக் காட்டியது முற்றிலும் சரியே; போலந்தில் முதல் தடவையாக ஒரு முழுமையான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியை நிறுவிவதும், போலிஷ் மற்றும் ருஷ்யத் தொழிலாளர்கள் தமது வர்க்கப் போராட்டத்தில் மிகவும் நெருக்கமான

மிகவும் அறியாமையிலும் உறக்கத்திலும் இருந்த ஒரு விவசாயியின் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர். போலிஷ் நிலப் பிரபுக்கள் மீது அவருக்கிருந்த நியாயமான பகைமை காரணமாக, போலிஷ் நிலப்பிரபுக்களின் போராட்டம் அகில ருஷ்ய ஜனநாயகத்துக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவமுடையது என்பதை இவ்விவசாயியால் காண முடியவில்லை. (ஓப் பிடுக: திராகமானவ், வரலாற்றுவழி போலந்தும் மகாருஷ்ய ஜனநாயகமும்.) அதற்குள் தேசியவாத மிதவாதியாக மாறி விட்ட பி.பி. ஸ்துருவேயால் பின்னால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட உற்சாகமான முத்தங்களுக்கு திராகமானவ் மிகவும் தகுதியுள்ளவரே.

கூட்டணியைக் கட்டிக்காக்க வேண்டும் என்ற மிகமிக முக்கியமான கோட்பாட்டை அவர்கள் அறிவித்ததும் முற்றிலும் சரியே.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயக் கோட்பாடு அல்லது பிரிந்து போகும் உரிமை கிழக்கு ஐரோப்பாவுக்கும் ஆசியாவுக்கும் அவசியமில்லாதது என்பதாக அகிலம் கருதலாம் என்று இதற்குப் பொருளாகுமா? அவ்வாறு பொருள் கொள்வது அபத்தத்தின் உச்சியாக இருக்கும், துருக்கிய, ருஷ்ய, சீன அரசுகளின் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக சீர்திருத்தம் நிறைவேறி விட்டது என்று (தத்துவார்த்த ரீதியில்) ஒப்புக் கொள்வதற்குச் சமமாக இருக்கும்;—உண்மையில் இது வரம்பிலா அதிகாரத்தின் பால் (நடைமுறையில்) சந்தர்ப்பவாத நிலையை மேற்கொள்வதற்குச் சமமாக இருக்கும்.

அது கூடாது. கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிகள் தொடங்கி விட்ட ஒரு காலத்தில், தேசிய இன இயக்கங்கள் எழுச்சியுற்று முனைப்படைந்தும், சுதந்திரமான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகள் நிறுவப்பட்டும் உள்ள இக்காலத்தில் தேசிய இனக் கொள்கை சம்பந்தமான இந்தக் கட்சிகளின் பணி இரு வகையானது: எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் அங்கீகரிப்பது—ஏனெனில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக சீர்திருத்தம் இன்னும் முழுமையடையவில்லை, தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகம் தேசிய இனங்களின் சமவுரிமைக்காக முரணின்றி தீவிரமாயும் நேர்மையாகவும் (மிதவாத, கொகோஷ்கின் முறையில் அல்ல) போராடுகிறது; அடுத்து, முதலாளி வர்க்கம் தனிப்பட்ட அரசுகளின் எல்லைகளை எந்த விதத்தில் மாற்றியமைத்த போதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசில் இருக்கும் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பாட்டாளிகள், அவ்வரசின் வரலாற்றில் ஏற்படும் அனைத்து மாறுதல்களின் ஊடேயும், தங்களது வர்க்கப் போராட்டத்தில் மிக நெருக்கமான, தகர்க்க முடியாத ஒற்றுமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இந்த இருவகைக் கடமையைத் தான் அகிலத்தின் 1896ஆம் ஆண்டின் தீர்மானம் வரை

யறுத்து முன்வைக்கிறது. 1913 கோடையில் நடைபெற்ற ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளின் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப் பட்ட தீர்மானத்தின் சாராம்சமும் அடிப்படைக் கோட்பாடும் இதுவே. இத்தீர்மானத்தின் 4ஆவது பிரிவு சுயநிர்ணய உரிமை, பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரித்ததால், தேசியவாதத்திற்கு அதிக பட்சம் “சலுகை காட்டுவது” போலத் தோன்றுகிறது (உண்மையில் அனைத்து தேசிய இனங்களுக்கும் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது அதிக பட்ச ஜனநாயகம் மற்றும் குறைந்த பட்ச தேசியவாதம் என்று உணர்த்துகிறது) என்ற போதிலும், 5ஆவது பிரிவு எந்த ஒரு தேசிய இன முதலாளி வர்க்கமும் எழுப்பும் தேசியவாதக் கோஷங்களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்களை எச்சரிக்கிறது, சர்வதேசிய ரீதியில் ஒன்றிணைந்த பாட்டாளி வர்க்க அமைப்புக்களில் அனைத்து தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களும் ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்திணைய வேண்டும் எனக் கோருகிறது. இந்த மெய்விவரத்தில் சிலர் ஒரு “முரண்பாட்டைக்” காண்பதாகச் சாற்றுகின்றனர். ஆனால் இது மிகவும் மந்தமதியினருக்கு மட்டுமே ஒரு “முரண்பாடாகத்” தெரிகிறது. ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் நார்வே பிரிந்து போய் ஒரு சுதந்திரமான அரசை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமையைத் தாங்கி ஆதரித்த போது ஸ்வீடிஷ் மற்றும் நார்வே பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையும் வர்க்க ஒருமைப்பாடும் ஏன் வெற்றி பெற்றன என்பதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

8. கற்பனைவாதி கார்ல் மார்க்சம் காரியவாதி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கும்

போலந்தின் சுதந்திரத்தை “கற்பனை” என்று அழைத்தும் இதையே வெறுப்புண்டாக்கும்படி திரும்பத் திரும்பக் கூறியும் வரும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க், அயர்லாந்தின் சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கையை ஏன் எழுப்பக் கூடாது என்று கேலியாக ஆர்ப்பரிக்கிறார்.

அயர்லாந்தின் சுதந்திரம் பற்றிய பிரச்சினையில் கார்ல் மார்க்சின் கருத்து என்ன என்பது “காரியவாதி” ரோஸா

லுக்ஸம்பர்க்குக்குத் தெரியாது போலும். தேசிய இன சுதந்திரத்திற்கான ஒரு ஸ்தூலமான கோரிக்கை சந்தர்ப்பவாத நிலையில் இருந்தல்வாமல் மெய்யான மார்க்சிய நோக்கு நிலையில் இருந்து எவ்வாறு பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இதைப் பற்றி விவரிப்பது பயனுடையதாக இருக்கும்.

தமக்கு அறிமுகமானவர்களான சோஷலிஸ்டுகளின் அறிவுத் திறத்தையும் கொள்கைத் துணிவின் வலிமையையும் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காக, அவரே கூறுவது போல, அவர்களை “தட்டிப் பார்ப்பது” மார்க்சின் வழக்கம்.⁵⁵ லொபா தினது அறிமுகம் கிடைத்த பிறகு 1870 ஜூலை 5ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் அவர் அந்த இளம் ருஷ்ய சோஷலிஸ்டை உயர்வாகப் பாராட்டிக் கூறியிருந்தார், ஆனால் அதே சமயம் பின்வரும் கருத்தையும் சேர்த்தார்:

“...யோலந்து விவகாரம் அவரது பலவீனமான அம்சம். அதன் மீது அவர் முற்றிலும் ஓர் ஆங்கிலேயர்—பழைய மரபிலான ஆங்கில சார்ட்டிஸ்டு—அயர்லாந்தைப் பற்றிப் பேசுவது போலப் பேசுகிறார்.”⁵⁶

ஓர் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனம் பற்றி ஓர் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சோஷலிஸ்டிடம் அவரது கருத்து என்ன என்று கேள்வி கேட்கிறார் மார்க்ஸ். உடனடியாக ஆதிக்க தேசிய இனங்களின் (ஆங்கில, ருஷ்ய தேசிய இனங்கள்) சோஷலிஸ்டுகளிடம் பொதுவாகக் காணப்படும் ஒரு குறைபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறார்: அடக்கிவைக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் பாலான தமது சோஷலிஸ்டிக் கடமைகளைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறுவது, “வல்லரசு” முதலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து தாம் பெற்ற தப்பெண்ணங்களை அப்படியே எதிரொலிப்பது என்பதே இந்தக் குறைபாடு.

அயர்லாந்துக்குச் சாதகமான மார்க்சின் பிரகடனங்களுக்குக் கடந்து செல்லுமுன் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்சின் கண்ணோட்டம் பொதுவாகக் கறாராய் விமர்சன பூர்வமானது என்பதையும், அவர்கள் அதன் ஒப்பீட்டு வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை

மதிப்பிட்டு உணர்ந்திருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். இவ்வாறாக, தமது வரலாற்று ஆராய்ச்சி போலந்தைப் பொருத்த வரை சோர்வான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாயும், போலந்தின் முக்கியத்துவம் தற்காலிகமானது, அதாவது, ருஷ்யாவில் விவசாயப் புரட்சி ஏற்படும் வரைதான் என்றும் 1851மே 23ந் தேதி எங்கெல்ஸ் மார்க்சுக்கு எழுதினார். வரலாற்றில் போலந்துக்காரர்கள் வகித்த பாத்திரம் “துணிச்சலான முட்டாள்தனம்” ஆகும். “ருஷ்யாவுடன் ஒப்பிடும் வகையில் கூட போலந்தானது முன்னேற்றத்தை வெற்றிகரமாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியோ அல்லது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எதையாவது செய்தோ இருக்கிறது என்பதைக் காட்டும் ஒரே ஒரு உதாரணத்தைக் கூட எவரும் சுட்டிக் காட்ட முடியாது.” “சோம்பல் மிகு உயர்குடியினர்களைக் கொண்ட போலந்தை” விடவும் அதிகமான நாகரிகம், கல்வி, தொழில் மற்றும் முதலாளி வர்க்கத்தை ருஷ்யா கொண்டிருக்கிறது. “செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், மாஸ்கோ, ஒதேஸ்ஸா ஆகிய வற்றுடன் ஒப்பிடும் போது வார்சாவும் கிராக்கவும் எம்மாத்திரம்!” போலிஷ் உயர்குடியினரின் புரட்சிக் கலகங்களின் வெற்றியில் எங்கெல்சுக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

ஆனால் மேதைமையின் ஆழமான நுண்ணறிவினை வெளிக்காட்டும் இந்தச் சிந்தனைகள் அனைத்தும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் ருஷ்யா இன்னும் உறக்க நிலையில் இருக்க, போலந்து கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த நிலையில், போலிஷ் இயக்கத்தை மிகவும் தீர்க்கமாக, அன்புமிக்க பரிவுடன் அணுகுவதிலிருந்து எங்கெல்சையும் மார்க்சையும் எவ்விதத்திலும் தடுக்கவில்லை.

1864ல் அகிலத்திற்கான உரையினைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது (1864 நவம்பர் 4ல்) மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தாம் மாஜினியின் தேசிய வாதத்தை எதிர்த்து வாதிட நேர்ந்தது என்று குறிப்பிட்டு மேலும் கூறியதாவது: “உரையில் சர்வதேச அரசியல் வந்தது என்ற அளவுக்கு நான் நாடுகளைப் பற்றியே பேசினேன், தேசிய இனங்களைப் பற்றியல்ல, ருஷ்யாவையே கண்டித்

தேனே தவிர சிறிய தேசங்களையல்ல.’’ ‘‘தொழிலாளர் பிரச்சினையுடன்’’ ஒப்பிடும் போது தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு உரியது இரண்டாம் இடமே என்பதில் மார்க் சுக்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் அவரது தத்துவம் தேசிய இன இயக்கங்களைப் புறக்கணித்ததே கிடையாது.

பிறகு 1866 வந்தது. பாரிசில் இருந்த ‘‘புருதோன் வாதிசு கும்பல்’’ பற்றி மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு எழுதினார். இக்கும்பல் ‘‘தேசிய இனங்கள் என்பது அபத்தம் என்று கூறுகிறது, பிஸ்மார்க்கையும் கரிபால்டியையும் தாக்குகிறது. தேசியவெறிக்கு எதிரான வாதப்போர் என்ற முறையில் அதன் செயல்கள் பயனுள்ளவை, விளக்கக் கூடியவை. ஆனால் புருதோனிடம் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் (எனது மிக நல்ல நண்பர்களான லஃபார்க், லொங்கே இருவரும் கூட அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களே), பிரான்சில் கனவான்கள் வறுமையையும் அறியாமையையும் அகற்றும் வரையில் ஐரோப்பா முழுதும் தனது புட்டத்தின் மீது அமைதியாக அமர்ந்து இருக்க வேண்டும், இருக்க முடியும் என்று கருதுகிற போது... இவர்கள் விசித்திரமானவர்கள் தான்!’’ (1866 ஜூன் 7ந் தேதிய கடிதம்.)

1866 ஜூன் 20ந் தேதி மார்க்ஸ் எழுதினார்: ‘‘நேற்று அகிலத்தின் கவுன்சிலில் தற்போது நடக்கும் போரைப் பற்றி ஒரு விவாதம் நடந்தது... எதிர்பார்க்கப்பட்டபடியே இந்த விவாதம் பொதுவாக ‘தேசிய இனப்’ பிரச்சினை மற்றும் அதன் பால் நாம் எடுக்கும் உறவுநிலை என்ற விஷயத்தோடு முடிவடைந்தது... ‘இளம் பிரான்சின்’ பிரதிநிதிகள் (தொழிலாளரல்லாதார்) எல்லாத் தேசிய இனங்களும்—தேசங்களும் கூட—பழைமைப்பட்டுப் போன தப் பெண்ணங்களே என்ற கருத்தை முன்வைத்தார்கள். இது புருதோன்வாத முறையிலான ஷ்டிரீனரியம்... பிரான்ஸ் ஒரு சமுதாயப் புரட்சிக்குப் பக்குவம் அடையும் வரை முழு உலகமும் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்... தேசிய இனங்களை ஒழித்து விட்ட நமது நண்பர் லஃபார்க்கும் பிறரும் நம்மிடம் பிரெஞ்சு மொழியில் பேசினார்கள்—அதாவது கூட்டத்திலிருந்த பத்தில் ஒன்பது பேர் புரிந்து கொள்ள

முடியாத மொழியில் பேசினார்கள் என்று கூறி நான் எனது பேச்சைத் தொடங்கிய பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்கள். தேசிய இனங்களை மறுப்பது என்பதன் மூலம் லஃபார்க் முன்மாதிரி பிரெஞ்சு தேசிய இனத்தால் அவை ஈர்த்து வயமாக்கப்படுவதை முற்றும் தம்மையறியாமலே அறிந்து கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது என்றும் நான் குறிப்பிட்டேன்.”

மார்க்சின் இந்த விமர்சனக் குறிப்புரைகளிலிருந்து இயல்பாக எழும் முடிவு தெளிவானது: தேசிய இனப் பிரச்சினையை குருட்டு வழிபாடு ஆக்குவது தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு உகந்த செயல் அல்ல. ஏனெனில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி எல்லா தேசிய இனங்களையும் கட்டாயமாக சுதந்திரமான வாழ்வை நோக்கி எழுச்சியுறச் செய்வது கிடையாது. ஆனால் மக்கள் திரளின் தேசிய இன இயக்கங்களை அவை தொடங்கிய பிறகு ஒதுக்கித் தள்ளுவதும், அவற்றினுள் முற்போக்கானதாக இருக்கும் அம்சங்களை ஆதரிக்க மறுப்பதும் நடைமுறையில் தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களுக்கு இடமளிப்பதாகும், அதாவது “சொந்த” தேசிய இனத்தை “மாதிரி தேசிய இனம்” (அதற்கு மட்டுமே ஓர் அரசை நிறுவிக் கொள்ளும் தனிமுழு உரிமை இருக்கிறது என்பதைச் சேர்த்துக் கூறுவோம்) என்று ஏற்றுக் கொள்வதாகும்.*

நிற்க, நாம் அயர்லாந்து பிரச்சினைக்குத் திரும்புவோம்.

இந்தப் பிரச்சினை மீதான மார்க்சின் நிலை, அவரது கடிதங்களிலிருந்து தரப்பட்டுள்ள பின்வரும் பகுதிகளில் மிகவும் தெளிவாக விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது:

“ஃபெரியனிசத்துக்கு”⁵⁵ ஆதரவாக ஆங்கிலத் தொழிலாளர்களின் ஆர்ப்பாட்ட நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்ய

* 1867 ஜூன் 3ல் மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு எழுதிய கடிதத்தைப் பார்க்க: “பாரிஸ்வாசிகள் ருஷ்யாவுக்கு எதிராகவும் போலந்துக்கு ஆதரவாகவும் ஆர்ப்பரிப்புச் செய்திருப்பதைப் பற்றி The Times”⁵⁷ பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கும் பாரிஸ் செய்தியிலிருந்து அறிந்து மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியடைந்தேன்... திரு. புருதோனும் அவரது சிறுவறட்டுக் கோட்பாட்டுக் கும்பலும் பிரெஞ்சு மக்களாகிவிட மாட்டார்கள்.”

என்னாலான அனைத்தையும் நான் செய்தேன். இங்கிலாந்திடமிருந்து அயர்லாந்து பிரிவது என்பது சாத்தியமே இல்லை என்று நான் முன்பு நினைத்திருந்தேன். பிரிவினைக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டாட்சி வரலாம் என்றாலும் அது பிரிவது தவிர்க்க முடியாதது என்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன்.” இதையே மார்க்ஸ் 1867 நவம்பர் 2ந் தேதி எங்கெல்சுக்கு எழுதினார்.

இதே ஆண்டு நவம்பர் 30ந் தேதியிட்ட தமது கடிதத்தில் அவர் மேலும் கூறினார்:

“ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கு நாம் என்ன யோசனை கூறுவது? எனது கருத்துப்படி அவர்கள் ஒன்றியத்தை repeal (ரத்துச் செய்தல்)” (அதாவது இங்கிலாந்துடன் அயர்லாந்து ஒன்றியமாயிருப்பதை ரத்துச் செய்தல், அதாவது இங்கிலாந்திடமிருந்து அயர்லாந்து பிரிதல்) “எனும் கோரிக்கையைத் தமது வேலைத்திட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டும்—சுருங்கக் கூறின் இது 1783ம் ஆண்டுக் கோரிக்கை, ஆனால் காலத்தின் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப ஜனநாயகப் படுத்தப்பட்டு தகவமைக்கப்பட்டது. இது அயர்லாந்து விடுதலையின் ஒரேயொரு சட்டப்படியான வடிவமாகும், எனவே ஓர் ஆங்கிலேயக் கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளத் தக்கது இது மட்டுமே. இவ்விரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையில் வெறும் தனிப்பட்டதான ஐக்கியம் தொடர்ந்து நிலவுமா என்பதைப் பின்னால் அனுபவம் தான் காட்ட வேண்டும்...”

...அயர்லாந்து மக்களுக்குத் தேவை:

- 1) சுயாட்சியும் இங்கிலாந்திடமிருந்து விடுதலையும்.
- 2) ஒரு நிலப் புரட்சி...”

ஐரிஷ் பிரச்சினைக்கு மார்க்ஸ் மிகப்பெரும் முக்கியத்துவம் அளித்தார். இந்த விஷயம் குறித்து ஜெர்மன் தொழிலாளர் சங்கத்தில் ஒன்றரை மணி நேரம் சிறப்புரைகளை ஆற்றினார் (1867 டிசம்பர் 17ந் தேதிய கடிதம்).

1868 நவம்பர் 20ந் தேதியிட்ட ஒரு கடிதத்தில் “ஐரிஷ் மக்கள் பால் ஆங்கிலத் தொழிலாளர்களிடையே வெளிப்பட்ட பகைமையைப் பற்றி” எங்கெல்ஸ் கூறியிருந்தார். கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக்குப் பிறகு (1869 அக்டோபர் 24ல்)

இதே விஷயத்தை மீண்டும் குறிப்பிட்டு அவர் எழுதினார்: “அயர்லாந்திலிருந்து ருஷ்யாவுக்கு il n’y a qu’un pas (ஒரே ஒரு அடிதான்)... ஒரு தேசிய இனம் இன்னொன்றை அடிமைப்படுத்துவது எத்தகைய தூர்ப்பாக்கியம் என்பதை ஐரிஷ் வரலாறு காட்டுகிறது. ஆங்கிலேயரிடத்தில் காணப்படும் அருவருக்கத்தக்க அனைத்திற்கும் தோற்றுவாய் அயர்லாந்துப் பிரச்சினையே. குரோம்வெல்லின் காலத்திய வரலாற்றை நான் இன்னும் ஆழ்ந்து ஆராய வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இது மட்டும் நிச்சயம்: அயர்லாந்தில் இராணுவ ஆட்சியின் அவசியமும், ஒரு புதிய உயர் குடிவரிசை உருவாக்கப்பட வேண்டிய அவசியமும் இல்லாதிருந்திருக்குமானால் காரியங்கள் இங்கிலாந்திலும் கூட வேறு திசையில் சென்றிருக்கும்.”

1869 ஆகஸ்ட் 18ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் இதனூடே பார்ப்போம்:

“போஸ்னனிலுள்ள போலிஷ் தொழிலாளர்கள் ஒரு வேலைநிறுத்தத்தைப் பெர்லினிலுள்ள தமது சகத்தொழிலாளர் உதவியுடன் வெற்றிகரமான முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். ‘திருவாளர் மூலதனத்துக்கு’ எதிரான இப்போராட்டம்—வேலைநிறுத்தம் என்ற தாழ்ந்த வடிவிலுள்ள கூட—தேசிய இனத் தப்பெண்ணங்களை அகற்றுவதற்கு, பூர்ஷ்வா கனவான்களின் வாயிலிருந்து உதிரும் சமாதானப் பேருரைகளை விடவும் அதிக உருப்படியான வழியாகும்.”

ஐரிஷ் பிரச்சினை மீது அகிலத்தில் மார்க்ஸ் பின்பற்றி வந்த கொள்கையைப் பின்வருவனவற்றிலிருந்து காணலாம்:

ஐரிஷ் அரசியல் பொது மன்னிப்புக் குறித்து பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையின் கொள்கை நிலை பற்றி அகிலத்தின் கவுன்சிலில் தாம் ஒன்றே கால் மணி நேரம் பேசியதாயும், பின்வரும் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்ததாயும் 1869 நவம்பர் 18ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்சுக்கு எழுதினார்:⁵⁹

“சிறையிடப்பட்ட ஐரிஷ் தேசபக்தர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற ஐரிஷ் கோரிக்கைகளுக்குத் தாம் அளித்த பதிலில் திரு. கிளாட்ஸ்டன் ஐரிஷ் தேசிய இனத்தை வேண்டுமென்றே அவமதிக்கிறார் என்றும்;

“அரசியல் பொது மன்னிப்புக்கு அவர் திணித்துள்ள தான நிபந்தனைகள் மோசமான அரசாங்கத்தின் கொடுமைக்கு இலக்கானோர்களையும் அவர்கள் சார்ந்து நிற்கும் மக்களையும் சம அளவில் இழிவுபடுத்துவன என்றும்;

“அமெரிக்க அடிமையுடைமையாளர்களின் கலகத்தைத் தனது பொறுப்பான பதவியையும் சமாளித்துப் பகிரங்கமாகவும் உற்சாகமாகவும் வாழ்த்தி வரவேற்றுவிட்டு, எதிர்ப்பின்றிக் கீழ்ப்படியும் போதனையை ஐரிஷ் மக்களுக்கு உபதேசிக்க அவர் இப்போது முன்வருகிறார் என்றும்;

“எந்தப் ‘படையெடுத்துப் பிடிக்கும் கொள்கையைக்’ காரசாரமாகக் கண்டனம் செய்து தமது டோரிப் போட்டியாளர்களைப் பதவியிலிருந்து திரு. கிளாட்ஸ்டன் விரட்டினாரோ அதே கொள்கையின் மெய்யான அப்பட்டமான கொழுந்தே ஐரிஷ் அரசியல் பொது மன்னிப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான அவரது முழு நடவடிக்கையும் என்றும்;

“ஐரிஷ் மக்கள் தமது அரசியல் பொது மன்னிப்புக்கான இயக்கத்தை உணர்ச்சியுடன், உறுதியுடன், உயர் உள்வலியுடன் நடத்தி வருவது குறித்து சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் கவுன்சில் தனது பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கிறது என்றும்;

“இத்தீர்மானம் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் எல்லாக் கிளைகளுக்கும் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் அச்சங்கத்தோடு தொடர்புடைய எல்லாத் தொழிலாளர் அமைப்புகளுக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.”

அகிலத்தின் கவுன்சிலில் தாம் படிக்கவிருக்கும் ஐரிஷ் பிரச்சினை பற்றிய ஆய்வுரை பின்வருமாறு செப்பம் செய்யப்பட்டிருக்கும் என்று 1869 டிசம்பர் 10ல் மார்க்ஸ் எழுதினார்:

“... ‘அயர்லாந்துக்கு நீதிவழங்குதல்’ பற்றிய ‘சர்வதேசிய’ மற்றும் ‘மனிதாபிமான’ சொற்றொடர்கள் முற்றும் வேறாக ஒரு புறமிருக்க—அகிலத்தின் கவுன்சிலில் இது நடப்புண்மையாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது — அயர்லாந்துடனான தனது இன்றையத் தொடர்புகளை அகற்றிவிடுவது தான் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நேரடியான

முற்ற முழுமையான நலனுக்கு உகந்தது. இது எனது ஆக முழுமையான, உறுதியான நம்பிக்கை. இதற்கான காரணங்கள் சிலவற்றை நான் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கே கூடச் சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் கிளர்ச்சி மூலம் ஐரிஷ் ஆட்சியை வீழ்த்தி விடலாம் என்று நீண்ட காலமாக நான் நம்பி வந்தேன். இந்தக் கருத்தை நான் எப்போதும் நியூயார்க் டிரிப்யூனில்” (மார்க்ஸ் நீண்ட காலமாக எழுதி வந்த அமெரிக்கப் பத்திரிகை) “வெளியிட்டு வந்தேன். இதற்கு நேர் எதிரான கருத்தே சரியானது என்று ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி எனக்கு மெய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ளது. அயர்லாந்தை விட்டொழிக்கும் வரை ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் வர்க்கம் எதையும் சாதிக்க முடியாது... இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலேயப் பிற்போக்குத் தனத்துக்கு வேராக இருப்பது அயர்லாந்தை அடிமைப்படுத்தியதுதான்” (அழுத்தம் மார்க்சினுடையது).

ஐரிஷ் பிரச்சினை மீதான மார்க்சின் கொள்கை இப்போது நமது வாசகர்களுக்கு முற்றிலும் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கும்.

“கற்பனைவாதி” மார்க்ஸ், அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகும் கூட இன்னும் சாதனையாகியிராத அயர்லாந்தின் பிரிவினையினை ஆதரிக்கும்ளவுக்குக் “காரியவாதமற்ற வராக” இருந்தார்.

மார்க்சின் இக்கொள்கைக்குக் காரணமாக இருந்தது எது? அது தவறானதாக இருந்ததா?

அயர்லாந்து ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் தேசிய இயக்கத்தால் விடுதலை பெறாது, மாறாக, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தின் மூலம் விடுதலை அடையும் என்று முதலில் மார்க்ஸ் கருதினார். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் வெற்றி மட்டுமே எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பரிபூர்ண விடுதலையைக் கொண்டுவர முடியும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்த காரணத்தால் தேசிய இன இயக்கங்கள் நிரந்தரமானவை என்று அவர் கருதவில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்க விமோசன இயக்கங்களுக்கும் இடையிலான சாத்தியமான

உறவுகள் அனைத்தையும் முன் கூட்டியே மதிப்பிட முடியாது (இப்பிரச்சினைதான் இன்று ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையை இத்துணை கடினமாக்குகிறது).

ஆயினும், ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கம் ஓரளவுக்கு நீண்ட காலம் மிதவாதிகளின் செல்வாக்கின் கீழ் இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது; அது மிதவாதிகளுக்கு ஒரு துணை உறுப்பாகியது, மிதவாதத் தொழிலாளர் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டதன் மூலம் தலைமையற்ற நிலையில் இருந்தது. அயர்லாந்தில் பூர்ஷ்வா விடுதலை இயக்கம் வலுவடைந்து புரட்சிகரமான வடிவங்களை மேற்கொண்டது. மார்க்ஸ் தமது கருத்தை மறு பரிசீலனை செய்து பிழைத்திருத்தம் செய்தார். “இன்னொரு தேசிய இனத்தை அடிமைப்படுத்துவது என்பது ஒரு தேசிய இனத்துக்கு எத்துணை துர்ப்பாக்கியம்.” அயர்லாந்து ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுபடும் வரையில் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கம் விடுதலையடைய முடியாது. அயர்லாந்தை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பது மூலம் இங்கிலாந்தில் பிற்போக்கு வலுப்பெற்று ஊட்டம் பெற்று விட்டது (பல தேசிய இனங்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பது மூலம் ருஷ்யாவில் பிற்போக்கு ஊட்டம் பெற்றிருப்பது போல!).

“ஐரிஷ் தேசிய இனத்துக்கு”, “ஐரிஷ் மக்களுக்கு” அனுதாபம் காட்டும் ஒரு தீர்மானத்தை அகிலத்தில் பிரேரணை செய்தது மூலம் (வர்க்கப் போராட்டத்தை மறந்து விட்ட தற்காகத் திறமைசாலி ல. விளா. பாவம் மார்க்சைக் கண்டித்திருப்பார்!) மார்க்ஸ் இங்கிலாந்திடமிருந்து அயர்லாந்து பிரிவினை ஆதரித்து “பிரிவினைக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டாட்சி வரலாம் என்றாலும்” வாதிட்டார்.

மார்க்சின் இம் முடிவுக்கான தத்துவார்த்த ஆதாரங்கள் யாவை? இங்கிலாந்தில் நீண்ட காலம் முன்பே பூர்ஷ்வா புரட்சி முடிந்து விட்டது. அயர்லாந்தில் அது இன்னும் முடியவில்லை; அரை நூற்றாண்டு கடந்த பிறகு, ஆங்கில மிதவாதிகளின் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் இப்போதுதான் முடிந்திருக்கிறது. மார்க்ஸ் முதலில் எதிர்பார்த்தது போன்று இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவம் வீழ்த்தப்பட்டிருக்குமானால், அயர்லாந்தில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக, பொதுப் படையான

தேசிய இன இயக்கத்துக்கு இடமே இருந்திருக்காது. ஆனால் அது தோன்றிவிட்டது என்ற காரணத்தால் அதை ஆதரிக்கும்படியும், அதற்கு ஒரு புரட்சிகரத் தூண்டுதலைத் தரும்படியும் தமது சொந்த விடுதலையின் நலன்களுக்காக அதை விடாது முடித்துவைக்கவும் செயல்படுமாறு மார்க்ஸ் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஆலோசனை கூறினார்.

1860ஆம் ஆண்டுகளில் அயர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையிலான பொருளாதார உறவுகள், போலந்து, உக்ரேனியா போன்றவற்றுடன் ருஷ்யா கொண்டுள்ள உறவுகளைக் காட்டிலும் நிச்சயமாக மேலும் நெருக்கமானவையாக இருந்தன. அயர்லாந்து பிரிவுதன் “செயல் பூர்வ மின்மையும்” “நடைமுறை சாத்தியமின்மையும்” (பூகோள நிலைமைகளாலும் இங்கிலாந்தின் அளப்பரிய காலனி அதிகாரத்தினாலும் ஏற்பட்டதாயினும் சரி) முற்றும் தெளிவாகக் காணப்பட்டன. கோட்பாடு பூர்வமாக கூட்டாட்சி அமைப்பு முறைக்கு மார்க்ஸ் எதிரியாகவே இருந்தார். இருப்பினும் இந்த இடத்தில் கூட்டாட்சி சாத்தியம் என்பதையும் ஒப்புக் கொண்டார்.* அயர்லாந்தின் மக்கள்

* இதற்கிடையில், சமூக-ஜனநாயக நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் “சுயநிர்ணய” உரிமை என்பதன் பொருள் கூட்டாட்சியும் அல்ல, தன்னாட்சியும் அல்ல (சூக்குமமாகப் பேசும் போதில் இவை இரண்டும் “சுயநிர்ணயம்” என்பதனுள் வருமாயினும்) என்றிருப்பதேன் என்பதைக் காண்பது கடினமல்ல. கூட்டாட்சி உரிமையில் அர்த்தமே இல்லை, ஏனெனில் கூட்டாட்சி என்பது இரு தரப்பு ஒப்பந்தத்தைக் குறிக்கிறது. பொதுவாகக் கூட்டாட்சி முறையை ஆதரிப்பதை மார்க்சியவாதிகள் தமது வேலைத்திட்டத்தில் சேர்க்க முடியாது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தன்னாட்சியைப் பொருத்த வரை மார்க்சியவாதிகள் தன்னாட்சிக்கான “உரிமையை” அல்ல, மாறாக, தன்னாட்சி தன்னையே தாங்கி ஆதரிக்கிறார்கள். கலப்பான தேசிய இன இயைபினையுடைய, மிகப் பல வகையான பூகோள மற்றும் இதர நிலைமைகளைக் கொண்டதான ஒரு ஜனநாயக அரசின் பொதுவான, சர்வப்பொது கோட்பாடு என்ற முறையில் தன்னாட்சியை ஆதரிக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, “தன்னாட்சிக்கான தேசிய இனங்களின் உரிமையை” ஏற்பது என்பது “கூட்டாட்சிக்கான தேசிய இனங்களின் உரிமையை” ஏற்பது போலவே அபத்தமானது.

திரளிளரால் நடத்தப்படும் ஓர் இயக்கத்தின் மூலம், இங்கிலாந்தின் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஆதரவுடன் சீர்திருத்தப் பாதையில் இல்லாமல் புரட்சிகரமான வழியில் அயர்லாந்தின் விடுதலையைப் பெற முடியுமானால் மட்டுமே இதை ஒப்புக்கொண்டார். இந்த வரலாற்றுப் பிரச்சினைக்கு இத்தகைய தீர்வு காண்பதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு மிகவும் சிறந்தது, துரிதமான சமூக முன்னேற்றத்துக்கு உகந்ததாயிருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

காரியங்கள் வேறுவிதமாக நிகழ்ந்து விட்டன. ஐரிஷ் மக்கள், ஆங்கிலேயப் பாட்டாளி வர்க்கம் இரு சாரர்களுமே பலவீனமானவர்கள் என்பது தெரிந்தது. இப்பொழுதுதான் ஆங்கிலேய மிதவாதிகளுக்கும் ஐரிஷ் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான படுகேடான பேரங்கள் மூலம், நிலச் சீர்திருத்தம் வாயிலாக (நஷ்ட ஈட்டுடன்) மற்றும் தன்னாட்சி (இன்னும் ஏற்படவில்லை) மூலம் ஐரிஷ் பிரச்சினை அல்ஸ்டரின்⁶⁰ உதாரணம் எத்துணை இடர்ப்பாட்டுடன் என்பதைக் காட்டும்) தீர்க்கப்பட்டு வருகிறது. நல்லது, அப்புறம் என்ன? மார்க்சம் எங்கெல்சும் “கற்பனைவாதிகள்” என்று இதிலிருந்து தெரிகிறதா? அவர்கள் “நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாத” தேசிய இனக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தார்கள் அல்லது அவர்கள் ஐரிஷ் குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளின் செல்வாக்குக்கு இலக்கானார்கள் (“ஃபெனியன்” இயக்கத்தின் குட்டி பூர்ஷ்வா தன்மை பற்றி எவ்விதச் சந்தேகமும் இல்லை) இத்தியாதி என்று ஆகிறதா?

இல்லை. ஐரிஷ் பிரச்சினையிலும் கூட மார்க்சம் எங்கெல்சும் தொடர்ச்சிகரமான பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கையையே கடைப்பிடித்தனர். அக்கொள்கை மக்கள் திரளை ஜனநாயகம், சோஷலிசம் என்ற உணர்வில் மெய்யாகவே பயிற்றுவித்தது. அத்தகைய கொள்கை இருந்திருந்தால், இங்கிலாந்திலும் அயர்லாந்திலும் தேவையான சீர்திருத்தங்கள் புகுத்தப்படுவதில் ஏற்பட்ட அரை நூற்றாண்டுக் கால நாமதத்தைத் தவிர்த்திருக்க முடியும், பிற்போக்காளர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக இச்சீர்திருத்தங்கள் மிதவாதிகளால் உருக்குலைக்கப்படுவதைத் தடுத்திருக்க முடியும்.

ஐரிஷ் பிரச்சினையில் மார்க்சம் எங்கெல்கம் பின்பற்றிய கொள்கை, தேசிய இன இயக்கங்கள் பால் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய உறவு நிலைக்கு ஓர் அற்புதமான உதாரணம். இந்த உதாரணம் அதன் அளப்பரிய நடைமுறை முக்கியத்துவம் எதையும் இன்றும் இழந்து விடவில்லை. ஒரு தேசிய இனத்தின் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் முதலாளி வர்க்கத்தாரின் வன்முறைகள் மற்றும் தனியுரிமைகள் காரணமாக நிறுவப்பெற்ற தான எல்லைகளை மாற்றும் கருத்து “கற்பனையானது” என்று எல்லா நாடுகளையும் நிறங்களையும் மொழிகளையும் சார்ந்த அற்பவாதிகள் முத்திரை குத்த விரைவதன் “இழிவான அவசரத்தை” எதிர்த்த ஓர் எச்சரிக்கையாகவும் இது விளங்குகிறது.

ஐரிஷ் மற்றும் ஆங்கிலேயப் பாட்டாளிகள் மார்க்சின் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ளாமலிருந்தால், அயர்லாந்து பிரிந்து போக வேண்டும் என்பதைத் தமது கோஷமாகக் கொள்ளாமல் இருந்தால், அது படுமோசமான சந்தர்ப்பவாதமாக இருந்திருக்கும், ஜனநாயகவாதிகள், சோஷலிஸ்டுகள் என்ற முறையில் தமது கடமைகளைப் புறக்கணித்ததாக இருந்திருக்கும், ஆங்கிலேய பிற்போக்காளர்கள் மற்றும் முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கும் விட்டுக் கொடுத்ததாக இருந்திருக்கும்.

9. 1903ஆம் ஆண்டு வேலைத்திட்டமும் அதன் கலைப்பாளர்களும்

ருஷ்யாவிலுள்ள மார்க்சியவாதிகளின் வேலைத்திட்டத்தை அங்கீகரித்த 1903ஆம் ஆண்டுக் காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகள் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாகிவிட்டது. எனவே இன்றைய தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் மிக பெரும்பாலான ஊழியர்களுக்கு அதன் தனித்தனி அம்சங்களின் அடியாதாரமாக இருக்கும் செயல் நோக்கம் பற்றி எதுவும் தெரியாது (இது சம்பந்தமான பத்திரங்களில் பலவற்றுக்குச் சட்டத்தின் வரப்பிரசாதம் கிட்டாததால்

இவற்றை அறிந்துகொள்வது மேலும் சிரமமாகிறது...)). எனவே விவாதத்தில் உள்ள பிரச்சினை மீது 1903ஆம் ஆண்டுக் காங்கிரசில் நடந்த சர்ச்சையை ஆய்வு செய்வது அவசியமாகிறது.

“தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” சம்பந்தமான ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயக வெளியீடுகள் எவ்வளவுதான் சொற்பமானதாக இருந்த போதிலும், இந்த உரிமை எப்போதுமே பிரிந்து போகும் உரிமை என்னும் பொருள் கொண்டதாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அவை தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. இதை நாம் முதன்முதலாகக் கூறிவிடுவோம். திருவாளர்கள் செம்கோவ்ஸ்கிகள், லீப்மன்சன் மற்றும் யுர்க்கேவிச்சுகள் இதைச் சந்தேகித்து 9ஆவது பிரிவு “தெளிவின்றி” இருக்கிறது என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் செய்யக் காரணம் அவர்களது அசல் அறியாமையும் கவனமின்மையுமே. 1902ஆம் ஆண்டிலேயே பிளெஹானவ்* நகல் வேலைத்திட்டத்தில் “சுயநிர்ணய உரிமையைத்” தாங்கி ஆதரித்து ஸர்யாவில், இந்தக் கோரிக்கை பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கண்டிப்பானதாக இல்லாவிடினும் “சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கண்டிப்பானதாகும்” என்று எழுதினார். “மகா ருஷ்ய தேசிய இனத்தைச் சார்ந்த நமது சகநாட்டவர்களின் தேசிய இனத் தப்பெண்ணங்களைப் புண்படுத்தி விடுவோமோ என்ற அச்சத்தினால் இந்த உரிமையை நாம் மறந்து விடுவோமானால் அல்லது முன்வைப்பதற்குத் தயங்குவோமானால்... ‘உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!’ என்ற முழக்கம்... நமது வாயிலிருந்து எழும் வெட்கக்கேடான பொய்யுரையாகவே இருக்கும்” என்று பிளெஹானவ் எழுதினார்.⁶¹

எடுத்துப் பரிசீலித்து வரும் விஷயத்துக்குச் சாதகமான

* 1916ல் லெனின் இந்த வாசகத்திற்குப் பின்வரும் குறிப்பைத் தந்தார்: “1903ல் பிளெஹானவ் சந்தர்ப்பவாதத்தின் முக்கிய எதிராளிகளில் ஒருவராக இருந்தார்; சந்தர்ப்பவாதம், அதன் பின்விளைவான தேசியவெறிநோக்கிய அவப்புக்மான திருப்பத்திலிருந்து வெகுதொலைவில் இருந்தார் என்பதை வாசகர் மறக்கக் கூடாது.”

அடிப்படை வாதத்தின் மிகவும் பொருத்தமான வர்ணனை இது. இது மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பதன் காரணமாக நமது செயல்திட்டத்தின் “எதையும் நம்பாத” விமர்சகர்கள் இதைப் பயந்து தட்டிக் கழிக்கிறார்கள் என்றால் அதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்த அம்சத்தைக் கைவிடுவது, அது எந்த உள்நோக்கத்தின் பேரிலாயினும் சரி, உள்ளபடியே மகாருஷ்ய தேசியவாதத்திற்கு வழங்கும் ஒரு “வெட்கக் கேடான” சலுகையேயாகும். இது எல்லா தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் பற்றிய பிரச்சினையாக இருக்கும் போது மகாருஷ்ய தேசியவாதம் பற்றி ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? காரணம் இது மகாருஷ்யர்களிடம் இருந்து பிரிவதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. பாட்டாளிகளின் ஒற்றுமையின் நலன்களும் அவர்களது வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் நலன்களும் தேசிய இனங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று கோருகின்றன. இதைத்தான் மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட சொற்களில் பிளெஹானவ் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒப்புக்கொண்டார். நமது சந்தர்ப்பவாதிகள் இதை எண்ணிப் பார்த்திருப்பார்களானால் ஒருவேளை சுயநிர்ணயம் குறித்து இவ்வளவு முட்டாள்கதைகள் பேசியிருக்க மாட்டார்கள்.

பிளெஹானவ் ஆதரித்து முன்வைத்த நகல் வேலைத்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்ட 1903ம் ஆண்டுக் காங்கிரசில் பிரதானப் பணி வேலைத்திட்டக் கமிஷனால் செய்யப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக அதன் நடவடிக்கைகள் பற்றிய நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகள் காப்பாக வைக்கப்படவில்லை. வைக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த அம்சம் பற்றிக் குறிப்பாயும் முக்கியமான தகவல்கள் கிடைத்திருக்கும். ஏனெனில் கமிஷனில் மட்டுமே போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பிரதிநிதிகளான வர்ஷாவ்ஸ்கியும் கனேத்ஸ்கியும் தமது கருத்துக்களைத் தாங்கி ஆதரிக்க முயன்றார்கள், “சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகாரத்தை” ஆட்சேபிக்கவும் முயன்றார்கள். அவர்களது வாதங்களை (வர்ஷாவ்ஸ்கியின் உரையிலும் அவரும் கனேத்ஸ்கியும் விடுத்த அறிக்கையிலும் முன்வைக்கப்பட்டவை, காங்கிரஸ் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகள், பக்கங்கள் 134—136, 388—390) நாம் ஏற்கெனவே ஆய்வு செய்து

விட்ட ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தனது போலிஷ் கட்டுரையில் முன்னிறுத்தும் வாதங்களுடன் ஒப்பிடும் எந்த வாசகரும் அவை முற்றொருமையாக இருப்பதைக் காண்பார்.

இரண்டாவது காங்கிரசின் வேலைத்திட்டக் கமிஷனில்—இங்குதான் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளை எதிர்த்து வேறு எவரையும் விட அதிகமாக பிளெஹானவ் பேசினார்—இந்த வாதங்கள் எவ்வாறு பாவிக்கப்பட்டன? அவை இரக்கமின்றி எள்ளிநகையாடப்பட்டன! தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படுவதை அவர்கள் நிராகரிக்க வேண்டும் என்று ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளிடம் கோருவது எவ்வளவு அபத்தமானது என்பது, போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் காங்கிரசின் விரிவாக்கப்பட்ட கூட்டத்தில் தமது வாதங்களை மீண்டும் திருப்பிக் கூறக் கூடத் துணியவில்லை!! என்னும் அளவுக்கு அப்பட்டமாயும் தெளிவாயும் புலப்படுத்தப்பட்டு விட்டது! மகாருஷ்ய, யூத, ஜார்ஜிய, அர்மீனிய மார்க்சியவாதிகளின் மேலுயர் அவையில் தங்கள் வாதத்துக்கு இடமில்லை என்பதை மெய்யாகவே உணர்ந்து தான் அவர்கள் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

தனது சொந்த வேலைத்திட்டத்தில் தீவிரமான அக்கறை கொண்டுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சி மிகப் பெரும் முக்கியத்துவம் உடையது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. காங்கிரசின் வேலைத்திட்டக் கமிஷனில் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளின் வாதங்கள் முற்றாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டதும், காங்கிரசின் விரிவுபடுத்தப்பட்ட கூட்டத்தில் தமது கருத்துக்களைத் தாங்கி ஆதரிக்கும் முயற்சியைக் கூடப் போலிஷ் மார்க்சியவாதி கள்கைவிட்டு விட்டார்கள் என்பதும் குறித்த மெய்விவரம் மிகவும் முக்கியமானது. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் 1908ல் எழுதிய தம் கட்டுரையில் இதைப் பற்றித் “தன்னடக்கமாக” மெளனம் சாதித்ததில் வியப்பில்லை—அக்காங்கிரசைப் பற்றி நினைவு கூர்வதே அவருக்கு வருத்தமானதாக இருக்கிறது போலும்! 1903ல் அனைத்து போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளின் சார்பில் வர்ஷாவ்ஸ்கியும் கனேத்ஸ்கியும் வேலைத்திட்டத்தின் 9ஆவது பிரிவைத் “திருத்துவதற்கு” கொண்டுவந்த கேலிக் கூத்தான, மடத்தனமான பிரேரணையைப் பற்றியும்

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை—இப்பிரேரணையை ரோஸாலுக்ஸம்பர்க்கோ அல்லது இதர போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளோ மீண்டும் எடுத்துரைக்கத் துணியவில்லை (என்றும் துணிய மாட்டார்கள்).

ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் 1903ல் ஏற்பட்ட தமது தோல்வியை மறைத்து இந்த மெய்விவரங்கள் பற்றி மெளனம் சாதித்தாலும் கூட, தங்களது கட்சியின் வரலாற்றில் அக்கறை கொண்டவர்கள் அவைகளைப் பற்றி உறுதியாக அறிந்து அவற்றின் உட்பொருள் குறித்துச் சிந்திப்பதைத் தமது கடமையாகக் கொள்வார்கள்.

1903ஆம் ஆண்டுக் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறும் போது ரோஸாலுக்ஸம்பர்க்கின் நண்பர்கள் பின்வரும் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்கள்:

“...நகல் வேலைத்திட்டத்தின் 7வது பிரிவின் (இப்போது 9வது பிரிவு) வாசகம் பின்வருமாறு இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் பிரேரேபிக்கிறோம்: §7. அரசில் இணைக்கப்பட்டுள்ள எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் கலாசார வளர்ச்சிக்கான முழுச் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்யும் நிறுவனங்கள்” (நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகள், பக்கம் 390).

இவ்வாறாக, அந்த சமயத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை மீது மிகவும் தெளிவற்ற கருத்துக்களை போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் முன்வைத்தார்கள்; எனவே சுயநிர்ணயத்திற்குப் பதிலாக நடைமுறையில் அவர்கள் இகழார்ந்த “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியையே” வேறொரு பெயரில் பிரேரேபித்தார்கள்!

இது கிட்டத்தட்ட நம்ப முடியாதது போலத் தொனிக்கிறது, ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இது உண்மை. காங்கிரசிலேயே ஐந்து வாக்குகளைக் கொண்ட ஐந்து புந்துக் காரர்களும் ஆறு வாக்குகளைக் கொண்ட மூன்று காக்கேஷியர்களும் கலந்து கொண்ட போதிலும், கொஸ்திரோவின் ஆலோசக வாக்குரிமையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டால், சுயநிர்ணய உரிமை குறித்த பிரிவு நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவாக ஒரு வாக்குக்கூட அளிக்கப்படவில்லை. இந்தப் பிரிவுடன் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியைச்” சேர்க்கும் பிரேரணைக்கு மூன்று வாக்கு

கள் கிடைத்தன (“தேசிய இனங்களுக்குக் கலாசார வளர்ச்சியில் முழுச் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்யும் நிறுவனங்களை அமைத்தல்” என்ற கோல்ட்பிளாட்டின் வரையறுப்புக்கு ஆதரவாக), லீபெரின் வரையறுப்புக்கு (“தமது கலாசார வளர்ச்சியில் தேசிய இனங்களுக்குச் சுதந்திர உரிமை”) நான்கு வாக்குகள் கிடைத்தன.

இப்போது ஒரு ரஷ்ய மிதவாதக் கட்சி (அரசியல் சட்ட ஐனநாயகக் கட்சி) அரங்கில் பிரவேசித்து விட்டது. அதன் வேலைத்திட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயத்திற்கு மாற்றீடாக “கலாசார சுயநிர்ணயம்” வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். எனவே, ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் போலிஷ் நண்பர்கள் போ. சோ. கட்சியின் தேசியவாதத்தை வெற்றிகரமாக “எதிர்த்துப் போராடி”, மார்க்சிய வேலைத்திட்டத்துக்கு மாற்றாக ஒரு மிதவாத வேலைத்திட்டத்தைப் பிரேரேபித்தனர்! அதே மூச்சில் நமது வேலைத்திட்டம் சந்தர்ப்பவாதத் தன்மையானது என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். இரண்டாம் காங்கிரசின் வேலைத்திட்டக் கமிஷன் இந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கேட்டுக் கொட்டிச் சிரித்தது என்றால் அதில் வியப்பென்ன!

இரண்டாவது காங்கிரசுக்கு வந்திருந்த பிரதிநிதிகள்— அவர்களில் “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை” எதிர்த்தவர்கள் ஒருவர் கூட இல்லை என்பதை நாம் ஏற்கெனவே கண்டோம்—“சுயநிர்ணயம்” என்பதை எவ்வாறு புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்?

நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகள் தரும் பின்வரும் மூன்று பகுதிகள் இதற்கான விடையினைத் தருகின்றன:

“ ‘சுயநிர்ணயம்’ என்ற சொல்லுக்கு மிகவும் விரிவான விளக்கம் தரப்படக் கூடாது; ஒரு தேசிய இனம் தன்னை ஒரு தனி அரசியல் அமைப்பாக நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கான உரிமை என்பது மட்டுமே இதன் பொருளாகும், பிராந்திய சுயாட்சி என்பதல்ல என்று மார்த்தீனவ் கருதுகிறார்” (பக்கம் 171). மார்த்தீனவ் வேலைத்திட்டக் கமிஷனின் உறுப்பினராக இருந்தார். இக்கமிஷனில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் நண்பர்களது வாதங்கள் மறுக்கப்பட்டன, கேலி செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது மார்த்தீனவ் தமது கருத்துக்களில்

ஒரு “பொருளாதாரவாதியாக” இருந்தார், இஸ்க்ராவின் கடுமையான எதிராளியாக இருந்தார். அவர் வேலைத் திட்டக் கமிஷனின் பெரும்பான்மையினர் ஆதரிக்காத ஒரு கருத்தை வெளியிட்டிருப்பாரானால் அவரது கூற்று நிச்சயம் மறுக்கப்பட்டிருக்கும்.

கமிஷன் தனது வேலையை முடித்த பிறகு, வேலைத் திட்டத்தின் 8வது (தற்போதைய 9வது) பிரிவைக் காங்கிரஸ் விவாதித்த போது, புந்துக்காரர் கோல்ட்பிளாட் முதலில் பேசினார். அவர் சொன்னார்:

“ ‘சுயநிர்ணய உரிமைக்கு’ ஆட்சேபங்கள் எதுவும் எழுப்ப முடியாது. ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் போது அதை எதிர்க்கக் கூடாது. பிளெஹானவ் கூறியபடி, போலந்து ருஷ்யாவுடன் சட்டபூர்வமான மணம் மேற்கொள்ள மறுத்தால் நாம் அதில் போய்க் குறுக்கிடக் கூடாது. இந்த எல்லைகளுக்குள் நான் இந்தக் கருத்தை ஒப்புக் கொள்கிறேன்” (பக்கங்கள் 175—176).

விரிவுபடுத்தப்பட்ட காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் இந்த விஷயத்தின் மீது பிளெஹானவ் பேசவேயில்லை. வேலைத் திட்டக் கமிஷனில் பிளெஹானவ் என்ன கூறினார் என்பதைத்தான் கோல்ட்பிளாட் சுட்டியிருந்தார். அங்கு “சுயநிர்ணய உரிமை” என்பது பிரிந்து போகும் உரிமை என்று பொருள்படும் வகையில் விரிவான மற்றும் எளிதான முறையில் விளக்கப்பட்டது. கோல்ட்பிளாட்டுக்குப் பின்னால் பேசிய லீபெர் கூறியதாவது:

“ஏதாவது ஒரு தேசிய இனம் ருஷ்யாவின் எல்லைகளுக்குள் அது வாழ முடியாது என்று கண்டால் அதன் போக்கில் கட்சி எவ்விதத் தடைகளையும் போடாது என்பது தெளிவு” (பக்கம் 176).

வேலைத்திட்டத்தை அங்கீகரித்த கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரசில் சுயநிர்ணயம் என்றால் பிரிந்து போகும் உரிமை என்று “மட்டுமே” பொருள் உள்ளதாக ஒருமுகமாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது என்பதை வாசகர் காணலாம். அந்த சமயத்தில் புந்துக்காரர்களும் கூட இந்த உண்மையைக் கிரகித்துக் கொண்டார்கள். தொடர்ச்சியான எதிர்ப்புரட்சி மற்றும் எல்லா வகையான “கடமை மீறல்

களும்'' நிலவும் நமது வருந்தத் தக்கதான காலங்களில் தான் தமது அறியாமையில் துணிவுள்ள நபர்கள் வேலைத் திட்டம் "தெளிவில்லாதது" என்று சாற்றுவதை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் "சமூக-ஜனநாயகவாதிகளாவதற்கு ஆர்வம் தெரிவிக்கும்" இந்த இரங்கத்தக்க நபர்களுக்கு நேரத்தை ஒதுக்குவதற்கு முன்பாக வேலைத்திட்டம் குறித்த போலந்துக்காரர்களின் தோரணையைச் சொல்லி முடித்து விடுவோம்.

ஒற்றுமை அவசியம், உடனடியாக அவசியம் என்று சாற்றி அவர்கள் இரண்டாவது காங்கிரசுக்கு (1903) வந்தார்கள். ஆனால் வேலைத்திட்டக் கமிஷனில் கிட்டிய "தோல்விகளுக்குப்" பிறகு காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினார்கள். அவர்களது இறுதியான முடிவு ஓர் எழுத்து மூலமான அறிக்கையாகும். அது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடுகளில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாக கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை மாற்றாக வைக்கும் மேற்கூறப்பட்ட யோசனை அவ்வறிக்கையில் அடங்கியிருந்தது.

1906ல் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் கட்சியில் சேர்ந்தார்கள். கட்சியில் சேர்ந்த போதோ அல்லது அதற்குப் பிறகோ (1907ஆம் ஆண்டுக் காங்கிரசிலும் சரி, 1907ஆம் மற்றும் 1908ஆம் ஆண்டு மாநாடுகளிலும் சரி, 1910ஆம் ஆண்டுப் பிளீனம் கூட்டத்திலும் சரி) ருஷ்ய வேலைத்திட்டத்தின் 9வது பிரிவைத் திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு பிரேரணையைக் கூட முன்வைக்கவில்லை!!

இது உண்மையான விவரம்.

வெற்றுச் சொற்களும் உறுதிமொழிகளும் எல்லாம் இருந்த போதிலும் இந்த மெய்விவரம் ஒரு விஷயத்தைத் திட்டவட்டமாக நிரூபிக்கிறது. இரண்டாவது காங்கிரசின் வேலைத்திட்டக் கமிஷனில் நடைபெற்ற விவாதத்தாலும், அந்தக் காங்கிரசின் முடிவு மூலமும் இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டு விட்டது என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் நண்பர்கள் கருதினார்கள் என்பதும், அவர்கள் தமது தவறை மறைமுகமாக ஒத்துக் கொண்டு 1903ல் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறிய பின் 1906ல் கட்சியில் சேர்ந்தது மூலம் அதைத்

திருத்திக் கொண்டார்கள்; கட்சி அமைப்புகள் வழியாக 9வது பிரிவைத் திருத்த வேண்டும் என்ற பிரச்சினையை எழுப்ப ஒரு முயற்சியும் கூடச் செய்யவில்லை என்பதும் திட்டவட்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கட்டுரை அவரது கையெழுத்துடன் 1908ல் வெளிவந்தது. வேலைத்திட்டத்தை விமர்சனம் செய்வதற்கான கட்சிப் பிரசாரகர்களின் உரிமையை மறுக்க எவருக்கும் தோன்றவில்லை—ஆனால் இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்ட பின்னர் 9வது பிரிவைத் திருத்த வேண்டுமென்ற பிரச்சினையை போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளின் அதிகார பூர்வமான அமைப்பு ஒன்று கூட எழுப்பவில்லை.

எனவே போர்பா⁶² ஆசிரியர்களின் சார்பில் அந்தப் பத்திரிகையின் 2வது இதழில் (மார்ச் 1914) திரோத்ஸ்கி பின்வருமாறு எழுதினார், அதன் மூலம் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் சில பாராட்டாளர்களுக்கு மாபெரும் தீங்கு விளைத்தார்:

“...‘தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை’ என்பதில் அரசியல் உள்ளடக்கம் அறவே கிடையாது என்றும், எனவே அது வேலைத்திட்டத்தில் இருந்து அகற்றப்பட வேண்டும் எனவும் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் கருதுகிறார்கள்” (பக்கம் 25).

உதவவரும் திரோத்ஸ்கி ஓர் எதிராளியை விட அதிக ஆபத்தானவர்! ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் ஒவ்வொரு கட்டுரையையும் ஆதரிப்பவர்கள் என்பதாக “போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளைப்” பொதுவாக வகைப்படுத்த திரோத்ஸ்கிக்கு “தனிப்பட்ட உரையாடல்கள்” (அதாவது திரோத்ஸ்கி எப்போதும் நம்பிப் பிழைப்பு நடத்தும் வெறும் வம்புப் பேச்சு) தவிர வேறு சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. “போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளை” கௌரவமும் மனச்சாட்சியும் அற்றவர்களாகவும் தமது சொந்த நம்பிக்கைகளையும் தமது கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தையும் கூட மதிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களாகவும் திரோத்ஸ்கி சித்திரித்துக் காட்டினார். எவ்வளவு உபகாரம் செய்கிறார் திரோத்ஸ்கி!

சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சினையின் பேரில் 1903ல் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் இரண்டாவது காங்கிரசில்

இருந்து வெளி நடப்புச் செய்த பொழுது, அவர்கள் இந்த உரிமை உள்ளடக்கமற்றதாக இருப்பதாயும் வேலைத் திட்டத்திலிருந்து அகற்றத் தக்கது எனவும் கருதினார்கள் என்று அந்த சமயத்தில் திரோத்ஸ்கி கூறியிருக்கலாம்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு இத்திட்டத்தைக் கொண்டிருந்ததான கட்சியில் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் சேர்ந்தார்கள், அதைத் திருத்துவதற்காக எந்தவொரு தீர்மானத்தையும் கொண்டுவரவில்லை.*

தமது பத்திரிகையின் வாசகர்களிடம் திரோத்ஸ்கி இந்த மெய்விவரங்களைக் கூறாமல் மறைத்ததேன்? கலைப்பு வாதத்தை எதிர்க்கும் போலிஷ்காரர்களுக்கும் ருஷ்யர்களுக்கும் இடையே வேற்றுமைகளுக்குத் தூபமிடக் கற்பனை தீட்டவும், வேலைத்திட்டம் பற்றிய பிரச்சினையில் ருஷ்யத் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றவும் இது அவருக்கு உதவிகரமாக இருந்தது என்பது மட்டுமே இதற்குக் காரணம்.

மார்க்சியம் பற்றிய எந்த ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை மீதும் திரோத்ஸ்கி ஓர் உறுதியான கருத்தை இது காறும் ஒருபோதும் கொண்டிருந்ததில்லை. குறிப்பிட்ட கருத்து வேற்றுமையின் “விரிசல்களுக்குள் தந்திரமாகப் புகுந்து கொள்வார்”, ஒரு தரப்பைக் கைவிட்டு இன்னொரு தரப்பில் எப்போதும் சூழ்ச்சி செய்வார். தற்போது அவர் புந்துக் காரர்கள் மற்றும் கலைப்புவாதிகள் பக்கம் இருக்கிறார். இந்தக் கனவான்களோ கட்சி சம்பந்தப்பட்ட வரை எதையும் பிறழாது கடைப்பிடிப்பவர்கள் அல்ல.

புந்துக்காரர் லீப்மன் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

* 1913ல் நடைபெற்ற ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகளின் கோடை மாநாட்டில் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் ஆலோசக உரிமையுடன் மட்டுமே கலந்து கொண்டார்கள் எனவும், சுயநிர்ணய உரிமை (பிரிந்து போதல்) மீது தமது பொதுவான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துவிட்டு வாக்களிப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை எனவும் எமக்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் செய்தது போன்று நடக்கவும் இது காறும் போலவே போலந்தில் பிரிந்து போதலை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்யவும் முழு உரிமை உண்டு. ஆனால் திரோத்ஸ்கி கூறியது இதுவல்ல, ஏனெனில் “வேலைத்திட்டத்திலிருந்து” 9ம் பிரிவை “அகற்றுமாறு” போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் கோரவில்லை.

“பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தங்களது வேலைத்திட்டத்தில் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்துக்குமுள்ள ‘சுயநிர்ணய உரிமை’ பற்றிய அம்சத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது இந்தப் புதுப்பாணியிலான(!) சொல்லின் மெய்யான பொருள் என்ன? என்று ஒவ்வொருவரும்(!) தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டனர். இதற்கு விடை எதுவும் வரக்காணோம்(!). இந்தச் சொல் மூடுபனியால் போர்த்தப் பட்டு அப்படியே இருந்தது(!).. அந்த சமயத்தில் அம்மூடுபனியை அகற்றுவது கடினம் என்பது மெய்யே. இந்த அம்சத்தை திட்டவட்டமாக்குவதற்கான தருணம் இன்னும் வரவில்லை, எனவே அது தற்போதைக்கு மூடுபனியால் போர்த்தப்பட்டே (!) கிடக்கட்டும், அதனுள் என்ன உட்கருத்தை வைப்பது என்பதை நடைமுறை எடுத்துக் காட்டும் என்று சொல்லப்பட்டது” என்று இக்கனவான் எழுதுகிறார்.

கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தை இந்தக் “கந்தலாண்டி”⁶³ கிண்டல் செய்யும் விதம் நேர்த்தியாக இல்லையா?

அவர் அதை ஏன் கிண்டல் செய்கிறார்?

காரணம், அவர் அப்பட்டமான அறிவு சூனியம், அவர் எதையுமே கற்றதில்லை, கட்சி வரலாறு எதையும் படித்ததில்லை; கலைப்புவாதிகள் வட்டத்தில் கடைசியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார், அவ்வளவுதான். கட்சியைப் பற்றிய அறிவோ, அது எவற்றுக்காக எல்லாம் நிற்கிறது என்பது பற்றியோ ஒன்றும் அறியாத முண்டமாக இருப்பதே “சரி” என்று கருதும் வட்டம் அது.

பொமியலோவ்ஸ்கியின் புர்ஸாக்கு⁶⁴ “ஊறுகாய் ஜாடியில் உமிழ்ந்ததாக” ஜம்பமடித்துக் கொண்டான். புந்துக் கார கனவான்கள் அவனையும் விஞ்சி விட்டார்கள். அவர்களது சொந்த ஜாடிகளிலேயே பகிரங்கமாக உமிழும்படி லீப்மன்களை அவிழ்த்து விட்டு விட்டார்கள். சர்வதேச காங்கிரஸ் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி விட்டது என்பது பற்றியோ, அவர்களது சொந்தக் கட்சியின் காங்கிரசிலேயே அவர்களது சொந்த புந்தின் இரண்டு பிரதிநிதிகள் (அவர்கள் இஸ்க்ராவின் எத்தகைய “கடுமையான” விமர்சகர்கள், உறுதியான விரோதிகள் தெரியுமா!) “சுயநிர்ணயம்” என்பதன் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை முற்றிலும் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதைப் பற்றியோ,

அதை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவும் கூடச் செய்தார்கள் என்பதைப் பற்றியோ லீப்மன்களுக்கு என்ன அக்கறை? ‘கட்சிப் பிரசாரகர்கள்’ (வேடிக்கை வேண்டாம்!) அதன் வரலாற்றையும் வேலைத்திட்டத்தையும் சமயப் பள்ளி மாணவர்களைப் போல நடத்த முற்பட்டால் கட்சியையே கலைத்துவிடுவது இன்னும் எளிதாகி விடுமல்லவா?

இங்கே இரண்டாவது ‘சந்தலாண்டியான’ த்ஸ்வின் பத்திரிகையைச் சேர்ந்த திரு. யுர்க்கேவிச் இருக்கிறார். இரண்டாவது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடு திரு. யுர்க்கேவிச்சின் முன்னால் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர் பிளெஹானவின் கருத்தை கோல்ட்பிளாட் திரும்பச் சொல்லியது போலவே மேற்கோள் காட்டுகிறார், சுயநிர்ணயம் என்பதன் பொருள் பிரிந்து போகும் உரிமை என்பதாக மட்டுமே இருக்க முடியும் என்ற உண்மையைத் தாம் அறிந்திருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கிறார். ஆனால் இது, ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகள் ருஷ்யாவின் ‘பிரதேச முழுமையினை’ ஆதரிக்கிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டி உக்ரேனிய குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியினரிடையே அவதூறு பரப்புவதிலிருந்து அவரை எவ்வகையிலும் தடுக்கவில்லை (1913, இதழ் 7—8, பக்கம் 83 முதலியன). மகாருஷ்ய ஜனநாயகவாதிகளிடமிருந்து உக்ரேனிய ஜனநாயகவாதிகளை அன்னியப்படுத்த இத்தகைய அவதூறுகளை விட சிறந்த முறைகளை திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளால் புனைந்திருக்க முடியாது. இத்தகைய ஒவ்வாத போக்கு, உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களை ஒருதனி தேசிய இன அமைப்பில் பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்பதை ஆதரிக்கும் த்ஸ்வின் பிரசாரகர்களின் கொள்கை முழுதிற்கும் பொருத்தமானதாகும்!*

பாட்டாளிகளின் அணிகளில் பிளவை உண்டுபண்ணுவதில் ஈடுபட்டுள்ள தேசியவாத அற்பவாதிகளின் குழு ஒன்று—புறநிலையிலிருந்து பார்த்தால் இதுவே த்ஸ்வின்

* திரு. லெவின்ஸ்கியின் *Народное государство Украины в Галиции*, Київ, 1914 (கலீஷியாவில் உக்ரேனியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய சுருக்க விவரம், கீவ், 1914—ப-ர்) என்ற நூலுக்கு திரு. யுர்க்கேவிச் எழுதியுள்ள முகவுரையைக் குறிப்பாகப் பார்க்க.

வகிக்கும் பாத்திரமுமாகும்—தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி இத்தகைய படுமோசமான குழப்பத்தைப் பரப்புவது முற்றிலும் பொருத்தமானதே. “கட்சிக்கு நெருக்கமான நபர்கள்” என்று அழைக்கப்படும் போது “பயங்கரமாக” கடுப்படையும் திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளும் லீப்மன் களும் வேலைத்திட்டத்தில் பிரிந்து போகும் உரிமை பற்றிய பிரச்சினை எப்படித் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று கேட்டால் ஒரு வார்த்தை கூட, ஒரே ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறுவதில்லை என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆனால் இதோ இங்கு மூன்றாவதும் முதன்மையான வருமான “கந்தலாண்டி” இருக்கிறார். அவர்தான் திரு. செம்கோவ்ஸ்கி. கலைப்புவாதச் செய்தித்தாளில் மகா ருஷ்ய மக்களை நோக்கி எழுதிய அவர் வேலைத்திட்டத் தின் 9வது பிரிவைத் “தாக்குகிறார்”, அதே சமயம் “சில காரணங்களுக்காக” இந்தப் பிரிவை அகற்றி விடுவது என்ற “யோசனையைத் தாம் ஏற்கவில்லை” என்று சாற்றுகிறார்!!

இது நம்ப முடியாதது, ஆனால் உண்மை.

1912 ஆகஸ்டில் கலைப்புவாதிகள் மாநாடு தேசிய இனப் பிரச்சினையை அதிகார பூர்வமாக எழுப்பியது. 9வது பிரிவு சம்பந்தமாக பதினெட்டு மாதங்களாக திரு. செம்கோவ்ஸ்கி எழுதிய கட்டுரை தவிர ஒரு கட்டுரை கூட வெளி வரவில்லை. இந்தக் கட்டுரையில் அவர் வேலைத்திட்டத்தை நிராகரிக்கிறார், எனினும் “சில காரணங்களுக்காக” (இது என்ன, இரகசிய வியாதியா?) அதைத் திருத்தும் யோசனையை “ஏற்க முடியவில்லை” என்கிறார்!! சந்தர்ப்பவாதம் அல்லது அதை விட மோசமான—கட்சியைத் துறந்து அதைக் கலைத்து விட விரும்பும் போக்குக்கு இது போன்ற உதாரணங்களை உலகில் வேறு எங்கும் காண்பது கடினம் என்பது நிச்சயம்.

செம்கோவ்ஸ்கியின் வாதங்கள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதைக் காட்ட தனி ஒரு உதாரணமே போதும்:

அவர் எழுதுகிறார்: “தனி ஒரு அரசின் கட்டுக்கோப்புக்குள் போலிஷ் பாட்டாளி வர்க்கம் அகில ருஷ்யாவின் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் அருகருகே நின்று போராட வேண்

டும் என்று விரும்பும் அதே பொழுதில் அதற்கு நேர் மாறாக போலிஷ் சமூகத்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்கள் ருஷ்யாவிலிருந்து போலந்தைப் பிரிக்க விரும்பி, கருத்து வாக்கெடுப்பு மூலம் பிரிந்து செல்வதற்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறுமானால் நாம் என்ன செய்வது? மத்திய நாடாளுமன்றத்திலுள்ள ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான நாம் பிரிவினையை எதிர்த்து எமது போலிஷ் தோழர்களுடன் சேர்ந்து வாக்களிப்பதா அல்லது “சுயநிர்ணய உரிமையை” மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு பிரிவினைக்கு ஆதரவாக வாக்களிப்பதா?” (நோவயா ரபோச்சயா கஸேட்டா, இதழ் 71).

விவாதத்தில் இருக்கும் பிரச்சினையை திரு. செம்கோவ்ஸ்கி புரிந்து கொள்ளக் கூட இல்லை என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது! பிரிந்து போகும் உரிமை இந்தப் பிரச்சினையை ஒரு மத்திய நாடாளுமன்றத்தின் மூலம் அல்ல, மாறாக, பிரிந்து போகும் பிராந்தியத்தின் நாடாளுமன்றம் (அரசுமன்றம், கருத்து வாக்கெடுப்பு) மூலம் தீர்வு காணப்படுவதை முன்னுமானிக்கிறது என்பது அவருக்குப் புரியவில்லை.

புரிஷ்கேவிச்சுகள் மற்றும் கொகோஷ்கின்கள் ஆகிய இரு சாராரும் பிரிந்து போதல் என்ற கருத்தே குற்றகரமானது என்று எண்ணும் பொழுது ஜனநாயகத்தின் கீழ் பெரும்பான்மையினர் பிற்போக்கை ஆதரித்தால் “நாம் என்ன செய்வது?” என்ற கேள்வி மீது எழும் குழந்தைத் தனமான திகைப்பு மெய்யான உயிர்ப்பான பிரச்சினையினைத் திரையிட்டு மறைக்க உதவுகிறது! அகில ருஷ்யாவின் பாட்டாளிகள் இன்று புரிஷ்கேவிச்சுகளையும் கொகோஷ்கின்களையும் எதிர்த்துப் போராடக் கூடாது, ஆனால் அவர்களை விட்டு விட்டுப் போலந்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் போலும்!!

இத்தகைய வெறும் குப்பைதான் கலைப்புவாதிகள் ஏட்டில் பிரசுரமாகியுள்ளது. இதன் சித்தாந்தத் தலைவருள் ஒருவர் திரு. எல். மார்த்தவ். இதே எல். மார்த்தவ்தான் வேலைத்திட்டத்தை வகுத்து 1903ல் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆதரித்துப் பேசியவர், பின்னாலும் கூட பிரிந்து போகும் உரிமையை ஆதரித்து எழுதினார்.

“புத்திசாலி எவரும் அங்கே தேவையில்லை,
ரெவாதை அனுப்புங்கள் நல்லது,
நான் காத்திருந்து பார்க்கிறேன்”⁶⁵

என்ற விதியின்படி எல். மார்த்தவ் இப்போது வாதம் செய்கிறார் போலும்.

அவர் ரெவாத்-செம்கோவ்ஸ்கியை அனுப்பி வைத்து, ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையில் நமது வேலைத்திட்டத்தைப் பற்றி எதுவும் தெரியாத புதிய வாசகர்களுக்கு முன் அதைப் புரட்டிக் கூறி முடிவின்றிக் குளறுபடி செய்ய இடமளிக்கிறார்!

ஆம், கலைப்புவாதம் வெகுதொலைவுக்குப் போய் விட்டது; கட்சி உணர்வின் சுவடு கூட இல்லாத மிகப்பல பிரபல மாஜி சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் இருக்கிறார்கள்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கை லீபமன்கள், யுர்க்கேவிச்சுகள் மற்றும் செம்கோவ்ஸ்கிகளுடன் சேர்த்து வகைப்படுத்த முடியாது என்பது உண்மைதான், ஆனால் இத்தகைய பேர்வழிகள்தான் அவரது தவறைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள் என்ற மெய்விவரம் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எத்தகைய சந்தர்ப்பவாதத்திற்குள் விழுந்து விட்டார் என்பதைக் குறிப்பான தெளிவுடன் புலப்படுத்துகிறது.

10. முடிவுரை

தொகுத்துக் கூறுவோம்.

பொதுவாக மார்க்சியத் தத்துவத்தைப் பொறுத்த வரை சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய பிரச்சினை எவ்விதச் சிக்கலையும் தரவில்லை. 1896ம் ஆண்டின் லண்டன் தீர்மானத்தை மறுப்பதையோ, அல்லது சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரிந்து போகும் உரிமையினை மட்டுமே உணர்த்துகிறது என்ற உண்மையையோ, அல்லது சுதந்திரமான தேசிய இன அரசுகளை உருவாக்குவதே எல்லா பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிகளின் போக்கியல்பாக உள்ளது என்பதையோ எவரும் வற்புறுத்த முடியாது.

ருஷ்யாவில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் மற்றும் ஒடுக்கும் தேசிய இனம் இரு தரப்பையும் சார்ந்த பாட்டாளி

கள் அருகருகே நின்று போராடி வருகின்றனர், போராட வேண்டும் என்ற விஷயத்தால்தான் ஓரளவுக்குச் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. சோஷலிசத்திற்கான பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்ட ஐக்கியத்தைப் பேணிக் காப்பதும், பூர்ஷ்வா மற்றும் கறுப்பு நூற்றுவர் தேசியவாதத்தின் செல்வாக்குகளை எதிர்ப்பதும் தான் கடமையாகும். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களைப் பொருத்த வரை, பாட்டாளிகள் ஒரு சுயேச்சையான கட்சி என்ற முறையில் தனி நிறுவனமாக அமைவதால், சில சமயங்களில் ஸ்தல தேசியவாதத்தை எதிர்த்துக் கடுமையான போராட்டம் நடத்த வேண்டியுள்ளது. இதனால் எதிர்காலத் திசைவழி புரட்டப்படுகிறது, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதம் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் போகிறது.

ஆனால் எதிர்காலத் திசைவழியினைப் புரட்டுவது நெடுங்காலம் நீடிக்க முடியாது. பல்வேறு தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி மக்கள் நடத்தியுள்ள கூட்டுப் போராட்டங்களின் அனுபவம், நாம் அரசியல் பிரச்சினைகளை அகில ருஷ்யக் கருத்தோட்டத்தில் வரையறுக்க வேண்டும், “கிராக் கவ்” கருத்தோட்டத்தில் அல்ல என்பதை மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. அகில ருஷ்ய அரசியலில் இன்று தலைமையில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் புரிஷ்கேவிச்சுகளும் கொகோஷ்கின்களுமேயாவர். அவர்களது கருத்துக்களே மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. “பிரிவினைவாதத்திற்காகவும்”, பிரிந்து போவது பற்றி எண்ணிப் பார்ப்பதற்காகவும் ருஷ்யர் அல்லாத மக்கள் மீது அவர்கள் நடத்தும் அடக்குமுறை அட்டுழியம் டுமாவில், பள்ளிக் கூடங்களில், சமய நிறுவனங்களில், படைவிடுதிகளில், நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான செய்திப் பத்திரிகைகளில் எல்லாம் பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது, செயல்படுத்தப்படுகிறது. இந்த மகாருஷ்ய தேசியவாத விஷம்தான் அகில ருஷ்ய அரசியல் சூழல் முழுவதையும் தூய்மைகெடுத்து வருகிறது. இது ஒரு தேசிய இனத்தின் துர்ப்பாக்கியம்—இது இதர தேசிய இனங்களை அடிமைப்படுத்தியதன் மூலம் ருஷ்யா முழுவதிலும் பிற்போக்கை வலுப்படுத்துகிறது. 1849 மற்றும் 1863ம் ஆண்டுகளின் நினைவுகள் உயிர்த் துடிப்புள்ள

அரசியல் மரபாக அமைந்துள்ளன. மாபெரும் சூறாவளிகள் எழுச்சியுறாவிட்டால், இந்த மரபு வரப்போகும் பல பத்தாண்டுகளுக்கு ஒவ்வொரு ஜனநாயக இயக்கத்தையும், குறிப்பாக ஒவ்வொரு சமூக-ஜனநாயக இயக்கத்தையும் தடுத்து இடையூறு செய்வதாக அச்சுறுத்துகிறது.

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த சில மார்க்சியவாதிகளின் கருத்தோட்டம் எவ்வளவுதான் இயற்கையானதாக சில சமயங்களில் தோன்றினாலும் (சில சமயங்களில் மக்கள் திரளினர் தமது “சொந்த” தேசிய இன விடுதலை பற்றிய கருத்தால் கண்மூடிகளாகி விடுகின்றனர், இது அவர்களது “துர்ப்பாக்கியம்”) எதார்த்தத்தில், ருஷ்யாவில் வர்க்க சக்திகளின் புறநிலையான அணிசேர்க்கையானது, சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்க மறுப்பதை படுமோசமான சந்தர்ப்பவாதத்திற்கு சரி ஒப்பானதாக்கி விடுகிறது, கொகோஷ்கின்களின் கருத்துக்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பீடிக்குமாறு செய்து விடுகிறது. இந்தக் கருத்துக்கள் சாராம்சத்தில் புரிஷ்கேவிச்சுகளின் கருத்துக்களும் கொள்கையுமாகும்.

எனவே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் கருத்தோட்டம் முதலில் விசேஷமான போலிஷ், “கிராக்கவ்” குறுகிய மனப்பான்மை* என்று நியாயப்படுத்தத் தக்கதாக இருந்த போதிலும், இன்று தேசியவாதம்—எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அரசு

* ருஷ்யா முழுதிலுமுள்ள மார்க்சியவாதிகள், அதிலும் முதலும் முக்கியமானதாயும் மகாருஷ்யர்கள் தேசிய இனங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமையை ஒப்புக் கொண்டதானது, ஒரு குறிப்பிட்ட ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மார்க்சியவாதிகள் பிரிந்து போவதை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வதை எவ்வழியிலும் தடை செய்யாது. இதைப் புரிந்து கொள்வது சிரமமல்ல. மணவிலக்கு உரிமையை அங்கீகரிப்பதானது ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில் மணவிலக்கை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வதை எவ்வழியிலும் தடை செய்யாது என்பதைப் போன்றதே இதுவும். எனவே, செம்கோவ்ஸ்கியாலும் திரோத்ஸ்கியாலும் இன்று “ஊக்குவிக்கப்படும்”, உண்மையில் இருந்திருக்காத “முரண்பாட்டைக்” கண்டு நகையாடும் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளின் எண்ணிக்கை தவிர்க்க முடியாதபடி அதிகரிக்கும் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

சாங்க, மகாருஷ்ய தேசியவாதம்—எங்கும் முன்னேறியுள்ள பொழுது, குறிப்பாக இந்த மகாருஷ்ய தேசியவாதத்தால் உருவாக்கப்பட்டு வரும் பொழுது இது மன்னிக்க முடியாததாகிறது. உள்ளபடியே இது “சூறாவளிகள்” மற்றும் “பாய்ச்சல்கள்” என்ற கருத்துக்களை நம்பாமல் விட்டு ஒதுங்குகிற, பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி நடந்து முடிந்து விட்டது என்று கருதுகிற, கொகோஷ்கின்களின் மிதவாத வழிப்போக்கில் பின் செல்கிற, அனைத்து தேசிய இனங்களின் சந்தர்ப்பவாதிகளால் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வேறு தேசியவாதம் எதையும் போல மகாருஷ்ய தேசியவாதமும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பூர்ஷ்வா நாட்டில் ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் வர்க்கங்களுக்கு ஏற்பப் பல்வேறு கட்டங்களைத் தாண்டிச் செல்கிறது. 1905 வரையில் தேசியவாத பிற்போக்காளர்களை நாம் கிட்டத்தட்ட முழுமையாக அறிந்திருந்தோம். புரட்சிக்குப் பிறகு நமது நாட்டில் தேசியவாத மிதவாதிகள் தோன்றினார்கள்.

நமது நாட்டில் அக்டோபர்வாதிகள் மற்றும் காடேட்டுகள் (கொகோஷ்கின்) இரு தரப்பினராலும், அதாவது இன்றைய முதலாளிவர்க்கம் முழுமையினாலும் மேற்கொள்ளப்படும் நிலை உண்மையில் இதுவே.

மகாருஷ்ய தேசியவாத ஜனநாயகவாதிகள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் பின்னால் தோன்றுவார்கள். “மக்கள் சோஷலிஸ்ட்” கட்சியை⁶⁶ நிறுவினவர்களில் ஒருவரான திரு. பெஷெகோனஸ் இந்தக் கருத்தோட்டத்தை (ரூஸ் கொயே பகாத்ஸ்த்வோ⁶⁷ பத்திரிகையின் 1906 ஆகஸ்ட் இதழில்) விவசாயிகளின் தேசியவாத தப்பெண்ணங்கள் சம்பந்தமாக எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்ட பொழுது ஏற்கெனவே வெளியிட்டிருந்தார். போல்ஷிவிக்குகளாகிய எம்மை மற்றவர்கள் எவ்வளவுதான் அவதூறு செய்தாலும், விவசாயியை “வெகு உயர்வாக மதிப்பதாகக்” குற்றம் சாட்டினாலும் சரி, நாம் விவசாயியின் அறிவுத் திறத்துக்கும் விவசாயியின் தப்பெண்ணத்திற்கும் இடையிலும், புரிஷ்கேவிச்சுக்கு எதிரான விவசாயியின் ஜனநாயக முயற்சிகளுக்கும் சமய குருவுடனும் நிலப்பிரபுவுடனும் சமரசம் செய்து கொள்வதற்கான விவசாயியின்

விருப்பத்துக்கும் இடையிலும் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் கவனித்து வந்திருக்கிறோம், அவ்வாறே எப்போதும் செய்து வருவோம்.

இப்போதும் சரி, ஒருவேளை வரப்போகும் நீண்ட காலத்துக்கும் சரி, பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகம் மகாருஷ்ய விவசாயிகளின் தேசியவாதத்தைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் (அதற்குச் சலுகைகள் தரும் நோக்கத்துடன் அல்ல, மாறாக, அதை எதிர்த்துப் பேராரசுவாதம் காக்க).* ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களிடையிலான தேசியவாதத்தின் விழிப்புணர்ச்சி 1905க்குப் பிறகு மிகவும் தீர்மானகரமானதாக ஆயிற்று (முதல் மோவில் இருந்த “தன்னாட்சி-கூட்டாட்சிவாதிகளின்” குழு, உக்ரேனிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, முஸ்லிம் இயக்கத்தின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை

* போலிஷ் தேசியவாதத்தில் நடைபெற்று வரும் மாறுதல்களை, உதாரணமாக, அது உயர்குடியினர் தேசியவாதமாக இருந்து பூர்ஷ்வா தேசியவாதமாகவும் பிறகு விவசாயி தேசியவாதமாகவும் மாற்றமடைந்த நடைமுறையினைத் தேடிக் காண்பது சுவாரசியமாக இருக்கும். ஒரு ஜெர்மன் கொள்கைவாதிகளின் கருத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் லுத்விக் பெர்ன்கார்ட் தாம் எழுதிய *Das polnische Gemeinwesen im preussischen Staat* (பிரஷ்யாவில் போலந்துக்காரர்கள். — இதன் ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு உள்ளது) என்ற நூலில் ஒரு மாதிரி வடிவான புலப்பாட்டை வர்ணிக்கிறார்: ஜெர்மனியிலுள்ள போலிஷ் இனத்தவர் அமைத்துள்ள ஒரு வகையான “விவசாயிகள் குடியரசு”. தேசிய இனம், சமயம், “போலிஷ்” நிலம் ஆகியவற்றுக்கான போராட்டத்தில் போலிஷ் விவசாயிகளின் பல்வேறு கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் இதர அமைப்புகளும் கொண்ட நெருக்கமான கூட்டணி உருவாக்கம் இது. ஜெர்மன் ஒடுக்குமுறை போலிஷ் மக்களை ஒன்றுசேர்த்துத் திரட்டித் தனியே ஒதுக்கியது, முதலில் உயர்குடி தேசியவாதத்தின் தோற்றம், பிறகு பூர்ஷ்வா தேசியவாதம், இறுதியாக விவசாயி மக்கள் திரளின் தேசியவாதம் (குறிப்பாக பள்ளிக் கூடங்களில் போலிஷ் மொழி பயன்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்து 1873ல் ஜெர்மானியர் இயக்கம் தொடங்கிய பிறகு) எழுச்சியுற்றது. ருஷ்யாவிலும் காரியங்கள் இதே திசையில் தான் நடந்து வருகின்றன, இது போலந்து விஷயத்தில் மட்டுமல்ல.

நினைவு கூரலாம்). இதனால் மகாருஷ்ய குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதிகளிடையே நகரிலும் நாட்டுப் புறத்திலும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் மேலதிகமான தேசியவாதம் வளரும். ருஷ்யாவில் ஜனநாயகப்படுத்துதல் எந்த அளவுக்கு மெதுவாக நடைபெறுகிறதோ அந்த அளவுக்கு அதிகமாக பல்வேறு தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கங்கள் இடையே தேசிய அடக்குமுறை அட்டீழியமும் தேசியச் சச்சரவுகளும் விடாப்பிடியாகவும், மிருகத்தனமாகவும் கடுமையாகவும் இருக்கும். ருஷ்ய புரிஷ்கேவிச்சுகளின் பிரத்தியேகமான பிற்போக்குத் தன்மை அண்டை அரசுகளில் சில சமயம் மேலும் அதிக சுதந்திரம் அனுபவித்து வரும் பல்வேறு ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களிடையே “பிரிவினைப்” போக்குகளைத் தோற்றுவிக்கும் (வலுப்படுத்தவும் செய்யும்).

இந்த நிலைமையில், ருஷ்யாவின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னே இரு மடங்கான, ஓரளவுக்கு இரு தன்மையான பணி உள்ளது: எல்லா வகையான தேசியவாதத்தையும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மகாருஷ்ய தேசியவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுவது; பொதுவாக எல்லாத் தேசிய இனங்களின் முழுமையான சம உரிமைகளை ஏற்றுக் கொள்வது மட்டுமின்றி, ஆட்சி அமைப்பு சம்பந்தப்பட்ட சம உரிமைகளை, அதாவது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம், பிரிந்து போகும் உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வது;—அதே சமயம் எல்லா தேசிய இனங்களின் மத்தியிலுமுள்ள எல்லா வகைப்பட்ட தேசியவாதத்தையும் எதிர்த்து வெற்றிகரமாகப் போராடுவதற்காகவே, பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஒற்றுமையை, பாட்டாளி வர்க்க அமைப்புகளின் ஒற்றுமையைப் பேணிக் காப்பதும், தேசிய இனத் தனித்துவத்திற்கான பூர்ஷ்வா முயற்சிகளை எதிர்த்து இந்த அமைப்புக்களை நெருங்கி இணைந்த சர்வதேச கூட்டு நிறுவனமாக இணைப்பதும் அவர்களது பணியாகும்.

அனைத்து தேசிய இனங்களுக்கும் முழுமையான சம உரிமை; தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை; அனைத்து தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களின் ஐக்கியம்—இது தான் மார்க்சியமும் உலக முழுவதன் அனுபவமும் ருஷ்யா

வின் அனுபவமும் தொழிலாளர்களுக்குக் கற்பிக்கும் தேசிய இன வேலைத்திட்டம்.

இந்தக் கட்டுரை அச்சேறிக் கொண்டிருந்த பொழுது நாஷா ரபோச்சயா கஸேட்ட, மூன்றாம் இதழ் எனக்குக் கிடைத்தது. அதில் அனைத்து தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஏற்றுக்கொள்வது பற்றி திரு. வி. கொலோவ்ஸ்கி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“கட்சியின் முதல் காங்கிரசின் (1898) தீர்மானத்திலிருந்து இயந்திரகதியாக அது எடுத்தாளப்பட்டிருந்தது. முதல் காங்கிரசோ அதை சர்வதேச சோஷலிஸ்டுக் காங்கிரசுகளிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. சோஷலிஸ்டு அகிலத்தால் அதற்குக் குறிப்பிடப்பட்ட அர்த்தமே 1903 ஆம் ஆண்டுக் காங்கிரசில் தரப்பட்டது என்பது விவாதத்திலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது, அதாவது அரசியல் சுயநிர்ணயம், அரசியல் சுயாதீனத் துறையில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம். இவ்வாறாக, பிரதேச ரீதியாகப் பிரியும் உரிமையினை உள்ளடக்கிய தேசிய இன சுயநிர்ணயம் என்ற வரையறுப்பு, இருக்கும் அரசை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல முடியாத அல்லது பிரிந்து செல்ல விரும்பாத தேசிய இனங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அரசு அமைப்புக்கு உள்ளே தேசிய இன உறவுகள் எவ்வாறு ஒழுங்கியக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கேள்வியை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காது.”

1903ல் நடந்த இரண்டாவது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேட்டை திரு. வி. கொலோவ்ஸ்கி பார்த்திருக்கிறார் என்பதும், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற சொல்லின் மெய்யான (ஒரே ஒரு) பொருளைப் பிசகின்றி மிகவும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதும் இதிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. வேலைத்திட்டத்தை ஏளனம் செய்து அது தெளிவற்றது என்று சாற்றும்படி திரு. லீம்னைக் கிளப்பிவிட்ட புந்து செய்தித் தாளான *Zeit* இன் ஆசிரியர்களது செயலுடன் இதை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்!! இந்த புந்துக்காரர்களிடையே “கட்சி” ஒழுக்க நெறிகள் விந்தையானவை... காங்கிரஸ் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்

பாட்டை இயந்திரகதியாக எடுத்துக் கொண்டது என்று கொஸோவ்ஸ்கி ஏன் கூற வேண்டுமோ “கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்”. சிலர் “ஆட்சேபம்” தெரிவிக்க விரும்புகிறார்கள், ஆனால் எப்படி, ஏன், என்ன காரணத்திற்காக என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

1914 பிப்ரவரி—மே
மாதங்களில் எழுதப்பட்டது

வி. இ. லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 25,
பக்கங்கள் 255—320

மகாருஷ்யர்களின் தேசிய இனப் பெருமிதம் பற்றி

தேசிய இனத்தைப் பற்றியும் தாய்நாட்டைப் பற்றியும் எவ்வளவு பேச்சும் வாதமும் கூச்சலும் இன்று காணப்படுகின்றன! இங்கிலாந்தில் மிதவாத மந்திரிகளும் தீவிரவாத மந்திரிகளும், பிரான்சில் “முற்போக்கான” பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் பலரும் (இவர்கள் பிற்போக்கான பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் சொல்வதை எல்லாம் பூர்ணமாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்), ருஷ்யாவில் அதிகார பூர்வமான, காடேட்டு, முற்போக்கான (சில நரோத்னிக் குகளும் “மார்க்சியவாதிகளும்” சேர்ந்த) பேனா ஓட்டிகளின் கும்பல்—எல்லோருமே தங்களது “தாய்நாட்டின்” விடுதலையையும் சுதந்திரத்தையும், தேசிய இன சுதந்திரக் கோட்பாட்டின் சிறப்பையும் ஆயிரம் ஆயிரம் விதமான சுருதிகளில் போற்றிப் புகழ்கிறார்கள். இவர்களில் கொலைகார நிக்கோலஸ் ரொமானவையும், நீக்ரோக்கள், இந்தியர்கள் ஆகியோரைச் சித்திரவதை செய்பவர்களையும் கூலிக்காகத் துதிபாடுபவர்கள் என்கே முடிகிறார்கள், தமது முட்டாள்தனத்தினாலும் மனவுறுதியின்மையினாலும் “வெள்ளப் போக்கில்” தம் வசமின்றி அடித்துச் செல்லப்படும் சாதாரண பிலிஸ்டைன்கள் என்கே துவங்குகின்றார்கள் என்பதை நம்மால் வேறுபடுத்திக் கண்டுபிடிக்க இயலாது. இந்த வேறுபாடு முக்கியமானதுமல்ல. ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசிய இனங்களின் நிலப்பிரபுக்கள், முதலாளிகளின் நலன்களுடன் உறுதியாக இணந்திருக்கும் மிக பரவலானதும் மிக ஆழப்பதிந்ததுமான ஒரு சித்தாந்தப் போக்கை நாம் காண்கிறோம். இவ்வர்க்கங்களுக்குச் சாதகமான கருத்துகளைப் பிரசாரம்

செய்வதற்குக் கோடி, பத்துக்கோடிக் கணக்கிலும் பணம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் செலவிடப்படுகிறது; மேன்ஷிக்கவ் போன்ற திடமான தேசியவெறியர்களிலிருந்து தங்களது சர்தர்ப்பவாதத்தினால் அல்லது மனவுறுதியின்மையினால் தேசியவெறியர்களாகிவிட்ட பிளெஹானவ், மாஸ்லவ், ருபனோவிச், ஸ்மிர்னோவ், கிரொபோட்கின், பூர்த்ஸெவ் போன்றவர்கள் வரை எல்லா ஊற்றுக்கண்களிலிருந்தும் நீரைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பெரிய அரைவை மில் இது.

இந்தச் சித்தாந்தப் போக்கைப் பற்றி மகாருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளாகிய நாமும் நமது கொள்கையை விளக்குவோம். ஐரோப்பாவின் கிழக்குக் கோடியிலும் ஆசியாவின் ஒரு பெரும் பரப்பிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் பிரதிநிதிகளாகிய நாம் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தை மறப்பது அழகல்ல;—அதுவும் “மக்களினங்களின் சிறைச்சாலை” என்று மிகப் பொருத்தமாக அழைக்கப்படும் ஒரு நாட்டில்;—ஐரோப்பாவின் கிழக்குக் கோடியிலும் ஆசியாவிலும் முதலாளித்துவமானது பல “புதிய” பெரிய, சிறிய தேசிய இனங்களுக்கு உயிரும் உணர்வும் ஊட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்நேரத்தில்;—ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சிலின்⁸⁸ நலன்களுக்கும், குச்சோவ்கள், கிரெஸ்தோவ்னிக்கவ்கள், தல்கருக்கவ்கள், குத்ஸெலர்கள், ரோதிச்செவ்கள் ஆகியோரது நலன்களுக்கும் உகந்த வகையில் பல தேசிய இனப் பிரச்சினைகளைத் “தீர்ப்பதற்கு வேண்டி” லட்சக்கணக்கான மகாருஷ்யர்களையும் “வேற்று இனத்தவர்களையும்” ஜாரிஸ முடியாட்சியானது ஆயுதம் தந்து தயாராக வைத்திருக்கையில் அதை நாம் மறப்பது அழகல்ல.

வர்க்க உணர்வு கொண்ட மகாருஷ்யப் பாட்டாளிகளாகிய நமக்குத் தேசிய இனப் பெருமிதம் அப்பாற்பட்டதா? இல்லை, நிச்சயமாக இல்லை! நாம் நமது மொழியையும் தாய்நாட்டையும் நேசிக்கிறோம், அதன் உழைக்கும் மக்களை (அதன் மொத்த மக்கள்தொகையில் இவர்கள் பத்தில் ஒன்பது பங்கு) ஜனநாயகவாதிகள், சோஷலிஸ்டுகளின் உணர்வு பூர்வமான வாழ்க்கைத் தரத்துக்கு உயர்த்துவதற்கு நம்மால் இயன்றதனைத்தையும் செய்கிறோம்.

ஜாரிஸக் கொலையாளிகளும் பிரபுக்களும் முதலாளிகளும் நமது அருமையான தாய்நாட்டுக்குச் செய்யும் வன்முறைச் செயல்களையும் கொடுமைகளையும் அவமதிப்புகளையும் கண்டு உணரும் பொழுது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக நாம் வேதனைப்படுகிறோம். மகாருஷ்யர்களாகிய நமது மத்தியில் இக்கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடுபவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதும், அதே நம்மிடையிலிருந்துதான் ரடிஷ்செவ், டிசம்பரிஸ்டுகள்,⁶⁹ 1870க்களைச் சேர்ந்த புரட்சிகார ராஸ்ச்சீன் த்ஸிகள்⁷⁰ ஆகியோர் தோன்றினார்கள் என்பதும், 1905ல் மகாருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கம் ஒரு பெரும் வலிமை வாய்ந்த, வெகுஜனப் புரட்சிக் கட்சியை உருவாக்கியது என்பதும், அதே சமயத்தில் மகாருஷ்ய விவசாயி ஜனநாயகவாதியாகத் தொடங்கி, மத குருமார்களையும் நிலப்பிரபுக்களையும் துரத்தியடிக்கக் கிளம்பினான் என்பதும் ஆகிய இவற்றைக் கண்டு நாம் பெருமிதப்படுகிறோம்.

தமது வாழ்நாளைப் புரட்சிக்காகவே அர்ப்பணித்த மகாருஷ்ய ஜனநாயகவாதியான செர்னிஷேவ்ஸ்கி அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கூறியது நம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. “துயரம் நிறைந்த ஒரு தேசிய இனம், அடிமைகள் வாழும் ஒரு தேசிய இனம், உச்சியிலிருந்து அடிவரை எல்லோரும் அடிமைகள்”⁷¹ என்றார் அவர். வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவும் அடிமைகளாக (ஜாரிஸ முடியாட்சியின் அடிமைகளாக) இருக்கும் மகாருஷ்யர்களுக்கு இவ்வார்த்தைகளை நினைவுகூர்வது பிடிப்பதில்லை. ஆனால் நம்மைப் பொருத்தவரை, நமது நாட்டின் மீதுள்ள உண்மையான அன்பை வெளிப்படுத்தும் வார்த்தைகள் இவை; மகாருஷ்யப் பொதுஜனங்களிடையில் புரட்சி உணர்வு இல்லையே என்ற துயரம் தோய்ந்த அன்பு அது. இந்தப் புரட்சி உணர்வு அன்று காணப்படவில்லை. இன்று அது குறைவாகக் காணப்படுகிறது, ஆனால் கட்டாயமாக நிலவுகிறது. நமது மகாருஷ்ய தேசிய இனமும் கூட ஒரு புரட்சிகரமான வர்க்கத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதால், கொலைகாரக் கலகங்களையும், வரிசை வரிசையாகத் தூக்குமரங்களையும், கொடுஞ்சிறைகளையும், பெரும் பஞ்சங்களையும்,

மதகுருக்களுக்கும் ஜார்களுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் அடிமை ஊழியம் செய்வதை மட்டுமின்றி, சுதந்திரத்துக்கும் சோஷலிசத்துக்குமான போராட்டத்தையும் பேருதாரணங்களாக மனித இனத்துக்கு நமது தேசிய இனம் கூடத் தர முடியும் என நிரூபித்திருப்பதால் நம்முள்ளத்தில் ஒரு தேசிய இனப் பெருமித உணர்வு ஊற்றெடுக்கிறது.

நம்மை ஒரு தேசிய இனப் பெருமித உணர்வு ஆட்கொள்ளுகிறது. அதே காரணத்தினால் நாம் நமது அடிமைத்தனம் நிறைந்த கடந்த காலத்தைக் குறிப்பாக வெகுவாக வெறுக்கிறோம் (அப்பொழுதுதான் ஹங்கேரி, போலந்து, பாரசீகம், சீனா ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்தை நசக்குவதற்காக நிலப்பிரபுக்கள் விவசாயிகளைப் போர்க்களத்திற்குத் தள்ளினார்கள்); அதே காரணத்தினால் அடிமைத்தனம் நிறைந்த இக்காலத்தையும் நாம் வெறுக்கிறோம். இப்பொழுது போலந்தையும் உக்ரேனியாவையும் குரல்வளையைப் பிடித்து நெறிப்பதற்காகவும், பாரசீகத்திலும் சீனாவிலும் ஜனநாயக இயக்கத்தை நசக்குவதற்காகவும், நமது மகாருஷ்ய தேசிய இனக் கௌரவத்துக்கு இழுக்காக விளங்கும் ரொமானவ்கள், பப்ரீன்ஸ்கிகள், புரிஷ்கேவிச்சுகளின் கும்பலைப் பலப்படுத்துவதற்காகவும் அதே நிலப்பிரபுக்கள், முதலாளிகளின் ஆதரவுடன், நம்மைப் போர்க்களத்திற்குத் தள்ளினார்கள். ஒரு மனிதன் அடிமையாகப் பிறந்தால் அது அவனுடைய குற்றம் அல்ல; ஆனால் தனது விடுதலைக்குப் போராட விரும்பாதது மட்டுமின்றி, தனது அடிமைத்தனத்தை ஆதரித்து அதை அழகுபட வர்ணிக்கும் (உதாரணமாக, போலந்து, உக்ரேனியா போன்றவற்றின் கழுத்தை நெறிப்பது மகாருஷ்யர்களின் “தாய்நாட்டைக் காப்பதற்கும்” என்று கூறும்) ஒரு அடிமை அடிவருடி, கீழ்மகன்; அவனைக் கண்டால் நியாயமான சீற்றமும் வெறுப்பும் அருவருப்பும் நம் மனதில் எழுகின்றன.

“பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகிற எந்த ஒரு தேசிய இனமும் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது.”⁷² பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகத்தின் மாபெரும் பிரதிநிதிகளாக விளங்கியவர்களும், புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஆசான்களுமான மார்க்ஸ், எங்கெல்

சின் வாக்கு இது. தேசிய இனப் பெருமித உணர்வு நிறைந்த மகாருஷ்யத் தொழிலாளர்களாகிய நாம், என்ன நேரினும் சரியே, ஒரு கட்டற்ற, சுதந்திரமான, சுயேச்சையான, ஜனநாயக ரீதியான, குடியரசான, பெருமிதம் மிக்க மகாருஷ்யாவை விரும்புகிறோம்; சமத்துவம் என்ற மனிதத் தன்மை மிக்க கோட்பாட்டின் அடிப்படையில்—ஒரு பெரும் தேசிய இனத்துக்கு இழுக்கைத் தரும் விசேஷ உரிமைகள் என்ற நிலப்பிரபுத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அல்லாமல்—அண்டை நாடுகளுடன் தனது உறவுகளை அமைத்துக் கொள்ளும் மகாருஷ்யாவை நாம் விரும்புகிறோம். இதை நாம் விரும்புகிற காரணத்தினால் நாம் கூறுகிறோம்: இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் (ஐரோப்பாவின் கீழ்க் கோடியிலும் கூடத்தான்) “தாய்நாட்டைக் காப்பது” என்பது முடியாட்சியை, நமது தாய்நாட்டின் நிலப்பிரபுக்களை, முதலாளிகளை—நமது நாட்டின் இப்படுமோசமான எதிரிகளை எதிர்த்து எல்லாவிதமான புரட்சிகரமான முறைகளையும் உபயோகித்துப் போராடுவதன்றி வேறுவிதத்தில் சாத்தியமில்லை;—எந்தப் போரிலும் ஜாரிஸத்தின் தோல்வியை, மகாருஷ்யாவின் பத்தில் ஒன்பது குடிமக்களுக்கு ஆகக் குறைந்த தீமை என்ற வகையில், விரும்பாமல் மகாருஷ்யர்கள் “தாய்நாட்டைக் காப்பது” சாத்தியம் அல்ல என்று நாம் கூறுகிறோம். ஏனென்றால் ஜாரிஸம் பொருளாதார ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் இந்தப் பத்தில் ஒன்பது பேரை ஒடுக்குகிறது என்பது மட்டுமல்ல; மேலும் மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும்படியும், இந்த அவமானத்தை நயவஞ்சகமான, நாட்டுப்பற்று மிக்கவை போல் தோன்றுகின்ற போலி நாட்டுப்பற்றுச் சொற்களைக் கொண்டு மூடிமறைக்கும்படியும் அவர்களுக்கு ஜாரிஸம் கற்றுக் கொடுத்து அவர்களை ஒழுக்க நெறிபிறழ்ச் செய்கிறது, இழிவுபடுத்துகிறது, மானங்கெடுக்கிறது, வேசிகளாக்குகிறது.

ஜாரிஸம் மட்டுமின்றி, அதனுடைய பாதுகாவலின் கீழ் மற்றொரு வரலாற்று பூர்வமான சக்தியும் தோன்றி வலுப்பெற்றுள்ளது என்று சிலர் ஆட்சேபிக்கக் கூடும்; அதுதான் மகாருஷ்ய முதலாளித்துவம்; அது பரந்த பிரதேசங்களைப் பொருளாதார ரீதியில் ஒரு அமைப்பின் கீழ் கொண்டுவந்து

ஒன்றுபடுத்தி ஒரு முற்போக்குச் செயலைச் செய்துவருகிறது. ஆனால் இந்த ஆட்சேபத்தை முன்வைத்து நமது சோஷலிஸ்டு தேசியவெறியர்களின் போக்கிற்கு நியாயம் கற்பித்து விட முடியாது, அதற்கு மாறாக மேலும் பலமாக அவர்களுடைய போக்கு கண்டனத்துக்கே உள்ளாகிறது. இந்த சோஷலிஸ்டு தேசியவெறியர்களை நாம் ஜாரிலு புரிஷ்கே விச் சோஷலிஸ்டுகள் என்று அழைக்க வேண்டும் (லஸ்ஸால் வா திகளை ராஜவிசுவாசமுள்ள பிரஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் என்று மார்க்ஸ் அழைத்தாரல்லவா, அதைப் போல). ஆதிக்கம் வகிக்கும் மகாருஷ்ய முதலாளித்துவத்துக்குச் சாதகமாகவும் பற்பல சிறு தேசிய இனங்களுக்குப் பாதகமாகவும் இப்பிரச்சினையை வரலாறு தீர்த்துவைக்கும் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இது என்றும் நடவாதது அல்ல; ஏனெனில் மூலதனத்தின் வரலாறு முழுவதும் வன்முறை, கொள்ளை, குருதி, புன்மை ஆகியவற்றின் வரலாறுதான். எப்படி இருந்தாலும் சிறு தேசிய இனங்களை வைத்துக்காக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை நாம் ஆதரிக்கவில்லை; மற்ற நிலைமைகள் சமமாக இருக்குமேயானால் அதிகார மையப்பாட்டையே நாம் நிச்சயம் ஆதரிக்கிறோம், கூட்டாட்சி உறவுகள் என்ற அற்பர்களின் லட்சியத்தை நாம் எதிர்க்கிறோம். ஆயினும் நாம் வைத்துக் கொண்டதைப் போல நிலைமை இருந்தாலும் கூட, முதலாவதாக, உக்ரேனியா இத்தியாதிகளின் கழுத்தை நெரிப்பதற்கு ரொமானவ்-பப்ரீன்ஸ்கி-புரிஷ்கேவிச்சகளுக்கு ஒத்தாசை செய்வது நமது வேலையல்ல, ஜனநாயகவாதிகளின் வேலையல்ல (சோஷலிஸ்டுகளைப் பற்றிப் பேசவே வேண்டாம்). பிஸ்மார்க் தனக்கே உரிய ஜங்கர் முறையில் ஒரு முற்போக்கான வரலாற்றுப் பணியை ஆற்றி விட்டான். ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு பிஸ்மார்க்கை சோஷலிஸ்டுகள் ஆதரிப்பது சரி என்று ஒருவர் வாதிப்பாரேயானால் அவர் அருமையான ‘‘மார்க்சியவாதிதான்’’! மேலும், பிற தேசிய இனங்களால் ஒடுக்கப்பட்டுச் சிதறுண்டு கிடந்த ஜெர்மானியர்களை ஐக்கியப்படுத்தி, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வகை செய்தான் பிஸ்மார்க். ஆனால், மகாருஷ்யாவின் பொருளாதாரச் செழிப்புக்கும் வேகமான வளர்ச்சிக்கும் தேவையானது

மற்ற தேசிய இனங்களை மகாருஷ்யர்கள் அடக்கி ஒடுக்கி வன்முறையாக நடத்துவதிலிருந்து இந்நாடு விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். பிஸ்மார்க் மனப்பான்மை கொண்ட உண்மை ருஷ்யர்களைக் கண்டு நம்மவர்கள் இந்த வேற்றுமையை மறந்துவிடுகிறார்கள்.

இரண்டாவதாக, ஆதிக்கம் வகிக்கும் மகாருஷ்ய முதலாளித்துவத்துக்குச் சாதகமாக இப்பிரச்சினையை வரலாறு தீர்த்துவதைக்குமேயானால், முதலாளித்துவம் தோற்றுவிக்கும் கம்யூனிஸ்ட் புரட்சியின் தலையாய இயக்கு சக்தி என்ற வகையில் மகாருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சோஷலிசப் பணி இன்னும் பெரியதாக இருக்கும் என்பது அதன் அடுத்த விளைவாகும். பூரண தேசிய இனச் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற உணர்வில் தொழிலாளிகளைத் தொடர்ந்து நீண்டநாள் பயிற்றுவித்து வளர்ப்பது பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்குத் தேவையானது. எனவே, மகாருஷ்யர்களால் ஒடுக்கப்படும் எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் பூரண சமத்துவமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று மிகவும் உறுதியாகவும், சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமலும், தைரியமாகவும் புரட்சிகரமான முறையில் போராட வேண்டும் என்று பொதுமக்களுக்கு முறையாகப் போதிக்க வேண்டும்; மகாருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கே இது மிகவும் தேவையானது. மகாருஷ்யர்களின் தேசிய இனப் பெருமிதத்தின் நலன்களும் (அடிமைப் பொருளில்ல) மகாருஷ்ய (இன்னும் இதர) பாட்டாளிகளின் சோஷலிச நலன்களும் முற்றிலும் பொருந்தியவைதான். எப்பொழுதும் நமக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்பவர் மார்க்ஸ்தான்; அவர் இங்கிலாந்தில் பல பத்தாண்டுகள் வாழ்ந்து, பாதி ஆங்கிலேயராக மாறி, ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களின் சோஷலிச இயக்கத்தின் நலன்களுக்காக அயர்லாந்துக்குச் சுதந்திரமும் தேசிய விடுதலையும் கோரினார்.

நாம் பரிசீலனை செய்த இரண்டாவது அனுமான வழக்கில் பிளெஹானவ் முதலிய உள்நாட்டு சோஷலிஸ்டு தேசியவெறியர்கள் தங்களது நாடான சுதந்திர, ஜனநாயக மகாருஷ்யாவுக்கு மட்டுமின்றி, ருஷ்யாவின் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்க சகோதரத்துவத்துக்கும்,

அதாவது சோஷலிசத்தின் நலன்களுக்கு துரோகம் செய்த
வர்களாக இருப்பார்கள்.

சோட்வியல்-டெமாகிராட்,
இதழ் 35, 1914, டிசம்பர் 12

வி.இ. லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 26,
பக்கங்கள் 106—110

**சோஷலிசப் புரட்சியும்
தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்
(ஆய்வுரைகள்)**

**1. ஏகாதிபத்தியமும் சோஷலிசமும்
ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் விடுதலையும்**

ஏகாதிபத்தியம் என்பது முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியில் உச்சக் கட்டம். மிக முன்னேறிய நாடுகளில் மூலதனமானது தேசிய இன அரசுகளின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் விரிந்து போட்டிக்குப் பதிலாக ஏகபோகத்தை நிலைநாட்டி, சோஷலிசத்தை அடைவதற்கான புறநிலை முதனிலைகள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஆகவே மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலும் முதலாளித்துவ அரசாங்கங்களைக் கவிழ்த்து பூர்ஷ்வாக்களின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்வதற்கான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிப் போராட்டம் இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்றுள்ளது. வர்க்க முரண்பாடுகளைப் பிரம்மாண்டமான அளவில் தீவிரப்படுத்துதல், பொருளாதாரத் துறையில்—டிரஸ்டுகள், அதிக வாழ்க்கைச் செலவு மூலமும், அரசியல் துறையில்—ராணுவ வெறி வளருதல், முன்னை விட அடிக்கடி நிகழும் போர்கள், முன்னிலும் அதிக பலம் வாய்ந்த பிற்போக்குச் சக்திகள், தேசிய இன ஒடுக்கு முறையையும் காலனிக் கொள்ளையையும் மேலும் வலுப்படுத்தி விரிவுபடுத்துதல் மூலமும் பொதுமக்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளை மோசமாக்கி ஏகாதிபத்தியம் பொதுமக்களை இப்போராட்டத்தை நடத்தும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறது. வெற்றி பெற்ற சோஷலிசம் பூரண ஜனநாயகத்தைக் கட்டாயம் ஏற்படுத்த வேண்டும்; ஆகவே தேசிய இனங்களிடையில் பூரண சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதோடு நிலலாமல் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது தடையேதுமில்லாமல் சுதந்திரமாக அரசியல் ரீதியில் பிரியும் உரிமை நிலவும்படியும் செய்ய வேண்டும். அடிமைப்பட்ட

தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்வோம் என்றும் அவை களுடன் சுதந்திரமான ஐக்கியத்தின் அடிப்படையில்—சுதந்திரமான ஐக்கியம் என்ற சொல் பிரியும் உரிமையில்லாவிடில் பொய்யானது—உறவுகளை அமைத்துக் கொள்வோம் என்றும் தற்போது மட்டுமின்றி, புரட்சியின் போதும் புரட்சி வெற்றி பெற்ற பின்னரும் தம் செயல்களனைத்திலும் நிரூபிக்காத சோஷலிஸ்டுக் கட்சிகள் சோஷலிசத்துக்குத் துரோகம் செய்பவை ஆகும்.

ஜனநாயகம் என்பதும் அரசின் ஒருவித உருவம்தான், அரசு மறையும் பொழுது இதுவும் மறைந்துபோகும்; ஆனால் இறுதி வெற்றி பெற்ற, திடமாக அமைக்கப்பட்ட சோஷலிசத்திலிருந்து பூரண கம்யூனிசத்துக்கு மாற்றம் நிகழும் பொழுதுதான் இது நடைபெறும்.

2. சோஷலிசப் புரட்சியும் ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமும்

சோஷலிசப் புரட்சி என்பது ஒரே தனிச் செயல் அல்ல, ஒரு களத்திலான ஒரே ஒரு போரும் அல்ல; கூர்மையான வர்க்கச் சச்சரவுகள் கொண்ட ஒரு சகாப்தம் அது, எல்லா முனைகளிலும், அதாவது பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் அனைத்திலும் தொடர்ச்சியான நீண்ட போராட்டங்கள் நடக்கும் சகாப்தம் அது; பூர்ஷ்வா உடைமைகள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதில் தான் அப்போர்கள் முடிவுறும். ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமானது சோஷலிசப் புரட்சியிலிருந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் திசைதிருப்பி விடுமென்றோ அல்லது அப்புரட்சியை மறைத்து மங்கச் செய்துவிடுமென்றோ கருதுவது ஒரு பெரிய தவறு. அதற்கு மாறாக, பூரண ஜனநாயகத்தைக் கையாளாத சோஷலிசத்தின் வெற்றி எவ்வாறு இருக்க முடியாதோ அதே போல, ஜனநாயகத்துக்காக எல்லா முனைகளிலும் முரண்பாடுகளின்றி புரட்சிகரப் போராட்டம் நடத்தாமல் பாட்டாளி வர்க்கமானது பூர்ஷ்வாக்களின் மீது வெற்றி கொள்ளத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ள முடியாது.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்பது ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் “செயல்பூர்வமானதல்ல” என்றோ “ஏமாற்றத்தன்மை வாய்ந்தது” என்றோ கூறி அதை ஜனநாயகச் செயல்திட்டத்தின் ஒரு பிரிவிலிருந்து நீக்கி விடுவதும் பெரிய தவறுதான். முதலாளித்துவத்தின் கட்டமைப்புக்குள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை செயல்பூர்வமானதல்ல என்ற வாதத்தை எவ்வித நிபந்தனைக்கும் உட்பட்டதல்ல என்ற பொருளாதார அர்த்தத்திலோ அல்லது நிபந்தனைக்குட்பட்டது என்ற அரசியல் அர்த்தத்திலோ புரிந்து கொள்ள முடியும்.

முதலாவது அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் அது தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து அடிப்படைத் தவறானது. முதன்முதலாக, அந்த அர்த்தத்தில் உழைப்புப் பணம் அல்லது நெருக்கடிகளை ஒழித்தல் முதலியன முதலாளித்துவத்தின் கீழ் செயல்பூர்வமானவை அல்ல. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் அதே மாதிரி செயல்பூர்வமானது அல்ல என்பது முழுக்க முழுக்கத் தவறு. இரண்டாவதாக, இந்தப் பொருளில் “செயல்பூர்வமானது அல்ல” என்ற வாதத்தை மறுப்பதற்கு 1905ல் ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்ததே, அந்த ஒரு உதாரணமே போதும். மூன்றாவதாக, ஜெர்மனி, பிரிட்டன் போன்ற அரசுகளுக்கு இடையிலான அரசியல் உறவுகளிலும் போர்த்தந்திர முறைகளிலும் சிறு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டால் போலந்து, இந்தியா முதலிய நாடுகள் இன்றோ நாளையோ புதிய அரசுகளாக உருவாவது “செயல்பூர்வமானதாக” ஆகிவிடக் கூடும் என்பதை மறுப்பது மடமை ஆகும். நான்காவதாக, விரிந்து பரவத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் நிதி மூலதனமானது எந்த ஒரு நாட்டினுடையவும், “சுயேச்சையான” நாட்டினதுங்கூட மிகச் சுதந்திரமான ஜனநாயக, குடியரசு அரசாங்கத்தையும் அதன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரிகளையும் “சுதந்திரமாக” விலைகொடுத்து வாங்கவோ அல்லது கைக்கூலி கொடுத்து வசப்படுத்தவோ முடியும். அரசியல் ஜனநாயகத் துறையில் எந்த விதமான சீர்திருத்தங்களையும் செய்வதன் மூலம் நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தை, பொதுவாக மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தை அகற்றிவிட முடி

யாது; சுயநிர்ணயம் என்பது முழுமையாகவும் பிரத்தியேகமாகவும் இத்துறையைச் சேர்ந்தது. ஆனால் அரசியல் ஜனநாயகம் ஒடுக்குமுறை, வர்க்கப் போராட்டம் ஆகியவற்றின் அதிக சுதந்திரமான, பரவலான, தெளிவான ஒரு வடிவம் என்னும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற உண்மையை நிதி மூலதனத்தின் இந்த ஆதிக்கம் சிறிதும் சிதைப்பதில்லை. எனவே முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அரசியல் ஜனநாயகத்துக்கான ஒரு கோரிக்கை பொருளாதார ரீதியில் “செயல்பூர்வமற்றது” என்று கூறும் வாதங்கள் அனைத்தையும் சுருக்கினால் அவை முதலாளித்துவத்தின் பொதுவான, அடிப்படை உறவுகளையும் மொத்தத்தில் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் தத்துவார்த்த ரீதியில் தவறாக வரையறை செய்வதாகின்றன.

இரண்டாவது அர்த்தத்தில் கூறப்படும் கூற்றானது முற்றுப் பெறாமலும் சரியாயில்லாததாகவும் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை மட்டுமின்றி, அரசியல் ஜனநாயகத்துக்கான எல்லா அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுமே ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் ஓரளவுக்குத்தான் “செயல்பூர்வமானவை”, அதுவும் ஒரு முழுமையற்ற திரிந்த முறையில், விதிவிலக்கு என்ற வகையில் (உதாரணம்: 1905ல் ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்தது) மட்டுமே அவை “செயல்பூர்வமானவை”. காலனிகள் உடனடியாக விடுதலை பெற வேண்டும் என்று எல்லாப் புரட்சிகர சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் கோருகிறார்கள். அது கூட, தொடர்ச்சியான புரட்சிகள் இல்லாமல் முதலாளித்துவத்தின் கீழ் “செயல்பூர்வமற்றதுதான்”. ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தங்களது இக்கோரிக்கைகள் அனைத்துக்காகவும் உடனடியாக, மிகவும் உறுதியாகப் போராடுவதை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதல்ல—அப்படி விட்டுவிடுவதானது பூர்ஷ்வாக்களின், பிற்போக்கின் நோக்கத்தை ஈடேற்றுவதாகும்—ஆனால் அதற்கு மாறாக, இக்கோரிக்கைகளை முறையாக வகுத்து புரட்சிகரமான முறையில்—சீர்திருத்தவாத முறையில் அல்லாமல்—அவற்றை நிறைவேற்றுவது அவசியம்; பூர்ஷ்வாக்களின் சட்டமுறை வரம்புக்குள் நாம் கட்டுண்டு விடக் கூடாது, அவற்றை உடைத்தெறிய வேண்

டும்; பாராளுமன்றத்தில் வாய்ச்சொல் கண்டனத்தோடு, உரைகள் நிகழ்த்துவதோடு திருப்தி அடைந்துவிடக் கூடாது, பொது மக்களைச் செயலூக்கம் உள்ள போராட்டங்களில் ஈடுபடும்படி ஈர்க்க வேண்டும், ஒவ்வொரு அடிப்படை ஜனநாயகக் கோரிக்கைக்குமான போராட்டத்தை ஊட்டி வளர்த்து விரிவாக்கி வர வேண்டும், பூர்ஷ்வாக்களின் மீது நேரடியான பாட்டாளி வர்க்கத் தாக்குதல் வரை, அதாவது பூர்ஷ்வாக்களின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்யும் சோஷலிஸ்டுப் புரட்சி வரை இது நடைபெற வேண்டும். ஒரு பெரிய வேலைநிறுத்தம், அல்லது தெரு ஆர்ப்பாட்டம், அல்லது பட்டினிக் கலகம், அல்லது ராணுவ எழுச்சி, அல்லது காலனிப் புரட்சி ஆகிய எந்த ஒரு காரணத்தாலும் சோஷலிஸ்டுப் புரட்சி வெடித்தெழலாம் என்பது மட்டுமல்ல; டிரெய்ஃபுஸ் வழக்கு,⁷³ ஸாபெர்ன் சம்பவம்,⁷⁴ ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பிரிந்து போவது பற்றிய பொது வாக்கெடுப்பு போன்ற அரசியல் நெருக்கடிகளாலும் கூட அது வெடித்தெழலாம்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அதிகமாக இருக்கிறது என்பதற்காக, தேசிய இனங்கள் பிரிந்து செல்லும் உரிமைக்கான போராட்டத்தை—இதைக் “கற்பனை ரீதியானது” என்கிறார்கள் பூர்ஷ்வாக்கள்—சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் நிராகரித்துவிடக் கூடாது; அதற்கு மாறாக, இத்துறையில் எழும் பூசல்களையும் கூடக் கொழுக்கொழும்பாகப் பற்றிக்கொண்டு, பொதுஜன நடவடிக்கைகளுக்கும் பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான புரட்சிகரத் தாக்குதல்களுக்கும் தயாராக வேண்டும்.

3. சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவமும் கூட்டாட்சியுடன் அதன் உறவும்

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரத்தியேகமாக அரசியல் ரீதியில் சுயேச்சை பெறும் உரிமையை, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்திலிருந்து அரசியல் ரீதியில் சுதந்திரமாக பிரிந்து போகும் உரிமையைக் குறிக்கிறது. ஸ்தூலமாக,

அரசியல் ஜனநாயகத்தின் இந்தக் கோரிக்கையின் உட்பொருள், பிரிந்து போவதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்ய முழுச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பதும், பிரிந்து போகும் தேசிய இனத்தின் பொதுவாக்கெடுப்பு மூலமாகப் பிரிந்து போவது பற்றிய முடிவை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் தான். எனவே, இந்தக் கோரிக்கையும், பிரிய வேண்டும், துண்டாக வேண்டும், சிறு அரசுகள் அமைய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் ஒன்றல்ல. எல்லாத் தேசிய இன ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக இடைவிடாத போராட்ட உணர்வை மட்டுமே அது உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒரு ஜனநாயக அரசமைப்பு பரிபூர்ணமாகப் பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக அளித்திருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைவாக, குறைந்த ஆர்வத்துடன் இவ்விருப்பம் எழுப்பப்படும்; ஏனென்றால் பொருளாதார முன்னேற்றம், பொது மக்களது நலன்கள் என்ற இரு நோக்கு நிலைகளினின்று பார்த்தாலும் பெரிய அரசுகளில் மறுக்க முடியாத அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன; மேலும், முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியோடு இந்த அனுகூலங்களும் அதிகரிக்கின்றன. சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒரு கோட்பாடு என்ற முறையில் கூட்டாட்சியை ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒன்று ஆகாது. ஒருவர் அக்கோட்பாட்டைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பவராகவும், ஜனநாயக மையப்பாட்டை ஆதரிப்பவராகவும் இருக்கலாம்; ஆயினும், பூரண ஜனநாயக மையப்பாட்டை அடையும் ஒரே வழி என்ற முறையில் தேசிய இனங்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை விடக் கூட்டாட்சியை நல்லதென்று விரும்பலாம். இதே கண்ணோட்டத்துடன்தான் மையப்பாட்டுவாதினான மார்க்ஸ், ஆங்கிலேயர்கள் அயர்லாந்தை வன்முறையில் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்ததை விட அயர்லாந்தும் இங்கிலாந்தும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டாட்சி கூடப் பரவாயில்லை என்று கருதினார்.⁷⁵

மனித சமுதாயம் சின்னஞ்சிறு அரசுகளாகப் பிரிந்து, பலவகைத் தேசிய இனங்களாகத் தனித்து வாழ்வதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதும், தேசிய இனங்கள் நெருங்கி வரச் செய்வதும் மட்டும் சோஷலிசத்தின் நோக்கமல்ல, அவற்றை ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலக்கச் செய்வதும்

அதன் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காகத் தான் நாம் இரண்டு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஒரு புறம், “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி”⁷⁶ என்பதைப் பற்றி ரென்னெர், ஓட்டோ பெளவர் ஆகியவர்களது கருத்தின் பிற்போக்குத் தன்மையை மக்களுக்கு விளக்குதல்; மறுபுறம், ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களிலுள்ள சோஷலிஸ்டு களில் வெளிவேஷத்தையும் கோழைத்தனத்தையும் விசேஷமாகக் கவனித்து பொதுவான தெளிவற்ற சொற்றொடர்களிலல்ல, அர்த்தமற்ற வாய்விச்சுகளிலல்ல, சோஷலிசத்தை அடைந்த பின்னர் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்சினை என்று அதை “ஒதுக்கி வைத்துவிடும்” முறையிலல்ல, தெளிவாகவும் கூர்மையாகவும் வரையப்பட்ட அரசியல் செயல்திட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் விடுதலையைக் கோர வேண்டும். எவ்வாறு ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் என்ற இடைநிலைக் காலத்திற்குப் பிறகுதான் வர்க்கங்களை மனித சமுதாயம் ஒழிக்க முடியுமோ அதே போல, ஒடுக்கப்படும் எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் முழு விடுதலை என்ற—அதாவது, பிரிந்து போகும் சுதந்திரம் என்ற—இடைநிலைக் காலத்துக்குப் பிறகுதான் தேசிய இனங்கள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் இரண்டறக் கலத்தல் என்ற நிலையை அடைய முடியும்.

4. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைத்தல்

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோரிக்கையை மட்டுமின்றி, நமது குறைந்தபட்ச ஜனநாயகச் செயல்திட்டத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் கூடக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் நீண்டகாலத்திற்கு முன்பே, பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலேயே எழுப்பியிருக்கிறார்கள். இன்று வரை கற்பனை ரீதியான முறையில்தான் அவற்றை எல்லாம் எழுப்பி வந்தார்கள், ஏனென்றால் வர்க்கப் போராட்டத்தையும், ஜனநாயகத்தின் கீழ் அது தீவிரமடைதலையும் அவர்கள் காணத்

தவறுகிறார்கள், “அமைதியான” முதலாளித்துவத்தில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் சம அந்தஸ்துடைய தேசிய இனங்கள் அமைதியான முறையில் ஐக்கியமுறுதல் என்ற கற்பனாவாதம் இதுதான். இந்தக் கற்பனாவாதம் மக்களை ஏமாற்றுகிறது; காவுத்ஸ்கியின் சீடர்களால் ஆதரிக்கப்படுகிறது. இந்த அற்பவாத, சந்தர்ப்பவாதக் கற்பனாவாதத்துக்கு எதிராக, ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் உலகானது ஒடுக்கும் தேசிய இனங்கள், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் என்று பிரிக்கப்படுவது அடிப்படையானது, கவனிக்கத் தக்க முக்கியம் வாய்ந்தது, தவிர்க்க முடியாதது என்ற கூற்றை சமூக-ஜனநாயகச் செயல்திட்டம் எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக் கொள்வதற்கெதிராகவும், பொதுப்படையாகத் தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்துக்கு ஆதரவாகவும் அமைதிவாத பூர்ஷ்வாக்களால் வழக்கமாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படும் பொதுவான அதே சொற்களை ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கம் தானும் கூறுவதுடன் நின்றுவிடக் கூடாது. தேசிய இன ஒடுக்குமுறையின் அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசின் எல்லைகளைப் பற்றிய பிரச்சினையில்—ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு இப்பிரச்சினையானது மிகவும் “கசப்பானது”—பாட்டாளி வர்க்கம் மெளனமாயிருக்க முடியாது. ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து நீடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கப்படுவதற்கு எதிராகப் பாட்டாளி வர்க்கம் போராட வேண்டும், அதாவது சுயநிர்ணய உரிமைக் காகப் போராட வேண்டும். “தங்களது” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் காலனிகளுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும் அரசியல் ரீதியில் பிரிந்து போகும் சுதந்திரம் தரப்பட வேண்டும் என்று பாட்டாளிகள் கோர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியவாதம் என்பது வெற்று வார்த்தை; ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையோ அல்லது வர்க்க ஒருமைப்பாடோ அப்பொழுது சாத்தியமில்லை; சீர்திருத்த

வாதிகளும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்து, அதே சமயத்தில் “தமது சொந்த” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டு, “தம்முடைய சொந்த” அரசுக்குள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருக்கப்படும் தேசிய இனங்களைப் பற்றி மெளனமாக இருக்கிறார்கள் அல்லவா? இந்த மனிதர்களின் வெளிவேடமும் அப்பொழுது கலைக்கப்படாமல் இருந்துவிடும்.

மற்றொரு பக்கத்தில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான முழுமையான, நிபந்தனைகளற்ற ஐக்கியத்தை—ஸ்தாபன ரீதியிலான ஐக்கியம் உட்பட—ஆதரித்துக் காத்து நடைமுறை ரீதியில் செயல்படுத்துவது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷலிஸ்டுகள் குறிப்பாகச் செய்ய வேண்டியது ஆகும். இதைச் செய்யாமல், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சுயேச்சையான கொள்கையை ஆதரித்துக் காப்பது சாத்தியமில்லை; பூர்ஷ்வாக்களின் எல்லாவிதமான சூழ்ச்சிகளையும் துரோகத்தையும் ஏமாற்றுவித்தைகளையும் எதிர்த்து மற்ற நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் தங்களது வர்க்க ஒருமைப்பாட்டை ஆதரித்துக் காப்பதும் சாத்தியமில்லை. தொழிலாளர்களை ஏமாற்று வதற்காகத் தேசிய விடுதலை என்ற கோஷத்தை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்கள் விடாப்பிடியாக உபயோகித்து வருகிறார்கள்; ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வாக்களுடன் பிற்போக்குத் தனமான ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்வதற்காகத் தங்களது உள்விவகாரக் கொள்கையில் இக்கோஷங்களை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள் (உதாரணமாக, யூதர்களையும் உக்ரேனியர்களையும் ஒடுக்குவதற்காக ஆஸ்திரியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் உள்ள போலந்துக்காரர்கள் பிற்போக்குடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கிறார்கள்); தங்களது அயல்நாட்டுக் கொள்கையில், தங்களது கொள்ளைத் திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக ஏகாதிபத்திய போட்டி அரசுகளுள் ஒன்றுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள அவர்கள் முயல்கிறார்கள் (சிறு பால்கன் அரசுகளின் கொள்கைப் போக்கு, முதலியன).

ஒரு ஏகாதிபத்திய நாட்டுக்கெதிரானதொரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை இன்னொரு “பெரிய” வல்லரசு தனது சொந்த ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களுக்காகக் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடும். இதனால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க மறுக்க மாட்டார்கள். இதே போல அரசியல் ஏமாற்றுக்காகவும் நிதிக் கொள்ளைக்காகவும் பல சமயங்களில் பூர்ஷ்வாக்கள் குடியரசுக் கோஷங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் (உதாரணம்: லத்தீன் நாடுகளில்). ஆனால் இதற்காக சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தங்களது குடியரசுக் கொள்கையை விட்டுவிடப் போவதில்லை.*

5. தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி மார்க்சியமும் புருதோனியவாதமும்

விதிவிலக்கின்றி ஒவ்வொரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையும் சார்பற்ற தனித்த வெளியீடு அல்ல, நிலப்பிரபுத்துவத்துக் கெதிராக பூர்ஷ்வாக்களால் தலைமை தாங்கி நடத்தப்படும்

* “தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பது” என்பது இதிலிருந்து எழக் கூடும் என்ற காரணத்தைக் கொண்டு சுயநிர்ணய உரிமையை மறுப்பது நகைக்கத் தக்கது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். “தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பதைச்” சரியென்று சாதிப்பதற்கென, 1914—1916ம் ஆண்டு சமூக-தேசியவெறியர்கள் எல்லா ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளையும் பற்றியும் (உதாரணமாக, குடியரசுக் கொள்கைப் பற்றி), தேசிய இன ஒடுக்குதலுக்கெதிரான எந்த ஒரு போராட்டத்தையும் வகுப்பது பற்றி பேசும் பொழுதெல்லாம் அதே உரிமையுடன், அதாவது அதே போன்று விளையாட்டாகப் பேசுகின்றனர். தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு போரின் ஸ்தூலமான வரலாற்றுச் சிறப்பியல்புகளைப் பகுத்தாய்ந்தே மார்க்சியமானது ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போர்கள் அல்லது கரிபால்டியின் போர்கள் போன்றவை தாயகத்தைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டவை என்றும், 1914—1916ம் ஆண்டுகளின் ஏகாதிபத்திய யுத்தம் தாயகத்தின் பாதுகாப்பை நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை என்றும் முடிவு செய்கிறதே அன்றி எந்த ஒரு “பொதுக் கோட்பாட்டையோ” அல்லது ஒரு செயல்திட்டத்தின் எந்த ஒரு அம்சத்தையோ கொண்டு இவ்வாறு முடிவு செய்ய வில்லை.

பொது மக்கள் போராட்டத்தின் வரலாற்று ரீதியான வெளியீடே என்று குட்டி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்கு மாறாக மார்க்ஸ் கருதினார். இக்கோரிக்கைகள் அனைத்துமே விதிவிலக்கின்றி, குறித்த சூழ்நிலைகளில், தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்காக பூர்ஷ்வாக்களின் கருவிகளாகப் பயன்பட முடியும், பயன்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விஷயத்தில் அரசியல் ஜனநாயகத்தின் கோரிக்கைகளில் ஒன்றை—குறிப்பாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை—தனிப்பட்டதாக எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவற்றுக்கு எதிரானதாக அதை வைப்பது தத்துவ ரீதியிலே அடிப்படையான தவறாகும். நடைமுறையில், பாட்டாளி வர்க்கமானது எல்லா ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளுக்கான—குடியரசு ஒன்றை நிறுவ வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் விலக்காதபடியாக — தனது போராட்டத்தை, பூர்ஷ்வாக்களைக் கவிழ்ப்பதற்கான தனது புரட்சிப் போராட்டத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதாக வைத்துக் கொண்டால்தான் அது தனது சுயேச்சையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

மறுபுறத்தில், “சமுதாயப் புரட்சி என்ற பெயரில்” தேசிய இனப் பிரச்சினையை “மறுத்தார்கள்” புருதோனிய வாதிகள். ஆனால் அதற்கு மாறாக மார்க்ஸ், முன்னேறிய நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களை முதலில் கருத்தில் கொண்டு, பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகின்ற எந்த ஒரு தேசிய இனமும் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது என்ற அடிப்படையான சர்வதேசியவாத, சோஷலிசக் கோட்பாட்டுக்கு முதலிடம் தந்தார்.⁷⁷ ஜெர்மனியில் வெற்றிவாகை சூடிய ஜனநாயகம் ஜெர்மானியர்களால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கு விடுதலை அளிக்கும் பிரகடனம் செய்து அவ்விடுதலையை அளிக்க வேண்டும் என்று 1848ல் மார்க்ஸ் கோரினார்; ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் புரட்சி இயக்கத்தின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு அவர் இவ்வாறு கோரினார். அதே போல ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களின் புரட்சிப் போராட்டத்தின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு, இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிய வேண்டும் என்று 1869ல் மார்க்ஸ் கோரினார்; ஆனாலும் “பிரிவுக்குப்

பிறகு ஒருவேளை கூட்டாட்சி ஏற்படலாம்” என்று அத்துடன் கூறினார்.⁷⁸ இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்துத்தான் மார்க்ஸ் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கு சர்வதேசியவாத உணர்வை உண்மையில் ஊட்டி வந்தார். இம்முறையில்தான் அவர் சந்தர்ப்பவாதிகளையும் பூர்ஷ்வா சீர்திருத்தவாதத்தையும் எதிர்த்து இந்த வரலாற்றுப் பணிக்குப் புரட்சித் தீர்வு ஒன்றைக் காட்ட முடிந்தது. அரை நூற்றாண்டு ஆகியும், இந்தப் பூர்ஷ்வா சீர்திருத்தவாதம் இன்றுங்கூட ஐரிஷ் “சீர்திருத்தத்தை” நிறைவேற்றவில்லை. சிறு தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை என்பது கற்பனை ரீதியானது, சாத்தியமற்றது என்றும், பொருளாதாரக் குவிவு மட்டுமின்றி அரசியல் குவிவும் கூட முற்போக்கானது என்றும் முதலாளித்துவத்தின் ஆதரவாளர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள்; இதற்கு மாறாக, இந்தக் குவிவு எப்பொழுது ஏகாதிபத்தியம் அல்லாத குவிவாக இருக்கிறதோ அப்பொழுது முற்போக்கானது என்றும், எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த பாட்டாளிகள் தாங்களே விரும்பி ஒன்றிணைவதன் மூலம்தான் தேசிய இனங்கள் நெருங்கி வரச் செய்ய வேண்டுமேயன்றி பலாத்காரத்தினால் அல்ல என்றும் இம்முறையில்தான் மார்க்சால் வாதிக்க முடிந்தது. தேசிய இனங்களின் சமத்துவம், சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது பற்றி அடிக்கடிகபடம் நிறைந்த வெறும் பேச்சுக்கு மாறாக, தேசிய இனப் பிரச்சினைகளையும் கூட புரட்சி நடவடிக்கையினால் பொது மக்கள் தீர்த்து விட முடியும் என்று இம்முறையில்தான் மார்க்ஸ் எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது. 1914—1916ம் ஆண்டுகளின் ஏகாதிபத்தியப் போரின் விளைவாகவும் அதனால் சந்தர்ப்பவாதிகள், காவுத்ஸ்கிவாதிகளின் கபட வாதங்கள் அம்பலமாகியதன் விளைவாகவும் மார்க்சின் கொள்கை மிகவும் சரியானது என்பதும் இன்று பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குபவைகளாகத் திகழும் எல்லா முன்னேறிய நாடுகளுக்கும் இக்கொள்கை முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்பதும் தெட்டத் தெளிவாக உறுதியாயின.*

* சில மக்களினங்களின் தேசிய இன இயக்கத்தை, உதாரணமாக 1848ல் செக் மக்களின் இயக்கத்தை, மார்க்ஸ் எதிர்த்தார். மற்றவர்களோடு கூட, சமீபத்தில் ஜெர்மன்

6. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் சம்பந்தமாக மூன்று விதமான நாடுகள்

இது சம்பந்தமாக, நாடுகளை மூன்று முக்கிய விதங்களாகப் பிரிக்க வேண்டும்.

முதலாவது, மேற்கு ஐரோப்பிய முன்னேறிய முதலாளித் துவ நாடுகளும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும். இந்நாடுகளில் பூர்ஷ்வா முற்போக்குத் தேசிய இன இயக்கங்கள் நெடு நாட்களுக்கு முன்பே முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. இந்த “மாபெரும்” தேசிய இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் காலனிகளிலும் தனது நாட்டிலும் உள்ள மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அயர்லாந்து சம்பந்தமாக ஆங்கிலேயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கடமைகள் என்னவோ, அவையே இந்த ஆளும் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கடமைகளும் ஆகும்.*

தேசியவெறியராகிய லென்ச் என்பவர் *Die Glocke*⁷⁹ பத்திரிகையின் இதழ்கள் 8, 9ல் இதைச் சுட்டிக்காட்டி, மார்க்சியத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்து தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை மறுத்தார். ஆனால் இது சரியல்ல; ஏனென்றால், 1848ல் “பிற்போக்குத்” தேசிய இனங்களையும் புரட்சிகர ஜனநாயகத் தேசிய இனங்களையும் வித்தியாசப்படுத்துவதற்குத் தேவையான வரலாற்று, அரசியல் காரணங்கள் இருந்தன. மார்க்ஸ் முதலில் கூறப்பட்ட தேசிய இனங்களைக் கண்டனம் செய்து, பிந்தியவற்றை ஆதரித்தது சரியே.⁸⁰ சுயநிர்ணய உரிமையானது ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளுள் ஒன்று; ஜனநாயகத்தின் பொதுவான நலன்களுக்கு அது கீழ்ப்பட்டதாக நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும். 1848லும் அதற்கடுத்த ஆண்டுகளிலும் ஜாரிஸத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதில் தான் இந்தப் பொதுவான நலன்கள் அடங்கியிருந்தன.

* 1914—1916ம் ஆண்டுகளின் யுத்தத்திலிருந்து ஒதுங்கி நின்ற சிறிய அரசுகள் சிலவற்றில்—உதாரணமாக, ஹாலந்திலும் சுவிட்சர்லாந்திலும்—பூர்ஷ்வா வர்க்கமானது “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்” என்ற கோஷத்தை அதிகம் உபயோகித்து ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் பங்கு கொள்வது நியாயமானது என்று சாதிக்கப் பயன்படுத்துகிறது. அத்தகைய நாடுகளின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சுயநிர்ணயத்தையே நிராகரிக்கும்படித் தூண்டிய காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று. ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் “தாய்நாட்டைப் பாது

இரண்டாவது, கிழக்கு ஐரோப்பா: ஆஸ்திரியா, பால்கன் நாடுகள், குறிப்பாக ருஷ்யா. இங்கு இருபதாம் நூற்றாண்டுதான் குறிப்பிடத் தக்க வகையில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகத் தேசிய இன இயக்கங்களை வளர்த்து, தேசிய இனப் போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தியது. இந்நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கமானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவாகப் போராடுவதன் மூலமன்றி தனது கடமைகளை — தனது நாட்டின் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகச் சீரமைப்பு நிறைவு எய்துவதற்கும், மற்ற நாடுகளின் சோஷலிசப் புரட்சிக்கு உதவுவதற்கும் ஆன தனது கடமைகளை— நிறைவேற்ற முடியாது. இது சம்பந்தமாக மிகவும் கடினமான, மிகவும் முக்கியமான கடமையானது, ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களது வர்க்கப் போராட்டத்தை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களது போராட்டத்துடன் ஐக்கியப்படுத்துதல்தான்.

மூன்றாவது, சீனா, பாரசீகம், துருக்கி போன்ற அரைக்காலனி நாடுகளும் இதர காலனி நாடுகளும். இவற்றின் மொத்த மக்கள் தொகை சுமார் 100 கோடி. இந்நாடுகளில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயக இயக்கங்கள் இப்பொழுதுதான் தொடங்கியுள்ளன, அல்லது அவை முடிவு பெற இன்னும் நெடுநாட்

காப்பது” என்பதை நிராகரிக்கும் சரியான பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கை தவறான வாதங்களைக் கொண்டு ஆதரிக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவு: தத்துவார்த்த ரீதியில் மார்க்சியத்தில் ஒரு திரிபு ஏற்பட்டு விடுகிறது; நடைமுறையில் இது ஒரு தனிவகையான சிறு தேசிய இனக் குறுகிய மனப் பான்மைக்கு இட்டுச் செல்கிறது; “ஆதிக்கம் வகிக்கும்” தேசிய இனங்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தேசிய இனங்களின் கோடிக்கணக்கான மக்களை மறக்கும்படி நேர்கிறது. தோழர் கோர்ட்டர் தனது ஏகாதிபத்தியம், போர், சமூக-ஜனநாயகம் என்ற மிகச் சிறந்த துண்டுப் பிரசுரத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டைத் தவறாக நிராகரிக்கிறார். ஆனால், டச்சு இந்தியத் தீவுகளுக்கு “அரசியல் மற்றும் தேசிய இன சுதந்திரம்” உடனடியாகத் தரப்பட வேண்டும் என்று அவர் கோரி, இக்கோரிக்கையை முன் வைத்து அதற்காகப் போராட மறுக்கும் டச்சு சந்தர்ப்பவாதிகளை அம்பலப்படுத்துகையில் அதைச் செயல்முறையில் சரியாகக் கையாளுகிறார்.

கள் பிடிக்கும். காலனி நாடுகள் நஷ்ட ஈடு ஒன்றுமின்றி உடனடியாக நிபந்தனைகளின்றி விடுதலை பெற வேண்டுமென்று சோஷலிஸ்டுகள் கோர வேண்டும்—அரசியல் ரீதியில் இக்கோரிக்கையானது சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வது தானேயொழிய, வேறில்லை. அது மட்டுமல்லாமல், இந்நாடுகளில் தேசிய விடுதலைக்கான பூர்ஷ்வா ஜனநாயக இயக்கங்களின் அதிகப் புரட்சிகரச் சக்திகளுக்கு மிக உறுதியான முறையில் ஆதரவு நல்க வேண்டும்; தங்களை ஒடுக்கும் ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கு எதிரான அவற்றின் கிளர்ச்சிக்கு—அல்லது புரட்சிப் போர் ஒன்று இருந்தால் அப்போருக்கு—உதவ வேண்டும்.

7. சமூக-தேசியவெறியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும்

ஏகாதிபத்திய சகாப்தமும் குறிப்பாக 1914—1916ம் ஆண்டுகளின் யுத்தமும் முன்னேறிய நாடுகளில் தேசிய வெறிக்கும் தேசியவாதத்துக்கும் எதிராகப் போராட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளன. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை பற்றி சமூக-தேசியவெறியர்கள் மத்தியில்—“தாய்நாட்டின் பாதுகாப்பு” என்ற கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி இந்த யுத்தத்தின் ஏகாதிபத்திய, பிற்போக்குத் தன்மையை மூடிமறைக்கும் சந்தர்ப்பவாதிகள், காவுத்ஸ்கிவாதிகள் ஆகியவர்களின் மத்தியில்—இரண்டு முக்கியமான போக்குகள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு பக்கத்தில், பூர்ஷ்வாக்களின் ஓரளவு பகிரங்க ஊழியர்களை நாம் காண்கிறோம்; ஏகாதிபத்தியமும் அரசியல் குவிவும் முற்போக்கானவை என்று சாக்குப்போக்குச் சொல்லி, பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக்கொள்வதை இவர்கள் ஆதரித்துப் பேசுகிறார்கள்; சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கற்பனை ரீதியானது, மாயையானது, குட்டி பூர்ஷ்வாதன்மை கொண்டது என்றெல்லாம் கூறி, அதை அங்கீகரிக்க மறுக்கிறார்கள். ஜெர்மனியில் குனொவ், பார்வுஸ், தீவிர சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆகியோரும், இங்கிலாந்தில் சில பேபி

யங்களும்⁸¹ தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும், ருஷ்யாவில் செம் கோவ்ஸ்கி, லீப்மன், யுர்க்கேவிச் முதலிய சந்தர்ப்பவாதி களும் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்.

மறு பக்கத்தில், காவுத்ஸ்கிவாதிகளை நாம் காண் கிறோம். வண்டெர்வேல்டேயும் ரெனொடேலும், பிரிட்டனை யும் பிரான்சையும் சேர்ந்த பல அமைதிவாதிகளும், இன்னும் பலரும் இவ்வகையினர்தாம். முதல்வகை ஆட்களுடன் ஐக்கியத்தை இவர்கள் விரும்புகிறார்கள், நடைமுறையில் அவர்களுடன் முழு ஒருமை கொண்டிருக்கிறார்கள், சுய நிர்ணய உரிமையை வெறும் வார்த்தைகளில் கபடத்துடன் ஆதரிக்கிறார்கள்; அரசியல் ரீதியில் தனியே பிரிந்து போவதை “அமிதமானது” (“zu viel verlangt”: 1915, மே 21ந் தேதி Die Neue Zeitஇல் காவுத்ஸ்கி) என்று இவர்கள் கருதுகிறார்கள்; குறிப்பாக ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் சோஷலிஸ்டுகள் புரட்சிகரமான செயல்தந்திரங்களை மேற் கொள்வதன் அவசியத்தை இவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை; அதற்கு மாறாக, அவர்களது புரட்சிக் கடமைகளை மூடிமூப்பி, அவர்களது சந்தர்ப்பவாதத்துக்குச் சாக்குப்போக்கு சொல்லி, அவர்கள் மக்களை ஏய்ப்பதை எளிதாக்குகிறார்கள்; தங்கள் ஆட்சிக்குள் உரிமைகளற்ற தேசிய இனங்களைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருக்கும் அரசுகளின் எல்லைக்கோடு கள் பற்றிய பிரச்சினையையே விவாதிக்க மறுக்கிறார்கள், இத்தியாதி.

இரு வகையினருமே ஒரே அளவில் சந்தர்ப்பவாதிகள் தான்; அவர்கள் மார்க்சியத்தைக் களங்கப்படுத்துகிறார்கள்; அயர்லாந்தை உதாரணமாகக் கூறி மார்க்ஸ் விளக்கிய செயல்தந்திரத்தின் தத்துவார்த்த முக்கியத்துவத்தையும் நடைமுறை அவசரத்தையும் புரிந்துகொள்ளும் திறனை அவர்கள் அறவே இழந்துவிட்டார்கள்.

பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக்கொள்ளும் பிரச்சினையானது இந்த யுத்தம் சம்பந்தமாக விசேஷ அவசரம் பெற்று விட்டது. ஆனால் பிற நாடுகளைக் கைப் பற்றி இணைத்துக் கொள்ளுதல் என்றால் என்ன? பிற நாடு களைக் கைப்பற்றி இணைத்துக் கொள்வதை எதிர்த்து ஆட் சேப்பிப்பதானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்

கொள்வதாகிறது அல்லது தற்பொழுதைய நிலைமையை ஆதரித்துப் பேசும் அமைதிவாதிகளின் வாய்ச்சொல்லின் அடிப்படையில் அமைந்து, எவ்வித வன்முறையையும்—புரட்சி கரமான வன்முறையையும் கூட—எதிர்ப்பதாகிறது என்பதைக் காண்பது மிகவும் எளிது. அத்தகைய வாய்ச்சொல் முற்றிலும் தவறானது, மார்க்சியத்துக்குப் பொருந்தாதது.

8. அடுத்துவரும் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஸ்தூலமான கடமைகள்

சோஷலிசப் புரட்சியானது இன்னும் வெகு சீக்கிரத்தில் தொடங்கலாம். அப்பொழுது ஆட்சியினைக் கைப்பற்றுதல், பாங்குகளைப் பறிமுதல் செய்தல், முதலிய பல சர்வாதிகார நடவடிக்கைகள் ஆகிய உடனடிப் பணிகள் பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கும். அச்சமயத்தில் பூர்ஷ்வாக்கள்—அதிலும் குறிப்பாக பேபியன், காவுத்ஸ்கிவாத வகையைச் சேர்ந்த அறிவுஜீவிகள்—ஒரு வரம்புக்குட்பட்ட ஜனநாயக நோக்கங்களை மட்டும் புரட்சியினுள் புகுத்தி அதைப் பிரிவுபடுத்தவும் தடை செய்யவும் முயல்வார்கள். பூர்ஷ்வாக்களின் அதிகாரத்தின் அடிப்படைகளைப் பாட்டாளி வர்க்கம் தகர்க்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது நிலவும் நிலைமைகளில் எல்லாவிதப் பரிசுத்த ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளும் ஓரளவுக்குப் புரட்சியைத் தடை செய்வதாக இயங்கக் கூடும். ஆயினும் எல்லா ஒடுக்கப்படும் மக்களினங்களுக்கும் விடுதலையைப் பிரகடனம் செய்து அளிக்க வேண்டியது (அதாவது, அவர்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமை) சோஷலிசப் புரட்சியில் மிகமிக உடனடித் தேவை ஆகும். ஜெர்மனியில் 1848ல் அல்லது ருஷ்யாவில் 1905ல் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி வெற்றி பெறுவதற்கு அது எவ்வாறு உடனடித் தேவை வாய்ந்ததாக விளங்கியதோ அதே போலத்தான் சோஷலிசப் புரட்சியின் பொழுதும் விளங்கும்.

சோஷலிசப் புரட்சி தொடங்குவதற்கு இன்னும் ஐந்து, பத்து அல்லது அதற்கும் அதிகமான வருடங்கள் பிடிக்கலாம். இக்காலத்தில், சோஷலிஸ்டுத் தேசியவெறியர்களும்

சந்தர்ப்பவாதிகளும் தொழிலாளர் கட்சியில் சேர்ந்திருப்பதே இயலாததாகவும், 1914—1916ல் அவர்கள் வெற்றி பெற்றது போல் இனி வெற்றி பெற முடியாததாகவும் செய்யக் கூடிய வகையில் உணர்வூட்டும் விதத்தில் பொது மக்களிடம் புரட்சி கரமான போதனை செய்ய வேண்டிய காலம் இது. காலனி நாடுகளுக்கும் அயர்லாந்துக்கும் பிரிந்துபோகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத பிரிட்டிஷ் சோஷலிஸ்டுகள், காலனிகளுக்கும், அல்சாஸ், டென்மார்க், போலந்து மக்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத, தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிராகப் போராடுவதற்காகத் தமது புரட்சிப் பிரசாரத்தையும் புரட்சிகர வெகுஜன இயக்கத்தையும் நேரடியாகப் பயன்படுத்தாத ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுகள், ஸாபெர்ன் சம்பவம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பாட்டாளிகளிடையே இரகசியப் பிரசாரத்தைப் பரவலாக நடத்தவும், ஆர்ப்பாட்ட வீதி ஊர்வலங்களையும் புரட்சிகர வெகுஜன நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவும் தவறுகிற ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுகள், பின்லாந்து, போலந்து, உக்ரேனியா முதலியவற்றுக்குப் பிரியும் உரிமை தரப்பட வேண்டுமென்று கோராத ருஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் போன்றோர் தேசிய வெறியர்களாகவும் இரத்தக்கறை படிந்து அழுக்கடைந்த ஏகாதிபத்திய முடியாட்சிகள், ஏகாதிபத்தியப் பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் ஏவலர்களாகவும் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்று சோஷலிஸ்டுகள் பொது மக்களுக்கு விளக்கிக் கூற வேண்டும்.

9. சுயநிர்ணயத்தின்பால்

ருஷ்யாவின் மற்றும் போலந்து சமூக-ஜனநாயகமும்
இரண்டாவது அகிலமும் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு

சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை பற்றி ருஷ்யாவின் புரட்சிகர சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையிலான வேற்றுமைகள் 1903லேயே, ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்டத்தை அங்கீகரித்த

காங்கிரசிலேயே வெளிப்படையாகத் தோன்றி விட்டன— அக்காங்கிரசில்தான் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பிரதிநிதிகள் ஆட்சேபித்த போதிலும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கூறும் 9வது பாரா செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. அப்பொழுதிருந்து இன்று வரை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூட, செயல்திட்டத்திலிருந்து 9வது பாராவை நீக்கிவிட வேண்டும், அல்லது அதற்குப் பதிலாக வேறொரு வாசகத்தைப் புகுத்த வேண்டும் என்ற தங்கள் யோசனையை தமது கட்சியின் பெயரால் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் திருப்பிக் கூறியது கிடையாது.

ருஷ்யாவில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் மொத்த மக்கள்தொகையில் 57 சதவிகிதம், அல்லது 10 கோடிக்கு மேல்; நாட்டின் எல்லைப் பிராந்தியங்களில்தான் பெரும்பாலும் அத்தேசிய இனங்கள் வசிக்கின்றன; அத்தேசிய இனங்களில் சில மகாருஷ்யர்களைக் காட்டிலும் கூட கலாசாரத்தில் உயர்ந்தவை; ருஷ்யாவின் அரசியல் முறையில் அதன் அநாகரிக, மத்தியகாலக் குணாம்சங்கள் விசேஷமாகக் காணப்படுகின்றன; அந்நாட்டில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி இன்னும் நிறைவு பெறவில்லை—அத்தகைய ருஷ்யாவில் ஜாரிஸத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் தங்குதடையின்றி சுதந்திரமாகப் பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு நிபந்தனையின்றிக் கட்டாயமானது; அவர்களுடைய ஜனநாயக, சோஷலிச நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்கு அது தனிப்பட்ட கடமையாகிறது. 1912 ஜனவரியில் மீண்டும் நிறுவப்பட்ட நமது கட்சி 1913ல் நிறைவேற்றிய ஒரு தீர்மானத்தின்⁸² மூலம் சுயநிர்ணய உரிமையை மீண்டும் வலியுறுத்தி, மேலே கூறப்பட்ட அதே ஸ்தூலமான பொருளில் விளக்கியது. 1914—1916ல் பூர்ஷ்வாக்கள் மத்தியிலும் சந்தர்ப்பவாத சோஷலிஸ்டுகளின் (ருபனோவிச், பிளெஹானவ், நாஷேதியேலொ⁸³ வகையறா) மத்தியிலும் தலைவிரித்தாடிய மகாருஷ்ய தேசியவெறியானது இக்கோரிக்கையை நாம் இன்னும் அதிகமாக வலியுறுத்துவதற்கும், அதை ஏற்க மறுப்பவர்கள் நடைமுறையில் மகாருஷ்ய தேசியவெறிக்கும்

ஜாரிஸத்துக்கும் ஆதரவு தருகிறார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்வதற்கும் வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை நமக்கு அளித்திருக்கிறது. சுயநிர்ணய உரிமைக்கெதிரான அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு நம் கட்சி சிறிதும் பொறுப்பேற்க அழுத்தந்திருத்தமாக மறுக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நிலையை விளக்கக் கூடிய சமீபத்திய அறிக்கையில் (எரிம்மெர்வால்ட் மகாநாட்டில்⁸⁴ போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் அறிவிப்பு) கீழ்வரும் கருத்துகள் அடங்கியிருக்கின்றன:

நஷ்ட ஈடு பற்றி வரப்போகிற சூதாட்டத்தில் பணையங்கள் என்ற முறையில் “போலிஷ் பிராந்தியங்களை” ஜெர்மன் அரசாங்கமும் மற்ற அரசாங்கங்களும் கருதுவதை அந்த அறிவிப்பு கண்டனம் செய்கிறது; இவ்வரசாங்கங்கள் “போலிஷ் மக்கள் தங்களது விதியைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்வதைப் பறிக்கின்றன” என்று அது கூறுகிறது. “ஒரு முழு நாடு திரும்ப வெட்டப்பட்டு, துண்டு துண்டாக விநியோகம் செய்யப் படுவதை எதிர்த்துப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகம் தனது ஆட்சேபத்தைத் தீர்மானமாகவும் கம்பீரமாயும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது...” “ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினங்களை விடுதலை செய்யும் பொறுப்பை” ஹோஹென்ஸோலர்ன் வமிசத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்ட சோஷலிஸ்டுகளை அது தாக்குகிறது. சர்வதேசப் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கம் நடத்தப்போகிற இந்தப் போராட்டத்தில், சோஷலிசத்திற்கான போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டால்தான் “தேசிய இன ஒடுக்குமுறை என்ற தளைகள் அறுபடும், எல்லா வகையான அந்நிய ஆட்சி முறையும் ஒழியும், பல்வேறு மக்களினங்களின் ஐக்கியக் கூட்டில் சம அந்தஸ்துடைய ஒரு அங்கம் என்ற வகையில் போலிஷ் மக்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் கட்டுப்பாடுகளின்றி முன்னேற வழி திறக்கும்” என்ற தனது திடநம்பிக்கையை அது வெளியிடுகிறது. “போலந்து மக்களுக்கு” யுத்தமானது “ஒரு வகையில் சகோதரக்கொலை” என்பதையும் அந்த அறிவிப்பு ஏற்கின்றது. (சர்வதேச சோஷலிஸ்டுக் கமிஷனின் அறிக்கை, இதழ் 2, செப்டெம்பர் 27, 1915, பக்கம் 15;

அகிலமும் யுத்தமும் என்ற கட்டுரைத் திரட்டு, பக்கம் 97ல் ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பைக் காணலாம்.)

இந்த அடிப்படைக் கருத்துக்கள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வதிலிருந்து சாராம் சத்தில் வேறுபடவில்லை; இரண்டாவது அகிலத்தின் பெரும் பான்மையான செயல்திட்டங்கள், தீர்மானங்கள் ஆகிய வற்றைக் காட்டிலும் இவை அதிகத் தெளிவில்லாமலும் அரசியல் கூற்றுக்களில் உறுதியில்லாமலும் இருக்கின்றன என்பது அவற்றின் குறை. திட்டவட்டமான அரசியல் கூற்றுகள் என்ற முறையில் இக்கருத்துகளை வெளியிடவும், முதலாளித்துவ அமைப்புக்கோ அல்லது சோஷலிச அமைப்புக்கு மட்டுமோ இக்கருத்துக்களைப் பொருந்தவைப்பது என்பதை வரையறை செய்யவும் முயன்றால், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை மறுப்பதில் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் செய்யும் தவறு இன்னும் தெளிவாக விளங்கும்.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட 1896ம் ஆண்டின் லண்டன் சர்வதேச சோஷலிஸ்டிக் காங்கிரசின் தீர்மானத்தில் மேற்கூறப்பட்ட ஆய்வுரைகளின் அடிப்படையில் கீழ்வருவனவற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் அம்சங்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்: 1) ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இக்கோரிக்கையின் விசேஷ அவசரத்தன்மை; 2) அரசியல் ஜனநாயகத்தின் எல்லாக் கோரிக்கைகளின், விவாதிக்கப்படும் பிரச்சினை உள்ளிட்டு, அரசியல் சம்பிரதாயத்தன்மையும் வர்க்க உள்ளடக்கமும்; 3) ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் ஸ்தூலமான கடமைகளையும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் ஸ்தூலமான கடமைகளையும் வெவ்வேறானவை என்று வேறுபடுத்தி அறிய வேண்டியதன் அவசியம்; 4) சந்தர்ப்பவாதிகளும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் சுயநிர்ணயத்தை முரண்பாடுள்ள முறையில், வெறும் வார்த்தைகளில் ஏற்றுக் கொள்வது, எனவே அரசியல் முக்கியத்துவத்தில் அது வெறும் கபடம்; 5) “தங்களது சொந்த” தேசிய இனங்களால் ஒடுக்கப்படும் காலனி நாடுகளுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத சமூக-ஜனநாயகவாதிகள், குறிப்பாக ஆதிக்கம் வகிக்கும்

தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த (மகாருஷ்ய, ஆங்கிலோ-அமெரிக்க, ஜெர்மானிய, பிரெஞ்சு, இத்தாலிய, ஜப்பானிய முதலிய) சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் உண்மையில் தேசிய வெறியர்களை ஒத்தவர்களே; 6) பூர்ஷ்வா அரசாங்கங்களைக் கவிழ்ப்பதற்கும் சோஷலிசத்தை அடைவதற்குமான புரட்சிகர வெகுஜனப் போராட்டத்துக்கு இந்தக் கோரிக்கைக்கான போராட்டத்தையும்—அரசியல் ஜனநாயகத்தின் எல்லா அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுக்குமான போராட்டத்தைப் போல—நேரடியாகக் கீழ்ப்பட்டதாக்க வேண்டியதன் அவசியம்.

சில சிறு தேசிய இனங்களின் கண்ணோட்டத்தை, குறிப்பாக, தேசியவாதக் கோஷங்களால் மக்களை ஏமாற்றும் போலிஷ் பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற காரணத்தினால் சுயநிர்ணயத்தையே தவறான முறையில் மறுக்கும் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் கண்ணோட்டத்தை அகிலத்தில் புகுத்துவது தத்துவார்த்த ரீதியான தவறாகும்; இது மார்க்சியத்தை விட்டுவிட்டு புருதோனியவாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகும்; நடைமுறையில், ஆதிக்கம் வகிக்கும் தேசிய இனங்களின் மிகவும் ஆபத்தான தேசிய வெறியையும் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் நம்மையுமறியாமல் ஆதரிப்பதாகும்.

ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் மத்திய ஏடான
“சோட்வியல்-டெமாகிராட்டிவ்” ஆசிரியர் குழு

பிற்சேர்க்கை. *Die Neue Zeit* பத்திரிகையின் இப்பொழுது வெளிவந்த 1916, மார்ச் 3ந் தேதிய இதழில் காவுத்ஸ்கி படுமோசமான ஜெர்மன் தேசியவெறியின் பிரதிநிதியாகிய ஆவுஸ்டெர்லிட்சின் நட்பைக் கிறிஸ்துவச் சமரச உணர்வுடன் வெளிப்படையாகவே நாடுகிறார். அந்த இதழில் காவுத்ஸ்கி, ஹாப்ஸ்பர்க் மன்னர்களின் ஆஸ்திரியாவிலுள்ள ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை மறுக்கிறார், ஆனால் ருஷ்யப் போலந்துக்குப் பிரியும் உரிமை வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்—ஹின்டென்பர்க்குக்கும் இரண்டாம் வில்ஹெல்முக்கும் குற்றேவல் செய்வதற்காக. காவுத்ஸ்கிவாதத்தின் சுய உருவம்

அம்பலப்படுவது இதை விடச் சிறப்பாக இருந்திருக்கலாம் என்று யாரும் நினைத்திருக்க முடியாது!

1916 ஜனவரி—பிப்ரவரியில்
எழுதப்பட்டது

வி.இ. லெனின், ரூஸ் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 27,
பக்கங்கள் 252—266

சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு

ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினரின் மார்க்சியப் பத்திரிகையாகிய முன்னோடி (*Vorbote*,⁸⁵ இதழ் 2, 1916 ஏப்ரல்), இதழ் 2ல் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் ஆய்வுரைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன; நமது மத்திய ஏடான சோட்வியல்-டெமாகிராட்⁸⁶ ஆசிரியர் குழுவும் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயக எதிர்க்கட்சியின் ஏடான கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா⁸⁷ ஆசிரியர் குழுவும் கையொப்பமிட்ட ஆய்வுரைகள் இவை. இந்நூலின் முன்பக்கங்களில் முன்னதன் மறு பதிப்பையும், பின்னதன் மொழிபெயர்ப்பையும் வாசகர்கள் படித்திருப்பார்கள். சர்வதேச அரங்கில் இவ்வளவு விரிவாக இந்தப் பிரச்சினை எடுத்துரைக்கப்படுவது அநேகமாக இதுதான் முதல் தடவை: 1986ஆம் ஆண்டு லண்டன் சர்வதேச சோஷலிஸ்டிக் காங்கிரசுக்கு முன், இன்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 1895—1896ல் ஜெர்மன் மார்க்சியப் பத்திரிகையான *Die Neue Zeit*இல் நடந்த விவாதத்தில் மூன்று வெவ்வேறு கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்த ரோஸா லூக்ஸம்பர்க்கும் கார்ல் காவுத்ஸ்கியும் போலிஷ் “சுயேச்சையினரும்” (போலந்தின் சுயேச்சைக்காகப் போராடுவோர், போலிஷ் சோஷலிஸ்டிக் கட்சி) போலந்து சம்பந்தமாக மட்டுமே இப்பிரச்சினையை எழுப்பினர்.⁸⁸ நமக்குத் தெரிந்த வரை, அதற்குப் பிறகு சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையானது டச்சுக்காரர்களாலும் போலந்துக்காரர்களாலும் மட்டுமே முறையாக விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று மிகவும் அவசரம் வாய்ந்து விளங்கும் இப்பிரச்சினையைப் பற்றிய விவாதத்தை பிரிட்டிஷ்காரர்கள், அமெரிக்கர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், ஜெர்மானியர்கள், இத்தாலியர்

கள் ஆகியோரின் மத்தியில் பரப்பி விவாதத்தை வளர்ப்பதில் முன்னோடி வெற்றிபெறும் என்று நாம் நம்புவோமாக. “தங்களது சொந்த” அரசாங்கங்களை நேரடியாக ஆதரிக்கும் பிளெஹானவர்களும் டாவீடுகளும் மற்றவர்களும் சந்தர்ப்பவாதத்தை மறைவாக ஆதரிக்கும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் (அக்ஸெல்ரோத், மார்த்தவ், ச்ஹெயீத்ஸே முதலியோரும்)—அதிகாரபூர்வமான சோஷலிசத்தின் பிரதிநிதிகளாக விளங்கும் இவ்விரு சாராரும்—இப்பிரச்சினை பற்றி எண்ணற்ற பொய்களைப் பேசியிருக்கிறார்கள்; இதனால், ஒரு பக்கம் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி மெளனம் சாதித்து, அதைத் தட்டிக்கழிக்கும் முயற்சிகள் நீண்ட காலம் நடைபெறும்; மறு பக்கம், இந்தச் “சாபக்கேடான பிரச்சினைகளுக்கு” “நேரடியான பதில்கள்” வேண்டுமென்று தொழிலாளர்கள் கோருவார்கள். இது தவிர்க்க முடியாதது. வெளிநாடுகளின் சோஷலிஸ்டுகளுக்கிடையில் காணப்படும் வெவ்வேறு போக்குகளுக்கிடையிலான போராட்டத்தைப் பற்றி உரிய காலத்தில் நமது வாசகர்களுக்கு நாம் சொல்ல முயலுவோம்.

இந்தப் பிரச்சினை ரஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளாகிய நமக்கு விசேஷ முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, 1903 லும் 1913 லும் நடந்த விவாதத்தின்⁸⁹ தொடர்ச்சி அது; இந்த யுத்தத்தின் பொழுது நமது கட்சி அங்கத்தினர்கள் சிலரின் கருத்து ஊசலாட்டங்களுக்கு இது காரணமாய் விளங்கியுள்ளது. க்வஸ்தியோவ் அல்லது தேசியவெறி தொழிலாளர் கட்சியின் பெருந்தலைவர்களான மார்த்தவ், ச்ஹெயீத்ஸே போன்றவர்கள் இவ்விஷயத்தின் சாராம்சத்தைத் தட்டிக்கழிக்க முயன்ற பொழுது செய்த ஏமாற்றுத் தந்திரங்களினால் இவ்வுசலாட்டங்கள் மேலும் தீவிரப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, சர்வதேச அரங்கில் தொடங்கியிருக்கும் இவ்விவாதத்தின் முதல் முடிவுகளை மட்டுமாவது தொகுத்துக் கூறுவது மிகவும் அவசியம்.

மார்ச்சியம், புருதோனியவாதம் போன்ற சிலவற்றைப் பற்றிய நமது விவாதங்களுக்கு நமது போலந்துத் தோழர்கள் நமக்கு நேரடிப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை மேற்கூறிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள

லாம். எனினும் அவர்கள் பெரும்பாலும் நேரடி பதில் தரவில்லை; நம்முடையவற்றுக்கு எதிராகத் தங்களது கூற்று களை எழுப்பி சுற்றிவளைத்துதான் பதிலளிக்கிறார்கள். அவர்களது சுற்றிவளைத்த பதில்களையும் நேர்முகமான பதில்களையும் இப்பொழுது ஆராய்வோம்.

1. சோஷலிசமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும்

சோஷலிசத்தின் கீழ் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அமுலாக்க மறுப்பது சோஷலிசத்துக்குத் துரோகம் செய்வதாகும் என்பதை நாம் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். “சுயநிர்ணய உரிமை சோஷலிச சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது” என்று இதற்குப் பதில் கூறுகிறார்கள். இந்த வேற்றுமை அடிப்படையானது. இது எதனால் ஏற்படுகிறது?

“தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு காரணமாயிருக்கும் வர்க்க நலன்களையே சோஷலிசம் ஒழித்து விடுவதால் எல்லாவிதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறைகளையும் அது ஒழித்துவிடுகிறது என்பது நமக்குத் தெரியும்” என்று தங்கள் ஆட்சேபத்தில் நமது எதிராளிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதற்குரிய பொருளாதார முன்தேவைகள் பற்றி நீண்ட நாட்களாகவே தெரியும்; அவை பற்றி ஆட்சேபணை ஏதும் இல்லை. ஆனால் இதைப் பற்றிய விவாதத்துக்கும், அரசியல் ஒடுக்குமுறையின் பல வடிவங்களில் ஒன்று பற்றிய, ஒரு தேசிய இனத்தை மற்றொரு தேசிய இனத்தின் அரசமைப்பின் எல்லைக்குள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பது பற்றிய விவாதத்துக்கும், என்ன சம்பந்தம்? அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தட்டிக்கழித்துத் தப்பித்துக் கொள்ளும் முயற்சிதான் இது! நமது தீர்ப்பு சரியானதுதான் என்பதைக் காட்டுகின்றன அடுத்துவரும் வாதங்கள்:

“ஒரு சோஷலிச சமூகத்தில் தேசிய இனமானது பொருளாதார ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் ஒரு அங்கமாக நிலைத்து நிற்கும் என்று நம்புவதற்கு நமக்கு ஆதாரம் ஒன்று மில்லை. கலாசார ரீதியான, மொழி ரீதியானதொரு அங்க

மாக மட்டுமே அது இருக்குமென்பது சாத்தியம், ஏனென்றால் ஒரு சோஷலிசக் கலாசாரப் பிராந்தியத்தை நாம் பிரிக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொண்டால், உற்பத்தித் தேவைகளுக்கு உகந்த முறையில் மட்டுமே பிரிக்க முடியும்; மேலும் இத்தகைய பிரிவு பற்றிய பிரச்சினையானது, ஒவ்வொன்றும் முழு அரசுரிமை படைத்த ('சுயநிர்ணய உரிமை' இதைத் தான் கோருகிறது) தனித்தனி தேசிய இனங்களால் தனித்தனியாகத் தீர்க்கப்படாது, அதில் அக்கறையுள்ள குடிமக்கள் எல்லோராலும் தான் கூட்டாக நிர்ணயிக்கப்படும்...'

சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாகக் கூட்டு நிர்ணயம் பற்றிய இக்கடைசி வாதம் நமது போலிஷ் தோழர்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை ஊட்டுகிறது; எனவே தங்களது ஆய்வுரைகளில் அவர்கள் அதை மும்முறை திருப்பித் திருப்பிக் கூறுகிறார்கள்! திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதினால் இந்த அக்டோபர் வாத, பிற்போக்கு வாதமானது சமூக-ஜனநாயக வாதமாகி விடாது. எல்லாப் பிற்போக்குவாதிகளும் பூர்ஷ்வாக்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசின் எல்லைகளுக்குள் வலுக் கட்டாயமாகக் கட்டுண்டு கிடக்கும் தேசிய இனங்களுக்கு, ஒரு பொதுப் பாராளுமன்றத்தில் அதன் விதியைக் "கூட்டாக நிர்ணயித்துக் கொள்ளும்" உரிமையைத் தருகிறார்கள். பொது ஜெர்மன் பாராளுமன்றத்தில் ஜெர்மானியச் சாம்ராஜ்யத்தின் விதியைக் "கூட்டாக நிர்ணயிக்கும்" உரிமையை பெல்ஜியர்களுக்கு இரண்டாம் வில்ஹெல்மும் கொடுத்திருக்கிறார்.

கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினையைத்தான்—விவாதத்துக்கு எடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அந்த ஒரே விஷயத்தை, பிரிந்துபோகும் உரிமையைத்தான்—தட்டிக்கழிக்க நமது எதிராளிகள் முயலுகிறார்கள். இவ்வளவு வருத்தத்தைத் தரும் விஷயமாயில்லாவிடின் இது வேடிக்கையானதாயிருக்கும்!

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்வதற்கு அரசியல் துறையில் இரண்டு நடவடிக்கைகளை அமுல் செய்ய வேண்டும் என்று நமது முதல் ஆய்வுரையிலே கூறினோம்: 1) எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் சமத்துவம். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இது அரசின் எல்லைகளுக்குள் நடக்கும் சம்பவங்களை மட்டும்தான் பாதிக்கிறது;

2) அரசியல் ரீதியில் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம்.* இது அரசின் எல்லைக்கோடுகளை வரைவதைக் குறிக்கிறது. இது மட்டும்தான் ஆட்சேபத்துக்குரியது. இதைப் பற்றித்தான் நமது எதிராளிகள் மெளனம் சாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் அரசின் எல்லைகளைப் பற்றியோ அல்லது அரசைப் பற்றியோ கூடச் சிந்தித்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை. முதலாளித்துவம் வெற்றி பெற்று விட்டது, எனவே அரசியல் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கொள்வது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும் என்று வாதித்த 1894—1902ன் பழைய “பொருளாதாரவாதத்தை”⁹⁰ ஒத்த ஒருவகை “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம்” இது. ஏகாதிபத்தியம் வெற்றி பெற்று விட்டது; எனவே அரசியல் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கொள்வது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும்! அரசியல் அற்ற இத்தகைய சித்தாந்தம் அடிப்படையிலே மார்க்சியத்துக்குத் தீமைபயக்கும்.

தனது கோதா செயல்திட்டத்தின் விமர்சனம் என்ற நூலில் மார்க்ஸ் எழுதினார்: “முதலாளித்துவ சமூகத்துக்கும் கம்யூனிச சமூகத்துக்கும் இடையில் ஒன்று மற்றொன்றாகப் புரட்சி கரமான முறையில் மாற்றப்படும் காலகட்டம் இருக்கிறது. இதற்கு இணையான ஒரு அரசியல் இடைநிலைக் காலகட்டமும் இருக்கிறது, இக்காலகட்டத்தில் அரசு என்பது புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் தவிர வேறாக இருக்க முடியாது.” இன்று வரை இது சோஷலிஸ்டுகளுக்கு மறுக்க முடியாத உண்மையாக இருந்து வந்துள்ளது. வெற்றிகர சோஷலிசமானது பூரண கம்யூனிசமாக வளரும் வரை அரசு நிலைத்திருக்கும் என்ற உண்மையை ஏற்பதும் இதிலடங்கியிருக்கிறது. அரசு வாடி உதிர்ந்து போதல் என்ற எங்கெல்சின் சொற்றொடர் நன்கு தெரிந்ததே. ஜனநாயகம் என்பது அரசின் ஒரு வடிவம் என்றும் அரசு வாடி உதிர்ந்து போகும் போது அதுவும் வாடி உதிர்ந்து விடும் என்றும் வேண்டுமென்றேதான் நாம் முதல் ஆய்வுரையில் வலியுறுத்தினோம். நமது எதிராளிகள் மார்க்சியத்துக்குப் பதிலாக “அரசு அல்லாத” ஒருவகைக் கண்ணோட்டத்தை மேற்

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 180—181.—ப-ர்.

கொண்டாலொழிய அவர்களது வாதங்கள் பெருந்தவறாகவே விளங்கும்.

அரசைப் பற்றிப் பேசுவதற்குப் பதிலாக (இதன் பொருள், அரசின் எல்லைகளை வரைவது பற்றிப் பேசுவது என்பது தான்!) அவர்கள் ‘‘சோஷலிசக் கலாசாரப் பிராந்தியத்தைப்’’ பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இந்த விஷயம் சம்பந்தமாகத் தெளிவில்லாத ஒரு சொற்றொடரை அவர்கள் வேண்டுமென்றே கையாளுகிறார்கள்; இது அரசு பற்றிய எல்லாக் கேள்விகளையும் ஒழித்துவிடும்! இது பரிகரிக்கத்தக்க வகையில் அடுக்குத் தொடரில் கூறியதைக் கூறிக் கொண்டிருப்பதாகும். அரசே இல்லையென்றால் எல்லைகள் என்ற பிரச்சினையே இருக்க முடியாது. எனவே, ஜனநாயக அரசியல் செயல்திட்டம் முழுவதுமே தேவையற்றது. அரசு ‘‘வாடி உதிர்ந்து போகும்’’ பொழுது குடியரசுகளும் இருக்க முடியாது.

5வது ஆய்வுக் கட்டுரையில் (அடிக்குறிப்பில்)* நாம் குறிப்பிட்டுள்ள கட்டுரைகளில் ஜெர்மன் தேசியவெறியரான லென்ச் போ நதியும் ரைன் நதியும் என்ற எங்கெல்சின் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு ரசமான பகுதியை மேற்கோள் காட்டுகிறார். தமது வரலாற்று ரீதியான வளர்ச்சியில் பல சிறிய, தனித்து இயங்க முடியாத தேசிய இனங்களை விழுங்கிய ‘‘பெரிய, தனித்தியங்கும் சக்தி பெற்ற ஐரோப்பியத் தேசிய இனங்களின்’’ எல்லைக்கோடுகள் மக்களின் ‘‘மொழி, உணர்வுகள்’’ ஆகியவற்றால் மேலும் மேலும் உறுதியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டன என்று எங்கெல்ஸ் அக்கட்டுரையில் எழுதினார். இவற்றை ‘‘இயற்கையான எல்லைகள்’’ என்று எங்கெல்ஸ் கூறினார். ஐரோப்பாவில் முற்போக்குத் தன்மை படைத்திருந்த முதலாளித்துவ கட்டத்தில், சுமார் 1848—1871ல், நிலைமை இவ்வாறு இருந்தது. ஆனால் இன்று, இவ்வாறு ஜனநாயக முறையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட எல்லைக்கோடுகளைப் பிற்போக்குத்தனமான ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவமானது முன்னிலும் அடிக்கடி தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தனது வாரிசான சோஷலிசத்துக்கு ஏகாதி

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 191—192.—ப-ர்.

பத்தியம் விட்டுச் செல்லப் போவது: இப்போதுள்ளதை விடக் குறைவான ஜனநாயக எல்லைக்கோடுகள், ஐரோப்பா விலும் உலகின் மற்றப் பகுதிகளிலும் தான் கைப்பற்றிய பல நாடுகள். அப்பொழுது என்ன நடக்கும்? எங்கும் பூரண ஜனநாயகத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டி அமுல் செய்யும் வெற்றிகர சோஷலிசமானது ஜனநாயக முறையில் எல்லைகளை வரைய மறுக்குமா? மக்களின் “உணர்வுகளைக்” கவனிக்க அது விரும்பாதா? இக்கேள்விகள் எழும் மாத்திரத்திலேயே நமது போலிஷ் நண்பர்கள் மார்க்சியத்திலிருந்து நழுவி “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்துக்குச்” செல்வதைத் தெளிவாக நாம் காணலாம்.

மார்க்சியத்தைக் கேலிச்சித்திரமாக்கிய பழைய “பொருளாதாரவாதிகள்” மார்க்சியவாதிகளுக்குப் “பொருளாதார அம்சம்” “மட்டுமே” முக்கியமானது என்று தொழிலாளர்களுக்குப் போதித்தார்கள். வெற்றிகர சோஷலிசத்தின் ஜனநாயக அரசானது எல்லைகளில்லாமல் (சடப்பொருளின்றிப் “புலனுணர்வுகளின் தொகுப்பு” போல) இருக்கும் என்றோ, அல்லது உற்பத்தித் தேவைகளுக்கேற்ற வகையில் “மட்டுமே” எல்லைகள் வரையப்படுமென்றோ நவீனப் “பொருளாதாரவாதிகள்” எண்ணுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. உண்மையில் பார்க்கப் போனால், ஜனநாயக முறைப்படி, அதாவது மக்களின் சித்தத்துக்கும் “உணர்வுக்கும்” ஏற்றபடி எல்லைகள் வரையப்படும். முதலாளித்துவம் இவ்வுணர்வுகளை ஒடுக்குகிறது; தேசிய இனங்கள் நெருங்கி வருவதற்கு மேலும் அதிகத் தடைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. வர்க்க ஒடுக்கு முறை இல்லாமல் உற்பத்தி முறையை அமைத்து, அரசின் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் நல்வாழ்வுக்கு வழிசெய்து சோஷலிசமானது மக்களின் “உணர்வுகளுக்கு” முழுச் சுதந்திரம் அளிக்கிறது; அதன் மூலம் தேசிய இனங்கள் நெருங்கி ஒன்று கலப்பதற்கு உதவுகிறது, அதைப் பெரிதும் துரிதப்படுத்துகிறது.

இந்த அலுப்புத்தட்டும் அருவருப்பான “பொருளாதாரவாதத்திலிருந்து” வாசகர்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கும் பொருட்டு, நமது விவாதத்தில் சம்பந்தப்படாத ஒரு சோஷலிச எழுத்தாளரின் வாதத்தை மேற்கோள் காட்டுவோம்.

அந்த எழுத்தாளர் ஒட்டோ பெளவர். அவரிடமும் தமக்கே சொந்தமான “சின்ன விஷயம்” ஒன்று இருக்கிறது—“கலா சார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி”. ஆயினும் பல முக்கியப் பிரச்சினைகளை அவர் சரியான முறையில் விவாதிக்கிறார். உதாரணமாக, தேசிய இனப் பிரச்சினையும் சமூக-ஜனநாயக வாதமும் என்ற தனது நூலின் 29வது பாராவில் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைகளை மூடிமறைப்பதற்காகத் தேசிய இனச் சித்தாந்தம் உபயோகப்படுவதை அவர் குறிப்பிடுவது மிக மிகச் சரியானது. சோஷலிசமும் தேசிய இனக் கோட்பாடும் என்ற 30வது பாராவில் அவர் சொல்கிறார்:

“சோஷலிச சமுதாயமானது பலாத்காரத்தை உபயோகித்துத் தேசிய இனங்களை முழுமையாகத் தனது கட்டமைப்புக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளுவது ஒருபொழுதும் முடியாது. தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் நன்மைகள் அனைத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, சட்டமியற்றுதலிலும் அரசாங்க அலுவல்களிலும் முழுமையான, சுறுசுறுப்பான பங்கு ஆற்றுகின்ற, ஆயுதமும் தரித்த பொது மக்கள் கூட்டங்களை மனதில் நினைத்துப் பார்ப்போம்—அத்தகைய தேசிய இனங்களை அந்நிய சமூக அமைப்பு ஒன்றுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வைப்பது சாத்தியமா? எல்லாவித அரசு அதிகாரமும் படையின் வலிமையைச் சார்ந்து இருக்கிறது. இன்றைய மக்கள் படையானது ஒரு நுட்பமான அமைப்பின் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் அல்லது குடும்பம் அல்லது வர்க்கத்தின் கைக் கருவியாக இன்னும் விளங்குகிறது, கடந்த காலத்திய நிலப் பிரபுத்துவ, கூலிப் படைகளை அப்படியேயொத்தது இது. ஒரு சோஷலிச சமூகத்தின் ஜனநாயக உட்பிரிவின் படை என்பது ஆயுதந்தரித்த மக்களேதான், வேறில்லை; ஏனெனில் நிர்ப்பந்தம் ஏதுமின்றிப் பொதுவுடைமையாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்து அரசியல் வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் முழுப் பங்கு ஆற்றும் உயர்ந்த கலாசாரத்தை அடைந்த மக்களைக் கொண்டது அது. அத்தகைய நிலைமைகளில் அந்நிய ஆட்சிக்கான சாத்தியப்பாடே மறைந்து போகிறது.”

இது உண்மை. முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தேசிய இன (அல்லது எந்த ஒரு அரசியல்) ஒடுக்குமுறையை அகற்றுவது சாத்தியமில்லை. இதைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் வர்க்கங்கள் அகற்றப்பட வேண்டும், அதாவது சோஷலிசம் புகுத்தப்

பட வேண்டும். ஆனால் சோஷலிசம் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது என்றாலும்கூட அது பொருளாதார இயலாக மட்டுமே இருக்க முடியாது. தேசிய இன ஒடுக்குமுறையை அகற்றுவதற்கு ஒரு அடிப்படை— சோஷலிச முறைப் பொருளுற்பத்தி—அவசியம்; மேலும் இந்த அடிப்படையின் மீது ஜனநாயக முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட ஒரு அரசு, ஜனநாயகப் படை முதலியனவும் கூட அவசியம். முதலாளித்துவத்தைச் சோஷலிசமாக மாற்றுவதன் மூலம் தேசிய இன ஒடுக்குமுறையைப் பூரணமாக ஒழிக்கும் சாத்தியப்பாட்டைப் பாட்டாளி வர்க்கம் உருவாக்குகிறது; எல்லாத் துறைகளிலும் முழு ஜனநாயகம் நிறுவப்பட்ட “பின்னர்தான்” — “பின்னர்தான்”! — மக்களின் “உணர்வுகளுக்கு” ஏற்ற வகையில் அரசின் எல்லைகள் வரைப்பட்ட பின்னர், பிரிந்து போகும் உரிமை பூரணமாகத் தரப்பட்ட பின்னர் இந்தச் சாத்தியப்பாடு யதார்த்தம் ஆகிறது. அடுத்தபடியாக, இந்த அடிப்படையின் மேல் தேசிய இனச் சச்சரவுகளும் தேசிய இன அவநம்பிக்கைகளும் மிகச் சிறிய அளவிலாக இருப்பினும் அவை நடைமுறைச் செயல்பாட்டில் அழிக்கப்படுவது என்ற போக்கு வளர்கிறது, அத்துடன் அரசு வாடி உதிர்ந்து போகும் காலம் முடிவடையும் ஒரு போக்கு, தேசிய இனங்கள் தீவிரமாக நெருங்கி கொண்டு முழுமையாகக் கலத்தல் என்பது நடைபெறுகின்றது. இதுதான் மார்க்சியத் தத்துவம்; இதிலிருந்துதான் நமது போலிஷ் நண்பர்கள் தவறாக விலகிச் சென்று விட்டார்கள்.

2. ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் ஜனநாயகம் “செயல்முறையானதா?”

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராகப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் முன்பு நடத்திய வாதப் போரானது முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அது “செயல்முறையானதல்ல” என்ற வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. 1903ம் ஆண்டிலேயே ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸின் செயல்திட்டக் கமிஷனில் இந்த

வாதத்தைக் கேட்டு இஸ்க்ராவின் ஆதரவாளர்களாகிய நாம் நகைத்தோம்; (வருந்தற்குரிய) “பொருளாதாரவாதிகள்” மார்க்சியம் என்று ஒரு கேலிச்சித்திரத்தைப் போதித்துப் பரப்பினார்களே அதையே மீண்டும் கூறுவதாகும் இது என்று அப்பொழுது நாம் கூறினோம். நமது ஆய்வுரைகளில் இத்தவற்றைப் பற்றி நாம் மிகவும் விவரமாக கவனம் செலுத்தியுள்ளோம்; வாதம் முழுவதுக்கும் தத்துவார்த்த கேந்திரத்தை உள்ளடக்கியிருக்கும் இந்த விஷயம் குறித்து நமது வாதங்கள் எதற்கும் பதிலளிக்கப் போலிஷ் தோழர்கள் விரும்பவில்லை (அல்லது முடியவில்லையோ?).

இயந்திரங்களைத் தடைசெய்வது அல்லது தொழிலாளர் பணத்தைப் புகுத்துவது முதலியவை செயல்முறையானவை அல்ல என்று நிரூபிக்க நாம் பொருளாதார ஆராய்ச்சியைப் பயன்படுத்தினோமல்லவா? அதே போன்ற ஒரு பொருளாதாரப் பாகுபாட்டு ஆராய்ச்சி சுயநிர்ணயமானது பொருளாதார ரீதியில் சாத்தியமே அல்ல என்று நிரூபிக்கப்படுவதற்குத் தேவைப்படும். அத்தகைய ஆராய்ச்சியை நடத்த யாரும் முயலவில்லை. மிக வெறிபிடித்த ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தில் விதிவிலக்காக ஒரு சிறிய நாடு போரோ புரட்சியோ இன்றிச் சுயநிர்ணயத்தை அமுல் நடத்துவது சாத்தியமாகி விட்டது போல (நார்வே, 1905), முதலாளித்துவத்தின் கீழ் “விதிவிலக்கு” என்ற முறையில் “தொழிலாளர் பணத்தைப்” புகுத்துவது ஒரு சிறு நாட்டிலாவது சாத்தியமாயிற்று என்று யாரும் கூற முயல மாட்டார்கள்.

பொதுவாக, முதலாளித்துவத்தின் மேல் எழுப்பப்படும் மேலமைப்புகளில் ஒரு வடிவமே அரசியல் ஜனநாயகம் (“தூய்மையான” முதலாளித்துவத்துக்குத் தத்துவார்த்த ரீதியில் அதுதான் மாமூலானது என்றாலும்). எல்லா அரசியல் வடிவங்களின் கட்டமைப்புக்குள்ளும் முதலாளித்துவமும் ஏகாதிபத்தியமும் வளர்ச்சியுறுகின்றன, அவற்றை எல்லாம் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாகச் செய்கின்றன என்பதை சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன. எனவே, ஜனநாயகத்தின் ஒரு வடிவமும் ஒரு கோரிக்கையும் “செயல்முறையானவையல்ல” என்று பேசுவது தத்துவ நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் மிகமிகத் தவறானது.

இந்த வாதங்களுக்கு நமது போலிஷ் கூட்டாளிகளிடமிருந்து பதில் ஒன்றையும் காணோம் என்பதனால் இவ்விஷயம் பற்றிய விவாதம் முடிந்துவிட்டது என்றே நாம் கருதவேண்டும். இந்தப் போரின் போர்த்தந்திர அம்சங்களையும் மற்றவற்றையும் பொறுத்து போலந்தானது இன்று மீண்டும் அமைக்கப்படுவது “செயல்முறையானதே” என்பதை மறுப்பது “மடத்தனமாகும்” என்று ஒரு வகையில் நன்கு புலப்படும் பொருட்டு நாம் மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறினோம். பதில் ஒன்றையும் காணோம்!

“அந்நியப் பிரதேசங்களைக் கவர்ந்து இணைத்துக் கொள்ளும் பிரச்சினையில் அரசியல் ஜனநாயகத்தின் வடிவங்கள் ஒதுக்கித் தள்ளப்படுகின்றன; வெறும் பலாத்காரம் தான் முடிவானது... தங்களது அரசின் எல்லைகளைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளும்படி மக்களை மூலதனம் அனுமதியாது...” என்று உண்மையற்ற ஒரு கூற்றை போலிஷ் தோழர்கள் மீண்டும் கூறுகிறார்கள் (§ II, 1). தனது அதிகாரிகளை, அதாவது ஏகாதிபத்தியத்தின் ஊழியர்களைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும்படி “மூலதனம்” “மக்களை அனுமதிக்குமா”? அல்லது, முடியாட்சிக்குப் பதிலாக ஒரு குடியரசை நிறுவுதல் அல்லது நிரந்தரச் சேனைக்குப் பதிலாக ஒரு மக்கள் படையை நிறுவுதல் போன்ற மிக முக்கிய ஜனநாயகப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண்பதை “வெறும் பலாத்காரம்” இல்லாமல் பொதுவாக நினைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியுமா? அகநிலை ரீதியில், மார்க்சியத்தை “மேலும் ஆழ்ந்த தத்துவமாக்க” போலிஷ் தோழர்கள் விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் அதை முற்றிலும் தரங்கெட்ட வகையில் செய்கிறார்கள். புறநிலை ரீதியில், செயல்முறையல்லாதது என்பது பற்றிய அவர்களது சொற்றொடர்கள் சந்தர்ப்பவாதமானவை. ஏன்? மொத்தத்தில் ஜனநாயகம், அதன்கோரிக்கைகள் அனைத்தும் ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் எவ்வாறு செயல்முறையல்லாதவையோ அதே போல நீண்ட தொடர்ந்த புரட்சிகளின்றி இதுவும் “செயல்முறையல்லாதது தான்” என்று அவர்கள் மறைபொருளாக எடுத்துக்கொண்டுவாதிக்கின்றனர்.

அல்சாஸ் பற்றிய விவாதத்தில், § II, 1ன் கடைசியில்

ஒரே ஒரு முறை நமது போலிஷ் கூட்டாளிகள், “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்தை” விட்டுவிட்டு, “பொருளாதார அம்சத்தைப்” பற்றிப் பொதுப்படையாகப் பேசாமல் ஜனநாயகத்தின் வடிவங்களில் ஒன்றைப் பற்றி ஒரு திட்டவட்டமான பதிலைத் தருகிறார்கள். இந்த முறைதான் தவறானது! அல்சாசின் ஒரு பகுதி ஜெர்மானிய மூலமுடையது என்பதையும் அல்சாசை பிரான்சுடன் இணைப்பதால் யுத்த அபாயம் ஏற்படும் என்பதையும் கருதாமல், அல்சாஸ்காரர்கள் மட்டுமே பிரெஞ்சு மக்களைக் கேட்காமல் பிரான்சுடன் அல்சாசின் இணைப்பைத் “திணிக்க” முற்படுவார்களானால் அது “தனிநலமானது, ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பானது” என்று அவர்கள் எழுதினார்கள்!!! இந்தக் குழப்பம் வேடிகையானது: ஒடுக்கும் அரசிலிருந்து பிரியும் உரிமையை உள்ளிட்டதுதான் சுயநிர்ணயம் (இது மிகவும் தெளிவானது; நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் நாம் இதை விசேஷமாக வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்); ஆனால் ஒரு அரசுடன் ஐக்கியத்துக்கு அந்த அரசின் சம்மதம் வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொள்வது அரசியலில் “வழக்கமில்லாத” ஒன்று; முதலாளி லாபம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ அல்லது தொழிலாளி ஊதியம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ பேசுவது பொருளாதாரத்தில் எப்படி வழக்கமில்லாததோ அதைப் போன்றதுதான் இதுவும்! இத்தகைய பேச்சைப் பேசுவது கூட நகைக்கத் தக்கது.

ஒருவர் மார்க்சிய அரசியல்வாதியாக இருக்க வேண்டும் என்றால், அவர் அல்சாசைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது, அல்சாசுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று போராடாமலிருப்பதற்காக ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; அல்சாஸ் முழுவதையும் ஆயுத பலத்தினால் கைப்பற்றி பிரான்சுடன் இணைத்துக்கொள்ள விரும்பும் பிரெஞ்சுப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்வதற்காக பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; “தங்களது சொந்த” நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அவர்கள் சேவகம் புரிவதற்காகவும், ஒரு தனிப்பட்ட அரசு—அது சின்னஞ்சிறியதானாலும்—ஏற்படுவதை எண்ணி அஞ்சுவதற்காகவும் அவர்கள் இரு

வரையுமே தாக்க வேண்டும். சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரிக்கும் சோஷலிஸ்டுகள் அல்சாஸ்காரர்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராகச் செல்லாமல் எவ்வாறு இப்பிரச்சினையைச் சில வாரங்களில் தீர்ப்பார்கள் என்பதைக் காட்ட வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, பிரெஞ்சு அல்சாஸ்காரர்கள் பிரான்சின் மீது தம்மைத் “திணித்துக்கொள்வார்கள்” என்று பேசுவது ஒரு நல்ல தமாஷ்தான்!

3. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன?

இக்கேள்வியை மிகவும் திட்டவாட்டமான முறையில் நாம் நமது ஆய்வுரைகளில் (7ம் பாராவில்) எழுப்பினோம்.* போலிஷ் தோழர்கள் அதற்குப் பதிலளிக்கவில்லை; 1) தாங்கள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதாகவும், 2) தாங்கள் ஏன் அதை எதிர்க்கிறார்கள் என்றும் அழுத்தந்திருத்தமாக ஆத்திரத்துடன் கூறி அவர்கள் அதை மழுப்பித் தவிர்த்து விட்டார்கள். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் இவை மிகவும் முக்கியமான கேள்விகள். ஆயினும் இவை வேறுவகையான கேள்விகள். நமது கோட்பாடுகளின் தத்துவ அடிப்படை பலமாக இருப்பதிலும், அவை தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் வரையப்படுவதிலும் நமக்குச் சிறிதாவது அக்கறையிருக்குமேயானால், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்வியை மழுப்பித் தவிர்த்துவிட முடியாது; ஏனெனில் இந்த விஷயமானது நமது அரசியல் பிரசாரத்திலும் கிளர்ச்சியிலும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. சகாக்களுக்கிடையிலான ஒரு விவாதத்தில் இக்கேள்வியைத் தட்டிக் கழிப்பது, ஒருவன் தனது கொள்கை நிலையைக் கைவிட்டு விடுவதற்குச் சமமாகும்.

இக்கேள்வியை நாம் ஏன் எழுப்பியிருக்கிறோம்? நாம் இதை எழுப்பிய பொழுதே அதை விளக்கினோம். ஏனென்றால், “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதானது

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 194—196.—ப-ர்.

சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதாகும்''. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு எனும் கருதுகோள் கீழ்வருவனவற்றைச் சாதாரணமாக உள்ளிட்டது: 1) பலாத்காரக் கருதுகோள் (பலாத்காரத்தின் மூலம் ஐக்கியம்); 2) இன்னொரு தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படுதல் என்ற கருதுகோள் (''அந்நியப்'' பிரதேசத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் முதலியவை); சில சமயங்களில் 3) நடப்பு நிலையை மீறுவது என்ற கருதுகோள். இதை நாம் ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டோம்; அதை யாரும் குறை கூறவில்லை.

சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் வன்முறையைப் பொதுவாக எதிர்க்கலாமா என்று கேட்கலாம். கூடாது என்பது வெளிப்படை. அப்படியானால் பிற நாடுகளை ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக் கொள்வதை நாம் எதிர்ப்பது அதில் வன்முறை அடங்கியுள்ளது என்பதால் அல்ல, வேறு காரணத்தால். நடப்பு நிலையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கூற முடியாது. நீங்கள் என்ன கூறினாலும், எப்படி நெளிந்து வளைந்தாலும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்பது ஒரு தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணயத்தை மீறுவதாகும்; மக்களின் விருப்பத்துக்கு மாறான முறையில் அரசின் எல்லைகளை வரைவதாகும்.

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்த்து நிற்பது சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிப்பது என்று பொருட்படும். ''குறிப்பிட்ட ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதை எதிர்ப்பது'' (அதே கருத்தின் சிறிது மாறுபட்ட இந்த வார்த்தைகளையும் கூட நாம் வேண்டுமென்றே நமது ஆய்வுரைகளின் 4ம் பாராவில்* பயன்படுத்தினோம்; இதற்கு மிகவும் தெளிவாக நமது போலிஷ் தோழர்கள் தங்களது § 1, 4ன் தொடக்கத்தில் பதிலளித்தார்கள்: ''கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம்'' என அவர்கள் கூறினார்கள்) தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரிப்பதேதான்.

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 187.—ப-ர்.

வார்த்தைகளைப் பற்றி வாதமிட நாம் விரும்பவில்லை. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைத்*தான் எதிர்ப்பதாகவும், தனது அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதை எதிர்ப்பதாகவும் ஒரு கட்சி தனது செயல்திட்டத்தில் (அல்லது எல்லோருக்கும் கட்டாயமான ஒரு தீர்மானத்தில்—இதில் வடிவம் முக்கியமல்ல) கூறுமேயானால் கோட்பாட்டு ரீதியில் நாம் அக்கட்சியின் கருத்தைப் பூரணமாக, முழுமையாக ஒப்புக்கொள்வதாக அறிவித்துக் கொள்கிறோம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் கூறப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவது மடமை. இத்தகைய உணர்வில் சொற்களை மாற்ற வேண்டுமென்றும், நமது கட்சிச் செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவை மாற்றி எழுத வேண்டுமென்றும் கூறுபவர்கள் நம் கட்சியில் இருந்தால், அத்தகைய தோழர்களுடனான நமது கருத்து வேற்றுமைகள் கோட்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை என்றே நாம் கருத வேண்டும்!

நமது கோஷங்களின் அரசியல் தெளிவும் தத்துவார்த்த அடிப்படையின் உறுதியும்தான் முக்கியம்.

இப்பிரச்சினையைப் பற்றி—இதன் முக்கியத்துவத்தை, அதுவும் யுத்தம் நடக்கிற இச்சமயத்தில், யாரும் மறுக்க முடியாது—நாம் நடத்திய வாதத்தில் கீழ்வரும் வாதம் நமக்கெதிராக எழுப்பப்பட்டது (பத்திரிகைகளில் இதை நாம் பார்த்ததில்லை): குறிப்பிட்ட ஒரு தீமையைக் கண்டனம் செய்வது என்பது அத்தீமையை அடியோடு விலக்கும் ஒரு ஆக்கபூர்வமான கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாகும் என்று கூற முடியாது. இது ஆதாரமற்ற வாதம் என்பது தெளிவு; ஒருவேளை அதனால்தான் இது பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லை. “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை எதிர்ப்பதாக” ஒரு சோஷலிஸ்ட் கட்சி அறிவித்தால், தான் அதிகாரத்துக்கு

* கார்ல் ராதெக் Berner Tagwacht⁰¹ என்ற பத்திரிகையில் தமது கட்டுரை ஒன்றில் “பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கெதிராக” என்று இதை எழுதினார்.

வந்தபின் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதைக் கைவிடுவதாக அதன் மூலம் அது உறுதிகூறுகிறது.

ஹின்டென்பர்க் நாளை ருஷ்யாவை அரைகுறையாக வென்று, இந்த அரைகுறை வெற்றியானது ஒரு போலிஷ் அரசு தோன்றுவதிலும் வெளியாகின்றது என்று வைத்துக் கொள்வோம் (ஐரிலைத்தை ஓரளவுக்குப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்று பிரிட்டனும் பிரான்சும் விரும்புகின்றன அல்லவா?). முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றின் பொருளாதார விதிகளின்படி இது “செயல்முறையானதே”. மேலும் அதை அடுத்து சோஷலிசப் புரட்சியானது பெத்ரோகிராதிலும் பெர்லினிலும் வார்ஸாவிலும் வெற்றி பெறுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது ருஷ்ய, ஜெர்மன் அரசாங்கங்களைப் போன்றே போலிஷ் சோஷலிச அரசாங்கமும் உக்ரேனியர்கள் போன்றவர்கள் “பலவந்தமாகப் போலிஷ் அரசின் எல்லைகளுக்குள் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைக்” கைவிட்டுவிடும். இதில் நமக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அந்த அரசாங்கத்தில் கஸேட்டா ரபோட்னிச்சாவின்⁹² ஆசிரியர் குழுவினருந்து சிலர் சேர்ந்திருப்பார்களேயானால் அவர்கள் தங்களது “ஆய்வுரைகளைச்” சந்தேகமில்லாமல் கைவிட்டுவிட்டு, அதன் மூலம் “சுயநிர்ணய உரிமை சோஷலிச சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது” என்ற “தத்துவம்” தவறானது என்பதை நிரூபிப்பார்கள். நாம் வேறு விதமாக எண்ணினால், போலிஷ் சமூக-ஐனநாயகவாதிகளுடன் தோழமை உணர்வுடன் கூடிய விவாதத்தை நாம் மேற்கொள்ளக் கூடாது; அதற்கு மாறாக, அவர்கள் தேசியவெறியர்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கெதிராக இரக்கமற்ற முறையில் போராட்டம் நடத்த வேண்டும்.

ஒரு மனிதனை அடிமையாக விலைகொடுத்து வாங்குவதற்கு நான் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு எதிராக நான் ஒரு ஐரோப்பிய நகரின் தெருக்களில் ஒரு பகிரங்கக் “கண்டனத்தை” வெளியிட்டு, பிறகு அதைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். நான் அடிமைச் சொந்தக்காரன் என்றும், அடிமைத்தனம் என்ற கோட்பாட்டை அல்லது முறையை—என்னவாகச் சொன்னா

லும்—நான் ஆதரிப்பவன் என்றும் கருதுவதற்கு மக்களுக்கு நிச்சயம் உரிமை உண்டு. அடிமைத்தனத்தை நான் விரும்புகிறேன் என்ற விஷயம் கண்டனம் என்ற எதிர்மறைச் செய்கை மூலம் வெளிப்பட்டது, ஆனால் திட்டவட்டமான வடிவில் (“நான் அடிமை முறையை ஆதரிக்கிறேன்”) அல்ல என்பது யாரையும் ஏமாற்றிவிடப் போவதில்லை. அரசியல் ரீதியான “கண்டனம்” என்பது அரசியல் ரீதியான செயல் திட்டத்துக்கு முற்றிலும் சரிசமம்; எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்த இதை விளக்க நேர்ந்தது பற்றிக் கூச்சமாயிருக்கிறது. அரசியல் ரீதியான கண்டனத்தை அரசியல் ரீதியான செயல் திட்டத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகின்ற, ஒன்றை மற்றொன்றுக்கு எதிரிடையாக வைத்துப் பேசுகின்ற நபர்களுக்கு மூன்றாவது அகிலத்தில் இடம் இருக்காது என்று நாம் சொன்னால், குறைந்தபட்சம் ஸிம்மெர்வால்ட் இடது சாரியினர்கள் “ஆட்சேபம்” செய்ய மாட்டார்கள் என்பது நமக்கு நிச்சயம் தெரியும். ஸிம்மெர்வால்ட் குழுவைப் பற்றி நாம் மொத்தமாகப் பேசவில்லை, ஏனென்றால் அதில் மார்த்தவும் இதர காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் இருக்கிறார்கள்.

சொற்களைப் பற்றிய விவாதத்தில் ஈடுபட நாம் விரும்பவில்லை. எனவே போலிஷ் சமூக-ஐனநாயகவாதிகள் நமது கட்சிச் செயல்திட்டத்திலிருந்து (இது அவர்களுடையதும் கூட) 9வது பாராவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும், அகிலத்தின் செயல்திட்டத்திலிருந்தும் (1896 லண்டன் காங்கிரஸின் தீர்மானம்) அது போல அதை நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும் அதிகாரபூர்வமாக சீக்கிரம் பிரேரணை கொண்டுவருவார்கள், சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் கருதுகோள்களாகிய “பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள்” பற்றியும் “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதைப்” பற்றியும் தங்களது இலக்கணவரையறையைக் கூடிய சீக்கிரம் வரைவார்கள் என்று நாம் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறோம் என்று கூறுவதற்கு நம்மை அனுமதித்துக் கொள்வோம்.—இப்பொழுது அடுத்த பிரச்சினையை பார்ப்போம்.

4. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பதா அல்லது எதிர்ப்பதா?

போலிஷ் தோழர்கள் தங்களது ஆய்வுரைகளின் முதல் பிரிவு, 3வது பாராவில், தாங்கள் எல்லாவிதமான கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பையும் எதிர்ப்பதாகத் திட்டவாட்டமாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அதே பிரிவின் 4வது பாராவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பதைப் போன்ற கூற்று ஒன்று காணப்படுகிறது. அந்தப் பாராவானது கீழ்வரும்... இன்னும் நாகூக்காக அதை எப்படிச் சொல்வது?... கீழ்வரும் விநோதமான சொற்றொடருடன் தொடங்குகிறது:

“கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புகளுக்கு எதிராகவும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைகளுக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதற்கு எதிராகவும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் போராட்டத்தின் முதல்படி தாய்நாட்டை எவ்வகையில் காப்பதையும் கைவிட்டுவிடுவதுதான் (அடிக்கோடு ஆசிரியரது). ஏனெனில் தாய்நாட்டைக் காப்பது என்பது ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில், அந்நிய மக்களினங்களை ஒடுக்கிச் சுரண்டுவதற்குத் தனது நாட்டைச் சேர்ந்த பூர்வீக வாக்களின் உரிமைகளை ஆதரிப்பதற்கு ஒப்பாகும்....”

இது என்ன? இது எப்படிக் கூறப்படுகிறது?

“கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தின் முதல்படி தாய்நாட்டை எவ்வகையில் காப்பதையும் கைவிட்டுவிடுவதுதான்...” ஆனால் எந்த ஒரு தேசியப் போரையும் எந்த ஒரு தேசிய எழுச்சியையும் “தாய்நாட்டைக் காக்கும் முயற்சி” என்று கூற முடியும்; இன்று வரை பொதுவாக அவ்வாறுதான் அது கருதப்பட்டு வந்துள்ளது! நாம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்க்கிறோம்; ஆனால்... கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கு உள்ளானவர்கள் தங்களை அப்படி இணைத்துக் கொண்டவர்களுக்கு எதிராகத் தங்கள் விடுதலையின் பொருட்டுப் போராடுவதை நாம் எதிர்க்கிறோம், கட்டாயமாக இணைக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை அவ்வாறு இணைத்துக் கொண்டவர்களிடமிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்து

எழுவதை நாம் எதிர்க்கிறோம்! இது ஆக்கிரமித்து இணைப்பதை ஆதரிக்கும் ஒரு பிரகடனம் அல்லவா?

“ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்” தாய்நாட்டைக் காப்பது தனது நாட்டின் பூர்ஷ்வாக்கள் அந்நிய மக்களினங்களை ஒடுக்குவதற்கான உரிமைகளை ஆதரிப்பதற்குச் சமம் என்று ஆய்வுரைகளின் ஆசிரியர்கள் தங்களது... விநோதமான வலிந்துரைகளுக்குக் காரணம் சுற்பிக்கின்றனர். ஆனால், ஒரு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் விஷயத்தில் மட்டும்தான் இது சரி. அதாவது சண்டையிடும் இருசாராரும் “அந்நிய மக்களினங்களை” ஒடுக்குகின்றனர் என்பது மட்டுமின்றி அவர்களை ஒடுக்குவதில் யாருக்கு அதிகப் பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கு இடையில் அல்லது இத்தகைய அரசுகளின் குழுக்களுக்கு இடையில் நடக்கும் போர் விஷயத்தில் மட்டும்தான் இது உண்மை!

“தாய்நாட்டைக் காப்பது” என்ற பிரச்சினையை நமது கட்சி எடுத்துக் குறிப்பிடுகிற முறைக்கு மிக வேறுபட்ட முறையிலே இவ்வாசிரியர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர் எனத் தோன்றுகிறது. நாம் ஒரு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் “தாய்நாட்டைக் காப்பதை” மறுக்கிறோம். நமது கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டி அறிக்கையிலும் பெர்ன் தீர்மானங்களிலும்— இவை சோஷலிசமும் போரும் என்ற ஜெர்மன், பிரெஞ்சு மொழிவெளியீடுகளில் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன— மிகமிகத் தெளிவாக இது கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதை நாம் இரு முறை நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் வலியுறுத்தினோம் (4ம், 6ம் பாராக்களின் அடிக்குறிப்புகள்).* தாய்நாட்டின் பாதுகாப்பைப் பொதுவாகவே, அதாவது ஒரு தேசியப் போரில் கூட, போலிஷ் ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஆசிரியர்கள் கைவிடுகிறார்கள் போலும்; “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்” தேசியப் போர்கள் சாத்தியமில்லை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்களோ என்னவோ. இக்கருத்தை அவர்கள் தங்களது கட்டுரைகளில் வெளியிடவில்லை; எனவேதான் “என்னவோ” என்று கூறுகிறோம்.

“அகிலம்” என்னும் ஜெர்மன் குழுவின⁹³ ஆய்வுக்

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 189, 192—193.—ப-ர்.

கட்டுரைகளிலும் ஜூனியசின் சிற்றேட்டிலும் (இதைப் பற்றி நாம் ஒரு விசேஷக் கட்டுரையைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்) இத்தகைய கருத்து தெளிவாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அங்கு கூறப்பட்டிருப்பதோடு நாம் மற்றொன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும்: கட்டாயமாக இணைத்துக்கொண்ட ஒரு நாட்டுக்கெதிராக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிரதேசம் அல்லது நாடு நடத்தும் தேசிய எழுச்சியானது துல்லியமாகக் குறிப்பிடுகையில் ஒரு எழுச்சிதானேயொழிய, போரல்ல என்று கூறலாம் (இந்த ஆட்சேபத்தை நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம்; எனவேதான் அதை இங்கே குறிப்பிடுகிறோம், ஆனால் இந்தச் சொல் பிரயோகம் பற்றிய சச்சரவு முக்கியமானது என்று நாம் கருதவில்லை). கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பெல்ஜியம், சேர்பியா, கலீஷியா, அர்மீனியா முதலியவை தங்களை இணைத்துக் கொண்டவர்களுக்கெதிரான “எழுச்சியைத்” “தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பது” என்று கூறும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது; அப்படி அவை கூறுவது மிகவும் நியாயமானது. கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட இந்நாடுகளில்கூட ஒரு பூர்ஷ்வா வர்க்கம் இருக்கிறது; அதுகூட அந்நிய மக்களினங்களை ஒடுக்குகிறது அல்லது, துல்லியமாகக் கூறின், ஒடுக்க முடியும்—ஏனென்றால் “ஒடுக்கும் உரிமை” தானே பிரச்சினை—என்ற காரணத்தினால் இத்தகைய எழுச்சிக்கு எதிராக நமது போலிஷ் தோழர்கள் இருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. இவ்வாறாக, ஒரு குறிப்பிட்ட போரை அல்லது குறிப்பிட்ட எழுச்சியை எந்த அளவுகோலைக் கொண்டு மதிப்பிடுவது? அதன் உண்மையான சமுதாய உள்ளடக்கம் (ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்துக் கெதிராக விடுதலைப் போர் புரிதல்) என்ற அளவுகோலைக் கொண்டல்ல; ஆனால், இச்சமயத்தில் தானே ஒடுக்கப்பட்டு நிற்கும் ஒரு பூர்ஷ்வா வர்க்கமானது தனது “ஒடுக்கும் உரிமையை” பின்னால் பயன்படுத்தக் கூடும் என்ற அளவுகோலைக் கொண்டுதான். 1917ல் பெல்ஜியம் ஜெர்மனியால் கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். 1918ல் பெல்ஜியம் தனது விடுதலைக்காகப் போராடினால், “அந்நிய மக்களினங்களை ஒடுக்கும்

உரிமையை” பெல்ஜிய பூர்ஷ்வாக்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அந்த எழுச்சியைப் போலிஷ் தோழர்கள் எதிர்ப்பார்கள்!

இந்த வாதத்தில் மார்க்சியத்தைச் சேர்ந்ததோ அல்லது புரட்சிகரமானதோ ஒரு துளிக் கூட இல்லை. சோஷலிசத்துக்குத் துரோகம் செய்யாமல் நமது பிரதான விரோதியான பெரிய அரசுகளின் பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான ஒவ்வொரு எழுச்சியையும் (அது ஒரு பிற்போக்கு வர்க்கத்தின் எழுச்சியாக இல்லாதிருந்தால்) நாம் ஆதரிக்க வேண்டும். கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சியை ஆதரிக்க மறுப்பதன் மூலம் நாம் புறநிலை ரீதியில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பவர்களாகி விடுகிறோம். குறிப்பாக “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்”, சமுதாயப் புரட்சி உதித்து வளரும் அருணோதய நிலையிலிருக்கும் இச்சகாப்தத்தில் ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சிக்குப் பாட்டாளி வர்க்கம் இன்று விசேஷ ஆதரவளிக்கும்; நாளையோ, அல்லது ஒரே சமயத்திலோ அவ்வெழுச்சியினால் பலவீனமுற்றிருக்கும் “வல்லரசின்” பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தைத் தாக்கலாம் என்பதற்காக அது அவ்வாறு ஆதரவளிக்கும்.

ஆனால், தங்களது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக் கொள்கையில் போலிஷ் தோழர்கள் இன்னும் வெகுதூரம் செல்கிறார்கள். கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சியை மட்டும் அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை; அவற்றின் சுதந்திரம் எப்படியாவது மீண்டும் கொடுக்கப்படுவதை—அமைதியான முறையில் கொடுக்கப்படுவதைக் கூட — அவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்! இதைக் கேளுங்கள்:

“ஏகாதிபத்தியத்தினால் பின்பற்றப்படும் ஒடுக்குமுறைக் கொள்கையின் விளைவுகளுக்கான பொறுப்பை ஏற்க மறுத்து, சமூக-ஜனநாயகமானது அவற்றிற்கெதிராகத் தீவிரமான போராட்டத்தை நடத்துகையில், ஐரோப்பாவில் புதிய எல்லை நிலைகளை நிறுவுவதையும் ஏகாதிபத்தியத்தினால் தகர்த்தெறியப்பட்ட எல்லை நிலைகள் மீண்டும் நிறுவப்படுவதையும் எவ்விதத்திலும் ஆதரிக்கவில்லை” (அடிக்கோடுகள் ஆசிரியருடையவை).

ஜெர்மனிக்கும் பெல்ஜியத்துக்கும், ருஷ்யாவுக்கும் கலீஷியாவுக்கும் இடையிலான “எல்லை நிலைகளை” இன்று “ஏகாதிபத்தியம் தகர்த்தெறிந்து விட்டது”. எவ்விதத்திலும் அவை மீண்டும் நிறுவப்படுவதைச் சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகம் எதிர்க்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. 1905ல், “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்,” சுயாட்சி உரிமை பெற்றிருந்த நார்வேயின் சட்ட சபை ஸ்வீடனிலிருந்து தனது நாடு பிரிந்துவிட்டதை அறிவித்தது; நார்வே மீது போர் தொடுக்க வேண்டுமென்று ஸ்வீடிஷ் பிற்போக்குவாதிகள் கோரினார்கள், ஆனால் அது நடைபெறவில்லை; அதற்குக் காரணம் ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பும் சர்வதேச ஏகாதிபத்திய நிலைமையும் தான்—அப்போது சமூக-ஜனநாயகம் நார்வேயின் பிரிவை எதிர்த்திருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அதன் பொருள் “ஐரோப்பாவில் புதிய எல்லை நிலைகளை நிறுவியது” என்பதாகும்!!

இது நேரடியான, ஒளிவுமறைவற்ற கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு வாதம். அது தன்னைத்தானே மறுத்துக் கொள்ளும் போது நாம் ஏன் அதை மறுக்க வேண்டும்? ஒரு சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும் கூட இத்தகையதொரு நிலையைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆபத்தை மேற்கொள்ளாது: “நாங்கள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைப் பொதுவாக எதிர்க்கிறோம்; ஆனால் ஐரோப்பாவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ஆதரிக்கிறோம்; அல்லது அவை ஏற்கெனவே ஏற்பட்டு விட்டிருந்தால் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வோம்...”

இத்தகைய அப்பட்டமான... “சாத்தியப்பாடற்ற நிலைக்கு” நமது போலிஷ் தோழர்களை இட்டுச் சென்றுள்ள தவறுகளின் சித்தாந்த மூலங்களை மட்டும் நாம் கவனித்தால் போதுமானது. “ஐரோப்பாவுக்காக” விதிவிலக்குகள் செய்வது எவ்வளவு பொருளற்றது என்பதைப் பிறகு கவனிப்போம். அத்தவறுகளின் மற்ற மூலங்களை ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட கீழ்வரும் இரு சொற்றொடர்கள் விளக்கும்:

“...எங்கெல்லாம் ஏகாதிபத்தியத்தின் சக்கரம் உருண்டு சென்று ஏற்கெனவே உருவாகியிருந்த முதலாளித்துவ அரசை நசுக்கிறோ அங்கெல்லாம் முதலாளித்துவத்தின் அரசியல்,

பொருளாதாரக் குவிவானது ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறை என்கிற மிருகத்தனமான வடிவில் நிகழ்கின்றது; அவ்வாறு அது சோஷலிசத்துக்கு வழி திறக்கும்...’’

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை இவ்வாறு நியாயப் படுத்துவது மார்க்சியமல்ல, ஸ்துருவேவாதம். 1890க்களில் ருஷ்யாவிலிருந்த நிலையை நினைவில் வைத்திருக்கும் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு இந்த மாதிரி மார்க்சியத்தைத் திரித்துக் கூறுவது பற்றி நன்கு தெரியும்; ஸ்துருவே, குனொவ், லேகின் வகையோருக்குப் பொதுவானது இவ்வாறு திரித்துக் கூறுவது. போலிஷ் தோழர்களின் இன்னொரு ஆய்வுரையில் (II, 3) கீழ்வருவதை நாம் காண்கிறோம்; இது ‘‘சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகள்’’ என்று கூறப்படுகிற ஜெர்மன் ஸ்துருவேவாதிகளைப் பற்றியது:

(சுயநிர்ணயம் என்ற) ‘‘கோஷத்தின் மாயைத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டி, தேசிய ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து நடத்தும் நம்முடைய போராட்டத்தை வரலாற்று ரீதியில் முறை கெட்ட ஒரு உள்ளமிளகும் உணர்ச்சி என்று சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கூறுவதற்கு இந்தக் கோஷம் ஒரு சந்தர்ப்ப மளித்து, அவ்வாறாக சமூக-ஜனநாயக செயல்திட்டத்தின் விஞ்ஞானபூர்வமான அடிப்படையில் பாட்டாளி மக்களுக்குள்ள நம்பிக்கையைக் குலைக்கிறது...’’

இதன் பொருள், ஜெர்மன் ஸ்துருவேவாதிகளின் நிலை ‘‘விஞ்ஞானபூர்வமானது’’ என்று இந்த மேற்கோளின் ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள் என்பதாகும். நமது பாராட்டுதல்கள்!

நம்முடன் ஒப்பிடும் பொழுது லென்சுகள், குனொவ்கள், பார்வுஸ்கள் ஆகியோரின் நிலை சரியானது என்று காட்டிவிடும் ஆபத்துள்ள இந்த வியக்கத்தக்க வாதத்தை ஒரு ‘‘அற்ப விஷயம்’’ கெடுத்து விடுகிறது: லென்சுகள் தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு முறையில் முன்னுக்குப் பின் முரணில்லாதவர்கள்; ஜெர்மன் தேசியவெறி பத்திரிகையான Die Glocke, இதழ் 8—9ல்—நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் வேண்டுமென்றேதான் இவ்விதங்களையே நாம் மேற்கோள் காட்டினோம்—ஒரே சமயத்தில் சுயநிர்ணயம் என்கிற கோஷம் ‘‘விஞ்ஞான அடிப்படை அற்றது’’ என்பதையும்

(லென்சின் இந்த வாதம் மறுக்க முடியாதது என்று போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் நம்புகிறார்கள் போலிருக்கிறது, மேற்கோள் காட்டப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் வாதங்களில் இதைக் காணலாம்...) கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக் களுக்கு எதிரான கோஷமும் கூட “விஞ்ஞான அடிப்படை அற்றது” என்றும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்!!

ஏனெனில் நாம் நமது போலிஷ் சகாக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டிய—அவர்கள் பதிலளிக்க விரும்பாத—இந்த எளிய உண்மையை லென்சு நன்கு புரிந்திருந்தார்: சுயநிர்ணய உரிமையை “ஏற்றுக்கொள்வதற்கும்”, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைக் “கண்டனம் செய்வதற்கும்” “அரசியல் வேற்றுமையோ அல்லது பொருளாதார வேற்றுமையோ” அல்லது பொதுவாக தர்க்க ரீதியான வேற்றுமையோ இல்லை. சுயநிர்ணயத்துக்கெதிரான லென்சுகளின் வாதங்கள் மறுக்க முடியாதவை என்று போலிஷ் தோழர்கள் கருதினால், ஒரு உண்மையை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்: கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தை எதிர்ப்பதற்கு இவ்வாதங்கள் அனைத்தையும் லென்சுகள் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

நமது போலிஷ் கூட்டாளிகளின் வாதங்கள் அனைத்திலும் உள்ள தத்துவார்த்த தவறுகளின் விளைவு என்ன வென்றால் அவர்கள் முரண்பாடுகள் மிக்க கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புவாதிகள் ஆகும் நிலைக்குப் போய்விடுகின்றனர் என்பதாகும்.

5. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்?

நமது நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் இதற்கு விடை தெளிவானது: அது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தைக் கெடுக்கின்றது அல்லது, வேறுவகையில் சொன்னால், தேசிய ஒடுக்குமுறையின் ஒரு வடிவம் அது.

போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் நாம் ஏன் கட்டாயப் பிரதேச

இணைப்புக்களை எதிர்க்கிறோம் என்பதற்கு விசேஷ விளக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன; இந்த விளக்கம் (ஆய்வுரை 1, 3ல்) அதன் ஆசிரியர்களைத் தொடர்ச்சியான முரண்பாடுகளில் தவிர்க்க முடியாதபடி சிக்கவைத்தது.

லென்சுகளின் “விஞ்ஞான அடிப்படையில்” அமைந்த வாதங்கள் இருந்த போதிலும் நாம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்ப்பதின் “நியாயத்தைக் காட்டுவதற்கு” அவர்கள் இரண்டு காரணங்களை எடுத்துவைக்கிறார்கள். முதலாவதாக:

“...ஐரோப்பாவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் வெற்றிபெற்ற ஒரு ஏகாதிபத்திய அரசின் ராணுவப் பாதுகாப்புக்கு அவசியமானவை என்று கூறப்படுவதற்கு எதிராக, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் விரோதங்களைத் தீவிரப்படுத்துவதற்கும் அதன் மூலம் போர் அபாயத்தை அதிகரிக்கவும் தான் பயன்படுகின்றன என்ற உண்மையை சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்...”

லென்சுகளுக்கு இது சரியான பதிலல்ல, ஏனென்றால் அவர்களுடைய பிரதான வாதம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் இராணுவத் தேவை என்பதல்ல; அவை பொருளாதார ரீதியில் முற்போக்கானவை, ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இதன் பொருள் “குவிவு” எனப்படும் என்பதுதான். ஐரோப்பாவில் ஏகாதிபத்தியத்தினால் தகர்த்தெறியப்பட்ட எல்லை நிலைகள் மீண்டும் நிறுவப்படுவதைக் கைவிட்டுவிடுவதன் மூலமாகப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் அத்தகைய தொரு குவிவின் முற்போக்குத் தன்மையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்; அதே சமயத்தில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்த்துக் கண்டனம் செய்கிறார்கள்; இதில் தர்க்க நியாயம் எங்கே இருக்கிறது?

மேலும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களால் எத்தகைய போர் அபாயம் அதிகரிக்கிறது? ஏகாதிபத்தியப் போர் அபாயம் அல்ல, ஏனென்றால் அப்போர்களுக்குக் காரணங்கள் வேறு; இப்பொழுதைய ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் முக்கியமான பகை பிரிட்டனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையிலும், ஜெர்மனிக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் இடையிலும் தான். இவை கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுடன் ஒரு பொழுதும் சம்

பந்தப்பட்டதில்லை. தேசியப் போர்கள், தேசிய எழுச்சிகள் ஆகியவைகள் வெடிக்கும் அபாயம்தான் அதிகரித்திருக்கிறது. “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்” தேசியப் போர்கள் சாத்தியமல்ல என்று ஒரு பக்கம் அறிவித்துவிட்டு, தேசியப் போர் “அபாயத்தைப்” பற்றி மறுபக்கம் எப்படி ஒருவர் பேச முடியும்? இது முறையான வாதமல்ல.

இரண்டாவது வாதம்:

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் “ஆளும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் ஒரு பெரும் இடைவெளியைத் தோற்றுவிக்கின்றன”... “ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது பூர்ஷ்வாக் களுடன் சேர்ந்துகொண்டு ஆளும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் தனது பகைவனாகக் கருதும். சர்வதேசப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்கு எதிராகப் பாட்டாளிகளின் சர்வதேச வர்க்கப் போராட்டம் என்பதற்குப் பதிலாக, பாட்டாளி வர்க்கம் பிளவுண்டுவிடும்; அது சித்தாந்தத் துறையில் சீர்கேடைந்துவிடும்...”

இவ்வாதங்களை முழுமையாக நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் ஒரே பிரச்சினை பற்றி ஒரே சமயத்தில் ஒன்றையொன்று விலக்கும் இரு வாதங்களை எழுப்புவது முறையானதா? ஆய்வுரைகளின் முதல் பகுதியில் §3ல், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களால் பாட்டாளி வர்க்கம் பிளவுண்டுவிடும் என்கிற மேலே குறிப்பிட்ட வாதத்தை நாம் காண்கிறோம்; அதற்கடுத்த §4ல், ஐரோப்பாவில் ஏற்கெனவே நடைபெற்றுவிட்ட கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்வதை நாம் எதிர்க்க வேண்டுமென்றும், “போராட்டத்தில் ஒற்றுமை என்கிற உணர்வை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களையும் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு போதிக்க வேண்டியதை” நாம் ஆதரிக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று கோருவது பிற்போக்குத்தனமான “உள்ளங்குழையும் உணர்ச்சி” என்றால், “பாட்டாளி வர்க்கத்தின்” பகுதிகளுக்கிடையில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் ஒரு “இடைவெளியைத்” தோற்றுவிக்கின்றன என்றும்

“பிளவை” உண்டுபண்ணுகின்றன என்றும் வாதிக்கக்கூடாது. அதற்கு மாறாக, பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பாட்டாளி மக்களுக்கிடையில் பரஸ்பர நல்லுறவை ஏற்படுத்துவதற்கு அவை தேவையானவை என்று கருத வேண்டும்.

நாம் சொல்கிறோம்: சோஷலிசப் புரட்சியை நிறைவேற்றுவதற்கான, பூர்ஷ்வாக்களை அதிகாரத்திலிருந்து வீழ்த்துவதற்கான வலிமையை நாம் பெறுவதற்குத் தொழிலாளர்கள் இன்னும் அதிக நெருக்கமாக ஒன்றுபட வேண்டும். இந்த நெருங்கிய ஐக்கியமானது சுயநிர்ணயத்துக்கான போராட்டத்தினால், அதாவது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தினால் வளர்க்கப்படுகிறது. நாம் முரண்பாடுகளின்றி இருப்போம். ஐரோப்பாவின் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் “ரத்து செய்யப்பட முடியாதவை” என்றும், தேசியப் போர்கள் “சாத்தியமில்லை” என்றும் கூறுகிற போலிஷ் தோழர்கள், தேசியப் போர்களைப் பற்றிய வாதங்களை உபயோகித்துக் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை “எதிர்த்துச்” சர்ச்சை செய்ய இறங்குகையில், தம்மைத் தாமே தாக்கிக் கொள்கின்றனர்! கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் நல்லுறவு கொள்வதையும் இரண்டறக் கலப்பதையும் மேலும் கடினமாக்குகின்றன—இப்படிப்பட்டவைதான் அவர்களின் வாதங்கள்!

வேறுவிதமாகச் சொல்லப்போனால், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ஆட்சேபிப்பதற்காகப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள், கோட்பாட்டு ரீதியில் அவர்கள் தாமாகவே நிராகரித்துவிட்ட அதே சித்தாந்த மூட்டையிலிருந்தே வாதங்களை எடுத்தாள வேண்டியிருக்கிறது.

காலனி நாடுகளின் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டால் இது இன்னும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

6. இந்தப் பிரச்சினையில் காலனி நாடுகளையும்
“ஐரோப்பாவையும்” வேறுபடுத்திக் காட்ட
முடியுமா?

முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம், சிவில் அதிகாரிகளை மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தல், ஜனநாயகக் குடியரசு முதலியவை எவ்வாறு “நடைமுறையானவையல்லவோ” அதே போல காலனி நாடுகளுக்கு உடனடியாக விடுதலை தர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் “நடைமுறையானதல்ல” (அதாவது பல புரட்சிகளின்றி அதை அடைய முடியாது, சோஷலிசமின்றி அது நிலைக்காது) என்று நமது ஆய்வுக் கட்டுரை கூறுகிறது. மேலும் காலனி நாடுகளுக்கு விடுதலை தரப்பட வேண்டும் என்று கோருவது “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது” தான் என்று அது கூறுகிறது.

இந்த வாதங்களில் ஒன்றுக்குக் கூடப் போலிஷ் தோழர்கள் பதிலுரைக்கவில்லை. அவர்கள் “ஐரோப்பாவையும்” காலனி நாடுகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட முயன்றார்கள். ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தவரை ஏற்கெனவே ஏற்பட்டு விட்ட கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்வதை எதிர்ப்பதன் மூலம் அவர்கள் ஆக்கிரமிப்புச் சேர்க்கையை முரண்பாடுகளோடு ஆதரிப்பவர்களாகி விட்டார்கள். காலனி நாடுகளைப் பொறுத்தவரை “காலனி நாடுகளை விட்டுவெளியேறுங்கள்!” என்று கட்டாயமாக நிபந்தனை ஏதுமின்றிக் கோருகிறார்கள்.

“துருக்கிஸ்தான், ஹிவா, புகாரா முதலிய இடங்களிலிருந்து வெளியேறு!” என்ற கோரிக்கையை ருஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் எழுப்ப வேண்டும்; ஆனால் அதே போல போலந்து, பின்லாந்து, உக்ரேனியா முதலியவற்றுக்குப் பிரியும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று அவர்கள் கோரினால் அது “கற்பனைவாதம்”, “விஞ்ஞானத்துக்குப் புறம்பான” “உள்ளக்குழைவு உணர்ச்சி” ஆகியவற்றிற்கு இறங்கிவிடுவதாகும் என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. “ஆப்பிரிக்கா, இந்தியா, ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து வெளியேறு” என்று பிரிட்டிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் கோர வேண்டும்; ஆனால் அயர்

லாந்திலிருந்து மட்டும் அல்ல. இத்தகைய பொய்யான வேறுபாட்டை எந்தத் தத்துவார்த்த அடிப்படையைக் கொண்டு விளக்குவது? இக்கேள்வியைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது.

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பவர்களின் பிரதான “ஆதாரம்”, அது “நடைமுறையல்லாதது” என்பதுதான். இதே கருத்துத்தான் (சில நுண்ணிய மாறுதல்களுடன்) “பொருளாதார, அரசியல் குவிவு” விஷயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதும் பேசப்படுகிறது.

காலனிகளைக் கைப்பற்றி ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக் கொள்வதால் கூடக் குவிவு ஏற்படுகிறது என்பது தெளிவு. முன்பெல்லாம் காலனிகளுக்கும் ஐரோப்பிய மக்களினங்களுக்கும் (குறைந்தபட்சம் அவற்றில் பெரும்பாலானவற்றுக்கும்) இடையில் ஒரு முக்கிய பொருளாதார வேறுபாடு என்னவெனில், காலனி நாடுகள் பண்டப் பரிவர்த்தனைக்குள்—ஆனால் முதலாளித்துவ உற்பத்திக்குள் அல்ல—ஈர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஏகாதிபத்தியம் இதை மாற்றிவிட்டது. ஏகாதிபத்தியம் என்றால் மற்ற அம்சங்களுடன் மூலதன ஏற்றுமதியுங்கூடத்தான். பெருகிவரும் அளவில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையானது காலனிகளிலும் புகுத்தப்படுகிறது. காலனிகள் ஐரோப்பிய நிதி மூலதனத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றன, அவற்றை மீட்க முடியாது. எனவே ராணுவக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தாலும் விஸ்தரிப்பு என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தாலும், காலனிகள் தனியே பிரிவது என்பது சோஷலிசத்தின் கீழ் மட்டும்தான் பொதுவாகச் சாத்தியமாகும்; முதலாளித்துவத்தின் கீழோ விதிவிலக்கு என்ற முறையில் அல்லது காலனி நாடுகளிலும் அவற்றை ஆளும் தலைமை நாடுகளிலும் ஏற்படும் தொடர்புரட்சிகளினாலும் எழுச்சிகளினாலும் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும்.

ஐரோப்பாவிலுள்ள சார்பு தேசிய இனங்களில் பெரும்பாலானவை காலனிகளை விடவும் அதிக முதலாளித்துவ வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன (எல்லா இனங்களும் இல்லாவிட்டாலும்கூட—அல்பேனியர்கள், ருஷ்யாவில் வாழும் ருஷ்ய ரல்லாதவர்). ஆனால் இதனால்தான் தேசிய இன ஒடுக்கல்

முறைக்கும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கும் எதிர்ப்பு அதிகரிக்கிறது! இதனால்தான் காலனிகளைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் பிரிந்து போகும் நிலை உட்பட எல்லா அரசியல் நிலைமைகளிலும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி மேலும் பாதுகாப்புள்ளதாக இருக்கிறது... போலிஷ் தோழர்கள் காலனிகளைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது (1,4), “அங்கே உற்பத்திச் சக்திகளைச் சுதந்திரமாக அபிவிருத்தி செய்யும் பணி முதலாளித்துவத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது...” என்று கூறுகிறார்கள். ஐரோப்பாவிலோ இதை இன்னும் அதிக அளவில் காணலாம்: இந்தியா, துருக்கிஸ்தான், எகிப்து, இன்னும் முழு நிறையான காலனிகளைக் காட்டிலும் போலந்து, பின்லாந்து, உக்ரேனியா, அல்சாஸ் ஆகிய வற்றில் முதலாளித்துவமானது உற்பத்திச் சக்திகளை அதிகச் சுறுசுறுப்பாகவும் துரிதமாகவும் சுதந்திரமாகவும் விருத்தி செய்து வருகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. பண்ட உற்பத்தி செய்யும் ஒரு சமூகத்தில் மூலதனமில்லாமல் ஒரு சுயேச்சையான முன்னேற்றமோ அல்லது எந்த விதமான முன்னேற்றமோ சாத்தியமில்லை. ஐரோப்பாவிலுள்ள சார்பு தேசிய இனங்கள் தாங்களே சொந்த மூலதனத்தை வைத்திருக்கின்றன; அத்துடன் பலதரப்பட்ட நிபந்தனைகளுடன் மூலதனத்தைப் பெறுவதற்கான சுலபமான வழிகளையும் பெற்றிருக்கின்றன. காலனி நாடுகளிடமோ சொந்த மூலதனம் இல்லை, அல்லது அனேகமாக இல்லை. நிதி மூலதனம் தலைதூக்கி நிற்கிற சூழ்நிலையில் அரசியல் அடிமைத் தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவற்றால் மூலதனம் எதையும் பெற முடியாது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது காலனிகளை உடனடியாக, நிபந்தனையின்றி விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையின் பொருள் என்ன? மட்டமான பொருளில் “மார்க்சியத்தைக்” கேலிச்சித்திரமாக்குகிற, கீழ்த்தரமான பொருளில் இது “அதிகக் கற்பனை ரீதியானது”, ஸ்துருவேக்கள், லென்சுகள், குனொவ்கள், துரதிருஷ்ட வசமாக அவர்களைப் பின்பற்றும் போலிஷ் தோழர்கள் ஆகியவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் பொருளில் அது “அதிகக் கற்பனை ரீதியானது” என்பது தெளிவாகவில்லையா? சாதாரணமான, வழக்கமானவற்றிலிருந்து விலகுவது எதுவானாலும்,

புரட்சிகரமானவை எல்லாம் உட்பட, இங்கே “கற்பனை வாதம்” என்று பெயர் சூட்டப்படுகின்றன. ஆனால் எல்லா வகையான புரட்சி இயக்கங்களும்—தேசிய இன இயக்கங்களுட்பட—காலனி நாடுகளைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் அதிகச் சாத்தியமானவை, அதிகச் செயல்முறையானவை, அதிக உறுதியானவை, அதிக உணர்வு மிக்கவை, அவற்றைத் தோற்கடிப்பதும் அதிகக் கடினம்.

சோஷலிசமானது “காலனி நாடுகளின் வளர்ச்சி குறைந்த மக்களின் மீது ஆட்சிபுரியாமல் அவர்களுக்குத் தன்னலமற்ற கலாசார உதவி புரிய முடியும்” என்று போலிஷ் தோழர்கள் கூறுகிறார்கள் (1,3). முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் சோஷலிசத்தை அடையும் ஒரு பெரிய தேசிய இனம், ஒரு பெரிய அரசு, “தன்னலமற்ற கலாசார உதவி” மூலம் ஒரு சிறிய, ஒடுக்கப்படும் ஐரோப்பியத் தேசிய இனத்தைக் கவர முடியாது என்று கருத என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது? போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் பிரிந்து போகும் சுதந்திரம் காலனி நாடுகளுக்கு “அளிக்கப்படுகிறதே”, அதுதான் ஐரோப்பாவிலுள்ள சிறிய, ஆனால் கலாசார மிகுந்த, அரசியல் துறையில் கண்டிப்பாகக் கோரும், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைக் கவர்ந்து பெரிய சோஷலிச அரசுகளுடன் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் தூண்டும்; ஏனென்றால் சோஷலிசத்தின் கீழ் ஒரு பெரிய அரசில் நாளொன்றுக்குக் குறைந்த மணி நேர வேலையும், அதிக ஊதியமும் கிடைக்கும். பூர்ஷ்வா தளையிலிருந்து விடுதலை பெறும் தொழிலாளர்கள் “அக்கலாசார உதவிக்காகப்” பெரும், முன்னேறிய சோஷலிச அரசுகளுடன் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், அவற்றோடு இரண்டறக் கலக்கவும் முழுவலிமையுடன் ஈர்க்கப்பட்டு வருவார்கள்; காரணம், நீண்ட நாட்களாக ஒடுக்கப்பட்டு வந்த தேசிய இனங்களின் மிக வளர்ச்சிபெற்ற, சுயகௌரவ ஜனநாயக உணர்வை நேற்றுவரை ஒடுக்கிவந்த தேசிய இனங்கள் மதித்து நடந்து, அரசுக் கட்டுமானம் உட்பட எல்லா விஷயங்களிலும், “தங்களது சொந்த” அரசை அமைக்கும் அனுபவத்திலும் அவர்களுக்குச் சம உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும். முதலாளித்துவத்தின் கீழ் இந்த “அனுபவம்” என்பது

போர், தனிமை, தனித்துவம், சிறப்பான நிலையிலிருக்கும் சிறிய தேசிய இனங்களின் (ஹாலந்து, சுவிட்சர்லாந்து) குறுகிய தன்முனைப்பு ஆகிய அனைத்தையும் குறிக்கும். ஆனால் சோஷலிசத்தின் கீழ் மேற்சொல்லப்பட்ட இந்தப் பொருளாதார நோக்கங்களை மட்டும் கொண்டு தனித்து நிற்கத் தொழிலாளர்களே ஒருபொழுதும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்; அதற்கு மாறாக, அங்கு பலவகை அரசியல் வடிவங்களும், பிரிந்துபோகும் உரிமையும், அரசை அமைக்கும் அனுபவமும் இருக்கும்—அரசின் எல்லா வடிவங்களும் வாடி உதிர்ந்து போகும்வரை இவையனைத்தும் இருக்கும்; செழிப்பான கலாசாரம் வளர்ச்சியடைந்த வாழ்வின் ஆதாரம் இவைதாம், தேசிய இனங்கள் மனமுவந்து தாமாகவே நட்பு பூண்டு, இரண்டறக் கலக்கும் போக்கை துரிதப்படுத்துவதற்கு இவை உத்திரவாதமாகும்.

காலனிகளை விசேஷத் தன்மை கொண்டவைகளாக எடுத்துக்காட்டி அவற்றை ஐரோப்பாவுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவைகளாக நமது போலிஷ் தோழர்கள் காட்டுவதனால் முரண்பாடு எதிர்ப்படுகிறது; அதனால் அவர்களது தவறான வாதம் முழுவதுமே உடனடியாகத் தோற்றுவிடுகிறது.

7. மார்க்சியமா அல்லது புரூதோனியவாதமா?

அயர்லாந்தின் பிரிவு பற்றி மார்க்சின் கருத்தை நாம் குறிப்பிட்டதைப் பற்றி நமது போலிஷ் தோழர்கள், விதிவிலக்கான முறையில், சுற்றி வளைக்காமல் நேரிடையாகவே எதிர்வாதம் செய்கிறார்கள். அவர்களது ஆட்சேபம் என்ன? 1848—1871க்களில் மார்க்ஸ் கொண்டிருந்த கருத்துநிலை பற்றிக் குறிப்பிடுவது “சற்றும் பயனற்றது” என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். வழக்கத்துக்கு மாறான சீற்றத்துடன் கூடிய, திட்டவட்டமான தங்களது இந்தக் கூற்றுக்கு ஆதரவாக, “ஒரே சமயத்தில்” மார்க்ஸ் “செக் மக்கள், தென்ஸ்லாவியர்கள் முதலியோரின்” சுயேச்சைக்கான வலிய முயற்சிகளை எதிர்த்தார் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.⁹⁴

இந்த வாதத்தில் இவ்வளவு சீற்றத்துக்குக் காரணம், அந்த வாதம் அவ்வளவு பலவீனமானது என்பதுதான்.

போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளின் கருத்தில் மார்க்ஸ் “ஒரே சமயத்தில்” முரணான விஷயங்களைச் சொல்லுகின்ற ஒரு குழப்பமடைந்த நபர்! இது உண்மையே அல்ல; இது நிச்சயம் மார்க்சியம் அல்ல. “ஸ்தூல” முறையில் ஆராய வேண்டுமென்று நமது போலிஷ் தோழர்கள் வற்புறுத்துகிறார்களே—ஆனால் தாங்களே அதைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை; நாம் அம்முறையில் ஆராய்ந்து, வெவ்வேறு ஸ்தூல “தேசிய இன” இயக்கங்களை வெவ்வேறு முறையில் மார்க்ஸ் பார்த்தது ஒரே ஒரு சோஷலிசக் கண்ணோட்டத்திலிருந்தா இல்லையா என்பதைக் காண்பது அவசியமாகிறது.

ஜாரிசத்தின் வலிமையையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து—அல்லது அதன் சர்வவல்லமையையும் மேலோங்கி நின்ற பிற்போக்குத்தனமான செல்வாக்கையும் எதிர்த்து—ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் நடத்திய போராட்டத்தில் அதன் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு மார்க்ஸ் போலிஷ் சுயேச்சைக்குச் சாதகமாக நின்றார் என்பது பொதுவாக நன்கறியப்பட்டது. 1849ல் ஹங்கேரியில் தேசிய விடுதலைக்காக நடந்த புரட்சிகர ஜனநாயக எழுச்சியை ருஷ்ய பண்ணை அடிமைப் படை நசுக்கிய பொழுது இந்தக் கொள்கை சரியென்பது தெட்டத்தெளிவாகவும் செயல் முறையிலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்பொழுதிருந்து மார்க்சின் மரணம் வரை, அதற்கு மேலும் 1890 வரையிலுங்கூட, ஜாரிஸமானது பிரான்சுடன் கூடிக்கொண்டு ஏகாதிபத்தியத் தன்மையற்ற, தேசிய இன ரீதியில் சுயேச்சையான ஜெர்மனிக்கெதிராக ஒரு பிற்போக்கு யுத்தத்தை நடத்தும் அபாயம் இருந்த பொழுது, ஜாரிஸத்துக்கெதிராகப் போராட வேண்டியது முதல் பணி என்று கருதினார் எங்கெல்ஸ். இந்தக் காரணத்துக்காகத்தான், இக்காரணத்துக்காக மட்டுமேதான் செக் மக்கள், தென் ஸ்லாவியர்கள் ஆகியோரின் தேசிய இன இயக்கங்களை மார்க்சம் எங்கெல்சம் எதிர்த்தார்கள். மார்க்சியத்தைக் கழித்து ஒதுக்கிவிடுவதற்காக இன்றி உண்மையில் உளமார மார்க்சியத்தில் அக்கறை காட்டும் எவரும் மார்க்சம் எங்கெல்சம் 1848லும் 1849லும் எழுதியதைப் பார்ப்பாரேயானால், ஐரோப்பாவில் “ருஷ்யாவின் புறக்காவல் நிலைகளாகப்” பணியாற்றிய “பிற்போக்

கான முழு தேசிய இனங்களையும்”, ஜெர்மானியர்கள், போலந்துக்காரர்கள், மத்யார்கள் போன்ற “புரட்சிகரமான தேசிய இனங்களையும்” தெட்டத் தெளிவாக, திட்டவட்டமாக அவர்கள் வேறுபடுத்தினார்கள் என்பது நன்கு தெரியும். இது மெய்விவரம். மறுக்க முடியாத உண்மையாக இது அப்பொழுது சுட்டிக்காட்டப்பட்டது: 1848ல் புரட்சிகரமான தேசிய இனங்கள் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடின; அச்சுதந்திரத்தின் பிரதான எதிரி ஜாரிஸம். ஆனால் செக் மக்கள் முதலியவர்களோ உண்மையிலேயே பிற்போக்குத் தேசிய இனங்கள் அல்லது ஜாரிஸத்தின் புறக்காவல் நிலைகளாயிருந்தனர்.

மார்க்சியத்துக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டுமென்றால் மேற்கூறிய ஸ்தூல உதாரணத்தை நாம் ஸ்தூலமான முறையில் ஆராய வேண்டும். நாம் அப்பொழுது பெறும் படிப்பினை என்ன? இதுதான்: 1) ஐரோப்பாவில் பெரிய, மிகப்பெரிய தேசிய இனங்கள் சிலவற்றின் விடுதலையின் நலன்கள் சிறிய தேசிய இனங்களின் விடுதலைக்கான இயக்கத்தின் நலன்களை விட மேலானவை; 2) ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையைத் தனியாக எடுத்துப் பரிசீலனை செய்யக் கூடாது; ஐரோப்பியக் கண்ணோட்டத்தில்—இன்று உலகக் கண்ணோட்டத்தில்—நாம் பார்க்க வேண்டும்.

இது தவிர வேறொன்றுமில்லை. பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது⁹⁵ என்ற ஆதார சோஷலிசக் கோட்பாடு மறுக்கப்படுகிறது என்பதற்கான அறிகுறி எதுவும் இங்கு காணப்படவில்லை. போலந்துக்காரர்கள் இக்கோட்பாட்டை மறந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் மார்க்ஸ் இதை எப்பொழுதும் மறவாமல் போற்றி வந்தார். சர்வதேச அரசியலில் ஜாரிஸத்தின் செல்வாக்கு ஒங்கியிருந்து அக்காலத்தில் மார்க்ஸ் கண்ட ஸ்தூல நிலைமை மீண்டும் தோன்றுமேயானால்—உதாரணமாக, சில தேசிய இனங்கள் சோஷலிசப் புரட்சிகளைத் தொடங்கி (1848ல் ஐரோப்பாவில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி தொடங்கியதைப் போல), பூர்ஷ்வாக்களின் பிற்போக்குவாதத்தின் பிரதான அரண்களாக மற்ற தேசிய இனங்கள் விளங்குமேயானால்—அப்பொழுது பிந்திய தேசிய இனங்

களுக்கு எதிராகப் புரட்சிப் போர் புரிவதை நாமும் ஆதரிக்க வேண்டும், அவற்றை “நசுக்கி”, எத்தகைய சிறு தேசிய இன இயக்கங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் சரியே, அவற்றின் புறக்காவல் நிலைகளையெல்லாம் அழிப்பதை ஆதரிக்க வேண்டும். இவ்வாறாக, மார்க்சின் செயல்தந்திரங்கள் பற்றிய உதாரணங்களை நிராகரிப்பதற்குப் பதிலாக—வாயினால் மார்க்சியம் பேசிக்கொண்டு அதைச் செயலில் புறக்கணிப்பதற்கு ஒப்பாகும் இது—நாம் அவற்றை ஸ்தூல ரீதியில் பகுத்து ஆராய்ந்து எதிர்காலத்துக்குத் தேவையான மதிப்புமிக்க படிப்பினைகளைப் பெற வேண்டும். சுயநிர்ணயம் உட்பட பல்வேறு ஜனநாயகக் கோரிக்கைகள் சார்பற்ற முழுமையல்ல, உலக பொது ஜனநாயக (இப்பொழுது பொது சோஷலிச) இயக்கத்தின் ஒரு சிறு பகுதியே. ஒரு தனிப்பட்ட யதார்த்த சம்பவத்தில் பகுதியானது முழுமைக்கு முரணானதாக இருக்கலாம்; அப்போது அதை நிராகரித்து விட வேண்டும். ஒரு நாட்டின் குடியரசு இயக்கமானது மற்ற நாடுகளின் மதகுருமார்களது அல்லது நிதி மூலதன முடியாட்சிக் குழுக்களது சதிகளின் கைக்கருவியாக இருக்கக் கூடும்; அவ்வாறானால் இந்தத் திட்டவட்டமான இயக்கத்தை நாம் ஆதரிக்கக் கூடாது. ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகவாதச் செயல் திட்டத்திலிருந்து குடியரசுக் கோரிக்கையை அகற்றிவிடுவது என்பது நகைக்கத்தக்கது.

1848 — 1871க்கும் 1898 — 1916க்கும் இடையில் யதார்த்த நிலைமை எந்த விதத்தில் மாறியிருக்கிறது (ஏகாதிபத்தியத்தின் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளை நான் ஒரு காலகட்டமாக எடுத்துக்கொள்கிறேன்: ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய யுத்தத்திலிருந்து ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்திய யுத்தம் வரை)? ஜாரிஸமானது பிற்போக்கின் பிரதான அரணாக இருந்த நிலைமை சந்தேகமில்லாமல் மாறிப் போய்விட்டது. காரணம், முதலாவதாக, அது சர்வதேச நிதி மூலதனத்தினால், குறிப்பாகப் பிரெஞ்சு நிதி மூலதனத்தினால் ஆதரிக்கப்படுகிறது; இரண்டாவதாக, 1905ம் ஆண்டு காரணமாக. ஐரோப்பிய ஜனநாயகங்களான பெரிய தேசிய இன அரசுகளின் அமைப்பானது, ஜாரிஸம் இருந்த

போதிலும் அக்காலத்தில் உலகெங்கிலும் ஜனநாயகத்தையும் சோஷலிசத்தையும் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது.* ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தைக் காண்பதற்கு மார்க்சும் எங்கெல்கும் உயிருடனில்லை. தற்சமயத்தில் கையளவி லான சில (ஐந்து அல்லது ஆறு) ஏகாதிபத்திய “மாபெரும்” வல்லரசுகளின் அமைப்பு தோன்றியிருக்கின்றது; அவை ஒவ்வொன்றும் பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகின்றன. முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சி செயற்கையான முறையில் தடைபட்டுத் தாமதப்படுவதற்கு இந்த ஒடுக்குமுறையும் ஒரு மூலகாரணம்; இன்று உலகில் தலையோங்கி நிற்கும் ஏகாதிபத்திய தேசிய இனங்களின் சந்தர்ப்பவாதத்துக்கும் சமூக-தேசியவெறிக்கும் இந்த ஒடுக்குமுறை ஒரு செயற்கைத் துணை. அக்காலத்தில், பெரிய தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்துகொண்டிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் சில சிறு தேசிய இன இயக்கங்களைப் பிற்போக்கு நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தி வந்த ஜாரிஸத்துக்கு எதிராக இருந்தது. ஆனால் இன்று சோஷலிஸ்டுப்

* க்ரூன்பெர்கின் சோஷலிச வரலாற்றின் தஸ்தாவேஜுகளில் (1916, 1), 1866ல் எங்கெல்ஸ் எழுதிய போலிஷ் பிரச்சினை பற்றிய ஒரு சுவாரசியமான கட்டுரையை ரியஸானவ் வெளியிட்டிருந்தார். ஐரோப்பாவிலுள்ள பெரிய, முக்கியத் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயேச்சையையும் “சுயநிர்ணயத்தையும்” (right to dispose of itself) பாட்டாளி வர்க்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை எங்கெல்ஸ் வலியுறுத்தினார்; “தேசிய இனக் கோட்பாட்டின்” (குறிப்பாக போனபார்ட்டிஸ்ட் முறைப்படி அதை உபயோகிக்கையில்) அபத்தத்தை, அதாவது சிறிய தேசிய இனங்களையும் பெரிய தேசிய இனங்களையும் சமமாக வைத்துப் பேசுவதன் அபத்தத்தை அவர் குறிப்பிட்டார். “ருஷ்யாவானது திருட்டுச் சொத்துக்களை” (அதாவது, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களை) “ஏராளமான அளவில் வைத்திருக்கிறது. சுணக்குத் தீர்க்கும் நாளன்று அது அவற்றைத் திருப்பித்தர வேண்டியிருக்கும்” என்று எங்கெல்ஸ் கூறுகிறார்.⁹⁶ போனபார்ட்டிஸ்ட்மும் ஜாரிஸ்ட்மும் ஆக இரண்டுமே சிறிய தேசிய இன இயக்கங்களைத் தங்களது சொந்த நன்மைக்காகவும் ஐரோப்பிய ஜனநாயகத்துக்கு எதிராகவும் பயன்படுத்துகின்றன.

பாட்டாளி வர்க்கமானது ஒரு பக்கத்தில் தேசியவெறியர்களாகவும், “சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகளாகவும்”, மறுபக்கத்தில் புரட்சியாளர்களாகவும் பிளவுண்டிருக்கிறது; பல தேசிய இனங்களைப் பொதுவாக ஒடுக்கிவரும் ஆதாரத்தின் மேல் ஜாரிஸ ஏகாதிபத்தியமும் முன்னேறிய முதலாளித்துவ ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியமும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டு இந்த சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக நிற்கின்றது.

இவைதான் நிலைமையில் ஏற்பட்ட ஸ்தூல மாறுதல்கள்! தாங்கள் யதார்த்த முறையில் பிரச்சினைகளை அணுகப் போவதாகப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் வாக்களிக்கிறார்கள்; என்றாலும் இவற்றைத்தான் கவனிக்க மறுக்கிறார்கள். இதன் விளைவுதான், அதே சோஷலிசக் கோட்பாடுகளை நடைமுறையில் செயல்படுத்துவதில் ஏற்படும் ஸ்தூல மாறுதல்: “ஜாரிஸத்துக்கெதிரான” போராட்டமும் (ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பான நோக்கங்களுக்காக இதனால் பயன்படுத்தப்பட்ட சில சிறிய தேசிய இன இயக்கங்களுக்கெதிரான போராட்டமும்), மேற்கு நாடுகளின் புரட்சிகரமான பெரிய தேசிய இனங்களுக்கான போராட்டமும் அப்போது பிரதானமானவை. இப்போதோ, ஐக்கியமுற்று அணிவகுத்து நிற்கும் ஏகாதிபத்திய அரசுகள், ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஆகியவர்களை நாம் முக்கியமாக எதிர்க்கிறோம்; சோஷலிசப் புரட்சிக்காக, ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிரான எல்லாத் தேசிய இன இயக்கங்களையும் பயன்படுத்துவதை நாம் ஆதரிக்கிறோம். இன்று பொது ஏகாதிபத்திய அணிக்கெதிரான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டமானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக அளவில் பரிசுத்தமான தன்மையுடையதாக ஆகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு “மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது” என்ற சர்வ தேசியவாதக் கோட்பாடு அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்பது தெளிவு.

சமுதாயப் புரட்சி என்ற வறட்டுக் கோட்பாட்டளவிலான கருதுகோளின் பெயரைச் சொல்லி புரூதோன்வாதிகள் போலந்தின் சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரத்தைப் பார்க்க மறுத்தார்கள், தேசிய இன இயக்கங்

களை அலட்சியப்படுத்தினார்கள். அதே போல்தான் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நோக்கு நிலையும் வறட்டுக் கோட்பாட்டுத் தன்மையை உடையது. ஏனென்றால் சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கெதிரான போராட்டத்தில் சர்வ தேச அணியை அவர்கள் முறிக்கிறார்கள், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் பற்றிய தங்களது ஊசலாட்டங்களினால் சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு (புறநிலை ரீதியில்) உதவுகிறார்கள். ஏனென்றால், சிறிய தேசிய இனங்களின் ஸ்தூல நிலைமைகளைப் பொறுத்த விஷயத்தில் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் சர்வதேச அணிதான் மாறி இருக்கிறது. அப்பொழுது (1848—1871) ‘‘மேற்கத்திய ஜனநாயகம்’’, புரட்சிகரமான தேசிய இனங்கள் ஆகியவற்றின் வருங்காலக் கூட்டாளிகள் என்ற முறையிலோ அல்லது ஜாரிஸத்தின் கூட்டாளிகள் என்ற முறையிலோ சிறிய தேசிய இனங்கள் முக்கியமாய் விளங்கின; இப்பொழுதோ (1898—1914) சிறிய தேசிய இனங்கள் இந்த முக்கியத்துவத்தை இழந்து விட்டன. இன்று ‘‘தலைமை மேலாதிக்க தேசிய இனங்களின்’’ ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கைக்கு ஊட்டமளிக்கும் ஊற்றுக்கண்களில் ஒன்றாக, அதனால் சமூக-ஏகாதிபத்தியத்தின் ஊட்டமளிக்கும் ஊற்றுக்கண்களில் ஒன்றாக அவை முக்கியமாகின்றன. சோஷலிசப் புரட்சிக்கு முன் சிறிய தேசிய இனங்களில் ஐம்பதில் ஒன்றா, நூறில் ஒன்றா விடுதலை பெறுகின்றன என்பதல்ல முக்கியமான விஷயம். ஆனால், ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் புறநிலைக் காரணங்களினால் பாட்டாளி வர்க்கமானது இரு சர்வதேச முகாம்களாகப் பிளவுண்டுவிட்டது; ஆதிக்கம் வகிக்கும் பூர்ஷ்வாக்களின் உணவு மேசையிலிருந்து சிதறிய பொருக்குகள் காரணமாகச் சீர்கெட்டு விட்டது ஒரு முகாம்—இவையோ சிறு தேசிய இனங்களை இருவகை அல்லது மூவகைச் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்துவதால் பெறப்பட்டவை; மற்றொரு முகாமோ, சிறு தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்யாமல், தேசியவெறிக்கெதிரான, அதாவது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கெதிரான, அதாவது ‘‘சுயநிர்ணயத்துக்கு ஆதரவான’’ உணர்வை மக்களுக்கு ஊட்டாமல் தனது விடுதலையைப் பெற முடியாது என்பது முக்கியம்.

பிரச்சினையின் இந்த மிக முக்கியமான அம்சத்தை நமது போலிஷ் தோழர்கள் கவனிக்காமல் புறக்கணிக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலையிலிருந்து அவர்கள் விஷயங்களைப் பார்க்கவில்லை, சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்கம் இரு முகாம் களாகப் பிளவுண்டு இருக்கின்றது என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கவில்லை.

அவர்களது புருதோன்வாதத்துக்கு இதோ மற்றும் பிற தெளிவான உதாரணங்கள்: 1) 1916ம் ஆண்டின் ஐரிஷ் கிளர்ச்சி பற்றி அவர்களது போக்கு—இதைப் பற்றி நாம் பின்னர் பார்ப்போம்; 2) சோஷலிசப் புரட்சி என்ற கோஷம் ‘‘வேறு எதனாலும் பின்னுக்குத் தள்ளப்படக் கூடாது’’ என்ற அறிவிப்பு அவர்களது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் காணப்படுவது (II, 3, §3ன் இறுதியில்). தேசிய இனப் பிரச்சினை உள்ளிட்ட எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் பிறழாத புரட்சிகரமான நிலையுடன் சோஷலிசப் புரட்சி என்ற கோஷத்தை இணைப்பதானது அக்கோஷத்தைப் ‘‘பின்னுக்குத் தள்ளி விடுவதாகும்’’ என்று கருதுவது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி மார்க்சியத்துக்கே முற்றிலும் விரோதமானது.

நமது செயல்திட்டம் ‘‘தேசிய இனச் சீர்திருத்தத் தன்மையானது’’ என்று போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கருதுகிறார்கள். 1) சுயநிர்வாகம் பற்றியும் (போலிஷ் ஆய்வுரைகள் III, 4), 2) பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் பற்றியுமான இரண்டு செயல்முறையான பிரேரணைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இதில்தான், இதில் மட்டும்தான் நமது செயல்திட்டங்கள் வேறுபடுகின்றன! சீர்திருத்தவாதத் தன்மையுள்ளது இரண்டாவது செயல்திட்டம் அல்ல, முதலாவதுதான் என்பது தெளிவாகவில்லையா? ஆளும் வர்க்கத்தின் அதிகார அடிப்படையைச் சிதைக்காமல் எது விட்டு வைக்கிறதோ அது சீர்திருத்த மாறுதல்; அந்த அதிகாரத்தைச் சிறிதும் குறைக்காமல் வைத்திருக்கும் வெறும் விட்டுக் கொடுத்தல் அது. புரட்சிகர மாறுதல் என்பது அதிகாரத்தின் அடிப்படையையே பறித்து விடுகிறது. சீர்திருத்தவாதத் தேசிய இனத் திட்டம் ஆளும் தேசிய இனத்தின் விசேஷ உரிமைகள் அனைத்தையும் அகற்றுவதில்லை; அது பூரண

சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை; தேசிய இன ஒடுக்கு முறையை அதன் எல்லா வடிவங்களிலும் அது ஒழிப்பதில்லை. “சுயநிர்வாகம்” பெற்ற ஒரு தேசிய இனம் “ஆளும்” தேசிய இனத்துக்குச் சமமான உரிமைகளைப் பெற்றிருக்காது; நமது போலிஷ் தோழர்கள் (நமது பழைய “பொருளாதாரவாதிகளைப்” போல்) அரசியல் கருத்துகளையும் வகைப்பிரிவுகளையும் ஆராய்வதைப் பிடிவாதமாகத் தவிர்க்காமலிருந்திருந்தால் இதைக் கவனிக்காமலிருந்திருக்க முடியாது. 1905 வரை ஸ்வீடனின் பகுதி என்ற முறையில் சுயநிர்வாகமுள்ள நார்வே மிக விரிவான தன்னாட்சி அதிகாரம் பெற்றிருந்தது; ஆயினும் உரிமைகளைப் பொறுத்த வரையில் அது ஸ்வீடனுக்குச் சமமல்ல. அது சுதந்திரமாகப் பிரிந்த தனால்தான் அதன் சமத்துவம் செயலில் காட்டப்பட்டது, ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது (சம உரிமைகள் என்ற அடிப்படையில் மேலும் நெருக்கமான, மேலும் ஜனநாயகமான நட்புறவு வளர்வதற்கு இந்தச் சுதந்திரமான பிரிவுதான் ஆதாரமாக விளங்கியது என்பதையும் நாம் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்). நார்வே ஒரு சாதாரண சுயநிர்வாகப் பகுதியாக இருந்துவந்த வரையில் ஸ்வீடிஷ் உயர்குடி மக்களுக்கு ஒரு விசேஷ உரிமை அதிகமாக இருந்தது; பிரிவினால் இந்த விசேஷ உரிமை “தணிக்கப்படவில்லை” (ஒரு தீமையைத் தணிப்பதில் தான் சீர்திருத்தவாதத்தின் சாராம்சம் இருக்கிறது, அதை அழிப்பதில் அல்ல), ஆனால் அடியோடு அழிக்கப்பட்டு விட்டது (இது தான் ஒரு செயல்திட்டத்தின் புரட்சிகரத் தன்மைக்குப் பிரதான அளவுகோல்).

இன்னொன்றையும் நாம் இங்கு கவனிக்க வேண்டும்: ஒரு சீர்திருத்தம் என்ற முறையில் சுயநிர்வாகமானது, புரட்சிகரமானதொரு நடவடிக்கை என்ற முறையில் பிரிந்து போவதிலிருந்து மாறுபட்டது; இது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆயினும் சீர்திருத்தம் என்பது நடைமுறையில் புரட்சியை நோக்கிவைக்கும் ஒரு அடியே என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு குறிப்பிட்ட அரசின் எல்லைகளுக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு தேசிய இனத்துக்குச் சுயநிர்வாகம் அளிப்பதானது அதைத் திட்டவாட்டமாக ஒரு தேசிய இனமாக நிறுவுவதற்கு வழி செய்கிறது; அதன் சக்திகளை

ஒன்றுதிரட்டி மதிப்பிட்டு ஒழுங்குபடுத்தி அமைப்பதற்கு வழி செய்கிறது; “நார்வே” எவ்வாறு பிரகடனம் செய்து கொண்டதோ... அவ்வாறு அந்த உணர்ச்சியுடன் ஒரு பிரகடனம் வெளியிட உரிய தருணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வழி செய்கிறது; இந்தத் தேசிய இனத்தின், இந்தப் பிரதேசத்தின் சுயநிர்வாகச் சபையாகிய நாங்கள், அகில ருஷ்ய பேரரசர் போலந்துக்கு மன்னராக இன்றிலிருந்து இருக்க மாட்டார், இத்தியாதி என்று அறிவித்துக்கொள்கிறோம். இதற்கு வழக்கமான “ஆட்சேபம்” என்ன வென்றால் இத்தகைய பிரச்சினைகள் போர்களினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றனவேயன்றிப் பிரகடன அறிவிப்புகளினால் அல்ல என்பதுதான். உண்மை: மிகப் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளில் போர்களினால்தான் அவை தீர்மானிக்கப்படுகின்றன (பெரிய அரசுகளின் அரசாங்க அமைப்புப் பற்றிய பிரச்சினையும்கூட மிகப் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளில் போர்களாலும் புரட்சிகளாலும்தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது; அது போன்றதுதான் இதுவும்). ஆயினும் ஒரு புரட்சிகரமான கட்சியின் அரசியல் செயல்திட்டத்துக்கு அத்தகைய “ஆட்சேபம்” எழுப்புவது தர்க்கப் பொருத்தமானதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் தீங்கொன்றுமில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எது நீதியோ, பயனுள்ளதோ அதற்காகவும் ஜனநாயகத்துக்காகவும் சோஷலிசத்துக்காகவும் போர்கள் புரிவதையும் புரட்சிகள் செய்வதையும் நாம் எதிர்க்கிறோமா?

“ஆனால் ஒன்று அல்லது இரண்டு கோடி மக்களைக் கொண்டதொரு சிறிய தேசிய இனத்தின் சந்தேகமான விடுதலைக்காகப் பெரிய தேசிய இனங்களுக்கிடையில் போர் நடப்பதை, அதில் இரண்டு கோடி மக்கள் கொண்டு குவிக்கப்படுவதை நாம் ஆதரிக்க முடியாது!” ஆம், நிச்சயம் நாம் ஆதரிக்க முடியாது! காரணம், பரிபூரண தேசிய இனச் சமத்துவத்தை நாம் நமது செயல்திட்டத்திலிருந்து தூக்கி எறிகிறோம் என்பதனால் அல்ல; ஒரு நாட்டின் ஜனநாயக நலன்கள் பல நாடுகளின், அனைத்து நாடுகளின் ஜனநாயக நலன்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும் என்பதனால்தான். இரண்டு பெரிய முடியாட்சிகள் இருக்கின்றன,

அவற்றுக்கிடையில் ஒரு சின்ன முடியாட்சி இருக்கிறது; இந்தக் குட்டி மன்னர் அண்டையிலுள்ள இரு பெரிய மன்னர்களோடும் இரத்த உறவும் மற்ற உறவுகளும் “கொண்டுள்ளார்” என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சின்னஞ்சிறு நாட்டில் ஒரு குடியரசு நிறுவப்பட்டு, அதன் மன்னர் விரட்டப்பட்டால் அச்சின்னஞ்சிறு நாட்டில் அதே முடிமன்னரையோ அல்லது வேறு ஒரு மன்னரையோ நிறுவுவதற்காக இரண்டு பெரிய அண்டை நாடுகளுக்கிடையிலும் போர் ஏற்படும் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகம் முழுதும், அச்சின்னஞ்சிறு நாட்டின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் உண்மையான சர்வதேசியவாதப் பகுதியினரும் இந்த விஷயத்தில் முடியாட்சிக்குப் பதிலாக ஒரு குடியரசு நிறுவப் படுவதை எதிர்ப்பார்கள். முடியாட்சிக்குப் பதிலாகக் குடியாட்சி வேண்டுமென்பது ஒரு சார்பற்ற தனிமையான கோரிக்கையல்ல; அது ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளில் ஒன்று, மொத்தமாக ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்கு (அதையும் விட அதிகமாக, சோஷலிசப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு) கீழ்ப்பட்டது. இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி எந்த நாட்டிலும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்குள் கருத்து வேற்றுமையைச் சிறு அளவில் கூட அநேகமாக ஏற்படுத்தாது என்று கருதுகிறோம். ஆனால் இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகத்தின் செயல்திட்டத்திலிருந்து குடியரசுக் கோரிக்கையை அகற்றிவிட வேண்டும் என்று ஒருவர் கூறினால் அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றுதான் கருதப்படும். தனி அம்சத்திற்கும் பொது அம்சத்திற்கும் இடையிலான ஆரம்ப தர்க்க ரீதியான வேறுபாட்டை ஒருபொழுதும் மறந்துவிடக் கூடாது என்று அவருக்குச் சொல்லப்படும்.

இந்த உதாரணமானது சற்று மாறுபட்ட ஒரு கோணத்திலிருந்து தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குச் சர்வதேசியவாத உணர்வைப் போதிப்பது பற்றிய பிரச்சினைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கிறது. அத்தகைய போதனையானது—இதன் அவசியத்தையும் அத்தியாவசிய முக்கியத்துவத்தையும் பற்றி எம்மெம்வால்ட் இடதுசாரியினரிடையில் கருத்து வேற்றுமைகள் எண்ணிக் கூடப் பார்க்க முடியாதவை—பெரிய,

ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களிலும் சிறிய, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களிலும், கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளும் தேசிய இனங்களிலும் கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்படும் தேசிய இனங்களிலும் ஸ்தூல ரீதியில் முற்றிலும் ஒரே மாதிரி யாயிருக்க முடியுமா?

நிச்சயம் இருக்க முடியாது. பொது லட்சியத்தை— எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் இடையில் முழு சமத்துவம், மிக நெருங்கிய நல்லுறவு, அதன் பின்னர் அனைத்து தேசிய இனங்களும் இரண்டறக் கலத்தல்—அடையும் வழி ஒவ்வொரு ஸ்தூல வழக்கிலும் ஒவ்வொரு விதம்; ஒரு நூலின் ஒரு பக்கத்தின் மையத்திலுள்ள ஒரு இடத்துக்கான பாதை ஒரு ஓரத்திலிருந்து இடமாகவும் எதிர் ஓரத்திலிருந்து வலமாகவும் எப்படி இருக்கிறதோ அதே போல்தான். ஒரு பெரிய, ஒடுக்குகின்ற, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்து கொள்கின்ற தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சமூக-ஜனநாயகவாதி தேசிய இனங்கள் பொதுவாக இணைவதை ஆதரித்துப் பேசும் பொழுது, “தமது” இரண்டாவது நிக்கொலாய், “தமது” வில்ஹெல்மும் ஜார்ஜும் புவான்கரேயும் கூட சிறு தேசிய இனங்களுடன் (கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பின் மூலம்) இணைவதை ஆதரித்தார்கள்—கலீஷியாவுடன் “இணைவதை” இரண்டாம் நிக்கலாயும், பெல்ஜியத்துடன் “இணைவதை” இரண்டாம் வில்ஹெல்மும் இத்தியாதி—என்பதை மறந்து விடுவாரேயானால், அவர் தத்துவத்தில் பரிகரிக்கத்தக்க ஒரு வெற்றுக் கோட்பாட்டுவாதி, செயல்முறையில் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரிப்பவர்.

ஒடுக்கும் நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களைச் சர்வ தேசியவாத உணர்வில் பயிற்றுவிக்கும் பொழுது ஒடுக்கப்படும் நாடுகளுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரமளிக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் ஆதரித்து, அதற்காகப் போராட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும். இது இல்லாமல் சர்வதேசியவாதம் என்பது இருக்க முடியாது. ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சமூக-ஜனநாயகவாதி அத்தகைய பிரசாரத்தைச் செய்யத் தவறினால் அவ்வாறு தவறியவர் ஒவ்வொருவரையும் ஏகாதிபத்தியவாதி என்றும் கயவர் என்றும் கருதுவது நமது உடரிமையும் கமையுமாகும். சோஷ்

லிசத்தை அடையுமுன்னர் பிரிந்து போகும் வாய்ப்பு ஆயிரத்தில் ஒன்றுதான் என்றாலும்கூட இது ஒரு தனிமுழுமையான கோரிக்கை.

தேசிய இனத் தனிப்பண்புகளைப் பற்றிப் “பராமுகமாக” இருக்க வேண்டுமென்று தொழிலாளிகளுக்குப் போதிப்பது நமது கடமை. இதைப் பற்றிச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் அது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பவர்களின் பராமுகத்தைப் போல் இருக்கக் கூடாது. தங்களது விருப்பத்தின்படி சிறு தேசிய இனங்கள் தமது அரசைச் சேர்ந்தவையா அல்லது அண்டை அரசைச் சேர்ந்தவையா அல்லது தம்மைத்தாமே சேர்ந்தவையா என்பதைப் பற்றி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் “பராமுகமாக” இருக்க வேண்டும்; இவ்விதமாகப் “பராமுகமாக” அவர் இல்லாதிருப்பின் அவர் சமூக-ஜனநாயகவாதி அல்ல. ஒரு சர்வதேசியவாத சமூக-ஜனநாயகவாதியாக இருப்பதற்கு ஒருவன் தனது தேசிய இனத்தைப் பற்றி மட்டும் சிந்திக்கக் கூடாது; எல்லாத் தேசிய இனங்களின் நலங்களையும், அவற்றின் சுதந்திரம், சமத்துவம் ஆகியவற்றையும் தமது தேசிய இனத்தினுடையவற்றிற்கு மேலாக வைத்து நடக்க வேண்டும். “தத்துவார்த்த அளவில்” இதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்; ஆனால் நடைமுறையில் ஒரு கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புப் போக்குவாதியின் “பராமுகத்தைத்” தான் காட்டுகிறார்கள். தீமையின் வேர் இங்கே தான் இருக்கிறது.

மறுபுறத்தில், சிறிய தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சமூக-ஜனநாயகவாதி தமது கிளர்ச்சி முறையில் நமது பொதுச் சூத்திரத்தின் இரண்டாவது சொல்லை—தேசிய இனங்களின் “மனப்பூர்வமான ஐக்கியம்” என்பதை—வலியுறுத்த வேண்டும். அவர் தம்முடைய நாட்டின் அரசியல் சுயேச்சையையும், அது அண்டை நாடான X, Y, Z, போன்ற ஏதாவது ஒன்றுடன் இணைவதையும் ஆக இரண்டையும் ஆதரிக்கலாம், சர்வதேசியவாதி என்ற முறையில் தமது கடமைகள் தவறாதபடி அவ்வாறு செய்யலாம். ஆனால் அவர் எல்லாச் சமயங்களிலும் குறுகிய தேசிய இன மனப்பான்மை, தனித்திருத்தல், ஒதுங்கிவாழ்தல் ஆகியவற்றுக்கு

எதிராகப் போராட வேண்டும்; முழுமையையும் பொதுவையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்காகப் போராட வேண்டும்; பொது அம்சத்தின் நலன்களுக்குத் தனி அம்சத்தின் நலன்கள் கீழ்ப்பட்டவை என்பதற்காகப் போராட வேண்டும்.

ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் “பிரிந்துபோகும் உரிமையை” வலியுறுத்துவதும், அதே சமயம் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் “ஐக்கியமுறும் உரிமையை” வலியுறுத்துவதும் “முரணானவை” என்று பிரச்சினையை நன்கு கவனிக்காதவர்கள் நினைக்கிறார்கள். எனினும் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், இப்போதுள்ள நிலையிலிருந்து சர்வதேசியவாதத்துக்கும் தேசிய இனங்களின் ஐக்கிய கலப்புக்கும் இட்டுச் செல்லும் பாதை இதைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை, வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது என்பது விளங்கும்.

நாம் இப்பொழுது டச்சு சமூக-ஜனநாயகம் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகம் ஆகியவற்றின் தனி விசேஷ நிலைமைகளைப் பார்ப்போம்.

8. டச்சு, போலிஷ் சர்வதேசியவாத சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நிலையில் தனி அம்சமும் பொது அம்சமும்

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்த்து நிற்கும் டச்சு மார்க்சியவாதிகளும் போலிஷ் மார்க்சியவாதிகளும் சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகத்தில் தலைசிறந்த புரட்சியாளர்கள், சர்வதேசியவாதிகள் ஆகியோரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அப்படியானால், நாம் முன்னர் பார்த்துள்ளபடி இவர்களது தத்துவார்த்த வாதங்கள் தவறுகளின் தொகுப்பாக எவ்வாறு இருக்க முடியும்? சரியான பொதுவாதம் ஒன்று கூட இல்லை; எல்லாமே “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம்”!

டச்சு, போலிஷ் தோழர்களின் அகநிலை ரீதியான விசேஷ கெட்ட பண்புகளினால் இது நேரவில்லை; அவர்களது நாடுகளில் நிலவிய புறநிலை ரீதியான சிறப்பான நிலைமைகளினால் இது நேர்ந்தது. இரு நாடுகளுமே:

1) இன்றைய வல்லரசு “அமைப்பில்” சிறியவையாகவும் வகையற்றும் இருக்கின்றன; 2) பூகோள அமைப்பில் ஏகாதிபத்தியக் கொள்ளைக்காரர்களில் இரு கடும் தீவிரப் போட்டி நாடுகளுக்கிடையில், ராட்சச பலம் வாய்ந்த நாடுகளுக்கிடையில் (பிரிட்டனும் ஜெர்மனியும்; ஜெர்மனியும் ருஷ்யாவும்) இவை இரண்டுமே சிக்கியுள்ளன; 3) முன்பு தாங்களே “பேரரசுகளாக” விளங்கிய நாட்களைப் பற்றிய நினைவுகளும் மரபுகளும் இவ்விரு நாடுகளிலும் ஆழப் பதிந்திருக்கின்றன: ஒரு காலத்தில் பிரிட்டனைக் காட்டிலும் பலமானதொரு காலனி ஆதிக்க வல்லரசாக ஹாலந்து விளங்கியது; ருஷ்யாவையும் பிரஷ்யாவையும் காட்டிலும் கலாசாரம் முற்றிய, பலம் வாய்ந்த வல்லரசாகப் போலந்து விளங்கியது; 4) மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் விசேஷ உரிமைகளை இவ்விரு நாடுகளும் இன்று வரை நீடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன: டச்சுப் பூர்ஷ்வாக்களின் கையில் வளமிக்க டச்சு இந்தியா இருக்கிறது; போலிஷ் நிலப் பிரபுக்கள் உக்ரேனிய, பைலோருஷ்யக் குடியானவர்களையும், போலிஷ் பூர்ஷ்வாக்கள் யூதர்களையும் ஒடுக்குகிறார்கள், இத்தியாதி.

இந்த நான்கு தனி அம்சங்களுடன் கூடிய விசேஷத் தன்மையை அயர்லாந்து, போர்த்துக்கல் (ஒரு சமயம் இது ஸ்பெயினுடன் கட்டாயமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டது), அல்சாஸ், நார்வே, பின்லாந்து, உக்ரேனியா, லாத்விய, பைலோருஷ்யப் பிரதேசங்கள் முதலிய இடங்களில் காண முடியாது. இந்த விசேஷத் தன்மையில் தான் விஷயத்தின் உண்மையான சாராம்சம் அடங்கியிருக்கிறது! பொதுப்படையான வா தக்கூற்றுகளை — அதாவது, பொதுவாக ஏகாதிபத்தியத்தை, பொதுவாக சோஷலிசத்தை, பொதுவாக ஜனநாயகத்தை, பொதுவாகத் தேசிய இன ஒடுக்குமுறையைப் பற்றிய வா தங்களை — பயன்படுத்தி, சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராக டச்சு, போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் வாதம் செய்யும் பொழுது அவர்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தவறுகளைச் செய்துகொண்டே போகிறார்கள் என்று நாம் கூறலாம். ஆனால் பொதுப்படையான வா தங்கள் என்ற முற்றிலும் தவறான மேல் ஓட்டை அகற்றி

விட்டு, ஹாலந்திலும் போலந்திலும் நிலவும் சிறப்பான தனி நிலைமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு பிரச்சினையின் சாராம்சத்தை ஆராய்ந்தால், மேற்கொள்ளப்பட்ட விசேஷ நிலையானது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதும் முற்றிலும் நியாயமானதும் ஆகிவிடும். டச்சு, போலிஷ் மார்க்சியவாதிகள் வாயில் நுரை கக்கிக்கொண்டு சுயநிர்ணயத்தை எதிர்க்கும் பொழுது அவர்கள் என்ன எண்ணுகின்றனரோ அதைச் சொல்லவுமில்லை; அல்லது வேறு விதமாகச் சொன்னால், அவர்கள் என்ன சொல்கின்றனரோ அச்சொல்லின் பொருளை நினைக்கவில்லை.*

நமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் நாம் ஏற்கெனவே ஒரு உதாரணத்தைக் காட்டினோம்**. கோர்ட்டர் தம்முடைய சொந்த நாட்டுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை எதிர்க்கிறார்; ஆனால் “தம்முடைய” தேசிய இனத்தால் ஒடுக்கப்படும் டச்சு இந்தியாவுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்கிறார்! ஜெர்மனியில் காவுத்ஸ்கியைப் போலவும், ருஷ்யாவில் திரோத்ஸ்கியையும் மார்த்தவையும் போலவும் வெறும் வார்த்தைகளில், கபடத்துடன் அப்படியே சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறவர்களைக் காட்டிலும் கோர்ட்டர் ஒரு உண்மையான சர்வதேசியவாதி, சிந்தனையில் நமக்கு அதிக நெருக்கமானவர் என்று நாம் கருதுவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? “தன்னுடைய சொந்த” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று போராட வேண்டிய கடமையை மார்க்சியத்தின் பொதுவான அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் வலியுறுத்துகின்றன; ஆனால் சிறப்பாக ஹாலந்து நாட்டின் சுதந்திரத்தை—உலக முழுவதும் எரிந்து சாம்பலாகட்டும், நாம் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒதுங்கி நிற்கிறோம்; பழைய கொள்ளையும் அதன் மதிப்பு நிறைந்த “மிச்ச சொச்ச

* தங்களது ஸிம்மெர்வால்ட் அறிவிப்பில் எல்லா போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் சுயநிர்ணயத்தைப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம். ஆனால் அவர்களின் வாசகம் சற்று வேறுபட்டது.

** இதே புத்தகம், பக்கம் 193.—ப-ர்.

மாகிய” இந்தியாவும் “நமக்குப்” போதும்; வேறு எதைப் பற்றியும் “நமக்குக்” கவலையில்லை என்னும் குறுகிய, கரடு தட்டிப்போன, சுயநலமிக்க, உணர்வு மந்திக்கச் செய்யும் ஒதுக்கநிலை காரணமாக அதிகமாகத் துன்பத்துக்குள்ளாகும் ஹாலந்தின் சுதந்திரத்தை—பிரதான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக்க வேண்டும் என்று அவை நிச்சயம் கூறவில்லை!

இன்னொரு உதாரணம். கார்ல் ராதெக் ஒரு போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதி. யுத்தம் ஆரம்பித்த பிறகு ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தில் சர்வதேசியவாதத்துக்காகத் தீவிரமாகப் போராடிக் குறிப்பிடத்தக்கதொரு பெரிய சேவையை ஆற்றியிருக்கிறார் அவர். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற தமது கட்டுரையில் (*Lichtstrahlen*⁹⁷ என்ற தீவிரவாத இடதுசாரி மாத இதழில், ஆசிரியர் யூ. பொர் ஹார்ட், 1915, டிசம்பர் 5, ஆண்டு III, எண் 3; இந்தச் சஞ்சிகை பிரஷ்யப் பத்திரிகைத் தணிக்கையாளரால் தடை செய்யப்பட்டது) அவர் சுயநிர்ணயத்தை மூர்க்கமாகத் தாக்கினார். டச்சு, போலிஷ் ஆதாரங்களை மட்டுமே தமக்கு ஆதரவாக மேற்கொள்காட்டி, “சுயேச்சைக்கான எந்தப் போராட்டத்தையும் ஆதரிப்பது சமூக-ஜனநாயகத்தின் கடமை போலும்” என்ற கருத்தைச் சுயநிர்ணயம் போற்றி வளர்க்கிறது என்ற வாதத்தை மற்ற வாதங்களுடன் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பொதுவான தத்துவம் என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் இந்த வாதமானது வெறுக்கத்தக்கது; ஏனென்றால் இது தர்க்கப் பொருத்தமில்லாதது. முதலாவதாக, தனியான அம்சம் பொதுவான அம்சத்திற்கு கீழ்ப்பட்டதாயிருந்தாலொழிய துர்விநியோகத்துக்கு இடங்கொடுக்காத எந்தத் தனியான ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையும் எங்கும் கிடையாது, இருக்கவும் முடியாது; “எந்தச்” சுயேச்சைக்கான போராட்டத்தையும் அல்லது “எந்தக்” குடியரசுக்கான அல்லது மதகுருமாருக்கு எதிரான இயக்கத்தையும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் நமக்கு இல்லை. இரண்டாவதாக, மேற்கூறிய “குறைபாட்டைக்” கொண்டிராத, தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிரானதொரு போராட்டத்துக்கான எந்த ஒரு சூத்திர விதியும் கிடையாது, இருக்கவும் முடி

யாது. ராடுதக் அவர்களே *Berner Tagwacht* பத்திரிகையில் (1915, எண் 253), ‘‘பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புகளுக்கெதிராக’’ என்ற சூத்திர விதியைப் பயன்படுத்தினார். எந்த ஒரு போலிஷ் தேசியவாதியும், ‘‘போலந்து ஒரு கட்டாய இணைப்புப் பிரதேசம்; நான் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்க்கிறேன்; அதாவது நான் போலந்தின் சுதந்திரத்தை ஆதரிக்கிறேன்’’ என்ற முடிவை இந்த விதியிலிருந்து முறைப்படி ‘‘பெறுவார்’’. அல்லது, 1908ல் ஒரு கட்டுரையில்⁹⁸ ‘‘தேசிய இன ஒடுக்கு முறைக்கெதிராக’’ என்ற விதியே போதுமானது என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுதியது என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்வது என்பது தேசிய இன ஒடுக்குமுறையின் வடிவங்களில் ஒன்று என்றும் எனவே முதலியன என்றும் எந்த ஒரு போலிஷ் தேசியவாதியும் முழு உரிமையுடன் கூறுவார்.

இந்தப் பொதுப்படையான வாதங்களை விட்டுவிட்டுப் போலந்தின் தனி விசேஷமான நிலைமை பற்றி நாம் கவனிப்போம்: போர்களோ, புரட்சிகளோ இன்றி அதன் சுதந்திரம் இன்று ‘‘செயல்முறையானதல்ல’’. போலந்து சுதந்திரமாக மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படுவதற்காக மட்டும் ஒரு அகில ஐரோப்பியப் போரை ஆதரிப்பது படுமோசமான தேசியவாதம்; போரினால் பாதிக்கப்படும் கோடிக்கணக்கான மக்களை மறந்து, சிறு தொகையினரான போலிஷ் காரர்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதாகும் அது. இவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் ‘‘ஃபிராக்குகள்’’ (போ. சோ. கட்சியின் வலதுசாரிகள்). இவர்கள் வார்த்தையில் தான் சோஷலிஸ்டுகள்; இவர்களை போலிஷ் சமூக-ஜனநாயக வாதிகள் எதிர்ப்பது மிகமிகச் சரி. அண்டையிலுள்ள ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் இன்றைய உறவுகள் இருக்கிற நிலையில் போலந்தின் சுயேச்சை என்ற பிரச்சினையை இன்று எழுப்புவது கானல் நீரை நோக்கி ஓடுவதாகும், ஒரு குறுகிய நோக்குடைய தேசியவாதத்தில் இறங்குவதாகும், அகில ஐரோப்பிய அல்லது குறைந்தபட்சம் ருஷ்ய, ஜெர்மன் புரட்சிகளுக்கான முந்தேவையை மறந்து விடுவதாகும். 1908—1914ல் ருஷ்யாவில் தனியானதொரு கோஷம் என்ற முறை

யில் கூட்டு சேருவதற்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்று முன் வைத்திருந்தால் அதுவும் கானல் நீரை நோக்கி ஒருவதற்கு ஒப்பானதுதான்; அது ஸ்தொலீப்பினது தொழிலாளர் கட்சிக்கும்⁹⁹ (இப்பொழுது பத்ரேஸவ்-சுவஸ்தியோவ் கட்சி; இரண்டும் ஒன்றுதான்) புறநிலை ரீதியில் உதவியாக இருந்திருக்கும். ஆனால் சமூக-ஜனநாயகத்தின் செயல்திட்டத்திலிருந்து கூட்டு சேருவதற்குச் சுதந்திரம் என்பதைப் பொதுவாக அகற்றுவது பைத்தியக்காரத்தனமாகும்!

மூன்றாவது, ஒருவேளை மிகவும் முக்கியமானதொரு உதாரணம். ஒரு சுதந்திர போலிஷ் இடைப்படு இராச்சியம் அமைக்கும் கருத்தானது “சிறிய, சக்தியற்ற குழுக்களின் வெற்றுக் கனவாகும். இது செயல்படுத்தப்பட்டால் ஒரு குட்டி போலிஷ் துண்டு அரசு ஏற்படும்; அது ஏதாவதொரு வல்லரசு முகாமின் ராணுவக் காலனியாகி, அதன் ராணுவ அல்லது பொருளாதார நலன்களுக்கு ஏற்ற பொம்மையாக, அந்நிய மூலதனத்துக்கு ஒரு சுரண்டல் களமாக, எதிர்கால யுத்தங்களுக்குப் போர்க்களமாக விளங்கும்” என்ற காரணங்களுக்காக எதிர்க்கப்படுவதை போலிஷ் ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் (III, §2 இறுதியில்) நாம் படிக்கிறோம். போலந்தின் சுதந்திரம் என்ற கோஷத்துக்கு எதிராக இன்று இந்த வாதம் நிறுத்தப்பட்டால் இது மிகவும் சரியாக இருக்கும்; ஏனெனில், போலந்தில் மட்டும் ஒரு புரட்சி நடந்தாலும் ஒன்றும் மாறிவிடாது; போலந்து மக்களின் கவனத்தைப் பிரதான விஷயத்திலிருந்து—தங்களது போராட்டத்துக்கும் ருஷ்ய, ஜெர்மன் பாட்டாளிகளின் போராட்டத்துக்கும் உள்ள தொடர்பிலிருந்து—திருப்புவதற்குத்தான் அது உதவும். தங்களது அண்டை நாடுகளின் பாட்டாளி மக்களோடு ஒன்று சேர்ந்து போராடுவதனால் மட்டுமே, குறுகிய நோக்குடைய போலிஷ் தேசியவாதிகளை எதிர்த்துப் போராடுவதனால் மட்டுமே போலிஷ் பாட்டாளி வர்க்கமானது சோஷலிசத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும்—போலந்தின் சுதந்திரம் உட்பட—உதவ முடியும். இது முரணான கூற்று இல்லை, இது உண்மைதான். போலிஷ் தேசியவாதிகளுக்கெதிரான போராட்டத்தில் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஆற்றியிருக்கும் வரலாற்று பூர்வமான பணியை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இன்றைய சகாப்தத்தில் போலந்தில் நிலவும் தனி விசேஷ நிலைமைகளுக்கு இந்த வாதங்கள் சரி. ஆனால் அவற்றுக்குத் தரப்படும் பொதுவான வடிவத்தில் அவை சரியல்ல என்பது கண்கூடு. போர்கள் இருக்கும் வரை ஜெர்மனிக்கும் ருஷ்யாவுக்குமிடையிலான போர்களில் போலந்து எப்பொழுதுமே போர்க்களமாக இருக்கும்; ஆனால் போர்களுக்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் அதற்கு இன்னும் அதிக அரசியல் விடுதலை (ஆக, அரசியல் சுதந்திரம்) வேண்டும் என்பதற்கு எதிர்வாதமாக இது இருக்க முடியாது. அந்நிய மூலதனத்தினால் சுரண்டப்படுதல், அந்நியர்களின் நலன்களுக்கு ஏற்ற பொம்மையாகப் போலந்து பணியாற்றுதல் பற்றிய வாதங்களுக்கும் இது பொருந்தும். போலந்தின் சுயேச்சை பற்றிய கோஷத்தைப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தற்போது எழுப்ப முடியாது; ஏனென்றால் ஏகாதிபத்திய முடியாட்சி ஒன்றுக்குப் “ஃபிராக்குகளைப்” போல் குற்றேவல் செய்யாமல் பாட்டாளி சர்வதேசியவாதிகள் என்ற முறையில் போலிஷ் காரர்கள் சுதந்திரம் பெறுவதைப் பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆனால், போலந்தைக் கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்வதில் தாங்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்வார்களா (அப்படிக்கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பில் பங்குகொள்வது ருஷ்ய, ஜெர்மன் தொழிலாளிகளையும் விவசாயிகளையும் மிகவும் வெறுக்கத்தக்க இழி செயலில் பயிற்றுவதாகும், அந்நிய தேச மக்களைத் தூக்கிலிடும் பணியைச் செய்ய இணங்குவதாகும்) அல்லது போலந்து சுயேச்சையாக இருக்குமா என்பது ருஷ்ய, ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு அலட்சிய மாயிருக்கக் கூடிய விஷயம் அல்ல.

நிலைமை குழப்பத்தைத் தருவதாகத்தான் இருக்கிறது. ஆயினும் பங்குபெறுபவர் அனைவரும் சர்வதேசியவாதிகளாக நீடித்து இருக்கக் கூடிய மீள்வழி ஒன்று இருக்கிறது: போலந்துக்கு நிபந்தனைகளற்ற “பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம்” வேண்டுமென்று ருஷ்ய, ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோர வேண்டும்; போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் குறிப்பிட்ட சகாப்தத்திற்கு அல்லது காலகட்டத்திற்குப் போலந்தின் சுயேச்சை கோஷத்தை எழுப்பாமல், சிறிய நாட்டிலும் பெரிய நாடுகளிலும் உள்ள பாட்டாளி மக்களிடையில் ஒற்றுமை ஏற்படப் போராட வேண்டும்.

9. காவுத்ஸ்கிக்கு எங்கெல்சின் கடிதம்

சோஷலிசமும் காலனி அரசியலும் என்ற தனது சிறு நூலில் (பெர்லின், 1907) காவுத்ஸ்கி—அப்பொழுது அவர் ஒரு மார்க்சியவாதியாக இருந்தார்—1882, செப்டம்பர் 12ந் தேதி தனக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய ஒரு கடிதத்தை வெளியிட்டார். இப்பொழுது விவாதத்திலிருக்கும் பிரச்சினை விஷயத்தில் இக்கடிதம் மிகவும் சுவாரசியமானது. அக்கடிதத்தின் முக்கியமான பகுதி இதோ:

“...எனது அபிப்பிராயத்தில் காலனிகள் என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமானவை, அதாவது ஐரோப்பிய மக்கள் குடியேறி வசிக்கும் நாடுகள்—கனடா, நன்னம்பிக்கை முனைப் பகுதி, ஆஸ்திரேலியா—எல்லாம் சுதந்திரம் அடைந்து விடும்; சுதேச மக்கள் வசிக்கின்ற, வெறும் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட நாடுகளை — இந்தியா, அல்ஜீரியா, டச்சு, போர்த்துகீசிய, ஸ்பானிஷ் காலனிகள் ஆகியவற்றை — பாட்டாளி வர்க்கம் தாற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றை சுதந்திரத்தை நோக்கி கூடிய விரைவில் இட்டுச் செல்ல வேண்டும். இந்தச் செயல்போக்கு எந்த முறையில் எப்படி வளரும் என்பதைச் சொல்வது கடினம். இந்தியா, ஒரு வேளை, புரட்சி செய்யக் கூடும், இது மிகவும் சாத்தியமே; தன்னைத் தானே விடுவித்துக் கொண்டிருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கம் காலனிப் போர்களை நடத்த முடியாது, எனவே அதன் போக்கிலேயே அது செல்லும்படி விட்டுவிட வேண்டும்; பற்பல விதமான அழிவுகள் நடக்காமல் இது ஏற்படாது, ஆனால் இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் சகல புரட்சிகளிலிருந்தும் பிரிக்க இயலாதவை. அதே போல் மற்ற இடங்களில்—அல்ஜீரியாவிலும் எகிப்திலும் — நடக்கலாம்; அவ்வாறு நடந்தால் நமக்கு அதை விடச் சிறந்தது வேறொன்றுமில்லை. நாம் நமது தாய்நாடுகளில் நிறையச் செய்ய வேண்டியதிருக்கும். ஐரோப்பாவும் வட அமெரிக்காவும் திருத்தியமைக்கப்பட்டுவிட்டால் மாபெரும் சக்தி கிட்டும், ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணமாக விளங்கும். அரை நாகரிக முற்ற நாடுகள் தாமாகவே அவற்றைப் பின்பற்றும்; பொருளாதாரத் தேவைகள் அதைக் கவனித்துக்கொள்ளும். தாங்

களும் சோஷலிச அமைப்பைப் பெறுமுன் எத்தகைய சமுதாய, அரசியல் கட்டங்களை இந்நாடுகள் கடக்க வேண்டும் என்பது பற்றி நாம் இன்று சில வெற்று ஊகங்களைத்தான் சொல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறேன். ஒன்று மட்டும் தான் நிச்சயம்: வெற்றிபெற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் எந்த அந்நிய தேசிய இனத்தின் மீதும் எந்த விதமான நல்லவற்றையும் திணித்து விட முடியாது; அவ்வாறு அது செய்தால் அதன் வெற்றியின் ஆணிவேரே பறிக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால் பல்வேறு வகையான தற்காப்புப் போர்களுக்கு இது பொருந்தாது என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை...”

எல்லா இடர்ப்பாடுகளையும் “பொருளாதார” அம்சம் மட்டுமே நேரடியாக விலக்கிவிடும் என்று எங்கெல்ஸ் கருத வேயில்லை. பொருளாதாரப் புரட்சியானது சோஷலிசத்தை அடைய முயலுமாறு எல்லா நாடுகளின் மக்களையும் தூண்டும் ஒரு சக்தியாக இருக்கும்; ஆனால் அதே சமயத்தில் சோஷலிச அரசுக்கெதிராகப் புரட்சிகளும் போர்களும் சாத்தியமே. அரசியலானது நிச்சயம் பொருளாதாரத்துக்கு ஏற்ற வகையில் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும்; ஆனால் அது உடனேயோ, சுமுகமாகவோ, சுலபமாகவோ, நேரடியாகவோ நடந்துவிடாது. எங்கெல்ஸ் “நிச்சயம்” என்று கூறுவது ஒரே ஒரு, தனி முழுமையான சர்வதேசியவாதக் கோட்பாட்டைத்தான்; இதை அவர் எல்லா “அந்நிய தேசிய இனங்களுக்கும்”, அதாவது காலனி நாடுகளின் தேசிய இனங்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக்குகிறார்: நல்லவற்றை அவர்கள் மீது திணிப்பது பாட்டாளி வர்க்க வெற்றியின் ஆணிவேரையே பறித்துவிடும்.

ஒரு சமுதாயப் புரட்சியை நடத்திவிட்டது என்ற ஒரே காரணத்தினால் பாட்டாளி வர்க்கம் புனிதத் தன்மை பெற்று விடாது, தவறுகளிலிருந்தும் பலவீனங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுவிடாது. ஆனால் நடக்கக் கூடிய சில தவறுகள் (மற்றவர் மீதேறிச் சவாரி செய்யும் விருப்பத்தைத் தூண்டும் சுயநலமும் கூடத்தான்) இந்த உண்மையை இறுதியில் புரிந்து கொள்ளும்படி செய்யும்.

காவுத்ஸ்கி 1914ல் மார்க்சியத்தைக் கைவிட்டு, தேசிய வெறிக்கு ஆதரவாக அணி மாறுவதற்கு முன்பு, சோஷலிசப்

புரட்சி கூடிய சீக்கிரத்தில்—“எந்த நாளிலும்” என்று அவர் ஒரு சமயம் சொன்னார்—சாத்தியம் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்; அதே நம்பிக்கையை ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினராகிய நாம் எல்லோரும் கொண்டிருக்கிறோம். தேசிய வெறுப்புகள் அவ்வளவு சீக்கிரம் மறைய மாட்டா. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் மீது கொண்ட வெறுப்பு—நியாயமான வெறுப்பு—சிறிது காலம் நீடிக்கும்; சோஷலிசம் வெற்றி பெற்ற பிறகுதான், தேசிய இனங்களுக்கிடையில் பூரண ஜனநாயக உறவுகள் இறுதியாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகுதான் அது மறையும். சோஷலிசத்துக்கு விசுவாசமாக நாம் நடந்துகொள்ள விரும்பினால் சர்வதேசியவாத உணர்வைப் பொதுமக்களிடம் நாம் இப்பொழுதிருந்தே பரப்பி வர வேண்டும். ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து போகும் உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோராமல் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களில் இப்பணி சாத்தியமில்லை.

10. 1916ல் நடந்த ஐரிஷ் எழுச்சி

இவ்வெழுச்சி நிகழ்வதற்கு முன் நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. நமது தத்துவார்த்த கருத்துகளைச் சோதித்துப் பார்க்க இவ்வெழுச்சி தக்கதாகப் பயன்படும்.

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பவர்களின் கருத்துக்கள், ஏகாதிபத்தியத்தினால் ஒடுக்கப்படும் சிறு தேசிய இனங்களின் உயிராற்றல் ஏற்கெனவே உறிஞ்சப்பட்டு விட்டதென்றும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிராக அவை எந்தப் பாத்திரத்தையும் வகிக்க முடியாதென்றும், அவற்றினுடைய வெறும் தேசிய இன அபிலாஷைகளை ஆதரிப்பதால் ஒரு பயனுமில்லை என்றும் மற்றும் அது போன்ற முடிவுகளுக்கும் இட்டுச் செல்கின்றன. இம்முடிவுகள் தவறானவை என்று நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய உண்மைகளை 1914—1916 காலத்து ஏகாதிபத்திய யுத்தம் நமக்கு அளித்திருக்கிறது.

அந்த யுத்தம் மேற்கு ஐரோப்பிய தேசிய இனங்களுக்கும், மொத்தமாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஒரு நெருக்கடியான சகாப்தமாக விளங்கியது. ஒவ்வொரு நெருக்கடியும்

மரபு ஒழுங்கு முறைகளைக் களைந்தெறிகிறது, வெளிப் போர்வைகளைப் பிய்த்தெறிகிறது, வழக்கொழிந்தன வற்றைத் துடைத்து எறிகிறது, உள்ளூற்றுக்களையும் அடித்த எத்தில் இயங்கும் சக்திகளையும் கண்ணுக்குப் புலப்படுத்து கிறது. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் இயக்கத்தைப் பொறுத்த வரை அது எதைப் புலப்படுத்துகிறது? காலனி நாடுகளில் எழுச்சி முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வந்துள்ளன; அவற்றை மறைப்பதற்கு ராணுவ ரீதியான பத்திரிகைத் தணிக்கை மூலம் தம்மால் இயன்றதனைத்தையும் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்கள் செய்தன. ஆயினும் தமது இந்தியத் துருப்புக்கள் சிங்கப்பூரில் செய்த கலகத்தைப் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் மிருகத்தனமாக அடக்கினார்கள்; பிரெஞ்சு அன்னாமிலும் (பார்க்க: நாஷே ஸ்லோவொ¹⁰⁰) ஜெர்மன் காமெரூனிலும் (பார்க்க: ஜூனியசின் சிற்றேடு) எழுச்சி முயற்சிகள் நடந்தன; ஐரோப்பாவில், ஒரு பக்கத் தில் அயர்லாந்தில் ஒரு எழுச்சி நடந்தது; “சுதந்திரத்தை நேசிக்கும்” பிரிட்டிஷ்காரர்கள், கட்டாய ராணுவச் சேவையை அயர்லாந்திலும் புகுத்தத் துணியாத பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஐரிஷ் மக்களைத் தூக்கிலிட்டு அந்த எழுச்சியை அடக்கினார்கள். மற்றொரு பக்கம், செக் மக்களின் மத்திய சபை அங்கத்தினர்களுக்கு “தேசத் துரோகக் குற்றத்துக்காக” ஆஸ்திரிய அரசாங்கம் மரண தண்டனை விதித்து, அதே “குற்றத்துக்காக” முழு செக் ரெஜிமெண்டுகளையே சுட்டுத் தள்ளியது என்பதெல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தவைதான்.

நிச்சயமாக இந்தப் பட்டியல் முழுமையானதல்ல. ஆயினும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடி காரணமாக காலனி நாடுகள், ஐரோப்பா இரண்டிலும் தேசிய இன எழுச்சிகள் வெடித்தன என்பதையும், கடுமையான அச்சுறுத்தல், அடக்குமுறை எல்லாவற்றையும் மீறி தேசிய இன விருப்பு வெறுப்புகள் தலைதூக்கியிருக்கின்றன என்பதையும் இது காட்டுகிறது. ஆயினும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடி தனது வளர்ச்சியின் உச்சகட்டத்தை அப்பொழுது எட்டியிருக்கவில்லை: ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களின் சக்தியைப் பொறுத்தமட்டில் அதன் அடித்தளம் இன்னும் அரிக்கப்படாமல் இருந்தது (“அலக் கழித்து சோர்வடையச் செய்யும்” ஒரு யுத்தம் இதை ஏற்

படுத்தலாம்; ஆனால் அது இன்னும் நடக்கவில்லை); ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்கள் இன்னும் வலிமை குறைந்தே காணப்பட்டன. யுத்தத்தினால் பூரணச் சோர்வு ஏற்பட்ட பின் அல்லது 1905ல் ஜாரிஸத்தின் ஆட்சி ஆட்டங்கண்டதே அது போல் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அடிதாங்காமல் குறைந்தது ஒரு நாட்டிலாவது பூர்ஷ்வாக்களின் ஆட்சி கலகலத்த பின் என்ன நடக்கும்?

ஸிம்மெர்வால்ட்வாதிகளின்—சில இடதுசாரியினர் உட்பட்டவர்களின் — பத்திரிகையான *Berner Tagwacht* இல் ஐரிஷ் எழுச்சி பற்றி 1916, மே 9ந் தேதி அவர்களது பாட்டு ஓங்குதது என்ற ஒரு கட்டுரை கா. ரா. என்பவரால் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஐரிஷ் எழுச்சியை வெறும் “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என அக்கட்டுரை குறிப்பிடுகிறது; ஏனென்றால் “ஐரிஷ் பிரச்சினையானது ஒரு நிலப் பிரச்சினை” என்றும், சீர்திருத்தங்கள் மூலம் விவசாயிகள் சாந்தப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார்கள்; தேசியவாத இயக்கமானது “வெறும் நகர்ப்புற, குட்டி பூர்ஷ்வா இயக்கம்தான், இது என்ன பரபரப்பை உண்டாக்கினாலும் சமுதாய ரீதியில் இது மதிப்பு மிக்கதல்ல” என்றும் அந்த ஆசிரியர் வாதிக்கிறார்.

இது ஒரு அதிபயங்கரமான கோட்பாட்டுவாதம்; யுத்தகப் பண்டிதரின் மதிப்பீடு, ஒரு ருஷ்ய தேசியவாத மிதவாத காடேட், திரு. ஏ.குலிஷேர் (ரேச், இதழ் 102, ஏப்ரல் 15, 1916) என்பவருடைய கருத்துடன்—“டப்ளின் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று இந்த எழுச்சிக்குப் பெயர் கொடுத்தார் அவர்—இது முற்றிலும் பொருந்தி இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

“எந்தத் தீமையிலும் ஏதேனும் நன்மை இருக்கும்” என்பது பழமொழி. “சுயநிர்ணயத்தை” மறுப்பதன் மூலமும், சிறிய தேசிய இனங்களின் தேசிய இன இயக்கங்களை அலட்சியப்படுத்துவதன் மூலமும் தாங்கள் எத்தகைய புதைசேற்றில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள் என்பதை உணராத பல தோழர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களின் ஒரு பிரதிநிதிக்கும் ஒரு சமூக-ஜனநாயகவாதிக்கும் இடையிலான இந்தத் “தற்செயலான” கருத்து ஒற்றுமை அவர்களுடைய கண்களைத் திறக்கும் என்று நம்புகிறோம்!!

எங்கு எழுச்சிக்கான முயற்சி, சில சதிகாரர்களையோ அல்லது மடத்தனமான வெறியர்களையோ மட்டும் கொண்டதாக இருக்கிறது, மக்களது ஆதரவைப் பெறவில்லை என்று வெளியாகின்றதோ அங்கு மட்டும் தான் “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்ற சொல்லை விஞ்ஞான ரீதியாகப் பயன்படுத்த முடியும். பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்துவரும் ஐரிஷ் தேசிய இன இயக்கமானது பல்வேறு கட்டங்களையும் வர்க்க நலன்களின் கூட்டுகளையும் கடந்து, இன்று அமெரிக்காவில் பொது மக்கள் ஐரிஷ் தேசிய இனக் காங்கிரசிலும் வெளியாகியுள்ளது (Vorwärts,¹⁰¹ மார்ச்சு 20, 1916); இக்காங்கிரஸ் அயர்லாந்துக்குச் சுதந்திரம் கோருகிறது. நீண்ட காலப் பொது ஜனக் கிளர்ச்சி, ஆர்ப்பாட்டங்கள், பத்திரிகை அடக்கு முறைகள் முதலியவற்றுக்குப் பிறகு நகர்ப்புறக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் ஒரு பகுதியினரும் தொழிலாளர்களின் ஒரு பகுதியினரும் தெருச் சண்டையில் இறங்குவதிலும் இவ்வியக்கம் வெளியாகியுள்ளது. அத்தகையதொரு கிளர்ச்சிக் கலகத்தை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று யார் சொன்னாலும் அவர் ஒரு கடைந்தெடுத்த பிற்போக்குவாதியாக இருக்க வேண்டும், அல்லது ஒரு உயிருள்ள இயக்கமாகச் சமுதாயப் புரட்சியைக் காணச் சக்தியற்ற ஒரு வெற்றுக் கோட்பாட்டு வாதியாக இருக்க வேண்டும்.

காலனிகளிலும் ஐரோப்பாவிலும் உள்ள சிறிய தேசிய இனங்கள் கிளர்ச்சிக் கலகங்கள் செய்யாமல், குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் மூடநம்பிக்கைகள் அனைத்தும் இருப்பினும் அவர்களில் ஒரு பகுதியினரிடையே புரட்சி வெடிப்புக்கள் நிகழாமல், நிலப்பிரபு, திருச்சபை, முடியரசு, தேசிய இன, இதர ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக வர்க்க உணர்வில்லாத பாட்டாளி, அரைப் பாட்டாளிப் பொதுமக்களும் இயக்கம் நடத்தாமல் சமுதாயப் புரட்சிக் காட்சி ஒன்றை மனதில் காணலாம் என்று நினைப்பது சமுதாயப் புரட்சியையே கைவிடுவதாகும். அப்படியானால் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு படை அணிவகுத்து நின்று “நாங்கள் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கிறோம்” என்றும், மறுபக்கம் இன்னொரு இடத்தில் ஒரு படை “நாங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரிக்கிறோம்” என்றும் கூறினால் சமுதாயப் புரட்சியாகிவிடும் போலும்! இத்தகைய நகைக்

கத்தக்க, வெற்றுக் கோட்பாட்டுவாதப் புத்தகப் பண்டிதக் கருத்தை உடையவர்கள் மட்டும் தாம் ஐரிஷ் கிளர்ச்சியை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று கூறி இழிவுபடுத்த முடியும்.

“தூய” சமுதாயப் புரட்சி ஒன்றை யார் எதிர்பார்த்தாலும் அதை ஒருபோதும் அவர் காண மாட்டார். அத்தகைய தொரு ஆசாமி உண்மையான புரட்சி என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அதற்கு வாயளவில் மட்டும் தொண்டு புரிபவராவார்.

1905ம் ஆண்டு ருஷ்யப் புரட்சி ஒரு பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சியாக இருந்தது. அது தொடர்ச்சியான சண்டைகளைக் கொண்டது. அதிருப்தியுற்றிருந்த எல்லா வர்க்கங்களும் வகுப்புக்களும் மக்கள் பிரிவினரும் அதில் பங்கு கொண்டார்கள். அவர்களில் சிலர் மிகப் பண்படாத தப்பெண்ணங்களை உடையவர்கள்; போராட்டத்தின் நோக்கங்களைப் பற்றித் தெளிவில்லாத, மிக விசித்திரமான நோக்கங்களை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள். ஜப்பானியர்களின் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சிலரும் அவர்களில் இருந்தார்கள்; ஊகவாணிகர்களும் துர்ச்சாகசக்காரர்களும் இன்னும் பலரும் அதில் இருந்தார்கள். ஆனால் புறநிலை ரீதியில், அந்தப் பொதுஜன இயக்கமானது ஜாரிஸத்தின் முதுகெலும்பை முறித்து ஜனநாயகத்துக்கு வழிசெய்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் காரணத்தினால் வர்க்க உணர்வு பெற்ற தொழிலாளர்கள் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்.

ஐரோப்பாவில் சோஷலிசப் புரட்சி என்பது ஒடுக்கப் பட்டு அதிருப்தியுற்றிருக்கும் எல்லா வகையான மக்களும் கொண்ட பொதுஜனப் போராட்டமாகவேயன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது. சில குட்டி பூர்ஷ்வாக்களும், பின்தங்கிய தொழிலாளர்களும் அதில் தவிர்க்கமுடியாதபடி பங்கு கொள்வார்கள்—அது இல்லாமற்போனால் பொதுஜனப் போராட்டம் என்பது சாத்தியம் இல்லை, எந்தப் புரட்சியும் சாத்தியமில்லை, — இந்த இயக்கத்துக்குள் தங்களது தப்பெண்ணங்களையும் பிற்போக்குக் கனவுகளையும், தங்களது பலவீனத்தையும் தவறுகளையும் அவர்கள் தவிர்க்கமுடியாதபடி தொண்டு வருவார்கள். ஆனால் புறநிலை ரீதியில், அவர்கள் மூலதனத்தைத் தாக்குவார்கள்; இந்தப் பல வகை

யான, பல் குரல் கொண்ட, பல நிறங்கள் உள்ள, துண்டு துண்டானது போல் தோன்றும் பொதுஜனப் போராட்டத்தின் மேற்சொன்ன புறநிலை ரீதியான உண்மையை முன்னேறிய பாட்டாளி வர்க்கம், வர்க்க உணர்வு மிக்க புரட்சிப் படையின் முன்னணி, நன்கு வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, அப்போராட்டத்தை ஐக்கியப்படுத்தித் தலைமைதாங்கிச் செலுத்த முடியும். அது ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும், பாங்குகளைக் கைப்பற்றும், எல்லோராலும் (பலரால் பல காரணங்களுக்காக!) வெறுக்கப்படும் டிரஸ்டுகளைப் பறிமுதல் செய்யும், மேலும் மற்றும் பல சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும். அவை அனைத்துமாக மொத்தத்தில் பூர்ஷ்வாக்களை வீழ்த்தி, சோஷலிசம் வெற்றி பெறுவதாகும். எனினும் இந்த வெற்றி குட்டி பூர்ஷ்வா அழுக்கை உடனடியாகக் “கழுவிவிடாது”.

சமூக-ஜனநாயகமானது “ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகக் காலனி நாடுகளின் இளம் பூர்ஷ்வா வர்க்கம் நடத்தும் போராட்டத்தை, ஐரோப்பாவில் புரட்சி நெருக்கடியைத் தீவிரப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும்” என்று போலிஷ் ஆய்வுரைகளில் (1, 4) நாம் படிக்கிறோம். (அடிக்கோடு ஆசிரியரது.)

இந்த விஷயத்தில் ஐரோப்பாவையும் காலனி நாடுகளையும் எதிரெதிராகப் பிரித்து வைத்துப் பேசுவது சற்றும் பொருந்தாது என்பது தெளிவாகிறதல்லவா? ஐரோப்பாவில் உள்ள ஓடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் போராட்டம், கிளர்ச்சியாகவும் தெருச் சண்டையாகவும் பரிணமித்து, ராணுவத்தின் இரும்புக் கட்டுப்பாட்டை முறிக்கும் தன்மை, ராணுவச் சட்டத்தின் வலிமை வாய்ந்த அப்போராட்டம், “ஐரோப்பாவில் புரட்சி நெருக்கடியை” ஒரு தூரத்துக் காலனி நாட்டில் நடைபெறும் நன்கு வளர்ந்த எழுச்சியைக் காட்டிலும் கூடப் பெரிய அளவில் “தீவிரப்படுத்தும்”. அயர்லாந்துக் கிளர்ச்சிக் கலகத்தினால் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு விழும் அடி, ஆசியாவிலோ அல்லது ஆப்பிரிக்காவிலோ விழும் அதே வலிமையுள்ள அடியை விட நூறு மடங்கு அதிக அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கும்.

சுதந்திர பெல்ஜியம் என்ற சட்டவிரோதமான பத்திரிகையின் 80ம் இதழ் பெல்ஜியத்தில் வெளியாகி விட்டது என்ற செய்தி சமீபத்தில் பிரெஞ்சு தேசியவெறி பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பிரான்சின் தேசியவெறி பத்திரிகைகள் சர்வசாதாரணமாகப் புளுகின்றன என்பது உண்மை; ஆயினும் இச்செய்தி உண்மை என்று தோன்றுகிறது. தேசியவெறி கொண்ட காவுத்ஸ்கிவாத ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகம் யுத்தம் நடந்து வரும் இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் தனக்கென்று சுதந்திரமான பத்திரிகைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டது, ராணுவப் பத்திரிகைத் தணிக்கையை அது பணிவுடன் சகித்துக்கொண்டிருந்தது (இடது சாரித் தீவிரவாதிகள் மட்டும் தான் தணிக்கையை மீறித் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள், அவர்களை நாம் பாராட்ட வேண்டும்)—ஆனால் அதே சமயத்தில் ஒடுக்கப்படுகின்ற நாகரிகமான தேசிய இனம் புரட்சிகரக் கண்டனப் பத்திரிகை ஒன்றை நிறுவி, மிருகத்தனத்தில் ஈடு இணையற்ற ராணுவ ஒடுக்கு முறையை எதிர்த்துப் போராடுகிறது! தனியான சக்தி என்ற வகையில் சிறிய தேசிய இனங்களுக்கு ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராட வலிவில்லை; ஆனால் சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற அந்த உண்மையான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்தி தோன்றுவதற்கு வேண்டிய கிரியா ஊக்கிகளில் ஒன்றாக, நுண்கிருமிகளில் ஒன்றாக அச்சிறிய தேசிய இனங்கள் முக்கியமானதொரு பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன என்பதை வரலாற்றின் இயக்க இயல் நமக்குக் காண்பிக்கிறது.

எதிரியின் முகாமில் நடைபெறும் எல்லா வகையான தேசிய இன புரட்சி இயக்கங்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குத் தங்களால் இயன்றதனைத்தையும் ராணுவத் தலைமை அலுவலகங்கள் இன்றைய யுத்தத்தில் செய்து வருகின்றன. உதாரணமாக, ஜெர்மானியர் ஜரிஷ் எழுச்சியையும், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் செக் மக்களின் இயக்கத்தையும் இத்தியாதி பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தத்தம் நோக்கு நிலையிலிருந்து அவர்கள் மிகவும் சரியாகவே நடந்து கொள்கின்றனர். எதிரியின் சின்னஞ்சிறு பலவீனத்தையுங்

கூடப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் சட்டெனப் பிடித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், காரிய நோக்குள்ள போரின் பால் காரிய நோக்கைக் கடைப்பிடிக்க முடியாது. ஏனென்றால், எங்கு, எப்பொழுது, எவ்வளவு பலமாக வெடிமருந்துக் கிடங்குகள் “வெடிக்கும்” என்பதை முன்கூட்டியே தெரிந்துகொள்ள முடியாதல்லவா? ஏகாதிபத்தியத்தால் விளைக்கப்படும் ஒவ்வொரு தனித்தனி இன்னலுக்கும் எதிராக நடக்கும் எல்லாவிதப் பொதுஜன இயக்கத்தையும் நெருக்கடியைத் தீவிரமாக்கிப் பரப்பும் பொருட்டு மாபெரும் பாட்டாளி வர்க்க சோஷலிசப் போராட்டத்தில் பயன்படுத்த நமக்குத் தெரியாமல் போனால் நாம் மிக மோசமான புரட்சியாளர்கள் ஆவோம். ஒரு புறம் தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அனைத்தையும் நாம் “எதிர்க்கிறோம்” என்று ஆயிரம் குரலில் முழங்கிவிட்டு, மறு புறம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்துக்கெதிராக ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சில வர்க்கங்களின் இயக்கமிக்க, கல்வியறிவுள்ள ஒரு பகுதி நடத்தும் வீர எழுச்சியை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று வருணிப்போமானால், காவுத்ஸ்கிவாதிகளைப் போலவே நாமும் அறிவீனர்களின் மட்டத்துக்கு இறங்கி விடுவோம்.

ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் எழுச்சி முதிர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்பே எழுச்சி செய்தது ஐரிஷ்காரர்களின் துர்பாக்கியம். எழுச்சியின் பல்வேறு மூல ஊற்றுகளும் தடுமாற்றமோ தோல்வியோ இன்றி தாங்களாகவே, உடனே ஒன்று சேரக் கூடிய அளவில் முதலாளித்துவமானது அவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்திருக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக, பல்வேறு காலங்களில், பற்பல விதங்களில், பல்வேறு இடங்களில் எழுச்சிகள் தோன்றுவதே, பொது இயக்கத்துக்கு விரிவான தன்மையையும் ஆழத்தையும் அளிக்கிறது; உரிய தருணத்துக்கு முந்திய, தனித்தனி யான, அங்குமிங்குமான, எனவே வெற்றியற்ற புரட்சி இயக்கங்களில் தான் பொதுமக்கள் அனுபவம் பெறுகின்றனர், கற்றுத் தேர்கின்றனர், வலிவு அடைகின்றனர்; தங்களது உண்மையான தலைவர்களை—சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளிகளை—தெரிந்து கொள்கின்றனர்; எவ்வாறு

தனித்தனி வேலைநிறுத்தங்களும், நகர, தேசிய ஆர்ப்பாட்டங்களும், ராணுவக் கலகங்களும், விவசாய எழுச்சிகளும் முதலியனவும் 1905ன் பொதுத் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்தனவோ அதே போன்றதொரு பொதுத் தாக்குதலுக்கு மேற்சொன்ன முறைகளில் அவர்கள் தயாராகின்றனர்.

11. முடிவுரை

போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் தவறான வலிவுரைகளுக்கு மாறாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோரிக்கை நமது கட்சிப் பிரசாரத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகித்தது. மக்களுக்குப் போர் ஆயுதங்கள் அளித்தல், அரசி லிருந்து திருச்சபையைப் பிரிவுபடுத்துதல், சிவில் அதிகாரிகள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல், “கற்பனை ரீதியானவை” என்று பிலிஸ்டைன்களால் கூறப்படும் மற்றும் சில விஷயங்கள் ஆகியவற்றின் பங்கை விட இது சிறிதும் குறைந்ததல்ல. அதற்கு மாறாக, 1905க்குப் பிறகு தேசிய இன இயக்கங்கள் பலமுற்றதானது நமது கட்சி மேலும் தீவிரமான பிரசாரத்தைச் செய்யத் தூண்டியது. 1912—1913ல் வெளியான பல கட்டுரைகளும், பிரச்சினையின் சாரத்துக்குத் துல்லியமான, “காவுத்ஸ்கிவாதத்துக்கு எதிரான” வரையறை ஒன்றை (அதாவது, வெறும் சொற்களால் மட்டும் “ஏற்றுக்கொள்வதை” அங்கீகரிக்காத வரையறை ஒன்றை) வகுத்த 1913ம் ஆண்டின் நமது கட்சித் தீர்மானமும்* உட்பட்டது இந்தத் தீவிரப் பிரசாரம்.

அப்பொழுதே கூட ஒரு உண்மை வெளியாயிற்று, அதைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை; உக்ரேனியன் யுர்க்கேவிச், புந்துக்காரர் லீப்மன், பத்ரேஸவ் குமுவின ருஷ்யக் குற்றேவலன் செம்கோவ்ஸ்கி ஆகிய, பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகள் எல்லோ

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், 1913ம் ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள். தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம் என்ற பகுதி.—ப-ர்.

ரும் சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிரான ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் வாதங்களுக்கு ஆதரவாகப் பேசினார்கள்! போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதியைப் பொருத்த மட்டில் எது போலந்து இயக்கத்தின் விசேஷ நிலைமைகள் குறித்த தவறான தத்துவார்த்த பொதுமைப்பாடாக இருந்ததோ, அது இன்னும் பரவலான நிலைமைகளுக்கு, ஒரு சிறிய அரசை விட்டுவிட்டு ஒரு பெரிய அரசில் நிலவிய நிலைமைகளுக்கு, குறுகிய போலிஷ் அளவில் அல்லாமல் சர்வதேச ரீதியில் பயன்படுத்தப்பட்ட பொழுது, புறநிலை ரீதியில் மகாருஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சந்தர்ப்பவாத ஆதரவாயிற்று. அரசியல் சிந்தனைப் போக்குகளின் வரலாறு (தனிநபர்களின் கருத்துகளுக்கு வேறான வகையில்) நமது செயல்திட்டம் சரியானது என்பதை நிரூபித்துவிட்டது.

இப்பொழுது லென்ச் போன்ற வெளிப்படையான சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகள், சுயநிர்ணயத்துக்கெதிராகவும் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பைக் கைவிடுவதற்கெதிராகவும் நேரடியாகக் கிளர்ந்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காவுத்ஸ்கிவாதிகளோ சுயநிர்ணயத்தைக் கபடமாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்; இங்கு ருஷ்யாவில் திரோத்ஸ்கியும் மார்த்தவும் அதே பாதையைத்தான் பின்பற்றுகிறார்கள். இவர்கள் இருவருமே, காவுத்ஸ்கியைப் போலவே, சுயநிர்ணயத்தைச் சொல்லளவில் ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் செயலில்? நாஷே ஸ்லோவொவில் தேசமும் பொருளாதாரமும் என்ற திரோத்ஸ்கியின் கட்டுரைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் அவரது வழக்கமான கலப்படவாதத்தைக் காண்கிறோம்: ஒரு பக்கத்தில் பொருளாதாரம் தேசிய இனங்களை ஐக்கியப்படுத்துகிறது; மறுபக்கத்தில் தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அவற்றைப் பிளவுபடுத்துகிறது. முடிவு என்ன? இன்று நிலவும் கபடம் இன்னும் அம்பலப்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது; பிரசாரத்தில் உயிரில்லை; எது மிக முக்கியமானதோ, அடிப்படையானதோ, நடைமுறையுடன் நெருக்கமாகச் சம்பந்தப்பட்டதோ அதை—“தன்னுடைய சொந்த” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் இன்னொரு தேசிய இனத்தைப் பற்றிய ஒருவனது கொள்கையை—பிரசாரம் தொடுவதே இல்லை. மார்த்தவும், வெளிநாடுகளில் உள்ள மற்றக்

காரியதரிசிகளும் தங்களவு சகாவான செம்கோவ்ஸ்கியின் சுயநிர்ணயத்துக்கெதிரான போராட்டத்தை மறக்க விரும்பினார்கள்—நல்ல பிரயோசனமான ஞாபக மறதிதான்! குவஸ்தியோவ் குமுவினின் சட்டத்துக்குட்பட்ட பத்திரிகையில் (நாஷ்கோலஸ்¹⁰²) மார்த்தவ் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்து எழுதினார்; எனினும் ஏகாதிபத்திய யுத்தகாலத்தில் அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதை அது இன்னும் குறிக்காது என்பது போன்ற மறுக்க முடியாத உண்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால், ருஷ்யாவானது சமாதான காலத்தில் கூட தனது மிக அநாகரிகமான, மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த, பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய, ராணுவ அதிகார வர்க்க ஏகாதிபத்தியத்தைக் கொண்டு தேசிய இனங்களை ஒடுக்குவதில் உலக சாதனையை விஞ்சிவிட்டது என்ற முக்கியமான விஷயத்தைப் பேசாமல் தட்டிக்கழிக்கிறார்—சட்டவிரோதமான, சுதந்திரமாக எழுதக் கூடிய பத்திரிகைகளில் கூட அவர் அதைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை! பிளெஹானவ், பத்ரேஸவ் முதலியவர்களைப் போல்—அதாவது, ஜாரிஸத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பிரிந்துபோகும் உரிமைக்காகப் போராடுவது பற்றி கவனிக்காமல்—சுயநிர்ணயத்தை “ஏற்றுக்கொள்கிற” ஒரு ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதி உண்மையில் ஒரு ஏகாதிபத்தியவாதி, ஜாரிஸத்தின் கையாள்.

திரோத்ஸ்கி, மார்த்தவ் ஆகியோரின் அகநிலை “நல்” லெண்ணங்கள் என்னவாக இருப்பினும், தங்களது தட்டிக்கழிக்கும் போக்கினால் அவர்கள் ருஷ்ய சமூக-ஏகாதிபத்தியத்தைப் புறநிலை ரீதியில் ஆதரிக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய சகாப்தமானது எல்லா “பெரும்” வல்லரசுகளையும் பல தேசிய இனங்களை ஒடுக்குபவைகளாக மாற்றிவிட்டது. ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சியானது, சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகத்திலும் இப்பிரச்சினையின் போக்கில் மேலும் திட்டவட்டமான முறையில் பாகுபாடுகளைக் கட்டாயம் ஏற்படுத்தும்.

1916 ஜூலையில்
எழுதப்பட்டது

வி.இ. லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 30,
பக்கங்கள் 17—58

தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “தன்னாட்சிமயமாக்கல்”¹⁰³

தன்னாட்சிமயமாக்கல் எனும் இகழார்ந்த பிரச்சினை யில் (இது அதிகார பூர்வமாக சோவியத் சோஷலிஸ்டுக் குடியரசுகளின் ஒன்றியம் என்றழைக்கப்படுகிறது என நினைக்கிறேன்) நான் போதுமான அளவுக்கு ஊக்கத்துடனும் தீர்மானகரமாகவும் தலையிடாமல் இருந்தது மூலம் ருஷ்யாவின் தொழிலாளர்களின் விஷயத்தில் நான் மிகவும் உதாசீனமாக இருந்து வந்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

கடந்த கோடையில் இந்தப் பிரச்சினை தோன்றிய போது நான் உடல்நலமின்றி இருந்தேன். பின்னர் இலையுதிர் காலத்தில், நான் மீண்டும் உடல்நலம் பெறுவேன் என்றும், இந்தப் பிரச்சினையில் தலையிடுவதற்கு அக்டோபர் மற்றும் டிசம்பர் பிளீனம் கூட்டங்கள் எனக்கு ஒரு வாய்ப்பைத் தரும் என்றும் அளவுக்கு மீறி நம்பினேன். எனினும் அக்டோபர் பிளீனம் கூட்டத்திலோ (அப்போது இந்தப் பிரச்சினை வந்தது) அல்லது டிசம்பர் பிளீனம் கூட்டத்திலோ¹⁰⁴ என்னால் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை. ஆகவே, இப்பிரச்சினை எனது கவனத்தில் இருந்து அநேகமாக விலகிப் போய் விட்டது.

இதைப் பற்றி தோழர் திஸெர்ஜின்ஸ்கியுடன் சற்று உரையாட மட்டுமே முடிந்தது. காக்கஸசில் இருந்து வந்த அவர் இந்த விவகாரம் ஜார்ஜியாவில் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பது பற்றி எனக்குக் கூறினார். மற்றும் தோழர் ஸினோவியெவிடம் சில கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும், இந்த விவகாரம் பற்றிய எனது அச்சத்தை வெளியிடவும் முடிந்தது. ஜார்ஜிய சம்பவத்தைப் பற்றி “விசாரணை

நடத்த' மத்தியக் கமிட்டி அனுப்பி வைத்த கமிஷனின் தலைவராக இருந்த தோழர் திஸெர்ஜின்ஸ்கி என்னிடம் கூறிய தகவல்களில் இருந்து நான் ஆகப் பெரிய அச்சங்களை ஊகிக்க மட்டுமே முடிந்தது. தோழர் திஸெர்ஜின்ஸ்கி என்னிடம் தெரிவித்த வகையில் ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸே நேரடி வன்முறையைப் பயன்படுத்தும் கடைக்கோடி நிலைக்குப் போகும் அளவுக்கு காரியங்கள் நடந்திருக்கும் பட்சத்தில் நாம் எத்தகைய குழப்பத்தில் சிக்குண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கற்பனை செய்துகொள்ள முடியும். "தன்னாட்சிமய மாக்கல்" பற்றிய இந்த முழு விவகாரமும் அடிப்படை யிலேயே தவறானது, உரிய வேளையில் எழுப்பப்பட்டதல்ல என்பது கண்கூடு.

ஒன்றிணைந்த பொறியமைவு அவசியம் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இதற்கான உத்தரவாதங்கள் எங்கிருந்து வந்தன? எனது நாட்குறிப்பின் முந்திய பகுதிகள் ஒன்றில் நான் சுட்டிக் காட்டியிருந்தது போல இது சோவியத் எண்ணெய் கொண்டு சற்றே அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ஜாராட்சியிடமிருந்து நாம் எடுத்துக் கொண்ட அதே ருஷ்ய பொறியமைவில் இருந்து வந்ததல்லவா?

இது நமக்குச் சொந்தமானது என்பதாக நமது பொறியமைவை உறுதி செய்கிறோம் என்று நாம் சொல்லக் கூடிய வரையிலாவது ஓரளவுக்கு அந்த நடவடிக்கையைத் தாமதப் படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இப்போது நாம் மனச்சாட்சிப்படி இதற்கு நேர் எதிரானதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. நம்முடையது என்று நாம் அழைக்கும் இந்தப் பொறியமைவு உண்மையில் இன்னமும் கூட நமக்கு அறவே அன்னியமானதாக உள்ளது, இது பூர்ஷ்வா மற்றும் ஜாராட்சியின் கதம்பக் கலவையே. இதர நாடுகளின் உதவி இல்லாமல் இதை கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் மாற்றியமைக்க முடியவில்லை. காரணம் நாம் மிகப் பெரும் பாலான நேரம் ராணுவ "நடவடிக்கைகள்" மற்றும் பஞ்சத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில் மும்முரமாக இருந்தோம்.

இத்தகைய புற நிகழ்வுகளில், எதனால் நம்மை நாமே நியாயப்படுத்திக் கொள்கிறோமோ அந்த "ஒன்றியத்தில் இருந்து பிரிந்து செல்லும் உரிமை" யானது வெறும் ஒரு

காகிதத் துண்டே என்பது முற்றும் இயல்பான உண்மை. ருஷ்யர் அல்லாதவர்களை அந்த உண்மையான ருஷ்ய மனிதனிடமிருந்து, மகாருஷ்ய தேசியவெறியனிடமிருந்து, தனிமாதிரி ருஷ்ய அதிகாரவர்க்கப் பேர்வழி போன்ற சாரத்தில் ஒரு கயவன் மற்றும் கொடுங்கோலனாக இருப்பவனிடமிருந்து இந்தக் காகிதத்தினால் பாதுகாக்க முடியாது. தேசியவெறி மகாருஷ்ய இழிஞர் இந்தக் கும்பல் எனும் அலை வெள்ளத்தில் பாலில் விழுந்த ஈயினைப் போல மிகமிகக் குறைந்த சதவிகிதமேயான சோவியத் மற்றும் சோவியத் மயமாக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் மூழ்கடிக்கப்படுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தேசிய இன உளவியல் மற்றும் தேசிய இனக் கல்வியுடன் நேரடி சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் கமிசாரகங்கள் தனி அமைப்புகளாக நிறுவப்பட்டன என்று இந்த நடவடிக்கையைத் தாங்கி ஆதரிக்கும் முறையில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அங்கு இந்தக் கேள்வி எழுகிறது: இந்த மக்கள் கமிசாரகங்களை முற்றும் சுயேச்சையானவையாக மாற்ற முடியுமா? மற்றும் இரண்டவதாக: உண்மையான ருஷ்ய கொடுமைக் காரணுக்கு எதிராக ருஷ்யர் அல்லாதவர்களுக்கு மெய்யான பாதுகாப்பு வழங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் நாம் போதிய கவனம் செலுத்தியிருக்கிறோமா? நாம் அப்படிச் செய்திருக்க முடியும், கட்டாயம் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற போதிலும் நாம் அத்தகைய நடவடிக்கை எதையும் எடுக்கவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஸ்தாலினின் அவசரமும் தூய நிர்வாகத்தின் மீதான அவரது மோகமும் இகழார்ந்த “சமூக-தேசியவாதத்தினை” எதிர்த்த அவரது வன்மமும் சேர்ந்து இங்கு பேராபத்தான ஒரு பாத்திரத்தை வகித்துள்ளன என்று நான் கருதுகிறேன். அரசியலில் வன்மம் பொதுவாக மிகவும் இழிந்ததான பாத்திரமே வகிக்கிறது.

அந்தச் “சமூக-தேசியவாதிகளின்” “குற்றச் செயல்கள்” பற்றி விசாரணை நடத்தக் காக்கஸசுக்குச் சென்ற தோழர் திஸெர்ஜின்ஸ்கி தமது மெய்யான ருஷ்ய மனோநிலை மூலம் மட்டுமே அங்கு தம்மைத் தாமே வேறுபடுத்திக் காட்டிக் கொண்டார் (ருஷ்யமயமாக்கப்பட்ட இதர தேசிய

இனங்களைச் சார்ந்த நபர்கள் எப்போதும் இந்த மெய்யான ருஷ்ய மனோநிலையை மிகையாகத் தோற்றுவிப்பது பொதுவாகத் தெரிந்ததே), மற்றும் அவரது கமிஷன் முழுவதன் பாரபட்சமற்ற தன்மை ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸேயின் “முரட்டுச் செயலால்” போதிய அளவு தனிமாதிரியாக்கப்பட்டது எனவும் நான் அஞ்சுகிறேன். எந்த ஓர் ஆத்திரமூட்டலோ அல்லது அவதூறுபடுத்தலும் கூட இத்தகைய ருஷ்ய முரட்டுச் செயலை நியாயப்படுத்த முடியாது என்றும் இது சம்பந்தமாக கவலையற்ற ஒரு தோரணையை மேற்கொண்டது மூலம் தோழர் திஸெர்ஜின்ஸ்கி மன்னிக்க முடியாத குற்றம் புரிந்தவராகிறார் என்றும் நான் கருதுகிறேன்.

காக்கஸஸ் குடிமக்கள் எல்லோருக்கும் ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸே அதிகாரப் பலமாக இருந்தார். அவரும் திஸெர்ஜின்ஸ்கியும் குறிப்பிட்ட அந்த முன்கோபத்தை வெளிக்காட்ட ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸேக்கு உரிமை இல்லை. இதற்கு நேர் மாறாக ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸே சுயக்கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; இதை ஒரு சாமான்யக் குடிமகனிடமோ அதை விடவும் “அரசியல்” குற்றம் புரிந்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவரிடமோ கோர முடியாது. உண்மையைக் கூறப் போனால், அந்த சமூக-தேசியவாதிகள் அரசியல் குற்றம் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட குடிமக்கள் தான், இந்தக் குற்றச்சாட்டின் எல்லா வாசகங்களையும் வேறு வழியில் வருணிக்க முடியாது.

இங்கு கோட்பாடு பற்றிய ஒரு முக்கியமான கேள்வி உள்ளது: சர்வதேசியவாதத்தை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?*

லெனின்

டிசம்பர் 30, 1922

எழுதிக் கொண்டவர்: ம. வ.

* இதற்குப் பின் சுருக்கெழுத்து வாசகத்தில் பின்வரும் தொடர்கள் அடிக்கப்பட்டுள்ளன: “கோட்பாடு சம்பந்தமான இந்த முக்கியமான விஷயத்தை நமது தோழர்கள் போதிய அளவுக்கு ஆராயவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.”—ப-ர்.

குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சி.
டிசம்பர் 31, 1922

**தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை
அல்லது “தன்னாட்சிமயமாக்கல்”**
(தொடர்ச்சி)

பொதுவாக தேசியவாதம் பற்றிய பிரச்சினையை கருத்தியலாக முன்வைப்பதால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்பதைத் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய எனது கட்டுரைகளில் நான் ஏற்கெனவே கூறியுள்ளேன். ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் இடையே, ஒரு பெரிய தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் ஒரு சிறிய தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் இடையே வேறுபாடு காணவேண்டுவது அவசியமாகும்.

இரண்டாவது வகைப்பட்ட தேசியவாதத்தைப் பொருத்தவரை பெரிய தேசத்தின் தேசிய இனத்தவர்களான நாம் வரலாற்று நடைமுறையில் எண்ணற்ற வன்முறை சம்பவங்களைப் புரிந்த குற்றத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட எப்போதும் பொறுப்பானவர்கள். இதற்கும் மேலாக இதைக் காணாமலே நாம் பல தடவை வன்செயல்களையும் அவதூறுகளையும் புரிந்திருக்கிறோம். நமது நாட்டில் ருஷ்யரல்லாதார் எப்படி நடத்தப்படுகிறார்கள், போலந்து நாட்டவர் எப்படி “பலியாச்சிஷ்கா” என்பது தவிர வேறு பெயரில் அழைக்கப்படுவதில்லை, எப்படி தத்தாரியருக்கு “இளவரசர்” என்று கேலிப் பெயர் சூட்டப்படுகிறது, எப்படி உக்ரேனியர் எப்போதும் “கோகோல்” என்று அழைக்கப்படுகிறார், ஜார்ஜியரும் இதர காக்கேசிய தேசிய இனத்தவரும் எப்படி “கப்காசியர்” எனப்படுகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள எனது வோல்கா நினைவுக் குறிப்புக்களைத் திருப்பிப் பார்ப்பதே போதுமானது.

இதனால்தான் ஒடுக்குவோர் அல்லது “மாபெரும்” தேசிய இனத்தவர் எனப்படுவோர் (இவர்கள் தமது வன்முறையில் மட்டுமே மாபெரும் பேர்வழிகள், கொடுமைக்காரர்

கள் என்ற முறையில் மட்டுமே மாபெரும் பேர்வழிகள்) பொருத்த வரை சர்வதேசியவாதம் என்பது தேசிய இனங்களின் சம்பிரதாயமான சமத்துவத்தைக் கடைப்பிடிப்பது மட்டுமன்றி, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின், மாபெரும் தேசிய இனத்தின் சமத்துவமின்மையையும் கூடக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்—இது மெய்யான நடைமுறையில் காணப்படும் அசமத்துவத்தை அகற்றுவதாக இருக்க வேண்டும். இதைப் புரிந்து கொள்ளாத எவரும் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய மெய்யான பாட்டாளி வர்க்க தோரணையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அவர் இன்னமும் சாரத்தில் தமது கருத்துநிலையில் ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வா வகைப்பட்டவராகவே இருப்பார், எனவே பூர்ஷ்வா கருத்துநிலைக்கு ஒவ்வொரு தருணமும் நிச்சயமாயும் இறங்கி விடுவார்.

பாட்டாளிக்கு முக்கியமானது என்ன? ருஷ்யரல்லாதவர்கள் பாட்டாளிகளது வர்க்கப் போராட்டத்தில் ஆக சாத்தியமான அளவுக்கு நம்பிக்கை வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது பாட்டாளிக்கு முக்கியமானது மட்டும் அல்ல, இவ்வாறாக உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுவதும் பரம அத்தியாவசியமானது. இதை உத்தரவாதம் செய்யத் தேவைப்படுவது என்ன? சம்பிரதாயமான சமத்துவம் மட்டும் அல்ல. கடந்த காலங்களில் “ஆதிக்க” தேசிய இனத்தின் அரசாங்கம் ருஷ்யரல்லாதாரை இலக்காக்கியிருந்த நம்பிக்கையின்மை, சந்தேகம் மற்றும் அவதூறுகளுக்கு இழப்பீடு என்ற முறையில் ஏதாவது ஒரு வழியில் ஒருவர் தமது தோரணை மூலம் அல்லது சலுகைகள் மூலம் பரிகாரம் செய்ய வேண்டுவது இதற்கு அவசியம்.

இதை இன்னும் அதிக விவரமாக போல்ஷிவிக்குகளுக்கு, கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு விளக்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். இன்றைய எடுத்துக்காட்டில் ஜார்ஜியத் தேசிய இனத்தைப் பொருத்த வரை அது ஒரு தனிமாதிரி விவகாரமாகும். இதில் உண்மையான பாட்டாளி வர்க்க தோரணை என்பது ஆழ்ந்த எச்சரிக்கை, முன்சிந்தனை மற்றும் இணக்கம் செய்து கொள்வதற்கான தயார்நிலை ஆகியவற்றை நமக்கு அத்தியாவசிய விஷயமாக்கி விட்டது. இந்தப் பிரச்சினையின் இந்த அம்சத்தை அசட்டை செய்யும் அல்லது

“சமூக-தேசியவாதம்” பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளைக் கவன மின்றி வீசிடும ஒரு ஜார்ஜியன் (தானே ஒரு அப்பட்டமாயும் மெய்யான “சமூக-தேசியவாதியாக” மற்றும் ஒரு கொச்சையான மகாருஷ்ய கொடுமைக்காரனாக இருக்கும்) நிலையில்) சாரத்தில் பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் நலன்களைக் குலைக்கிறார். ஏனெனில் தேசிய இன அநீதியைப் போன்று அந்த அளவுக்குப் பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாடு வளமுறுவதையும் வலுப்படுவதையும் தடை செய்யும் வேறு எதுவும் கிடையாது. “புண்படுத்தப்பட்ட” தேசிய இனத்தவர் சமத்துவ உணர்வு மற்றும் இந்த சமத்துவம் குலைக்கப்படுவது குறித்து உணர்ச்சி வசப்படுவது போன்று—இந்த சமத்துவம் அவர்களது பாட்டாளி வர்க்கத் தோழர்களால் அசட்டையாலோ அல்லது வேடிக்கைக்காகவோ குலைக்கப்படுமாயின்—வேறு எதிலும் உணர்ச்சி வசப்பட மாட்டார்கள். இதனால்தான் இந்த விஷயத்தில் தேசிய இனச் சிறுபான்மையினருக்குச் சலுகைகள் வழங்கல், தாராள மனப்பான்மை காட்டுதல் ஆகியவற்றைக் குறைவாகச் செய்வதை விட மிகையாகச் செய்வது நல்லது. இதனால்தான் இந்த இடத்தில் பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் அடிப்படை நலனும், இதன் பின்விளைவாக பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் அடிப்படை நலனும், நாம் என்றுமே தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து ஒரு சம்பிரதாய தோரணை மேற்கொள்ளலாகாது என்றும், மாறாக ஒடுக்கப்பட்ட (அல்லது சிறிய) தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி ஒடுக்கும் (அல்லது பெரிய) தேசிய இனத்தின் பால் மேற்கொள்ளும் பிரத்தியேக தோரணையை என்றுமே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கோருகின்றன.

லெனின்

எழுதிக் கொண்டவர்: ம. வ.
டிசம்பர் 31, 1922

குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சி,
டிசம்பர் 31, 1922

இன்றைய நிலைமையில் எடுக்கப்பட வேண்டிய காரிய சாத்தியமான நடவடிக்கைகள் எவை?

முதலாவதாக, நாம் சோஷலிஸ்டுக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தைக் கட்டிக் காத்து வலுப்படுத்த வேண்டும்; இதைப் பற்றி ஐயத்திற்கே இடமில்லை. இந்த நடவடிக்கை நமக்கு அவசியம்; மற்றும் உலக கம்யூனிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு—அது உலக முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து நடத்தும் போராட்டத்தில், பூர்ஷ்வா சதிகளை எதிர்த்து அது தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கு—இது அவசியம்.

இரண்டாவதாக, சோஷலிஸ்டுக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தை அதன் அரசுறவுத் துறைப் பொறியமைவுக்காக முறையாக வைத்திருக்க வேண்டும். இதற்கிடையில் இந்தப் பொறியமைவு நமது அரசுப் பொறியமைவின் தனிச்சிறப்பான கூறாகும். பழைய ஜாராட்சிப் பொறியமைவில் இருந்து சிறிதளவு செல்வாக்குள்ள தனி ஒரு நபரைக் கூட நாம் இதனுள் அனுமதிக்கவில்லை. இதில் அதிகாரப் பலமுடைய எல்லாப் பிரிவுகளும் கம்யூனிஸ்டுகளால் உருவாக்கப்பட்டவை. இதனால்தான் அது இதர மக்கள் கமிசாரகங்கள் விஷயத்தில் செய்ய முடிந்ததை விடவும் ஒப்பிடற்கரிய மாபெரும் அளவுக்குப் பழைய ஜாராட்சி, பூர்ஷ்வா மற்றும் குட்டி பூர்ஷ்வா நபர்களைக் களையெடுத்து நம்பகமான கம்யூனிஸ்டுப் பொறியமைவு எனும் பெயரை ஏற்கெனவே வென்றடைந்துள்ளது (இதைத் துணிந்து கூறலாம்).

மூன்றாவதாக, தோழர் ஓர்த்ஜோனிகீத்ஸேக்கு எச்சரிக்கையாகப் பயன்படும் விதத்தில் தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் (நான் அவரது சொந்த நண்பர்களில் ஒருவன் மற்றும் வெளிநாடுகளில் அவருடன் சேர்ந்து வேலை செய்திருந்தேன் என்பதால் பெரும் வருத்தத்தோடு இதைக் கூறுகிறேன்), மற்றும் திஸெர்ஜின்ஸ்கி கமிஷனின் விவரங்களில் சந்தேகமின்றி இடம் பெற்றுவிட்ட பேரளவான தவறுகள் மற்றும் பாரபட்சமான தீர்ப்புக்களைத் திருத்துவதற்காக இக்கமிஷன் திரட்டியுள்ள எல்லா விவரங்களையும் பற்றிய

விசாரணை பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் அல்லது மீண்டும் புதிதாகத் துவங்கப்பட வேண்டும். இந்த உண்மையான மகாருஷ்ய தேசியவாத சம்பவங்கள் எல்லாவற்றுக்குமான அரசியல் பொறுப்பு நிச்சயமாயும் ஸ்தாலின் மற்றும் திஸெர்ஜின்ஸ்கி மீது சுமத்தப்பட வேண்டும்.

நான்காவதாக, நமது ஒன்றியத்தில் உள்ள ருஷ்யனல்லாத குடியரசுகளில் தேசிய இன மொழிகளைப் பயன்படுத்துவது சம்பந்தமாக கறாரான விதிகள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும், இந்த விதிகளை விசேஷ கவனத்துடன் சரிபார்க்க வேண்டும். நமது பொறியமைவு இப்போது இருக்கும் நிலையில், ரயில்வே சேவையில் ஒற்றுமை, நிதித்துறை சேவையில் ஒற்றுமை போன்ற சாக்குப்போக்கில் பெருமளவில் மெய்யான ருஷ்ய நடை கேடுகள் கட்டாயம் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இந்த நடை கேடுகளை எதிர்த்த போராட்டத்தில் விசேஷ நயத்திறன் அவசியம், இந்தப் போராட்டத்தை மேற்கொண்டிருப்பவர்களின் பிரத்தியேக நேர்மை பற்றியோ கூறத் தேவையில்லை. இங்கு ஒரு விவரமான சட்டத் தொகுப்பு அவசியம். இதைச் சம்பந்தப்பட்ட குடியரசில் வாழும் தேசிய இனத்தவர் மட்டுமே முற்றிலும் வெற்றிகரமான முறையில் வகுத்திட முடியும். இந்த வேலை முழுவதன் விளைவாக நாம் நமது சோவியத்துக்களின் அடுத்த காங்கிரசில் ஓரடி பின்னே செல்ல மாட்டோம்—அதாவது, சோவியத் சோஷலிஸ்டு குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தை ராணுவ மற்றும் அரசுறவுத் துறை விவகாரங்களுக்கு மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, இதர துறைகள் அனைத்திலும் தனிப்பட்ட மக்கள் கமிசாரகங்களுக்கு முழுச் சுயேச்சையை மீட்டளிக்க மாட்டோம்—என்பதை முன்கூட்டியே எவ்வகையிலும் உறுதிப்படுத்த முடியாது.

மக்கள் கமிசாரகங்களைப் பரவலாக்குவதும், மாஸ்கோ மற்றும் இதர மையங்களைப் பொருத்த வரை அவற்றின் வேலையில் ஒருங்கிணைப்பு இல்லாதிருப்பதும் கட்சி அதிகாரப் பலத்தால்—இந்த அதிகாரப் பலம் போதிய வகைதிரிவுடனும் பாரபட்சம் இல்லாமலும் அமுலாக்கப்படுமானால்—போதிய அளவுக்கு ஈடு செய்யப்பட முடியும் என்பதையும், தேசிய இனப் பொறியமைவுகளுக்கும் ருஷ்ய பொறியமைவுக்

கும் இடையிலான ஒருமைப்பாடு இன்மை காரணமாக நமது அரசுக்கு விளையக் கூடும் கேடு, நமக்கு மட்டுமன்றி, அகிலம் முழுவதற்கும் ஆசியாவிலுள்ள கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கும்—இந்த மக்கள் அண்மை எதிர்காலத்தில் வரலாற்று அரங்கில் நம்மைப் பின்தொடர்வார்கள்—விளையும் கேடை விடவும் எல்லையில்லாத அளவுக்கு மிகவும் குறைவானதே என்பதையும் மனத்தில் இருத்த வேண்டும். கீழ்த்திசை நாடுகள் விழிப்புற்று எழுந்து முதல் முயற்சியைத் தொடங்கும் தருணத்தில் நாம், நமது சொந்த ருஷ்யரல்லாத தேசிய இனங்களின் பால் ஆகச் சொற்பமான பக்குவமின்மை அல்லது அநீதி மூலம் மட்டுமே என்றாலும் மக்களிடம் உள்ள நமது செல்வாக்கைச் சீர்குலைப்போமானால் அது மன்னிக்க முடியாத சந்தர்ப்பவாதமாகிவிடும். முதலாளித்துவ உலகைத் தாங்கி ஆதரித்து வரும் மேலை ஏகாதிபத்தியவாதிகளை எதிர்த்து ஒன்றுசேர வேண்டுவது அவசியம் என்பது ஒரு விஷயம். இதைப் பற்றி எவ்வித ஐயப்பாடும் கிடையாது, இதை நிபந்தனை இன்றி நான் ஒப்புக்கொள்வது குறித்து நான் பேசத் தேவையில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பால் சொற்ப அளவிலேயே எனினும் ஏகாதிபத்தியத் தோரணைகளில் நாமே இறங்கி, அவ்வாறாக நமது கோட்பாடு பூர்வமான நேர்மை முழுவதையும், ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தை நாம் கோட்பாட்டு ரீதியாக ஆதரிப்பது முழுவதையும் குலைத்துக் கொள்வது என்பது இன்னொரு விஷயம். ஆனால் உலக வரலாற்றின் நாளைய தினம், ஏகாதிபத்தியத்தால் ஒடுக்கப்பட்டு வரும் விழிப்படைந்த மக்களினங்கள் இறுதியாக எழுச்சியூட்டப்பட்டு, அவர்களது விமோசனத்திற்கான நிர்ணயகரமான நீடித்த கடுமையான போராட்டத்தைத் துவங்கும் தினமாகக் கட்டாயம் திகழும்.

லெனின்

டிசம்பர் 31, 1922
எழுதிக் கொண்டவர்: ம. வ.

வி.இ.லெனின், நூல் திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 45,
பக்கங்கள் 356—362

கம்யூனிஸ்ட் சஞ்சிகை,
இதழ் 9ல், 1956ல்
முதலில் வெளியிடப்பட்டது

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

- 1 “அறிவிப்பு”—“1913ம் ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டி நடத்திய ஆலோசனைக் கூட்ட அறிவிப்பும் தீர்மானங்களும்” என்ற துண்டுப் பிரசுரத்தின் சுருக்கமான தலைப்பு. 1913ல் மத்தியக் கமிட்டியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.—7.
- 2 இங்கு இ. வி. ஸ்தாலின் எழுதிய “மார்க்சியமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்” எனும் கட்டுரை குறிப்பிடப்படுகிறது. இது 1912ன் இறுதியிலும் 1913ன் ஆரம்பத்திலும் வியென்னாவில் எழுதப்பட்டது. “பிரோஸ்வெஷேரியெய்”, 1913க்கான இதழ்கள் 3, 4, 5ல் “தேசிய இனப் பிரச்சினையும் சமூக-ஜனநாயகவாதமும்” என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது.—7.
- 3 பொருளாதாரவாதம் — பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தில் காணப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு. ஜாரிஸத்துக்கு எதிராக அரசியல் போராட்டத்தை முக்கியமாக மிதவாத பூர்ஷ்வாக்களே நடத்த வேண்டும் என்றும் தொழிலாளர்களோ, வேலை நிலைமைகளில் மேம்பாடு, சம்பள உயர்வு முதலியவற்றுக்காகப் பொருளாதாரப் போராட்டம் நடத்துவதுடன் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் “பொருளாதாரவாதிகள்” கருதினார்கள். தொழிலாளர் இயக்கத்தில் கட்சியின் தலைமைப் பாத்திரத்தையும் புரட்சிகரச் சித்தாந்தத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் “பொருளாதாரவாதிகள்” மறுத்தார்கள். தொழிலாளர் இயக்கம் ஒழுங்கமைப்பற்ற இயற்கை வழியில் மட்டுமே வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று அவர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். “பொருளாதாரவாதிகளின்” கண்ணோட்டங்களது முழு

ஆதாரமின்மையையும் தீமையையும் 1902ம் ஆண்டு வெளியான “என்ன செய்வது?” என்னும் தமது நூலில் வி. இ. லெனின் நிரூபித்தார்.—8.

4 “சட்டபூர்வமான மார்க்சியவாதிகள்” என்பவர்கள் பூர்ஷ்வா அறிவாளிகள். இவர்கள் தங்களது கருத்துக்களைச் சட்டபூர்வமான பத்திரிகைகளில் அதாவது, ஜாரிஸ அரசாங்கத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட செய்தித்தாள்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் மார்க்சியம் என்ற முத்திரையின் கீழ் வெளியிட்டனர். மார்க்சியத்தையும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தையும் பூர்ஷ்வாக்களின் தேவைகளுக்கு உகந்தவைகளாக்க இவர்கள் முயன்றார்கள்.—8.

5 மென்ஷிவிக்குகள் — ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தில் ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வா சந்தர்ப்பவாதப் போக்கை ஆதரித்தவர்கள், தொழிலாளி வர்க்கத்தில் பூர்ஷ்வாக்கருத்துக்களைப் புகுத்தியவர்கள். ஆகஸ்ட் 1903ல் நடந்த ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரசில் தான் மென்ஷிவிக்குகளுக்கு இந்தப் பெயர் கிடைத்தது; கட்சியின் தலைமை உறுப்புக்களுக்கு நடந்த தேர்தலில் அவர்கள் சிறுபான்மையிலிருந்தனர் (மென்ஷின் ஸ்த்வோ); லெனினின் தலைமையிலான புரட்சிகர சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பெரும்பான்மையினராயிருந்தனர் (போல்ஷின் ஸ்த்வோ). மென்ஷிவிக்குகள், போல்ஷிவிக்குகள் என்ற பெயர்கள் இவ்வாறுதான் ஏற்பட்டன. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்குமிடையில் ஒரு உடன்பாட்டை ஏற்படுத்த மென்ஷிவிக்குகள் முயன்றார்கள்; தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கொண்டு வந்தனர். 1917 பிப்ரவரி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பிறகு மென்ஷிவிக்குகளும் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களும் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு, அதன் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைகளை ஆதரித்து, வளர்ந்துவரும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை எதிர்த்துப் போராடினர். சோவியத்துக்களில் கூட மென்ஷிவிக்குகள் இதே கொள்கையைத்தான்—தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஆதரித்து, மக்களின் கவனத்தைப் புரட்சி இயக்கத்திலிருந்து திருப்பிவிடுதல்—பின்பற்றினர்.

அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பிறகு மென்ஷிவிக்குகள் வெளிப்படையாகவே எதிர்ப்புரட்சிக் கட்சி

ஆயினர்; சோவியத் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்கான சதிகளிலும் கிளர்ச்சிகளிலும் இறங்கினர்.—8.

6 கலைப்புவாதிகள்—1905-1907ம் ஆண்டுகளின் புரட்சி தோல்வியுற்ற பின் மென்ஷிவிக்குகள் மத்தியில் பரவியிருந்த சந்தர்ப்பவாதப் பகுதியினர் போக்கின் ஆதரவாளர்கள்.

சட்டத்துக்குப் புறம்பான புரட்சிகரத் தொழிலாளர் கட்சியைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்று கலைப்புவாதிகள் கோரினர். ஜாரிஸத்துக்கெதிரான தங்களது புரட்சிகரப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிடும்படி அவர்கள் தொழிலாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். கட்சி சார்பற்ற ஒரு “தொழிலாளர்கள் காங்கிரசை” கூட்ட விரும்பினர்; புரட்சிகரக் கோஷங்களைக் கைவிட்டு, ஜாரிஸ அரசாங்கத்தினால் அனுமதிக்கப்படும் சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளில் மட்டுமே ஈடுபடும் சந்தர்ப்பவாத நோக்குள்ள, “விரிந்த அடிப்படையிலான தொழிலாளர் கட்சி” ஒன்றை அக்காங்கிரசில் நிறுவத் திட்டமிட்டார்கள். இக்கலைப்புவாதிகள் புரட்சியின் துரோகிகள் என்று லெனினும் போல்ஷிவிக்குகளும் விடாமல் அம்பலப்படுத்தினார்கள். தொழிலாளர்கள் மத்தியில் கலைப்புவாதிகளுக்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. ஜனவரி 1912ல் பிராகில் நடத்தப்பட்ட ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் மகாநாட்டில் கலைப்புவாதிகள் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.—8.

7 “இஸ்க்ரா” (“தீப்பொறி”)—சட்டவிரோதமான முதல் அகில ருஷ்ய மார்க்சியச் செய்தித்தாள். 1900ல் லெனினால் நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யாவின் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகர மார்க்சியக் கட்சியை நிறுவுவதில் பெரும் பங்காற்றியது. லெனினின் “இஸ்க்ராவின்” முதல் இதழ் லைப்சிகிலிருந்தும், அடுத்த இதழ்கள் மியூனிக்கிலும் வெளியாயின; பிறகு 1902 ஜூலை முதல் அச்செய்தித்தாள் லண்டனிலும், 1903 இளவேனிற் காலம் முதல் ஜெனீவாவிலும் வெளியாயிற்று. “பொருளாதாரவாதிகளுக்கு” எதிராகவும், சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் காணப்பட்ட சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகளுக்கெதிராகவும், ருஷ்ய, மேற்கு ஐரோப்பிய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தில் இருந்த சீர்திருத்தவாதிகளுக்கெதிராகவும் புரட்சிகர மார்க்சியத்துக்காகவும் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு லெனினும் அவரது ஆதரவாளர்களும் “இஸ்க்ராவைப்” பயன்படுத்தினார்கள். லெனி

னுடைய முன்முயற்சியினாலும் அவரது நேரடிப் பணி மூலமும் “இஸ்க்ராவின்” ஆசிரியர் குழு கட்சிக்காக ஒரு செயல்திட்ட மசோதாவை வரைந்து, 1903 ஜூலை, ஆகஸ்டில் நடைபெற்ற ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரசுக்கு ஏற்பாடு செய்தது. காங்கிரஸ் கூடுவதற்குள் ருஷ்யாவின் பெரும்பாலான ஸ்தல சமூக-ஜனநாயகவாத ஸ்தாபனங்கள் “இஸ்க்ராவுடன்” சேர்ந்து கொண்டன, அதன் செயல்தந்திரம், செயல்திட்டம், ஸ்தாபன அமைப்புத் திட்டம் ஆகியவற்றை அங்கீகரித்து, அதைத் தங்கள் தலைமை உறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டன. கட்சிக்கான போராட்டத்தில் “இஸ்க்ரா” ஆற்றிய சிறந்த பணியைக் குறிப்பிட்டு ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸ் ஒரு தனித் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அதுதான் ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை என்று அக்காங்கிரஸ் அறிவித்தது. இரண்டாவது காங்கிரசுக்குப் பிறகு, மென்ஷிவிக்குகள் பிளெஹானவின் உதவியுடன் “இஸ்க்ராவைப்” பிடித்துக் கொண்டனர்; 52ம் இதழ் தொடங்கி அதைத் தங்களது குழுவின் பத்திரிகையாக அவர்கள் மாற்றினர். அது முதல், பழைய, லெனினிய, போல்ஷிவிக் “இஸ்க்ராவிலிருந்து” வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக, மென்ஷிவிக் சந்தர்ப்பவாதப் பத்திரிகையான புது “இஸ்க்ராவைப்” பற்றிப் பேசுவது வழக்கமாகிவிட்டது.—9.

- 8 புந்து (“லித்துவேனியா, போலந்து, ருஷ்யா ஆகிய இடங்களில் அகில யூதத் தொழிலாளர் லீக்”)—1897ல் நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யாவின் மேற்குப் பிராந்தியங்களில் வாழும் யூதக் கைத்தொழிலாளர்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டதொரு சங்கம் இது. 1898ல் நடந்த ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் முதல் காங்கிரசில் “சிறப்பாக யூதப் பாட்டாளிகள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் மட்டுமே சுதந்திரம் பெற்ற சுயநிர்வாக ஸ்தாபனம் என்ற வகையில்” “புந்து” ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் பகுதி ஆயிற்று. (“காங்கிரஸ்கள், மகாநாடுகள், மத்தியக் கமிட்டி முழுக்கூட்டங்கள் ஆகியவற்றின் தீர்மானங்களிலும் முடிவுகளிலும் சோ.யூ.க. கட்சி”, பாகம் 1, 1954, பக்கம் 14.)

ருஷ்யாவின் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் தேசிய வாதத்தையும் பிரிவுவாதத்தையும் கொண்டுவந்தது “புந்து”.

1903ல் நடந்த ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் இரண்டா

வது காங்கிரசில், யூதப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரே பிரதிநிதித்துவ நிறுவனமாக “புந்தை” அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையைக் காங்கிரஸ் நிராகரித்த பிறகு “புந்து” கட்சியை விட்டு விலகியது. 1906ல் நடந்த நான்காவது (ஒற்றுமை) காங்கிரசுக்குப் பிறகு மீண்டும் “புந்து” ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியுடன் இணைந்தது.

ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சிக்குள் புந்துக்காரர்கள் கட்சியின் சந்தர்ப்பவாதப் பகுதியினரையே (“பொருளாதாரவாதிகள்”, மென்ஷிவிக்குகள், கலைப்புவாதிகள் ஆகியோரையே) எப்போதும் ஆதரித்து வந்தனர். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற போல்ஷிவிக் செயல்திட்டக் கோரிக்கைக்கெதிராக கலாசார-தேசிய இனத்தன்னாட்சி என்ற கோரிக்கையை எழுப்பியது “புந்து”. ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்கு நடவடிக்கை ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் “புந்து” கலைப்புவாதப் போக்கை மேற்கொண்டது. 1914-1918 முதல் உலகப் போரில் சமூக-தேசியவெறி நிலையை மேற்கொண்டனர் புந்துக்காரர்கள்; 1917ல் பூர்ஷ்வாதற்காலிக அரசாங்கத்தை “புந்து” ஆதரித்து, அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் விரோதிகள் பக்கத்தில் நின்று போராடியது. மார்ச் 1921ல் “புந்து” தானாகவே கலைந்துவிட்டது.—9.

- 9 “கலாசார-தேசிய இனத்தன்னாட்சி”—தேசியப் இன பிரச்சினையில் சந்தர்ப்பவாதச் செயல்திட்டம். சென்ற நூற்றாண்டின் 90க்களில் ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான ஓ. பெளவர், கா. ரென்னெர் இருவராலும் முன்வைக்கப்பட்டது. தனியாகப் பிரிவது வரை சுயநிர்ணய உரிமை தேசிய இனங்களுக்கு உண்டு என்பதை இந்தச் செயல்திட்டம் நிராகரித்தது. இதன் சாராம்சம் வருமாறு: ஒரு நாட்டில் உள்ள ஒரே தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாட்டின் எந்தப் பகுதியில் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும் சரியே, தன்னாட்சி உரிமை கொண்ட தேசிய இன யூனியனாக அமைவார்கள். பள்ளிக்கூட விவகாரத்தையும் (வெவ்வேறு தேசிய இனத்தினரின் குழந்தைகளுக்குத் தனித்தனிப் பள்ளிகள்) பிற கல்வி, கலாசாரத் துறைகளையும் அரசு அதன் நிர்வாகத்தில் முழுமையாக ஒப்படைக்கும். இந்தச் செயல்திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு தேசிய இனக் குழுவுக்கு உள்ளும் மதகுருமார்கள் மற்றும் பிற்போக்குத் தேசிய இனக் கொள்கைவாதத்தின் செல்வாக்கு வலுப்பட

அது வகை செய்திருக்கும்; தேசிய இன அடையாளப்படி தொழிலாளிகளின் பிரிவைத் தீவிரப்படுத்தி, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒழுங்கமைப்பைக் கடினமானதாக ஆக்கியிருக்கும். ருஷ்யாவில் கலைப்புவாதிகளும் புந்துக் காரர்களும் ஜார்ஜிய மென்ஷிவிக்குகளுமே கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி என்ற கோஷத்தை ஆதரித்தனர். கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி என்னும் கோஷத்தை லெனின் பல கட்டுரைகளில் கடுமையான விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கினார். “உள்ளும் புறமும் பூர்ஷ்வாத் தன்மை கொண்ட, உள்ளும் புறமும் பொய்யான” கருத்தே அதன் அடிப்படையாக விளங்குகிறது என்றும் “தனிப்பட்ட அரசாங்க நிறுவனத்தின் வாயிலாக எல்லா தேசிய இனங்களையும் வலுவாகவும் நிலையாகவும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறு பிரித்துவிடுவதே அந்தக் கருத்து” என்றும் லெனின் சுட்டிக்காட்டினார். —9.

- 10 காடேட்டுகள்—அரசியல் சட்ட ஜனநாயகவாதக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள்; அக்டோபர் 1905ல் நிறுவப்பட்ட அது ருஷ்ய மிதவாத முடியாட்சிவாத பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதான கட்சியாக இருந்தது. பூர்ஷ்வாக்கள், நிலச் சொந்தக்காரர்கள் ஆகியோரின் பிரதிநிதிகளும் பூர்ஷ்வா அறிவாளிகளும் அதில் சேர்ந்திருந்தனர். உழைக்கும் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக “மக்கள் சுதந்திரக் கட்சி” என்று தங்களுக்குப் பகட்டுப் பெயரிட்டுக் கொண்ட அவர்கள் சட்டரீதியான முடியாட்சியைக் கோருவதற்கு மேல் செல்லவில்லை. புரட்சி இயக்கத்துடன் போராடுவதே தங்கள் முக்கிய லட்சியம் எனக் காடேட்டுகள் கருதினார்கள். ஜாருடனும் பண்ணையடிமைக்கார-நிலச் சொந்தக்காரர்களுடனும் அரசு அதிகாரத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள அவர்கள் முயன்றார்கள். முதல் உலகப் போர் நிகழ்ந்த ஆண்டுகளில் ஜார் அரசாங்கத்தின் ஆக்கிரமிப்பு வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் காடேட்டுகள் தீவிரமாக ஆதரித்தார்கள். 1917ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் நடந்த பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் முடியரசைக் காக்க முயற்சி செய்தார்கள். பூர்ஷ்வா தற்காலிக அரசாங்கத்தில் தலைமை நிலை வகித்துகொண்டு மக்கள் விரோத புரட்சி எதிர்ப்புக் கொள்கையை நடத்தினர். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பிறகு காடேட்டுகள் சோவியத் ஆட்சியின் சமரசப்பட முடியாத பகைவர்களாகச் செயல் புரிந்தார்கள். எல்லா ஆயுதந்தாங்கிய

புரட்சி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிலும் அன்னியத் தலையீட்டாளர்களின் படையெடுப்புக்களிலும் அவர்கள் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.—10.

- 11 பெர்ன்ஷ்டைனியம்—ஜெர்மன், சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகவாதத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு, மார்க்சியத்துக்கு விரோதமானது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஜெர்மனியில் தோன்றியது. ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியில் வலது சந்தர்ப்பவாத நோக்குகளின் வெளிப்படையான பிரதிநிதியாகிய எடுவார்ட் பெர்ன்ஷ்டைன் என்பவரின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

1896-1898ல் பெர்ன்ஷ்டைன் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் சித்தாந்த வெளியீடான *Die Neue Zeit* (புதிய காலம்) என்ற சஞ்சிகையில் “சோஷலிசத்தின் பிரச்சினைகள்” என்ற தலைப்பில் ஒரு தொடர் கட்டுரை எழுதினார். புரட்சிகர மார்க்சியத்தின் தத்துவ, பொருளாதார, அரசியல் அடிப்படைகளை மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாக்கவும் வர்க்க முரண்பாடுகளின் சமரசம், வர்க்கங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு என்ற பூர்ஷ்வா சித்தாந்தங்களை அவற்றின் இடத்தில் செயல்படுத்தவும் அவர் “விமர்சனச் சுதந்திரம்” என்ற பெயரில் முயன்றார். தொழிலாளி வர்க்கம் வறுமைப்படுத்தல், வர்க்க முரண்பாடுகள் மேலும் மேலும் வளர்தல், நெருக்கடிகள், முதலாளித்துவத்தின் தவிர்க்க முடியாத வீழ்ச்சி, சோஷலிஸ்ட் புரட்சி, பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் ஆகியவை பற்றிய மார்க்சின் போதனைகளை அவர் தாக்கினார். சமூக சீர்திருத்தவாதச் செயல்திட்டத்தை அவர் முன்வைத்தார். “இயக்கமே சர்வ முக்கியமானது, முடிவான சூறிக்கோள் முக்கியமற்றது” என்ற சூத்திரத்தில் இந்தச் செயல்திட்டம் வெளியிடப்பட்டது. பெர்ன்ஷ்டைனின் கட்டுரைகள், “சோஷலிசத்தின் முந்தேவைகளும் சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் கடமைகளும்” என்ற தலைப்பில் 1899ல் தனி நூலாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் வலதுசாரியினரும், ருஷ்யாவின் சந்தர்ப்பவாதிகள் உட்பட இரண்டாவது அகிலத்தின் மற்றக் கட்சிகளிலிருந்த சந்தர்ப்பவாதிகளும் இந்த நூலை ஆதரித்தார்கள். ருஷ்யாவில் பெர்ன்ஷ்டைனின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கியவர்கள் “சட்டபூர்வமான மார்க்சியவாதிகள்”, “பொருளாதாரவாதிகள்”, புந்துக்காரர்கள், மென்ஷிவிக்குகள் ஆகியோர் ஆவர்.

வி. இ. லெனின் தலைமையில் போல்ஷிவிக் கட்சி பெர்ன்ஷ்டைன் கொள்கையையும் ருஷ்யாவில் அதன் ஆதரவாளர்களையும் எதிர்த்து இடையறாது உறுதியாகப் போராடியது.—11.

12 கறுப்பு நூற்றுவர்—முடியாட்சியை ஆதரிக்கும் கும்பல்களைச் சேர்ந்தவர்கள், புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதற்காக ஜாரிஸப் போலீசினால் இவை அமைக்கப்பட்டன. இவர்கள் புரட்சியாளர்களைக் கொன்றனர், முற்போக்கு அறிவாளிகளைத் தாக்கினர், யூதக் கொலைகாரக் கலகங்களை நடத்தினர்.—15.

13 “ஸர்யா” (“உதயம்”)—ஒரு மார்க்சிய விஞ்ஞான அரசியல் பத்திரிகை; “இஸ்க்ரா” ஆசிரியர் குழுவினால் 1901, 1902ல் ஷ்டூட்கார்ட்டில் வெளியிடப்பட்டது. மூன்று வெளியீடுகளில் மொத்தம் நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்தன. “ஸர்யா” சர்வதேச, ருஷ்யத் திரிபுவாதத்தைத் தாக்கி விமர்சித்தது, மார்க்சியத்தின் சித்தாந்த அடிப்படைகளை ஆதரித்துக் காத்தது.—15.

14 முற்போக்குவாதிகள் — ருஷ்ய மிதவாத முடியரசுவாத பூர்ஷ்வாக்களின் அரசியல் குழு. அரசாங்க டோவுக்கான தேர்தல்களிலும் அரசாங்க டோவிலும் இந்தக் குழு “கட்சிச்சார்பின்மை” என்ற கொடியின் கீழ் பல்வேறு பூர்ஷ்வா-நிலச்சொந்தக்காரர்கள் கட்சிகளையும் குழுக்களையும் சேர்ந்த பகுதியினரை ஒன்றிணைக்க முயன்றது.

1912 நவம்பரில் முற்போக்குவாதிகள் சுதந்திரமான அரசியல் கட்சியாக அமைந்தார்கள். தங்கள் கட்சி உறுப்பினர்களின் படியும் கொள்கைவாதப்படியும் முற்போக்குவாதிகள் “அக்டோபர்வாதிகளும் காடேட்டுகளும் சேர்ந்த கலவை” என்று வி. இ. லெனின் சுட்டிக்காட்டினார்.

முதல் உலகப் போர் ஆண்டுகளில் முற்போக்குவாதிகள் தங்கள் நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்தினார்கள். இராணுவத் தலைமை மாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், தொழிற்சாலைகள் போர்முனையின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் “பொறுப்புள்ள மந்திரிசபை” அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதிநிதிகள் அதிப்பங்கேற்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கோரினார்கள். பிப்ரவரி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப்பின் இந்தக்

கட்சியின் சில தலைவர்கள் தற்காலிக பூர்ஷ்வா அரசாங்கத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பிறகு முற்போக்குவாதிகளின் கட்சி சோவியத் ஆட்சியை எதிர்த்துத் தீவிரப் போராட்டம் நடத்தியது.—16.

- 15 “தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்ற கட்டுரை 1913 அக்டோபர்-டிசம்பரில் லெனினால் எழுதப்பட்டது; அதே ஆண்டில் போல்ஷிவிக்குகளின் சட்டபூர்வமான பத்திரிகையான “பிரோஸ்வெஷேனியெ”, இதழ்கள் 10, 11, 12ல் அச்சிடப்பட்டது.

1913 கோடையில் இந்தக் கட்டுரைக்கு முன்பு லெனின், ஜூரிச், ஜெனீவா, லொஸான், பெர்ன் போன்ற பல ஸ்விஸ் நகரங்களில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய பல சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினார்.

1913 இலையுதிர்காலத்தில், ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சி மத்தியக் கமிட்டியும், கட்சி ஊழியர்களும் கூடிய “ஆகஸ்ட்” (“கோடை”) ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி லெனின் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார். லெனினுடைய பேச்சுக்குப் பிறகு அவரால் வரையப்பட்ட தீர்மானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மகாநாட்டுக்குப் பிறகு லெனின் “தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்ற கட்டுரையை எழுத ஆரம்பித்தார்.—18.

- 16 “ஸேவெர்னயா பிராவ்தா” (“வடக்கத்திய உண்மை”)—போல்ஷிவிக்குகளின் சட்டபூர்வமான தினசரிச் செய்தித்தாளான “பிராவ்தாவின்” பெயர்களில் ஒன்று; இந்தப் பெயரில் அது 1913 ஆகஸ்ட் 1 முதல் செப்டெம்பர் 7 வரை வெளியிடப்பட்டது (குறிப்பு 45ஐப் பார்க்க).—18.

- 17 Zeit (“காலம்”)—“புந்துவின்” வெளியீடான வாரப் பத்திரிகை; 20 டிசம்பர் 1912 (2 ஜனவரி 1913) முதல் 5 (18) மே 1914 வரை ஹிப்ரூ மொழியில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.—18.

- 18 “தஸ்வின்” (“மணி”)—ஒரு சட்டபூர்வமான, தேசிய வாத மாதப் பத்திரிகை; மென்ஷிவிசப் போக்குடையது. இது உக்ரேனிய மொழியில் கீவ் நகரில் ஜனவரி

1913 முதல் 1914ன் நடுப்பகுதி வரை வெளியிடப் பட்டது.—19.

- 19 “ருஸ்கொயெ ஸ்லோவொ” (“ருஷ்யச் சொல்”)—தினசரிச் செய்தித்தாள். 1895 முதல் 1918 வரை மாஸ்கோவில் வெளிவந்தது. பெயரளவில் கட்சிச்சார்பற்றது எனினும் இந்தச் செய்தித்தாள் சமரசப்போக்குள்ள மிதவாத நிலைகளை மேற்கொண்டு ருஷ்ய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பேணி ஆதரித்தது. 1917 நவம்பரில் புழுதிவாரித் தூற்றும் சோவியத் எதிர்ப்பு செய்திகளை வெளியிட்டதற்காகச் செய்தித்தாள் மூடப்பட்டது. 1918 ஜனவரி முதல் இது “நோவொயெ ஸ்லோவொ” (புதிய வார்த்தை), “நாஷே ஸ்லோவொ” (நமது வார்த்தை) எனும் பெயர்களில் வெளிவந்தது. 1918 ஜூலையில் இறுதியாக மூடப்பட்டது.—19.
- 20 **ஸேம்ஸ்துவோ** — ஜாராட்சி ருஷ்யாவின் மத்தியப் பிராந்தியங்களில் பிரபுவம்சத்தினர் தலைமையில் 1864ல் அமுலாக்கப்பட்ட ஸ்தல சுயநிர்வாகம் எனப்படுவது. ஸேம்ஸ்துவோக்களின் அதிகார எல்லை தூய ஸ்தலப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்குள் (மருத்துவமனைகள் கட்டுதல், சாலைகள் அமைத்தல், புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்தல், இன்ஷூரென்ஸ் முதலியன) வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றின் செயல்கள் கவர்னர்கள் மற்றும் உள்துறை அமைச்சரகத்தின் கண்காணிப்பில் நடந்தன. அரசாங்கத்துக்குப் பிடிக்காத தீர்மானங்களை கவர்னர்களும் உள்துறை அமைச்சரகமும் தடைசெய்ய முடிந்தது.—23.
- 21 **குடியிருப்பு** எல்லை—ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் சில பிரதேசங்கள்; யூதர்கள் இவற்றில் மட்டுமே நிரந்தரமாக வசிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.—34.
- 22 **சதவீத நியமங்கள்**—ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் யூதர்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தினர்தாம் அரசாங்க ஊழியத்திலும், அரசாங்கம் நடத்திய நடுத்தர, உயர்தரப் பள்ளிகளிலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.—34.
- 23 **புரூன் காங்கிரஸ்**—1899ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 24 முதல் 29 வரை ஆஸ்திரியாவின் புரூன் நகரில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகக் கட்சிக் காங்கிரஸ் இவ்வாறு குறிக்கப்படுகிறது. காங்கிரசின் நிகழ்ச்சி நிரலில்

மையப் பிரச்சினையாக விளங்கியது தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சினை. வெவ்வேறு நோக்கு நிலைகளை வெளியிட்ட இரண்டு தீர்மானங்கள் காங்கிரசில் பிரேரிக்கப்பட்டன: 1) கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டியின் தீர்மானம் மொத்தத்தில் தேசிய இனங்களின் பிரதேசத் தன்னாட்சியை ஆதரித்தது; 2) சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் தெற்கு ஸ்லாவியக் கமிட்டியின் தீர்மானம் பிரதேச வரம்பு கடந்த கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை ஆதரித்தது.

கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிச் செயல்திட்டத்தைக் காங்கிரஸ் ஒருமனதாக நிராகரித்துவிட்டது. ஆஸ்திரிய அரசின் எல்லைகளுக்குள் தேசிய இன நிர்வாகத்தை அங்கீகரிக்கும் சமரசத் தீர்மானத்தை அது ஏற்றுக் கொண்டது.—46.

- 24 “சேர்ப்” (யூத சோஷலிஸ்ட் தொழிற்கட்சி)—1906ல் நிறுவப்பட்ட ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாத ஸ்தாபனம். இக்கட்சியின் செயல்திட்டத்தில் அடிப்படையான கோரிக்கை: யூதர்களுக்கு தேசிய இனத் தன்னாட்சி—பிரதேச வரம்பு கடந்த யூதப் பாராளுமன்றங்களை அமைப்பது; ருஷ்யாவில் வாழும் யூதர்களின் அரசியல் அமைப்பு பற்றிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் உரிமை இப்பாராளுமன்றங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். அரசியலில் இக்கட்சி சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானது; அவர்களுடன் சேர்ந்து இக்கட்சி ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சிக்கெதிராகப் போராட்டம் நடத்தியது.—47.

- 25 பேய்லிஸ் வழக்கு — ஆத்திரலாந்துவதற்கென்று 1913ல் கீவ் நகரில் ஜாரிஸ் அரசாங்கத்தினால் ஜோடனை செய்து நடத்தப்பட்ட ஒரு நீதிமன்ற வழக்கு. மதச்சடங்கு காரணமாக யூஷின்ஸ்கி என்ற ஒரு கிறிஸ்துவப் பையனை பேய்லிஸ் என்ற ஒரு யூதர் கொன்றுவிட்டதாகப் பொய்க்குற்றம் சாட்டப்பட்டது (அந்தப் பையனை உண்மையிலேயே கொன்றவர்கள் கறுப்பு நூற்றுவர்கள்). நாட்டில் அப்பொழுது வளர்ந்து கொண்டிருந்த புரட்சி இயக்கத்திலிருந்து பொது மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பி, யூத வெறுப்புணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டு, யூதப் படுகொலை சம்பவங்களை நடத்துவதுதான் ஜாரிஸ் அரசாங்கம் இந்த வழக்கை அரசுகேற்றியதன் நோக்கம். இந்த விசாரணை மக்களிடையில் பெருஞ்சீற்றத்தைக் கிளப்பியது; சில நகரங்களில் இதை ஆட்சேபித்துத் தொழிலாளர்கள்

ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர்; பேய்லிஸ் குற்றவாளியல்ல என்று நீதிமன்றத்தால் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.—49.

- 26 சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள்—ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வாக் கட்சி; 1901 ஆண்டின் இறுதியிலும் 1902 ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் இக்கட்சி உருவாகியது. நிலச் சொந்தக்காரர்களின் நிலச் சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் கோரினார்கள். “உழைப்பைச் சார்ந்த சமமான நிலப்பயன்பாடு” என்ற கோஷத்தை அவர்கள் கிளப்பினார்கள். எதேச் சாதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் தனிநபர் பயங்கரச் செயல்களைக் கையாண்டார்கள். 1905-1907ம் ஆண்டுகளில் புரட்சியின் தோல்விக்குப் பிறகு சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களின் கணிசமான பகுதியினரும் கட்சித் தலைவர்களும் பூர்ஷ்வா மிதவாத நிலைகளை மேற்கொள்ளலானார்கள். 1917ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி நிகழ்ந்ததும் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களின் தலைவர்கள் பூர்ஷ்வா தற்காலிக அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகித்தார்கள், விவசாயிகள் இயக்கத்தை நசுக்கும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்கள். சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தையும் நிலச் சொந்தக்காரர்களையும் அவர்கள் முழுமையாக ஆதரித்தார்கள்.

அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பின்னர், சோவியத் மக்களுக்கு எதிராக பூர்ஷ்வாக்களும் நிலச் சொந்தக்காரர்களும் நடத்திய புரட்சி எதிர்ப்பு ஆயுதப் போராட்டத்தில் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் கலந்து கொண்டார்கள்.—50.

- 27 பி.எஸ்.பி. (போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சி)—ஒரு சீர்திருத்தவாத தேசியவாதக் கட்சி; 1892ல் நிறுவப்பட்டது.

1906ல் பி.எஸ்.பி. இடதுசாரி பி.எஸ்.பி. என்றும் தேசியவெறி வலதுசாரி பி.எஸ்.பி. என்றும் இரண்டாயிற்று.

முதல் உலகப் போரின் பொழுது (1914-1918) இடதுசாரி பி.எஸ்.பி. இன் ஒரு பகுதி சர்வதேசியவாத நிலையை மேற்கொண்டு, டிசம்பர் 1918 போலிஷ், லித்துவேனிய ராஜ்யத்தின் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியுடன் இணைந்தது. இவ்வாறு இணைந்த இரு கட்சிகளும்

போலந்தின் கம்யூனிஸ்ட் தொழிலாளர் கட்சி என்று பெயர் பெற்றன (இந்தப் பெயரை 1925 வரை போலந்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெற்றிருந்தது).

வலதுசாரி பி.எஸ்.பி. முதல் உலகப் போரின் பொழுது தனது குறுகிய தேசியவெறிக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தது. ஆஸ்திரிய-ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத் தோடு தோளோடு தோள் நின்று போராடிய போலிஷ் சேனையையும் அது காலீஷிய நிலப்பரப்பில் அணிதிரட்டியது.—50.

28 “லூச்” (“ஒளிக்கதிர்”) — மென்ஷிவிக்-கலைப்புவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட, சட்டபூர்வமான தினசரி; 1912 செப்டெம்பர் முதல் 1913 ஜூலை வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது; “பூர்ஷ்வாப் பணக்கார நண்பர்களின் பணத்தைக் கொண்டு” (லெனின்) அது நடைபெற்றது.—51.

29 “பிரோஸ்வெஷேனியெ” (“அறிவொளி”)—ஒரு சட்டபூர்வமான போல்ஷிவிக் சித்தாந்த மாதப் பத்திரிகை; 1911 டிசம்பர் முதல் 1914 ஜூன் வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது.

மாஸ்கோவில் வெளியான “மிஸல்” என்னும் போல்ஷிவிக் பத்திரிகையை ஜார் அரசங்கம் நிறுத்திவிடவே, அதன் இடத்தில் வி. இ. லெனினின் முன்முயற்சியால் இந்தப் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டது.

கலைப்புவாதிகள், திருப்பியழைப்புவாதிகள், திரோத்ஸ்கிவாதிகள் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகளையும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளையும் இந்தப் பத்திரிகை அம்பலப்படுத்தியது. புதிய புரட்சிகர எழுச்சி நிலைமைகளில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்திற்கு ஒளிகாட்டியது. நான்காவது அரசாங்க டோமத் தேர்தல் இயக்கத்தின் போது போல்ஷிவிக் கோஷங்களைப் பிரசாரம் செய்தது. இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகளில் நிலவிய திரிபுவாதத்தையும் நடுநிலைவாதத்தையும் எதிர்த்து அது போராடியது. ருஷ்யாவின் முன்னணித் தொழிலாளர்களுக்கு மார்க்சிய சர்வதேசியவாதப் பயிற்சி அளிப்பதில் இந்தப் பத்திரிகை பெரும் பங்கு ஆற்றியது.

முதல் உலகப் போருக்குச் சிறிது முன்பு “பிரோஸ்வெஷேனியெ” பத்திரிகை அரசாங்கத்தின் உத்தரவின் படி மூடப்பட்டது. 1917 இலையுதிர்காலத்தில் அது மீண்டும் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஆனால் இரண்டு

இதழ்களடங்கிய ஒரே ஒரு வெளியீடுதான் வெளியாயிற்று. “போல்ஷிவிக்குகள் நீடித்து அரசாள முடியுமா?” “கட்சிச் செயல்திட்டத்தின் மறுபரிசீலனை பற்றி” என்ற வெளினின் நூல்கள் இதில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.—51.

30 குறிப்பு 11ஐப் பார்க்க.

31 லெனின் இங்கே குறிப்பிடுவது ஸ்தாலின் எழுதிய “மார்க்சியமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்” என்னும் கட்டுரை. சட்டபூர்வமான போல்ஷிவிக் பத்திரிகை “பிரோஸ் வெஷேனியெ” 1913க்கான இதழ்கள் 3, 4, 5ல் “தேசிய இனப் பிரச்சினையும் சமூக-ஜனநாயகவாதமும்” என்ற தலைப்புடன் இது வெளியாயிற்று. ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் புரூன் காங்கிரசில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசிய இனச் செயல்திட்டத்தின் உரைமூலம் இதன் நான்காவது அத்தியாயத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.—53.

32 “நோவாயா ரபோச்சயா கஸேட்டா” (“புதிய தொழிலாளர் செய்தித்தாள்”)—8 (21) ஆகஸ்ட் 1913 முதல் 23 ஜனவரி (5 பிப்ரவரி) 1914 வரை “ஜிவாயா ஷிஸன்” செய்தித்தாள்க்குப் பதிலாக மென்ஷிவிக் கலைப்புவாதிகளால் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்ட தினசரிச் செய்தித்தாள். “புதிய கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாள்” என்று லெனின் இதை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.—54.

33 லெனின் தரும் தகவல்கள் கீழ்வரும் புள்ளிவிவரச் சுருக்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை: “பேரரசிலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகளின் ஒரு நாள் கணக்கெடுப்பு, 1911 ஜனவரி 18ல் எடுக்கப்பட்டது. வெளியீடு 1, பகுதி 2: செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் கல்வி வட்டம். குபேர்னியாக்கள்: அர்ஹாங்கெல்ஸ்க், வோலக்தா, நோவ்கரத், ஒலொநேத்ஸ், ப்ஸ்கோவ், செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்”. செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 1912, பக்கம் 72.—60.

34 *Przełąd Socjaldemokratyczny* (“சமூக-ஜனநாயக ரெவியூ”) —போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் ரோஸாலுக்ஸ்சம் பர்க்கின் நெருங்கிய ஒத்துழைப்புடன் கிராக்கோவில் 1902 முதல் 1904 வரையும், 1908 முதல் 1910 வரையும் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு பத்திரிகை.—64.

- 35 “வேஸ்த்னிக் யெவ்ரோப்பு” (“ஐரோப்பிய தூதன்”)—
பூர்ஷ்வா மிதவாதப் போக்குள்ள வரலாற்று, அரசியல்
இலக்கிய மாதப் பத்திரிகை. 1866 முதல் 1918 வரை
செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது. புரட்சிகர
மார்க்சியவாதிகளுக்கு எதிரான கட்டுரைகள் இதில்
பிரசுரிக்கப்பட்டன.—69.
- 36 1903ம் ஆண்டின் ருஷ்ய வேலைத்திட்டம்—1903ல் ருஷ்ய
சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் இரண்டா
வது காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட வேலைத்திட்டம்.
—75.
- 37 Die Neue Zeit (“புதிய காலம்”)—1883 முதல் 1923
வரை ஷ்டூட்கார்ட்டில் வெளியான ஜெர்மன் சமூக-ஜன
நாயகவாதச் சித்தாந்தச் சஞ்சிகை. கார்ல் மார்க்ஸ்,
பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் இருவரின் சில படைப்புக்கள்
இதில் முதன்முதலில் வெளியாயின. அதன் ஆசிரியர்
களுக்கு எங்கெல்ஸ் அடிக்கடி ஆலோசனைகள் கூறி,
மார்க்சியத்திலிருந்து அவர்கள் வழுவிய பொழுது கடுமை
யாகக் கண்டித்தார். 1890-1900ன் இறுதிப் பகுதி
யில், எங்கெல்ஸின் மறைவுக்குப் பிறகு, திரிபுவாதக்
கட்டுரைகளை இப்பத்திரிகை முறையாக வெளியிடத்
தொடங்கியது. உலக ஏகாதிபத்தியப் போரின் (1914-
1918) பொழுது இப்பத்திரிகை ஒரு மத்திய நிலைப்
போக்கை மேற்கொண்டு, சமூக-தேசியவெறியர்களை
ஆதரித்தது.—77.
- 38 “நெளசன்யா மிஸ்ல்” (“விஞ்ஞானச் சிந்தனை”)—மென்
ஷ்விக் போக்குள்ள பத்திரிகை; 1908ம் ஆண்டு ரீகா
நகரில் வெளியிடப்பட்டது.—77.
- 39 “ரூஸ்கயா மிஸ்ல்” (“ருஷ்யச் சிந்தனை”)—1880
முதல் 1918 வரை மாஸ்கோவில் வெளியான இலக்
கிய அரசியல் மாதப் பத்திரிகை. 1905க்கு முன்பு
மிதவாத நரோதியப் போக்கு கொண்டிருந்தது. 1905
புரட்சிக்குப் பிறகு இது காடேட்டுக் கட்சியின் வலது
சாரிப் பிரிவின் பத்திரிகையாயிற்று. 1918ன் மத்தியில்
அது மூடப்பட்டது.—91.
- 40 ஜூன் மூன்றாம் நாள்—ஜூன் 3 (16), 1907ல் அரசாங்கத்
தால் நிகழ்த்தப்பட்ட பிற்போக்கான திடீர் மாற்றம்;
இதன் மூலம் இரண்டாவது ரூமாவை அரசாங்கம்

கலைத்து, டோமவுக்கான தேர்தல் சட்டத்தைத் திருத்தியது. அப்புதிய தேர்தல் சட்டத்தின்படி நிலச்சுவான் தார்கள், வியாபாரிகளும் தொழிலதிபர்களான பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் பிரதிநிதித்துவம் பெரிதும் அதிகரித்தது; ஏற்கெனவே சிறியதாயிருந்த விவசாயிகள், தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதித்துவம் மேலும் குறைக்கப்பட்டது. ருஷ்யாவின் ஆசியப் பகுதி மக்களில் பெரும் பகுதியினரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது; போலந்து, காக்கஸஸ் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை பாதிக்கப்பட்டது. இது 1905 அக்டோபர் 17ந் தேதி அறிக்கையையும் 1906ம் ஆண்டின் அடிப்படை சட்டத்தையும் முரட்டுத் தனமாக மீறியது. இவற்றின்படி அரசாங்க டோவின் அங்கீகரிப்பு இல்லாமல் அரசாங்கத்தால் சட்டங்களை வெளியிட முடியாது. இச்சட்டத்தின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மூன்றாவது டோம நவம்பர் 1907ல் முதல் தடவை கூடியது; அதில் கறுப்பு நூற்றுவர்களும் காடேட்டுகளும் நிறைந்திருந்தனர்.

ஜூன் மூன்றாம் நாள் திடீர் மாற்றமானது ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்குக் காலம் என்றும், “ஜூன் மூன்றாம் நாள் ஆட்சி” என்றும் அழைக்கப்படும் காலகட்டத்தைத் தொடங்கியது.—107.

41. அக்டோபர்வாதிகள்—“அக்டோபர் 17ம் நாள் ஐக்கியம்” என்ற கட்சியின் உறுப்பினர்கள். 1905 அக்டோபர் 17ந் தேதி ஜார் மன்னரின் அறிக்கை வெளியான பிறகு இக் கட்சி ருஷ்யாவில் உருவாகியது. இது பெரிய பூர்ஷ்வாக்கள், முதலாளித்துவ முறையில் தங்களது பண்ணைகளை நடத்திய பெரும் நிலச்சுவான்தார்கள் ஆகியோர் அடங்கிய புரட்சி எதிர்ப்புக் கட்சி. அக்டோபர்வாதிகளின் தலைவர்கள் பிரபல தொழிலதிபரும் மாஸ்கோ வீட்டுச் சொந்தக்காரருமான அ. குச்சோவும், மாபெரும் பண்ணைக்காரரான மி. ரொத்ஸியான்கோவும் ஆவார்கள். அக்டோபர்வாதிகள் ஜாரிஸ அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டு, வெளிவிவகாரக் கொள்கைகளை நிபந்தனையின்றி ஆதரித்தனர்.—108.

42. குறிப்பு 14ஐப் பார்க்க.

43. குறிப்பு 10ஐப் பார்க்க.

44. “ரேச்” (“பேச்சு”)—காடேட்டுக் கட்சியின் மத்தியச் செய்தித்தாள், 1906 பிப்ரவரி 23 (மார்ச் 8) முதல்

செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் நாள்தோறும் வெளிவந்தது. 1917, அக்டோபர் 26 (நவம்பர் 8)ல் பெட்ரோ கிராட் சோவியத்தின் புரட்சிகர ராணுவக் கமிட்டியால் மூடப்பட்டது; வேறு பெயர்களில் 1918 ஆகஸ்ட் வரை அது வெளியிடப்பட்டது.—108.

- 45 “பிராவ்தா” (“உண்மை”)—செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்ட போல்ஷிவிக் கட்சியின் சட்டப் பூர்வமான தினசரி செய்தித்தாள். 1912 ஏப்ரல் 22 (மே 5)யிலிருந்து வெளிவந்தது.

“பிராவ்தா” தொழிலாளர்கள் திரட்டிய நிதியைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது. லெனின் “பிராவ்தாவை” சித்தாந்த ரீதியில் வழிகாட்டி நடத்தினார்; நாள்தோறும் அதற்கு எழுதினார்; அதன் ஆசிரியர் குழுவுக்கு உத்தரவுகளை அனுப்பினார். போர் ஊக்கமும் புரட்சி உணர்வும் கொண்டு செய்தித்தாள் இயங்கும்படி செய்ய லெனின் பாடுபட்டார். கோட்பாட்டு ரீதியான பிரச்சினைகளில் போதிய தெளிவற்ற கட்டுரைகளை வெளியிட்ட தற்காக ஆசிரியர் குழுவை விமர்சித்தார். “பிராவ்தாவில்” லெனினின் சுமார் 270 கட்டுரைகளும் குறிப்புகளும் வெளியிடப்பட்டன.

போலீஸ் அடிக்கடி “பிராவ்தாவைத்” தொந்தரவு செய்தது. “பிராவ்தாவை” ஜாரிஸ அரசாங்கம் எட்டு முறை மூடியது; ஆனால் அது “ரபோச்சாயா பிராவ்தா” (தொழிலாளர் உண்மை), “ஸேவெர்னயா பிராவ்தா” (வடக்கத்திய உண்மை), “பிராவ்தா த்ருதா” (உழைப்பின் உண்மை), “ஸா பிராவ்தா” (உண்மைக்காக), முதலிய வேறு பெயர்களில் மீண்டும் மீண்டும் வெளிவந்தது: 1914 ஜூலை 8 (21)ல், இச்செய்தித்தாள் மூடப்பட்டது.

பிப்ரவரி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பிறகு தான் அது மீண்டும் வெளிவந்தது. 1917, மார்ச் 5 (18)லிருந்து ரு.ச.ஐ.தொ. கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டி, பீட்டர்ஸ்பர்க் கமிட்டி ஆகியவற்றின் அதிகாரபூர்வமான மத்தியப் பத்திரிகையாக “பிராவ்தா” வெளிவந்தது. ஏப்ரல் 5 (18)ல் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய போது லெனின் “பிராவ்தாவின்” ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து, தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். 1917 ஜூலை-அக்டோபரில் “பிராவ்தா” தற்காலிக அரசாங்கத்தினால் தொல்லைக்குள்ளாக்கப்பட்டது; எனவே அது பெயரை அடிக்கடி மாற்றி, “லிஸ்தோக் ‘பிராவ்தி’”

- (உண்மை செய்தித்தாள்), “புரோலித்தாரிய” (பாட்டாளி), “ரபோச்சிய” (தொழிலாளி), “ரபோச்சிய பூத்” (தொழிலாளர் வழி) என்ற பெயர்களில் வெளிவந்தது. 1917, அக்டோபர் 27 (நவம்பர் 9)லிருந்து மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பிறகு கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை “பிராவ்தா” என்ற தனது பழைய பெயரிலேயே வெளிவருகிறது.—108.
- 46 இங்கே குறிக்கப்படுவது, 1913 ஜூன் 19 முதல் 22 வரை (ஜூலை 2 முதல் 5 வரை) ல்வோவ் நகரில் நடைபெற்ற இரண்டாவது அகில உக்ரேனிய மாணவர் காங்கிரஸ். மாபெரும் உக்ரேனிய எழுத்தாளரும் விஞ்ஞானியும், சமூகத் தலைவரும் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியும் ஆன இவான் பிரான் கோவின் பிறந்த நாள் விழாவைக் கொண்டாடுவதற்காக இந்தக் காங்கிரஸ் கூடியது. ருஷ்யாவின் உக்ரேனிய மாணவர் பிரதிநிதிகளும் காங்கிரஸ் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டனர். “உக்ரேனிய இளைஞரும் தேசிய இனங்களின் தற்போதைய நிலைமையும்” என்னும் பொருள் புற்றி உக்ரேனிய சமூக-ஜனநாயகவாதி தொன்ட் லோவ் காங்கிரசில் உரையாற்றினார். “சுதந்திர” உக்ரேனியா என்ற கோஷத்தை அவர் ஆதரித்தார்.—108.
- 47 “ஷ்லாஹி” (“பாதைகள்”)—உக்ரேனிய மாணவர் ஐக்கியத்தின் பத்திரிகை, தேசியவாதப் போக்குடையது. ஏப்ரல் 1913 முதல் மார்ச் 1914 வரை ல்வோவிலிருந்து வெளியாயிற்று.—109.
- 48 “நோவொயே விரேம்யா” (“புதிய காலம்”)—1868 முதல் அக்டோபர் 1917 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளியான தினசரிச் செய்தித்தாள். மட்டான மிதவாதப் பத்திரிகையாகத் தொடங்கியது; ஆனால் 1876க்குப் பிறகு பிற்போக்குவாத நிலப்பிரபுக்கள், அதிகார வர்க்கத்தினர் ஆகியோரின் பத்திரிகையாக மாறிவிட்டது. புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராக மட்டுமல்லாமல் மிதவாத பூர்ஷ்வா இயக்கத்துக்கும் எதிராக அது ஒரு போராட்டத்தை நடத்தியது; 1905லிருந்து கறுப்பு நூற்றுவர்களின் பத்திரிகை. பணத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட பத்திரிகைக்கு “நோவொயே விரேம்யா” ஒரு உதாரணம் என்றார் லெனின்.

“ஸேம்ஷினா” (“நில விவகாரங்கள்”) — கறுப்பு நூற்றுவர் தினசரித்தாள்; அரசாங்க டோமின் தீவிர வலதுசாரிப் பிரதிநிதிகளின் பத்திரிகை; ஜூன் 1909 முதல் பிப்ரவரி 1917 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது.—112.

49 “பிடி அவர்களை, விட்டுவிடாதே அவர்களை”—போலீசின் எதேச்சாதிகாரத்தைக் காட்டும் வார்த்தைகள்; கிளேப் உஸ்பேன்ஸ்கியின் “காவல்நிலை” என்ற நாடகத்திலிருந்து எடுத்தாளப்படுகிறது.—113.

50 “கீவ்ஸ்கயா மிஸ்ல்” (“கீவ் சிந்தனை”)—ஒரு பூர்ஷ்வா மிதவாத தினப் பத்திரிகை; 1906லிருந்து 1918 வரை கீவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது.—114.

51 அ.ஸெ. கிரிபயேதவின் இன்பியல் நாடகமான “அறிவால் விளைந்த அல்லல்” என்பதிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சொற்கள்.—119.

52 *Naprzód* (“முன்னோக்கி”)—காலீஷியாவிலும் ஸிலேஷியாவிலும் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை; கிராக்கோவில் 1892ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாதக் கொள்கை வாதத்தை வெளியிட்டது இந்தப் பத்திரிகை.—122.

53 1861ம் ஆண்டு ருஷ்யாவில் பண்ணையடிமை முறை ரத்து செய்யப்பட்டது இங்கே குறிக்கப்படுகிறது.—135.

54 ஜாரின் எதேச்சாதிகார ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக 1863-1864ல் போலந்தில் நடத்தப்பட்ட தேசிய விடுதலைக் கிளர்ச்சியை லெனின் குறிப்பிடுகிறார்.

ருஷ்யாவின் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதிகள் கிளர்ச்சிக் காரர்கள்பால் ஆழ்ந்த அனுதாபம் காட்டினார்கள். நி. க. செர்னிஷேவ்ஸ்கியுடன் தொடர்பு கொண்ட “நிலமும் விடுதலையும்” என்னும் இரகசிய ஸ்தாபனம் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு எல்லாவகை உதவியும் அளிக்க முயன்றது. “ருஷ்யப் படை அதிகாரிகளுக்கும் போர் வீரர்களுக்கும்” ஒரு வேண்டுகோள் “நிலமும் விடுதலையும்” ஸ்தாபனத்தால் விடுக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சிக் காரர்களை அடக்குவதற்காக அனுப்பப்பட்ட படைவீரர்களிடையே இது வினியோகிக்கப்பட்டது. அ. இ. ஹேர்த் ஸனும் நி.பா.ஓகரியோவும் போலிஷ் மக்களின் போராட்

டம் பற்றிய அனேகக் கட்டுரைகளைக் “கோலக்கல்” என்னும் தங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்கள். அவர்கள் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குப் பொருளுதவியும் செய்தார்கள்.

“சிவப்பர்களின்” கட்சி (சிறு நிலச்சுவாந்தார்களின் கட்சி) ஒத்தியைந்த போக்கைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. புரட்சிகர முன்முயற்சியை அது கைநழுவ விட்டுவிட்டது. இதன் விளைவாக, கிளர்ச்சியின் தலைமை “வெள்ளையர்களின்” கட்சியின் (பெரு நிலப்பிரபுக்கள், பெரும் பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் கட்சியினுடைய) கைகளுக்கு மாறிவிட்டது. இந்தக் கட்சி கிளர்ச்சியைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. 1864ம் ஆண்டின் வசந்தத்தில் ஜாரின் படையினரால் கிளர்ச்சி கொடுமையாக நசுக்கப் பட்டது.

1863-1864 ஆண்டுகளில் நடந்த போலிஷ் கிளர்ச்சியை மார்க்சம் எங்கெல்கம் முற்போக்கானது என்று மதித்தார்கள். அதன்பால் பெருத்த பரிவு காட்டினார்கள். தேசிய விடுதலைக்காகப் போலிஷ் மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தில் அவர்கள் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். லண்டனில் வசித்த நாடுகடந்த ஜெர்மானியரின் பெயரால் மார்க்ஸ் போலந்துக்காரர்களுக்கு உதவி அளிப்பது பற்றிய வேண்டுகோளை எழுதினார்.—135.

- 55 வி. லீப்க்னெஹ்ட் எழுதிய மார்க்சைப் பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகளை இங்கு லெனின் குறிப்பிடுகிறார்.—139.
- 56 பார்க்க: எங்கெல்குக்கு மார்க்சின் கடிதம், ஜூலை 5, 1870.—139.
- 57 *The Times*—லண்டனில் 1785ம் ஆண்டு தொடங்கப் பட்ட தினசரிச் செய்தித்தாள். ஆங்கில பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் பெரிய கன்சர்வெட்டிவ் செய்தித்தாள்களில் ஒன்று.—142.
- 58 ஃபெரியனிசம் (ஃபெனி என்ற சொல்லிலிருந்து). ஃபெனி—அயர்லாந்தின் இரகசியப் புரட்சி ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்கள். அயர்லாந்தின்மீது ஆங்கில ஆதிக்கத்தைக் கவிழ்க்கும் நோக்கத்துடன் 1867ல் இந்த ஸ்தாபனம் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி நடத்தியது.—142.

- 59 பார்க்க: எங்கெல்சுக்கு மார்க்சின் கடிதம், நவம்பர் 18, 1869.—144.
- 60 அல்ஸ்டர்—அயர்லாந்தின் வட கிழக்குப் பகுதி, பெரும்பாலும் ஆங்கிலேயர்களே இங்கு குடியேறி இருந்தனர்.—149.
- 61 “ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் செயல்திட்ட வாசகம்” என்ற பிளேஹானவின் கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது; அக்கட்டுரை 1902ல் “ஸர்யா”, இதழ் 4ல் அச்சிடப்பட்டது.—151.
- 62 “போர்பா” (“போராட்டம்”)—1914 பிப்ரவரி-ஜூலையில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளியான திரோத்ஸ்கியின் பத்திரிகை. “எக்கோஷ்டியையும் சேரா தவர்” என்ற முகமூடியை அணிந்து கொண்டு திரோத்ஸ்கி இப்பத்திரிகையில் லெனினுக்கு எதிராகவும் போல்ஷிவிக் கட்சிக்கு எதிராகவும் தொடர்ச்சியாக எழுதினார்.—158.
- 63 நி. ஸால்திக்கோவ்-ஷெத்ரீனின் “அயல்நாட்டில்” என்ற கட்டுரைகளிலிருந்து இச்சொற்கள் எடுக்கப்பட்டன.—160.
- 64 புர்ஸாக்குகள்—மத உயர்கல்வி நிலையங்களின் மாணவர்கள். இவர்கள் மாணவர் விடுதிகளில் (புர்ஸாக்களில்) வசித்தார்கள். இவ்விடுதிகளின் வாழ்க்கை முறை ருஷ்ய எழுத்தாளர் நி. கெ. பொமியலோவ்ஸ்கியால் “புர்ஸா பற்றிய கட்டுரைகளில்” விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.—160.
- 65 இச்சொற்கள் செவஸ்தோபல் போர்வீரர்களின் பாடலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இப்பாடல் கிரீமியாப் போரின் பொழுது 1855 ஆகஸ்டில் 4, சொர்னாயா நதிக்கரையில் நடந்த ஒரு சண்டையைப் பற்றியது; அதன் ஆசிரியர் லேவ் தல்ஸ்தோய்.—164.
- 66 மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள்—குட்டி பூர்ஷ்வா உழைப்பாளி மக்கள் சோஷலிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள். சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் கட்சியின் வலதுசாரியிலிருந்து 1906ம் ஆண்டில் தனியாகப் பிரிந்தது இந்தக் கட்சி. மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் காடேட்டுகளுடன் கூட்டுச் சேருவதை

ஆதரித்தார்கள். லெனின் இவர்களை “சமூக-காடேட்டுகள்” என்றும் “பிலிஸ்டைன் சந்தர்ப்பவாதிகள்” என்றும் காடேட்டுகளுக்கும் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களுக்கும் இடையே ஊசலாடும் “சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களின் மென்ஷிவிக்குகள்” என்றும் அழைத்தார். இந்தக் கட்சி “காடேட்டுகளிலிருந்து மிகச் சிறிதே வேறானது, ஏனெனில் தனது செயல்திட்டத்திலிருந்து குடியரசையும் எல்லா நிலமும் பற்றிய கோரிக்கையையும் இது நீக்கி விடுகிறது” என வலியுறுத்தினார் லெனின் (நூல் திரட்டு, தொகுதி 14, பக்கம் 24). முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் சமூக-தேசியவெறி நிலையை மேற்கொண்டார்கள். அக்டோபர் சோஷலிஸ்டு புரட்சிக்குப் பிறகு மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் புரட்சி எதிர்ப்புச் சதிகளிலும் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிரான ஆயுதக் கலகங்களிலும் பங்கு கொண்டார்கள். அயல் நாட்டினர் தலையிட்ட போதும் உள்நாட்டுப் போரின் போதும் நிகழ்ந்த காலப் பகுதியில் இந்தக் கட்சி கலைந்துவிட்டது.—167.

67 “ரூஸ்கொயே பகாத்ஸ்த்வோ” (“ருஷ்யச் செல்வம்”)—1876 முதல் 1918 மத்திவரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு மாத இதழ். 1890 முதல் அது மிதவாத நரோத்னிக்குகளின் பத்திரிகையாயிருந்தது. 1906லிருந்து அது காடேட்டுக் கொள்கையைப் பாதியளவில் பின்பற்றிய மக்கள் சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையாயிற்று.—167.

68 ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சில்—பண்ணை நிலப்பிரபுக்கள்-நிலச்சுவான்தார்களின் புரட்சி எதிர்ப்புச் சங்கம்; 1906 மேயில் நிறுவப்பட்டது, 1917 அக்டோபர் வரை தொடர்ந்து நிலவியது. எதேச்சாதிகார ஆட்சி அமைப்பையும் பெரு நிலப்பிரபுக்களின் நிலச் சொத்துரிமையை யும் பிரபுவம்சத்தினரின் விசேஷச் சலுகைகளையும் ஆதரித்துப் போராடுவதே இந்த ஸ்தாபனத்தின் பிரதான லட்சியம். ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சிலை “ஐக்கியப் பண்ணையடிமை நிலப்பிரபுக்களின் கவுன்சில்” என்று அழைத்தார் லெனின். ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சில் எதார்த்தத்தில் அரை அரசாங்க ஸ்தாபனமாக மாறிவிட்டது. பண்ணையடிமை நிலப்பிரபுக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்படி

அரசாங்கத்துக்கு இது உத்தரவிட்டு வந்தது.—173.

- 69 டிசம்பரில்குள்—ருஷ்யப் பிரபுவம்சப் புரட்சியாளர்கள். பண்ணையடிமை முறைக்கும் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் எதிராகப் போராடியவர்கள். 1825, டிசம்பர் 14ந் தேதி ஆயுதக் கிளர்ச்சி நடத்தியவர்கள்.—174.
- 70 ராஸ்னச்ஜீன்த்ஸி — பிரபுவம்சத்தில் அன்றி, நடுத்தர வகுப்பார், மதகுருக்கள், வர்த்தகர்கள், குடியானவர்கள் ஆகியோர் மரபில் தோன்றிய, சுற்றுத் தேர்ந்த ருஷ்ய சமூகப் பிரதிநிதிகள்.—174.
- 71 இந்த மேற்கோள் “தோற்றுவாய்” என்ற நி.க. செர்னி ஷேவ்ஸ்கியின் நாவலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.—174.
- 72 பார்க்க: கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங் கெல்ஸ் “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். I. போலிஷ் பிரகடனம்.”—175.
- 73 டிரெய்ஃபுஸ் வழக்கு—பிரெஞ்சு ஜெனரல் படைக்காரியா லய ராணுவ அதிகாரியான டிரெய்ஃபுஸ் என்ற யூதர் மீது பிரெஞ்சு ராணுவ அதிகாரிகளைச் சேர்ந்த பிற்போக்கு, முடியாட்சி ஆதரவு வட்டாரத்தினரால் ஆத்திரமூட்டு வதற்கென்று 1894ல் தொடுக்கப்பட்ட ஒரு பொய் வழக்கு. அந்நிய நாட்டுக்காக வேவு பார்த்ததாகவும், ராஜாங்கத் துரோகம் செய்ததாகவும் டிரெய்ஃபுஸ் மீது பொய்க்குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. ராணுவ விசாரணைக்குப் பிறகு அவருக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. முற்போக்கு அறிவுஜீவிகளும் தொழிலாளி வர்க்கமும் டிரெய்ஃபுஸ் நிரபராதி என வாதித்ததன் பயனாகவும், பரந்து கிளர்ந்த வெகுஜன இயக்கத்தின் விளைவாகவும் அவர் 1899ல் மன்னிக்கப்பட்டார், 1906ல் அவர் குற்ற மற்றவர் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டு, இழந்த உரிமை களைத் திரும்பவும் பெற்றார்.
“பிற்போக்கு ராணுவ அதிகாரிகளால் செய்யப்படும் ஆயிரமாயிரம் அயோக்கியச் செயல்களில் இது ஒன்று” என்று டிரெய்ஃபுஸ் வழக்கைப் பற்றி லெனின் எழுதினார்.—184.
- 74 ஸாபெர்ன் சம்பவம்—நவம்பர் 1913ல் ஸாபெர்ன் (அல் சாஸ் பகுதி) நகரில் நடைபெற்றது. அல்சாஸ் மக்களிடம்

- ஒரு பிரஷ்ய அதிகாரி மிருகத்தனமான முறையில் நடந்து கொண்டதால் விளைந்தது. ஸ்தல, பெரும்பாலும் பிரெஞ்சு மக்கள் பிரஷ்ய ராணுவ ஆட்சியாளருக்கெதிராகக் கொதித்து எழுந்தனர்.—184.
- 75 பார்க்க: எங்கெல்குக்கு மார்க்சின் கடிதம், நவம்பர் 30, 1867.—185.
- 76 “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்ற ரென்னெர், பௌவர் ஆகியோரின் பிற்போக்குக் கருத்தை வெளியிட்டு தனது “தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்பதில் தாக்கினார். (இந்நூலின் பக்கங்கள் 18—73ஐப் பார்க்க.)—186.
- 77 பார்க்க: கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங்கெல்ஸ் “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். I. போலிஷ் பிரகடனம்”.—190.
- 78 பார்க்க: எங்கெல்குக்கு மார்க்சின் கடிதம், நவம்பர் 2, 1867.—191.
- 79 *Die Glocke* (“மணி”)—1915 முதல் 1925 வரை முதலில் மியூனிக்கிலும், பின்னர் பெர்லினிலும் வெளிவந்த ஒரு பத்திரிகை; இதன் ஆசிரியர் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதியும் சமூக-தேசியவெறியருமான பார்வுஸ் (கெல்பான்ட்).—192.
- 80 பி. எங்கெல்சின் “ஜனநாயக அகில ஸ்லாவ்வாதம்” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க. *Aus dem literarischen Nachlaß von Karl Marx, Friedrich Engels und Ferdinand Lassalle* (hrsg von Franz Mehring, Stuttgart, 1902, Bd. III, SS. 246-264) என்னும் நூலை வெளியிட்டு கையாண்டார். அதில் இந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் பெயர் தரப்படவில்லை.—192.
- 81 பேபியன்கள்—பேபியன் கழகத்தின் உறுப்பினர்கள். இந்த ஆங்கிலச் சீர்திருத்தவாத ஸ்தாபனம் 1884ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரோமானிய தளகர்த்தன் பேபியஸ் மார்க்சிமஸ் என்பவன் பெயரால் இச்சங்கம் இவ்வாறு பெயர் பெற்றது. ஹனிபாலுடன் நடந்த யுத்தத்தில் தீர்மானகரமான போர்களில் ஈடுபடாமல் தட்டிக்கழித்தவாறு எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் செயல்தந்திரத்தை மேற்

கொண்டமையால் பேபியஸ் மாக்கிமஸ் “குன்க் டேட்டர்” (தாமதவாதி) என்ற புண்பெயர் சூட்டப் பட்டான்.

பாட்டாளி மக்களின் வர்க்கப் போராட்டமும் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியும் இன்றியமையாதவை என்பதை பேபியன்கள் மறுத்தார்கள். சிறு சீர்திருத்தங்களின் வாயிலாக, சமூகத்தின் படிப்படியான மாற்றங்களின் மூலமாக மட்டுமே முதலாளித்துவத்திலிருந்து சோஷலிசத்துக்குப் பரிணமிப்பது இயலும் என்று அவர்கள் வலிந்துரைத்தார்கள். பேபியனிசத்தை “கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு” என்று வி. இ. லெனின் சித்திரித்தார் (நூல் திரட்டு, தொகுதி 16, பக்கம் 338). 1900ல் பேபியன் கழகம் லேபர் கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டது.

முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) பேபியன்கள் சமூக-தேசியவெறியர்களின் நிலையை மேற்கொண்டார்கள்.—194—195.

- 82 கிராக்கோவுக்கு அருகில் பொரோனினில் 1913 ஆண்டு அக்டோபர் 6-14 தேதிகளில் நடைபெற்ற, கட்சி ஊழியர்களுடன் ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானத்தை லெனின் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்; இது அவராலேயே வரையப்பட்டது. இரகசியம் காரணமாக அது “கோடை” அல்லது “ஆகஸ்ட்” ஆலோசனைக் கூட்டம் என்றழைக்கப்பட்டது.—198.

- 83 “நாஷே தியேலொ” (“நமது லட்சியம்”)—மென்ஷிவிக்குகள்-கலைப்புவாதிகளின் மாதப் பத்திரிகை. அக்டோபர் 1914ல் மூடப்பட்டுவிட்ட “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்ற பத்திரிகைக்குப் பதிலாக 1915ல் ஜனவரியில் பெட்ரோகிராடில் இது வெளியிடப்பட்டது. ருஷ்யாவில் சமூக-தேசியவெறியர்கள் ஆகியோரின் பிரதான பத்திரிகை. மொத்தம் ஆறு இதழ்கள் வெளிவந்தன.—198.

- 84 ஸிம்மெர்வால்ட் மகாநாடு—ஸிம்மெர்வால்டில் செப்டெம்பர் 5-8, 1915ல் நடந்த சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் மகாநாடு.

உலக யுத்தத்தை மூட்டிவிட்ட ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கு எதிராக ஒரு கொள்கை அறிக்கை மகாநாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. சமூக-தேசியவெறியர்களை இந்த

அறிக்கை, போதிய அளவு கடுமையாக இல்லாவிடினும், தாக்கி விமர்சித்தது. இந்தத் கொள்கை அறிக்கையின் அடிப்படையில் ஸிம்மெர்வால்ட் ஐக்கியம் எனப்படுவது நிறுவப்பட்டது.

ஸிம்மெர்வால்டில் லெனின் தலைமையில் ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரிக் குழு உருவாயிற்று. நடுநிலைக்கு அருகான நிலையை மேற்கொண்டிருந்த மகாநாட்டுப் பெரும்பான்மையை இந்தக் குழு கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தது. சமூக-தேசியவெறிப் போக்குடன் முழுமையாகத் தொடர்பை அறுத்துக் கொள்வது இன்றியமையாதது என்பது மகாநாட்டுத் தீர்மானங்களில் காட்டப் பட வேண்டும் என்றும் திரளான பொதுமக்கள் தங்கள் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கங்களுக்கு எதிராகப் புரட்சிப் போராட்டம் நடத்துமாறு அறைகூவி அழைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினர் பிரேரேபித்தார்கள்.

ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினர் ஓர் அலுவலகத் தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஸிம்மெர்வால்ட் மகாநாட்டிற்குப் பிறகு இந்தக் குழு புரட்சிகர சர்வதேசக் குழுக்களின் சக்திகளை ஒன்றிணைத்து ஒற்றுமைப்படுத்தும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தது.—199.

- 85 *Vorbote* (“முன்னோடி”)—1916ல் பெர்ன் நகரில் ஜெர்மன் மொழியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியின் சித்தாந்தப் பத்திரிகை. 1916 ஜனவரியில் முதல் இதழும் ஏப்ரலில் இரண்டாவது இதழுமாக இரு இதழ்கள் வெளிவந்தன. “சந்தர்ப்பவாதமும் இரண்டாவது அகிலத்தின் வீழ்ச்சியும்”, “சோஷலிசப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் (ஆய்வுரைகள்)” (பார்க்க: இந்நூல், பக்கங்கள் 180—202) என்ற லெனினுடைய கட்டுரைகள் இப்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன.—203.

- 86 “சோட்வியல்-டெமாகிராட்” (“சமூக-ஜனநாயகவாதி”)—சட்ட விரோதச் செய்தித்தாள், ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் மைய வெளியீடு. 1908 பிப்ரவரி முதல் 1917 ஜனவரி வரை வெளிவந்தது. செய்தித்தாளின் முதல் இதழை ருஷ்யாவில் வெளியிடும் முயற்சிகள் பலிக்காது போகவே, அது நாட்டுக்கு வெளியே (பாரிஸ், ஜெனீவா) பதிப்பிக்கப்பட்டது. மொத்தம் 58 இதழ்கள் வெளிவந்தன. 1911 டிசம்பர் முதல் வி. இ. லெனின் “சோட்வியல்-

டெமாகிராட்டின்” ஆசிரியர் ஆனார். லெனினுடைய 80க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் குறிப்புகளும் இந்தச் செய்தித்தாளில் பிரசுரமாயின.

பிற்போக்கு தலைவிரித்தாடிய கடினமான ஆண்டுகளிலும் புரட்சியின் புதிய எழுச்சிக் கட்டத்திலும் “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்” பத்திரிகை, தலைமறைவு மார்க்சிய கட்சியைப் பேணிக் காக்கவும் இதன் ஒற்றுமையையும் மக்கள் திரளினருடனான தொடர்பையும் வலுப்படுத்தவும் கலைப்புவாதிகள், திரோத்ஸ்கிவாதிகள், திருப்பியழைப்புவாதிகள் ஆகியோருக்கு எதிரான போல்ஷிவிக்குகளின் போராட்டத்திற்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்கியது.

உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் போது இது சர்வதேச சந்தர்ப்பவாதம், தேசியவாதம், தேசியவெறி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான போராட்டத்திலும் போல்ஷிவிக் கோஷங்களைப் பிரசாரம் செய்வதிலும் ஏகாதிபத்திய யுத்தத்திற்கும் இதை தூண்டிவிடுபவர்களுக்கும் எதிராக, எதேச்சாதிகாரம், முதலாளித்துவத்திற்கு எதிராக தொழிலாளி வர்க்கத்தினரையும் உழைப்பாளிகளையும் தட்டியெழுப்புவதிலும் மகத்தான பங்காற்றியது. இதில் புரட்சிகர தொழிலாளி இயக்கத்தின் மிக முக்கியப் பிரச்சினைகள் விளக்கப்பட்டன, யுத்தத்தின் ஏகாதிபத்திய லட்சியங்கள் தோலுரித்துக் காட்டப்பட்டன, சமூக-தேசியவெறியினர், நடுநிலைவாதிகளின் முகஸ்துதி கோஷங்களும் சந்தர்ப்பவாத நடவடிக்கைகளும் அம்பலப்படுத்தப்பட்டன, ஏகாதிபத்திய யுத்த சூழ்நிலைகளில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி போராட்டத்தின் ஒரே சரியான வழி சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

போர்க்காலத் தடைகளை மீறிய “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்” பல நாடுகளுக்கு சென்றது.

உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்” ஆற்றிய சேவைகளை வி. இ. லெனின் உயர்வாக மதித்தார். “சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக் கருத்தின் வளர்ச்சியையும் 1917 அக்டோபர் 25ல் அதன் முதல் வெற்றியையும் புரிந்து கொள்ள விரும்பும் உணர்வுள்ள ஒவ்வொரு தொழிலாளியும்” இந்தச் செய்தித்தாளில் வெளியான கட்டுரைகளை ஆழ்ந்துபயில “வேண்டும்” என்று அவர் பின்னர் எழுதினார் (நூல் திரட்டு, நான்காம் பதிப்பு, தொகுதி 27, பக்கம் 194).—203.

தாள்’’)—போலந்து, வித்துவேனியா சமூக-ஜனநாயக வா தத்தின் வார்ஸா கமிட்டியினது சட்ட விரோத வெளியீடு. 1906 மே முதல் அக்டோபர் வரை வெளிவந்தது. 14 இதழ்கள் பிரசுரமாயின. பின்பு செய்தித்தாள் நிறுத்தப் பட்டுவிட்டது. 1912ல் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயக வா தத்தில் பிளவு ஏற்பட்ட பின்னர் இரண்டு வார்ஸா கமிட்டிகள் தோன்றின, “தொழிலாளர் செய்தித்தாள்” என்ற பெயரில் இரண்டு வெளியீடுகள் பிரசுரிக்கப் பட்டன—ஒன்று வார்ஸாவில் இருந்த தலைமை நிர்வாக அலுவலகத்தின் ஆதரவாளர்களாலும் (1911 ஜூலை முதல் 1913 ஜூலை வரை), மற்றது கிராக்கோவில் இருந்த எதிர்த்தரப்பு வார்ஸா கமிட்டியாலும் (1911 ஜூலை முதல் 1916 பிப்ரவரி வரை) பிரசுரிக்கப்பட்டன. லெனின் குறிப்பிடுவது இந்தச் செய்தித்தாளையே.

“கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா” ஸிம்மெர்வால்ட் இடது சாரியுடன் சேர்ந்து கொண்டது. போர் பற்றிய பிரச்சினை யில் அது சர்வதேசிய நிலையை மேற்கொண்டது. எனினும் அநேக முக்கியப் பிரச்சினைகளில் (நடுநிலை வா திகளிலிருந்து ஸ்தாபனரீதியாகப் பிரிவது, யுத்த காலத்தில் குறைந்தபட்ச செயல்திட்டக் கோரிக்கை குறித்த போக்கு ஆகியவற்றில்) அது நடுநிலைவா திகளின் தரப்பில் ஊசலாட்டத்தைக் காட்டியது. தேசிய இனப் பிரச்சினையிலோ, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை “கஸேட்டா ரபோட்னிச்சாவின்” ஆசிரியர் குழு எதிர்த்தது.

இங்கே குறிப்பிடப்படுபவை லெனினால் எழுதப் பட்ட “சோஷலிசப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமையும்” என்ற ஆய்வுரைகளும் “கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா” ஆசிரியர் குழுவினர் தொகுத்த “ஏகாதி பத்தியவாதமும் தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்படுவதும்” என்ற ஆய்வுரைகளும் ஆகும். இவ்விரு ஆய்வுரைகளும் *Vorbote* என்னும் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டன. “ஸ்போர்னிக் ‘சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டா’” இதழ் 1ல் (1916 அக்டோபர்) இவை மீண்டும் பிரசுரிக்கப்பட்டன. “சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு” என்னும் லெனினின் கட்டுரையும் இந்தத் திரட்டில் வெளியாயிற்று.—203.

88 போலிஷ் சுதந்திரம் பற்றிய இம்மூன்று வகைக் கருத்துக் களையும் பற்றிய மதிப்பீட்டுக்கு லெனின் எழுதிய “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க (இந்நூல், பக்கங்கள் 74—171).—203.

89 “இஸ்க்ரா” ஆசிரியர் குழுவால் தயாரிக்கப்பட்ட ரு.ச.ஐ.தொ. கட்சி செயல்திட்ட மசோதா பரிசீலிக்கப்பட்டதன் தொடர்பாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கை பற்றி 1903ல் ரு.ச.ஐ.தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரசிற்சிகான முன்னேற்பாடுகளின் போதும் காங்கிரசிலும் விரிவான விவாதம் நடந்தது. “இஸ்க்ராவில்” வெளியான “ஆர்மீனிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் ஐக்கியத்தின்” கொள்கை அறிக்கை பற்றி”, “நமது செயல்திட்டத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை” என்னும் தமது கட்டுரைகளில் லெனின் இவ்விஷயத்தில் ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகள்-இஸ்க்ராவாதிகளுடைய நிலையைத் தெளிவுபடுத்தினார். செயல்திட்ட மசோதாவின் 9வது பாராவில் சூத்திரப்படுத்தப்பட்டிருந்த, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய கோரிக்கையை மையமாகக் கொண்டு, காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷனில் உக்கிரமான விவாதம் மூண்டது. இந்தக் கோரிக்கை போலிஷ் தேசியவாதிகளுக்குச் சாதகமாயிருப்பதாகப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எண்ணினார்கள். எனவே, அதன் இடத்தில் கலாசார-தேசிய இனத்தன்னாட்சிக் கோரிக்கை வைக்கப்பட வேண்டும் என அவர்கள் பிரேரித்தார்கள். புந்துக்காரர்களும் இதே போன்ற நிலையை மேற்கொண்டார்கள். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அப்போது இவர்கள் எதிர்க்கவில்லை எனினும் 9வது பாராவில் கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி பற்றிய வரையறுப்பையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி யோசனை கூறினார்கள். அதோடுகூட, கட்சி அமைப்பில் சர்வதேசியத்தை புந்துக்காரர்கள் எதிர்த்தார்கள். கூட்டரசுக் கோட்பாட்டில் கட்சி அமைய வேண்டும் என அவர்கள் பிரேரித்தார்கள். போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் நோக்குநிலையையும் புந்துக்காரர்களின் தேசியவாதக் கோரிக்கையையும் காங்கிரஸ் நிராகரித்துவிட்டது. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் பற்றிய அம்சத்தையும் கட்சி அமைப்பின் சர்வதேசியக் கோட்பாட்டையும் அது அங்கீகரித்தது.

1913-1914 ஆண்டுகளில் ஒரு புறம் தேசிய விடுதலை இயக்கம் ஏற்றம் அடைந்தது, மறு புறம் பெரு வல்லரசு தேசியவெறியும் ஸ்தல தேசியவாதமும் வலுவடைந்தன. இவற்றின் தொடர்பாக, தேசிய இனப் பிரச்சினை மீது விவாதம் மீண்டும் நிகழ்ந்தது. மென்ஷிவிக்குகள்-கலைப்புவாதிகள், புந்துக்காரர்கள், உக்ரேனியச் சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆகியோர் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியச் செயல்திட்டத்தை எதிர்த்தார்

கள். பிரிந்து போவது உட்படத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான கோரிக்கைக்கு அவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். மாறாக, கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி என்ற தேசியவாதக் கோரிக்கையை அவர்கள் முன்வைத்தார்கள். ரோஸா லூக்ஸம்பர்க்கும் இவ்விஷயத்தில் தவறான நிலைகளை மேற்கொண்டு வாதாடினார். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய அம்சத்தை ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சி செயல்திட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிடுவதன் இன்றியமையாமையை, “தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும்” என்ற தமது கட்டுரையிலும் (1908-1909) பிற கட்டுரைகளிலும் ஆதாரபூர்வமாக நிலைநாட்ட அவர் முயன்றார். “தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்”, “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்னும் தமது கட்டுரைகளில் வி. இ. லெனின் சந்தர்ப்பவாதிகளின் தேசியவாத நிலையையும் ரோஸா லூக்ஸம்பர்க்கின் தவறான கண்ணோட்டங்களையும் விமர்சித்தார். தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியப் போதனையை லெனின் இவற்றில் விவரித்தார், போல்ஷிவிக் கட்சியின் தேசிய இனச் செயல்திட்டத்தையும் கொள்கையையும் ஆதாரபூர்வமாக நிலைநாட்டினார் (பார்க்க: இந்நூல், பக்கங்கள் 18—73, 74—171).

யுத்த ஆண்டுகளில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி “நமது கட்சி உறுப்பினர்களிடையே எண்ணங்களின் ஊசலாட்டம்” ஏற்பட்டதாகக் கூறுகையில் லெனின் குறிப்பிடுவது, 1915 வசந்தகாலத்தில் பெர்ன் நகரில் நடந்த ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் வெளிநாட்டுப் பிரிவுகளது மகாநாட்டில் நி. இ. புஹாரினுடைய சொற்பொழிவையும், “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோஷம் பற்றி” என்ற தலைப்பில் நி.இ. புஹாரின், க. ல. பியத்தக்கோவ், எ. ப. போஷ் மூவரும் கூட்டாக (1915 இலையுதிர் காலத்தில்) தயாரித்த ஆய்வுரையையுமே. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய கட்சியின் செயல்திட்டக் கோரிக்கை இவற்றில் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.—204.

90 குறிப்பு 3ஐப் பார்க்க.

91 *Berner Tagwacht* (“பேர்ன் நகரக் காவலன்”)—ஸ்விட்ஸர்லாந்து சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் செய்தித்தாள். 1893ம் ஆண்டு முதல் பெர்ன் நகரில் வெளிவருகிறது.

1909 முதல் 1918 வரை ர. கிரிம் இதன் ஆசிரியராக இருந்தார். முதலாவது உலக யுத்தத் தொடக்கத்தில் கா. லீப்க்னெஹ்ட், பி. மேரிங், பிற இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் இந்தச் செய்தித்தாளில் வெளிவந்தன. 1917ம் ஆண்டு முதல் இது சமூக-தேசியவெறியர்களை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.—217.

92 குறிப்பு 87ஐப் பார்க்க.

93 பின்னர் “ஸ்பார்த்தகஸ்” கழகம் என்றழைக்கப்பட்ட ஜெர்மன் “அகிலம்” என்னும் குழு கார்ல் லீப்க்னெஹ்ட், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க், பிரான்ஸ் மேரிங், கிளாரா ஸெட்கின் முதலிய ஜெர்மன் இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் முதல் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் இக் குழு ஒரு ஆக்கபூர்வமான பணியைப் புரிந்தது. ஜனவரி 1916ல் இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் அகில ஜெர்மன் மகாநாடு ஒன்றில், சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகவாதக் கடமைகள் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆய்வுரைகள் இக்குழுவால் ஏற்கப் பட்டன. இந்த “அகிலம்” குழு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்துக்கெதிராகப் பொது மக்களிடையில் புரட்சிப் பிரசாரத்தை நடத்தியது; ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையையும் சமூக-ஜனநாயகவாதத் தலைவர்களின் துரோகத்தையும் அம்பலப்படுத்தியது. ஆயினும் சித்தாந்தம், கொள்கைப் போக்கு பற்றிய முக்கியப் பிரச்சினைகளில் பெரும் தவறுகளை அக்குழு தன்னிடமிருந்து களையவில்லை: ஏகாதிபத்தியக் கால கட்டத்தில் தேசிய விடுதலைப் போர்களின் சாத்தியப் பாட்டை மறுத்தது, புரட்சிக் கட்சியின் பங்கைக் குறைத்து மதிப்பிட்டது. 1917ல் “அகிலம்” குழு தனது ஸ்தாபன சுதந்திரத்துக்கு ஊறு ஏற்படாமல் ஜெர்மனியின் நடுநிலை சுயேச்சை சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியில் சேர்ந்தது. 1918 நவம்பர் ஜெர்மன் புரட்சிக்குப் பிறகு “சுயேச்சையாளர்களிடமிருந்து” பிரிந்து, அவ்வாண்டு டிசம்பரில் ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அமைத்தது.—221.

- 94 பார்க்க: பி. எங்கெல்ஸ் “ஜனநாயக அகில ஸ்லாவ வா தம்”.—234.
- 95 பார்க்க: கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங்கெல்ஸ் “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். I. போலிஷ் பிரகடனம்”.—236.
- 96 பார்க்க: “போலந்துக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்ற பி. எங்கெல்சின் கட்டுரை.—238.
- 97 *Lichtstrahlen* (“ஒளிக் கதிர்கள்”)—ஜெர்மனியின் இடது சாரி சமூக-ஜனநாயகக் குழு ஒன்றின் மாதப் பத்திரிகை; ஆசிரியர் யூ. பெர்ஹார்ட். பெர்லினில் 1913-1921ல் விட்டுவிட்டு வெளிவந்தது.—250.
- 98 இங்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கின் “தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும்”, *Przeгляд Socjaldemokratyczny* (“சமூக-ஜனநாயக ரெவியூ”), என்ற கட்டுரை குறிப்பிடப்படுகிறது; இதழ்கள் 6, 7, 8-9, 10, 1908; இதழ்கள் 12, 14-15, 1909.—251.
- 99 ஸ்தொலீப்பினது. தொழிலாளர் கட்சி—ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்குக் காலப்பகுதியில் நிறுவப்பட்ட ஆட்சி முறைக்குத் தங்களை இசைவித்துக் கொண்ட மென்ஷிவிக்குகள்-கலைப்புவாதிகள் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டார்கள். முதல் ரஷ்யப் புரட்சியின் (1905-1907) தோல்விக்குப் பிறகு இவர்கள் இந்த ஆட்சி முறையுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார்கள். ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் செயல்திட்டத்தையும் செயல்தந்திரத்தையும் நிராகரிப்பதை விலையாகச் செலுத்தி, வெளிப்படையான, சட்டபூர்வமான, “தொழிலாளருக்கு உரியதாகக்” கூறப்பட்ட கட்சியாக நிலவ ஜார் அரசாங்கத்திடமிருந்து அனுமதி பெற முயன்றார்கள்.—252.
- 100 “நாஷே ஸ்லோவொ” (“நமது சொல்”)—ஒரு மென்ஷிவிக் தினசரி; “கோலசுக்குப்” (குரல்) பதிலாக ஜனவரி 1915 முதல் செப்டெம்பர் 1916 வரை பாரிசில் வெளிவந்தது. திரோத்ஸ்கி இதன் ஆசிரியர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.—257.

101 *Vorwärts* (“முன்னோக்கி”)—தினசரி; ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் மைய வெளியீடு. 1884 முதல் வெளிவந்து கொண்டிருந்த *Berliner Volksblatt* (பெர்லின் மக்கள் இதழ்) என்ற செய்தித்தாளின் தொடர்ச்சியாகக் கட்சியின் கால் காங்கிரஸ் தீர்மானப்படி 1891லிருந்து *Vorwärts, Berliner Volksblatt* என்ற பெயரில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சந்தர்ப்பவாதத்தின் எல்லாவித வெளிப்பாடுகளையும் எதிர்த்து பி. எங்கெல்ஸ் இந்தச் செய்தித்தாள் வாயிலாகப் போராடினார். எங்கெல்ஸ் காலமானபின் 1895லிருந்து *Vorwärts* ஆசிரியர் குழு கட்சியின் வலதுசாரியினர் கைகளுக்கு மாறியது. அப்போது முதல் அது சந்தர்ப்பவாதிகளின் கட்டுரைகளை முறையாக வெளியிடலாயிற்று.

உலக ஏகாதிபத்திய யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) *Vorwärts* சமூக-தேசியவெறி நிலையை மேற்கொண்டது. மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப்பின் இந்தச் செய்தித்தாள் சோவியத் எதிர்ப்புப் பிரசாரம் நடத்தியது.—259.

102 “நாஷ் கோலஸ்” (“நமது குரல்”)—சட்டபூர்வமான மென்ஷிவிக் செய்தித்தாள். ஸமாராவில் 1915-1916 ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டது. சமூக-தேசியவெறிப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தது.—266.

103 “தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது ‘தன்னாட்சி மயமாக்கல்’” என்ற தலைப்பில் வெளியாகும் கடிதமானது டிசம்பர் 1922ல் வெனின் சொல்லச் சொல்ல எழுதிக்கொள்ளப்பட்ட குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சியாகும்—“காங்கிரசுக்குக் கடிதம்” (“இறுதி ஏற்பாடு” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது), “சட்டமியற்றும் உரிமையை அரசாங்கத் திட்டக் கமிஷனுக்கு மாற்றுதல்”.

தேசிய இனக் கொள்கையைச் சரியான முறையில் அமுலாக்குவதும், சோவியத்துக்களின் காங்கிரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிரகடனத்தையும் உடன்படிக்கையையும் செயல்முறையில் அமுலாக்குவதும் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்று கருதினார் வெனின்; எனவே 1922 டிசம்பர் 30, 31ல் “தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது ‘தன்னாட்சிமயமாக்கல்’” என்னும் இக்கடிதத்தை எழுதிக்கொள்ளச் சொன்னார். 1923 ஏப்ரலில் நடந்த ருஷ்ய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (போல்ஷிவிக்) பன்னிரண்டாவது காங்கிரசுக்கு வந்திருந்த

பிரதிநிதிகளின் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் இது வாசிக்கப் பட்டது. இக்கடிதத்தின்படி வரையப்பட்ட, தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய ஒரு தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது.

ருஷ்ய சோவியத் கூட்டாட்சி சோஷலிஸ்ட் குடியரசில் சுயநிர்வாக அங்கங்களாக சோவியத் குடியரசுகளைச் சேர்த்து ஐக்கியப்படுத்தும் கருத்துதான் “தன்னாட்சிமயமாக்கல்” என்பதாகும். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததுதான் இ.வி. ஸ்தாலின் முன்மொழிந்த “ரு.சோ.கூ.சோ.குடியரசுக்கும் சுயேச்சையான குடியரசுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகள் பற்றிய தீர்மானத்தின் வரைவு” என்பது. இது 1922 செப்டெம்பரில் மத்தியக் கமிட்டியால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு கமிஷனால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ரு.சோ.கூ.சோ. குடியரசு, உக்ரேனிய சோ.சோ. குடியரசு, பைலோருஷ்ய சோ.சோ. குடியரசு, டிரான்ஸ்காக்கஸஸ் கூட்டாட்சி ஆகியவைகளுடனான எதிர்கால உறவுகளைப் பற்றிய பிரச்சினையை மத்தியக் கமிட்டியின் முழுக் கூட்டத்துக்கு முன் பரிசீலனை செய்வதற்காக இக்கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. 1922 செப்டெம்பர் 27ல் பொலிவீரோ உறுப்பினர்களுக்குத் தாம் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் இந்தத் தீர்மானத்தின் வரைவை லெனின் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார். அவர் இப்பிரச்சினைக்கு வேறு ஒரு தீர்வைக் கூறினார்; அது கொள்கையடிப்படையில் வேறானது—ரு. சோ. கூ. சோ. கு. உட்பட எல்லா சோவியத் குடியரசுகளும் சம உரிமைகளின் அடிப்படையில் சோவியத் குடியரசுகளின் யூனியன் என்ற ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பில் தாமே மனமுவந்து இணைவதுதான் அத்தீர்வு. “உக்ரேனிய சோ.சோ. குடியரசுக்கும் மற்றவைகளுக்கும் நாம் சமமானவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்; அவற்றுடன் சேர்ந்து, அவற்றுடன் சம அந்தஸ்துடன் ஒரு புதிய யூனியனில், ஒரு புதிய கூட்டாட்சியில் நாம் அடியெடுத்து வைப்போம்...” என்று லெனின் எழுதினார். லெனின் கூறிய ஆலோசனைகளின்படி மத்தியக் கமிட்டியின் கமிஷன் தீர்மானத்தின் வரைவைத் திருத்தியது. இந்தப் புதிய வரைவு கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் முழுக் கூட்டத்தில் 1922 அக்டோபரில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. குடியரசுகள் ஒரு யூனியனாக இணைவதற்கான தயாரிப்பு வேலைகள் மத்தியக் கமிட்டி தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் துவக்கப்பட்டன. 1922 டிசம்பர் 30ல், சோவியத் சோஷலிஸ்ட் குடியரசுகளின் யூனியன் அமைக்கும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானத்தை,

சோவியத் யூனியனின் சோவியத்துக்களின் முதல் காங்கிரஸ் நிறைவேற்றியது.—267.

- 104 இங்கு குறிப்பிடப்படுபவை 1922 அக்டோபர், டிசம்பரில் நடந்த ருஷ்ய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (போல்ஷிவிக்) முழுக் கூட்டங்கள். சோவியத் யூனியன் அமைப்பது பற்றிய விஷயங்கள் அக்கூட்டங்களின் நிகழ்ச்சி நிரல்களில் அடங்கியிருந்தன.—267.

பெயர்க் குறிப்பகராதி

அக்ஸெல்ரோத், பாவெல் பரீஸுவிச் (1850—1928) — மென்ஷிவிசுத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்குக் காலத்திலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் பொழுதும் கலைப்புவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைவாதி.—204.

ஆவுஸ்டெர்லிட்ஸ் [Austerlitz], பிரெடெரிக் (1862—1931)—ஆஸ்திரிய ச. ஜ. கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர். அதன்மைய வெளியீடான *Arbeiter Zeitung* இன் ஆசிரியர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சுடைக்கோடி தேசியவெறி நிலையை மேற்கொண்டார்.—201.

எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக் (1820—1895).—86, 139—141, 143, 144, 149, 150, 175—176, 207, 208, 235, 238, 254, 255.

எல்லென்போகென் [Ellenbogen], வில்ஹெல்ம் (1863—1951) —ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் திரிபுவாதத் தலைவர்களில் ஒருவர். 1901-1914 ஆண்டுகளில் ஆஸ்திரியப் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர். தேசிய இனப் பிரச்சினையில் “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின்” ஆதரவாளர்.—10, 52.

ஓர்த்ஜொனிக்ஸே, கிரிகோரி கான்ஸ்தாந்தீனவிச் (1886—1937) —கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சோவியத் அரசாங்கம் ஆகிய

வற்றின் பிரபல தலைவர். 1921-1926ல் மத்தியக் கமிட்டியின் காக்கேஷிய பியூரோ தலைவர். பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் காக்கேஷியப் பிரதேசக் கமிட்டிச் செயலாளர்.—268, 270, 274.

கரிபால்டி [Garibaldi], ஜுஸெப்பே (1807—1882)—இத்தாலிய தேசிய வீரர். இத்தாலியப் புரட்சிகர ஜனநாயகத்தின் பெருந் தலைவர்களில் ஒருவர், பிரபல படைத்தளபதி. 1848-1867 ஆண்டுகளில், நாட்டை அடிமைப்படுத்தியிருந்த வெளிநாட்டாருக்கும், நிலப்பிரபுத்துவ-எதேச்சாதிகார அமைப்புக்கும், மதகுருமாரின் பிற்போக்குக்கும் எதிராக, இத்தாலியின் ஐக்கியத்தின் பொருட்டு இத்தாலிய மக்கள் நடத்திய போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். —141, 189.

கனேத்ஸ்கி [Hanečki], யாக்கவ் ஸ்தானிஸ்லாவவிச் (1879—1937)—போலிஷ், ருஷ்யப் புரட்சி இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர். போலிஷ், வித்துவேனிய ராஜ்யத்தில் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் அனேகக் காங்கிரஸ்களில் பங்கு கொண்டவர். ரு. ச. ஜ. தொ. கட்சியின் 2வது, 4வது, 5வது காங்கிரஸ்களிலும் கலந்து கொண்டார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914—1918) “ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரிப் போக்கில்” சேர்ந்தார்.—152, 153.

கன்கேவிச் [Hankiewicz], நிக்கொலாய் (பிறப்பு 1869)—உக்ரேனிய (காலீஷிய) சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர், அதன் தலைவர், தேசியவாதி.—95.

கா. ரா.—பார்க்க: ராதெக் கார்ல் பெர்ன்ஹார்ட்விச்.

காவுத்ஸ்கி [Kautsky], கார்ல் (1854—1938)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதம், இரண்டாவது அகிலம் ஆகியவற்றின் தலைவர்களில் ஒருவர். தொடக்கத்தில் மார்க்சியவாதி, பின்னர் மார்க்சியத்திலிருந்து கட்சி மாறியவர். சந்தர்ப்பவாதத்தின் மிக அபாயகரமான, மிகத் தீயவகைகளில் ஒன்றான நடுநிலை, அதாவது சமூக-தேசியவெறிப் போக்கின் சித்தாந்தவாதி.—10, 35, 54, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 101, 134, 201, 203, 249, 254, 255, 265.

கிரிஸ்டன் [Kristan], ஏட்பின் (1867—1953) — ஸ்லோவேனிய அரசியல் தலைவர், எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர். முதல் உலக யுத்தத்துக்கு முன்புவரை ஸ்லோவேனிய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தார். பல தொழிலாளர் செய்தித்தாள்களில் பணியாற்றினார்.—10, 52.

கிரெஸ்தோவ்ஸ்க்கவ், கிரிகோரி அலெக்ஸாந்திரவிச் (பிறப்பு 1855)—ருஷ்யாவின் பெரும் தொழிலதிபர்களில் ஒருவர். அக்டோபர்வாதிகள் என்ற முடியரசுவாத பூர்ஷ்வா கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர்.—173.

கிரொபோகின், பியோத்தர் அலெக்சேயேவிச் (1842—1921) —அராஜகவாதத்தின் பிரபல தலைவர்கள், சித்தாந்தவாதிகளில் ஒருவர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) தேசியவெறியர்.—173.

கிளாட்ஸ்டன் [Gladstone], வில்லியம் எவார்ட் (1809—1898)—பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதி, ராஜதந்திரி, மிதவாதக் கட்சித் தலைவர். பல அமைச்சரவைகளில் மந்திரி பதவி வகித்தார். 1868-1874 ஆண்டுகளிலும் அடுத்து வந்த ஆண்டுகளில் பல தடவையும் முதல் அமைச்சர். குட்டி பூர்ஷ்வா வட்டாரங்களையும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உச்ச மட்டத்தினரையும் மிதவாதிகளின் தரப்பில் கவர்ந்து இழுக்கும் பொருட்டுச் சமுதாய மேடைப் பேச்சுத் திறனையும் அரைகுறைச் சீர்திருத்தங்களையும் சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தியவர். நாடு பிடிக்கும் காலனியாதிக்கக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்.—144, 145.

குச்சோவ், அலெக்ஸாந்தர் இவானவிச் (1862—1936)—பெருத்த வர்த்தக-தொழில் பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதிநிதி. அக்டோபர்வாதிகளின் பூர்ஷ்வா கட்சியை ஒழுங்கமைத்தவர், அதன் தலைவர்.—40, 173.

குத்ஸெர், நிக்கொலாய் நிக்கொலாயேவிச் (1859—1924)—காடேட்டுக் கட்சியின் பிரபல தலைவர். 1905-1906ல் விவசாய, நில அமைப்பு அமைச்சர். இரண்டாவது, மூன்றாவது அரசாங்க டீமாக்களின் உறுப்பினர்.—173.

குரோம்வெல் [Kromvel], ஓலிவர் (1599—1658)—17ம் நூற்றாண்டில் நடந்த ஆங்கில பூர்ஷ்வா புரட்சியின் மிகப் பெரிய தலைவர். 1653ம் ஆண்டு முதல் இங்கிலாந்தின் லார்டு-புரோடெக்டர்.—144.

குனோவ் [Kunow], ஹென்ரிஷ் (1862—1936)—ஜெர்மன் வலதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதி. வரலாறு, சமூகவியல், மானிட இயல் ஆகியவற்றின் அறிஞர். தொடக்கத்தில் மார்க்சியவாதிகளுடன் சேர்ந்திருந்தார். பின்பு திரிபுவாதியும் மார்க்சியத்தைத் திரித்துப் புரட்டுபவருமாக மாறினார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதத்தின் சித்தாந்தவாதியாக விளங்கினார்.—194, 225, 232.

கொகோஷ்கின், பியோதர் பியோதரவிச் (1871—1918)—பூர்ஷ்வா அரசியல் தலைவர், கட்டுரையாளர். காடேட்டுக் கட்சியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர். முதல் அரசாங்க மோ உறுப்பினர். 1907ம் ஆண்டு முதல், “ரூஸ்கியே வேதமொஸ்தி” (ரூஷ்யச் செய்திகள்), “ரூஸ்கயா மிஸ்ல்” (ரூஷ்யச் சிந்தனை) முதலிய மிதவாத வெளியீடுகளில் தீவிரமாகப் பங்காற்றியவர்.—114—117, 119, 129, 163, 165—168.

கொஸோவ்ஸ்கி, வி. (லெவின்ஸோன், மி. யா.) (1870—1941)—புந்து ஸ்தாபனத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். ரூ.ச.ஜ. தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரசில் (1903) புந்துவின் வெளிநாட்டுக் கமிட்டிப் பிரதிநிதி. இஸ்க்ராவாதிகளுக்கு விரோதி. காங்கிரசிற்குப் பிறகு மென்ஷிவிக். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் மென்ஷிவிக்-கலைப்புவாத வெளியீடுகளான “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்னும் சஞ்சிகையிலும் “லூச்” (ஒளிக் கதிர்) என்னும் தினசரியிலும் ஒத்துழைத்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியராக இருந்தார்.—170, 171.

கொஸ்திரோவ் (ஜொர்தானியா), நொய் நிக்கொலாயெவிச் (1870—1953)—சமூக-ஜனநாயகவாதி. காக்கேஷிய மென்ஷிவிக் குகளின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் ஜொர்தானியா கலைப்புவாதிகளை ஆதரித்தார்.

முதல் உலக யுத்தத்தின்போது (1914-1918) சமூக-தேசிய வெறியராக இருந்தார்.—154.

கோர்ட்டர் [Gorter], ஹெர்மன் (1864—1927)—ஹாலந்து நாட்டின் இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதி. முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சர்வதேசியவாதி, “ஸிம் மெர்வால்ட் இடதுசாரியின்” ஆதரவாளர்.—249.

கோல்ப்பினாட் (மேதெம், வினாதிமிர் டாவீடவிச்) (1879—1923)—புந்து ஸ்தாபனத் தலைவர்களில் ஒருவர்.—155, 156, 161.

கோல்யுபாக்கின், அலெக்ஸாந்தர் மிஹாய்லவிச் (1868—1915)—அரசியல் தலைவர், பிரபல காடேட்டு.—114.

க்வஸ்தியோவ், குஸ்மா அன்தோனவிச் (பிறப்பு 1883)—மென்ஷிவிச்; முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—204, 252, 266.

செம்கோவ்ஸ்கி (ஸெம்யோன் யூலியெவிச் புரோன்ஷ்டைனின் இலக்கியப் புனை பெயர்) (பிறப்பு 1882)—சமூக-ஜனநாயகவாதி, மென்ஷிவிச். மென்ஷிவிச்-கலைப்புவாதிகளின் வெளியீடுகளிலும் அயல்நாட்டு சமூக-ஜனநாயகப் பத்திரிகைகளிலும் ஒத்துழைத்தார். தேசிய இனப் பிரச்சினையிலும் பிற பிரச்சினைகளிலும் செம்கோவ்ஸ்கி மேற்கொண்ட நிலையை வி.இ.லெனின் தமது பல கட்டுரைகள், நூல்களில் கடுமையாகத் தாக்கி விமர்சித்தார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) செம்கோவ்ஸ்கி நடுநிலைவாதியாக இருந்தார். 1920ல் மென்ஷிவிக்குகளுடன் தொடர்பைத் துணித்துக்கொண்டார்.—12—16, 54, 57, 73—75, 83, 101, 110, 111, 120, 132, 133, 151, 162, 163, 164, 166, 195, 264, 266.

செர்னிஷேவ்ஸ்கி, நிக்கொலாய் கவர்லவிச் (1828—1889)—ருஷ்யப் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு, நூலறிஞர், எழுத்தாளர், இலக்கிய விமர்சகர். ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் பிரபல முன்னோடிகளில் ஒருவர். ருஷ்யாவில் 1860க்களில் நடந்த புரட்சிகர ஜனநாயக இயக்கத்திற்கு ஊக்கும் சக்தியாகவும்

பெருந்தலைவராகவும் திகழ்ந்தார் செர்னிஷேவ்ஸ்கி.—
40, 135, 174.

ஃஹெயீத்ஸே, நிக்கொலாய் லெம்யோனவிச் (1864—1926)
—ஜார்ஜிய சமூக-ஜனநாயகவாதி, மென்ஷிவிக். முதல்
உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) தேசியவெறியர்.
—204.

டாவிட் [David], எடுவார்ட் (1863—1930)—ஜெர்மன் சமூக-
ஜனநாயகவாதத்தின் வலதுசாரித் தலைவர்களில் ஒரு
வர், திரிபுவாதி, பொருளாதார அறிஞர். 1903ம் ஆண்டு
முதல் ஜெர்மன் பாராளுமன்றமாகிய ரைஹ்ஸ்டாக் உறுப்
பினர். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918)
சமூக-தேசியவெறியர்.—204.

தல்கருக்கம், பாவெல் த்மீத்ரியெவிச் (1866—1930)—சிற்பர
சர், பெரும் நிலப்பிரபு. காடேட்டுக் கட்சியை நிறுவியவர்
களில் ஒருவர். 1905-1911 ஆண்டுகளில் அதன் மத்தியக்
கமிட்டித் தலைவர்.—173.

திராகமானம், மிஹயீல் பெத்ரோவிச் (1841—1895)—உக்
ரேனியக் கட்டுரையாளர், வரலாற்று அறிஞர். உக்ரேனிய
தேசிய-மிதவாதத்தின் சித்தாந்தவாதி. கலாசார-தேசிய
இனத் தன்னாட்சியை ஆதரித்தார்.—64, 135.

திரோத்ஸ்கி (புரோன்ஷ்டைன்), லேவ் டாவிடவிச் (1879—1940)
—1897 முதல் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர்
கட்சி உறுப்பினர்; “கோஷ்டிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட
வராக” வேடம் போட்ட இவர் உண்மையில் மென்ஷி
விக்குகளின் நிலையை வகித்தார். முதலாவது உலக
யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைப் போக்கைக்
கடைப்பிடித்தார். யுத்தம், சமாதானம் மற்றும் புரட்சி
பற்றிய பிரச்சினைகளில் வெனிணுக்கு எதிராகப் போரா
டினார். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சி நடைபெற
விருந்த தருணத்தில் போல்ஷிவிக் கட்சியில் சேர்ந்த இவர்
தீவிர கோஷ்டி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டார். திரோத்ஸ்கி
வாதத்தை கட்சியினுள் இருக்கும் குட்டி பூர்ஷ்வா
போக்கு என்று அம்பலப்படுத்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி
சித்தாந்த ரீதியாகவும் ஸ்தாபன ரீதியாகவும் இதை முறியடித்தது. 1927இல் திரோத்ஸ்கி கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். சோவியத் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்

காக 1929இல் நாட்டிலிருந்து வெளியே அனுப்பப் பட்டார்.—158, 159, 166, 249, 265, 266.

திஸெர்ஜின்ஸ்கி, பேலிக்ஸ் எட்முன்டவிச் (1877—1926)—
கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியிலும் சோவியத் அரசாங்கத்திலும் பிரபல தலைவராக விளங்கியவர்.—267, 268, 269, 270, 274, 275.

துகான்-பரனோவ்ஸ்கி, மிறயீல் இவானவிச் (1865—1919)
—ருஷ்ய பூர்ஷ்வா பொருளாதார அறிஞர். “சட்டபூர்வமான மார்க்சியத்தின்” பிரதிநிதிகளில் ஒருவர். 1905-1907 ஆண்டுகளில் நடந்த புரட்சியின் போது காடேட்டுக் கட்சி உறுப்பினர்.—10, 51.

துருபெத்ஸ்கோய், யெவ்கேனி நிக்கொலாயெவிச் (1863—1920)
—சிறற்றரசர், ருஷ்ய பூர்ஷ்வா மிதவாதச் சித்தாந்தவாதிகளில் ஒருவர். கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவஞானி. முதலாவது ருஷ்யப் புரட்சியை நசுக்குவதிலும் நாட்டில் ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்கை நிலைநாட்டுவதிலும் பெரும் பங்கு ஆற்றினார். முதல்உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) ருஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்தின் சித்தாந்தவாதிகளில் ஒருவர்.—90—91.

தொன்த்லோவ், த்மித்ரோ—குட்டி பூர்ஷ்வா உக்ரேனிய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி உறுப்பினர். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) “உக்ரேனிய விடுதலைச் சங்கம்” என்னும் தேசியவாத ஸ்தாபனத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர். ஆஸ்திரிய முடியரசின் உதவியுடன் “சுதந்திர” உக்ரேனியா என்னும் கோஷத்தைச் செயலாக்க முயன்றது இந்த ஸ்தாபனம்.—34, 39, 108, 109.

நிக்கொலாய் இரண்டாவது ரொமானவ் (1868—1918)—
ருஷ்யாவின் கடைசிச் சக்கரவர்த்தி (1894-1917).—245.

நெக்ராசவ், நிக்கொலாய் விஸ்ஸரியோனவிச் (பிறப்பு 1879)—
மூன்றாவது, நான்காவது அரசாங்க டோக்களின் உறுப்பினர், காடேட்டு.—114.

பத்ரேஸவ், அலெக்ஸாந்தர் நிக்கொலாயெவிச் (1869—1934)
—மென்ஷிவிசத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சிக்

காலத்திலும் கலைப்புவாதத்தின் சித்தாந்தவாதி. “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்ற சஞ்சிகையிலும் மென்ஷி விக்-கலைப்புவாதிகளின் பிற வெளியீடுகளிலும் தலைமைப் பங்கு ஆற்றினார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—252, 266.

பயர்ன்ஸ்கி, விளாதிமிர் அலெக்சேயேவிச் (பிறப்பு 1868)—
ருஷ்ய முடியரசுவாதி. பெரும் நிலச் சொந்தக்காரர், சர்க்கரை ஆலை முதலாளி. ருஷ்யாவின் தேசிய இன எல்லைப் பிராந்தியங்களை பலாத்தாரமாக ருஷ்யமயமாக்குவதை ஆதரித்தவர்.—175, 177.

பார்வுஸ் (கெல்பான்ட், அலெக்ஸாந்தர் லாஸரேவிச்) (1869—
1924)—மென்ஷிவிக், 1890க்களின் முடிவிலும் 20ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியில் வேலைசெய்தார், அதன் இடதுசாரிப் போக்கில் சேர்ந்தார். இரண்டாவது கட்சிக் காங்கிரசுக்குப் பின்பு மென்ஷிவிக்குகளுடன் சேர்ந்தார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) தீவிர சமூக-தேசிய வெறியர். 1915 முதல் Die Glocke (மணி) என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்.—194, 225.

பிளெஹானஸ், கியோர்கி வலென்டீனவிச் (1856—1918)—
ருஷ்ய, சர்வதேச சோஷலிஸ்டு இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர். ருஷ்யாவில் மார்க்சியத்தை முதன் முதலில் பிரசாரம் செய்தார். “உழைப்பின் விடுதலை” எனும் முதலாவது ருஷ்ய மார்க்சிய குழுவை அமைத்தவர். ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரசுக்குப் (1903) பிறகு மென்ஷிவிக். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் சமூக-தேசிய வெறியர். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கு எதிராக இருந்தார். எனினும் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளவில்லை.—15, 40, 111, 151, 152, 153, 156, 161, 173, 178, 198, 204, 266.

பிஸ்மார்க் [Bismark], ஓட்டோ (1815—1898)—சிற்றரசர், முடியரசுவாதி, பிரஷ்ய ராஜதந்திரி. 1871-1890ல் ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யத்தின் முதல் அமைச்சர். பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனியை வலுக்கட்டாயமாக ஒன்றிணைத்தார்.—177, 178.

புரிஷ்கேவிச், விளாதிமிர் மித்ர்பானவிச் (1870—1920) — பெரும் நிலப்பிரபு, முடியரசுவாதி. கறுப்பு நூற்றுவர் வகைப்பட்ட பிற்போக்காளர். 2வது, 3வது, 4வது அரசாங்க டோமாக்களின் உறுப்பினர். டோவில் தமது திட்டமிட்ட யூதவிரோத உரைகள் காரணமாகப் பிரசித்தி பெற்றவர்.—22, 29, 34, 35, 40, 49, 112, 113, 114, 119, 163, 165—167, 169, 175, 177.

புரூதோன் [Proudhon], பியேர் ஜோஸேப் (1809—1865)— பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், பொருளாதார அறிஞர், சமூக இயலர், குட்டி பூர்ஷ்வா சித்தாந்தவாதி. அராஜகவாதத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர். சிறு தனியுடைமையை நிலையாக வைத்திருக்கப் புரூதோன் ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தார். பெரும் முதலாளித்துவ உடைமையைக் குட்டி பூர்ஷ்வா நோக்கு நிலையிலிருந்து அவர் தாக்கி விமர்சித்தார். வர்க்க முரண்பாடுகளின் தலையூற்று அரசே எனப் புரூதோன் கருதினார். அமைதியான வழியில் “அரசை ஒழித்து அகற்றுவது” என்ற கற்பனாவாதத் திட்டத்தை அவர் முன்வைத்தார். அரசியல் போராட்டத்தின்பால் எதிர்மறைப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்குமாறு பிரசாரம் செய்தார்.

தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சினையிலும் புரூதோனும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் பெரும் தவறான போக்கை மேற்கொண்டார்கள். “சுறு தேசிய இனம்”, “தேசிய இனம்” என்பவை “வழக்கொழிந்த தப்பெண்ணங்கள்” என்று புரூதோனியவாதிகள் கூறினார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களை இக்காரணத்தால் அவர்கள் எதிர்த்தார்கள்.

“மெய்யறிவின் வறுமை” என்ற நூலிலும் வேறு பல நூல்களிலும் கார்ல் மார்க்ஸ் புரூதோனியச் சித்தாந்தத்தையும் அரசியல் நோக்குக்களையும் கடுமையாகத் தாக்கி விமர்சித்தார், அவற்றின் விஞ்ஞானக்கேடான, பிற்போக்குத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டினார்.—43, 141, 142.

புல்காக்கப், லெர்கேய் நிக்கொலாயெவிச் (1871—1944)— ருஷ்ய பூர்ஷ்வா பொருளாதார அறிஞர், கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவஞானி. 90க்களில் “சட்டபூர்வமான மார்க்சியவாதியாக” இருந்தார். 1905-1907ல் காடேட்டு களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.—10.

புவாங்கரே [Poincaré], ராய்மோன் (1860—1934)—பிரெஞ்சுப் பிற்போக்கு அரசியல் தலைவர். முதல் உலக யுத்தத்தை (1914-1918) மூட்டிவிட்டவர்களில் ஒருவர். பல முறை அமைச்சராகவும் முதலமைச்சராகவும் இருந்தார். 1913-1920ல் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் தலைவர்.—245.

பூர்த்ஸெவ், விளாதிமிர் ல்வோவிச் (1862—1936)—மிதவாத பூர்ஷ்வா பிரசுரகர்த்தா. சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களுக்கு அருகிலிருந்தார். 1905-1907 புரட்சி தோல்வி அடைந்த பிறகு காடேட்டுகளை ஆதரித்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) தீவிர தேசிய வெறியர். ஜாரிஸத்துக்கு எவ்வித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்க மறுத்துவிட்டார். போல்ஷிவிக்குகளுக்கு எதிராகப் புரட்சி எதிர்ப்பாளர்களுக்கு ஆதரவளித்தார்.—173.

பெர்தியாயெவ், நிக்கொலாய் அலெக்ஸாந்திரவிச் (1874—1948)—ருஷ்யப் பிற்போக்குவாதக் கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவஞானி, மாயாவாதி, மார்க்சியத்தின் எதிரி. 1905ம் ஆண்டிலிருந்து காடேட்டாக இருந்தவர்.—51.

பெர்ன்கார்ட் [Bernhard], லுத்விக் (1875—1935)—ஜெர்மன் பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரையாளர். போலிஷ்-பிரஷ்ய அரசியல் பற்றிய பிரச்சினைகளைச் சிறிது காலம் ஆராய்ந்தார். போலந்துவாசிகளை ஜெர்மானியர்களாக ஆக்குவதற்கு ஆதரவாளராக இருந்தார்.—168.

பெர்ன்ஷ்டைன் [Bernstein], எடுவார்ட் (1850—1932)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதத்திலும் இரண்டாவது அகிலத்திலும் கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதக் குழுவினரின் தலைவர். திரிபுவாதம், சீர்திருத்தவாதம் ஆகியவற்றின் சித்தாந்தவாதி.—10.

பெஷெகோனவ், அலெக்சேய் வலீலியெவிச் (1867—1933)—ருஷ்யாவின் சமூகத் தலைவர், கட்டுரையாளர். 1906 முதல் மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் என்ற குட்டி பூர்ஷ்வா கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர்.—16, 167.

பொபியலோவ்ஸ்கி, நிக்கொலாய் கெராலிமவிச் (1835—1863)—ருஷ்ய எழுத்தாளர், ஜனநாயகவாதி. எதேச்சாதிகார-அதிகார வர்க்க ருஷ்யாவின் பழக்கவழக்கங்களையும்

வன்முறைகளையும் தான்தோன்றித் தனத்தையும் தமது நூல்களில் தாக்கினார்.—160.

பொர்ஹார்ட் [Borchardt], யூலியன் (1868—1932)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதி, பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரை யாளர். 1913-1916லும் 1918-1921லும் Lichtstrahlen (ஒளிக் கதிர்கள்) என்ற இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தார்.—250.

பெளவர் [Bauer], ஓட்டோ (1882—1938)—ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதம், இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். “ஆஸ்திரோமார்க்சியம்” எனப்பட்டதன் சித்தாந்தவாதி. இது சீர்திருத்தவாதத்தின் ஒரு வகையே ஆகும். “கலாசார-தேசிய இனத்தன்னாட்சி” என்னும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் பெளவர் ஒருவர். இந்தச் சித்தாந்தத்தின் சந்தர்ப்பவாதக் கருத்தை வி.இ.லெனின் பலமுறை அம்பலப்படுத்தினார்.—10, 35, 50, 51, 77—78, 79, 186, 210.

மக்லக்கோவ், நி.அ. (1871—1918)—நிலச்சுவாந்தார், கறுப்பு நூற்றுவர். 1913-1915 ஆண்டுகளில் உள் விவகாரத்துறை அமைச்சர். 1915 ஆண்டிலிருந்து அரசாங்க கவுன்சில் உறுப்பினர்.—7.

மஸேபா, இவான் ஸ்தெப்பானவிச் (1644—1709)—உக்ரேனியப் படைத் தலைவர். உக்ரேனியாவை ருஷ்யாவிலிருந்து பிரித்து இதை போலந்து அல்லது ஸ்வீடனின் பாதுகாப்பின் கீழ் தனியான அரசாக மாற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார்.—117.

மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல் (1818—1883)—37, 80, 86, 134, 135, 136, 138—150, 175, 177, 178, 189—192, 195, 207, 234—238.

மார்த்தன், லேவ் (ஸெதெர்பெளம், யூலிய் ஒஸிப்பவிச்) (1873—1923)—மென்ஷிவிசத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளில் (1907-1910) கலைப்புவாதிக்களை ஆதரித்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-

1918) நடுநிலைப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்.—163, 164, 204, 219, 249, 265, 266.

மார்த்தினஸ், அலெக்ஸாந்தர் ஸமோய்லவிச் (பிக்கெர்) (1865—1935)—“பொருளாதாரவாதிகளின்” ஒரு தலைவர். பிரபல மென்ஷிவிக். பின்னர் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் உறுப்பினர் ஆனார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) நடுநிலைப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்.—155.

மானின், ஸ. ல.—புந்துக்காரர். “லாச்” எனும் மென்ஷிவிக்-கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாளுடன் 1913ல் ஒத்துழைத்தார்.—51.

மாலினி [Mazzini], ஜுஸெப்பே (1805—1872) — பிரபல இத்தாலியப் புரட்சியாளர். இத்தாலியின் தேசிய விடுதலைக்காகவும் ஒன்றிணைப்புக்காகவும் போரிட்ட பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதி.—140.

மாஸ்லவ், பியோத்தர் பாவ்லவிச் (1867—1946)—ருஷ்யச் சமூக-ஜனநாயகவாதி, பொருளாதார அறிஞர். விவசாயப் பிரச்சினை குறித்துப் பல நூல்கள் எழுதியவர்; இவற்றில் மார்க்சியத்தைத் திரிக்க முயன்றார். ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரசுக்கு (1903) பிறகு மென்ஷிவிக்கு களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பின்னர் அரசியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகிக் கல்வி போதிப்பதிலும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார்.—173.

மேதெம்—பார்க்க: கோல்ட்பிளாட்.

மேன்ஷிக்கவ், மிறாயீல் ஒலிப்பவிச் (1859—1919)—ருஷ்ய பிற்போக்குக் கட்டுரையாளர். “நோவொயே விரேம்யா” (புதிய காலம்) என்ற கறுப்பு நூற்றுவர் செய்தித்தாளில் பணியாற்றினார்.—172.

மொகிலாண்ஸ்கி, ம. ம. (1873—1942)—வழக்குரைஞர், கட்டுரையாளர். 1906 முதல் காடேட்டு. காடேட்டுக் கட்சியின் மைய வெளியீடான “ரேச்” (பேச்சு) என்ற செய்தித்தாளுடன் ஒத்துழைத்தார். உக்ரேனியப் பிரச்சினை பற்றி அதில் எழுதினார்.—108—110.

யுர்க்கேவிச், லேவ் (லே. ரியால்க்காவின் புனைபெயர்) (1885—1918)—உக்ரேனிய பூர்ஷ்வா தேசியவாதி, சந்தர்ப்பவாதி. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களைத் தனியான சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியாக பிரிப்பதை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்தார். 1913-1914 ஆண்டுகளில் மென்ஷிவிக் போக்குள்ள “த்ஸ்வின்” (மணி) என்ற தேசியவாதச் சஞ்சிகையுடன் தீவிரமாக ஒத்துழைத்தார்.—19, 34, 37, 39, 40, 51, 73—75, 83, 110, 111, 120, 132, 133, 151, 161, 162, 164, 195, 264.

ரடிஷ்செவ், அலெக்ஸாந்தர் நிக்கொலாயெவிச் (1749—1802) —ருஷ்ய எழுத்தாளர், புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்பியவர்.—174.

ராதெக் [Radek], கார்ல் பெர்ன்ஹாட்விச் (கா. ரா.) (1885—1939)—20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் காலீஷிய, போலிஷ், ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயக இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார். ஜெர்மன் இடதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் வெளியீடுகளுடன் ஒத்துழைத்தார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) சர்வதேசிய நிலையை மேற்கொண்டார் எனினும் நடுநிலைப் போக்கின் பக்கம் ஊசலாட்டத்தைக் காட்டினார். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை குறித்த பிரச்சினையில் தவறான போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். 1917ம் ஆண்டு முதல் போல்ஷிவிக் கட்சியில் சேர்ந்தார். 1923 முதல் திரோத்ஸ்கிவாத எதிர்த்தரப்பின் தீவிரத் தலைவராக இருந்தார். 1936ம் ஆண்டு கட்சிவிரோத நடவடிக்கைகளுக்காகக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்.—250, 251.

ரியலாவன் (கோல்டென்தாஹ்), டானீட் பரீஸவிச் (1870—1938) — ருஷ்யச் சமூக-ஜனநாயகவாதி. முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைவாதி.—238.

ருப்னோவிச், இல்யா அதோல்பவிச் (1860—1920)—குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்க் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—173, 198.

ரெவாத், நிக்கொலாய் அந்திரேயெவிச் (1792—1855)—ருஷ்ய ஜெனரல், கிரீமியப் போரில் (1853-1856) கலந்து கொண்டவர்.—164.

ரெனோடேல் [Renaudel], பியேர் (1871—1935)—பிரெஞ்சு வலதுசாரி சோஷலிஸ்டு. உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—195.

ரென்னெர் [Renner], கார்ல் (1870—1950)—ஆஸ்திரிய அரசியல்வாதி, ஆஸ்திரிய வலதுசாரி சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் தலைவர், சித்தாந்தவாதி. “கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி” என்ற பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—186.

ரேகெர் [Reger], ததேவுஷ் (1872—1938)—காலீஷிய, சிலேஸியப் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி உறுப்பினர். பத்திரிகை எழுத்தாளர். 1911 முதல் 1917 வரை ஆஸ்திரியப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.—95.

ரொமானஸ் நிக்கொலாய்—பார்க்க: நிக்கொலாய் இரண்டாவது.—175, 177.

ரொமானஸ்கள்—1613 முதல் 1917 வரை ஆண்ட ருஷ்ய ஜார்கள், சக்கரவர்த்திகளின் வம்சம்.—172.

ரோதிச்செவ், பியோதர் இவானிச் (1853—1932)—பெரும் நிலப்பிரபு, ஸேம்ஸ்துவோ பிரமுகர்; சட்ட நிபுணர். காடேட்டுக் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர். அரசாங்க டோமாவின் எல்லா அமர்வுகளிலும் அதன் உறுப்பினர்.—173.

ல. விளா. (ல. விளாதிமிரவ்) (ஷேய்ன்பீன்க்கெல், மிரோன் கான்ஸ்தாந்தினவிச் என்பவரின் புனைபெயர்) (1879—1925)—இவர் சமூக-ஜனநாயகவாதி, போல்ஷிவிக். 1911ல் போல்ஷிவிக்குகளிடமிருந்து விலகி விட்டார். நாடு கடந்து பாரிஸ் நகரில் வசிக்கையில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார் (1911). கட்சியின் 6வது காங்கிரசில் (1917) போல்ஷிவிக் கட்சி உறுப்பினராக மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்.—103, 147.

லஃபார்க் [Lafargue], போல் (1842—1911)—பிரெஞ்சு, சர்வ தேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர்,

திறமைசான்ற கட்டுரையாளர். பிரான்சில் விஞ்ஞானக் கம்யூனிசத்தை முதன்முதல் பின்பற்றியவர்களில் ஒருவர். கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் இருவரின் நெருங்கிய நண்பர், போராட்டத் துணைவர். முதல் அகிலத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார். மூல் கெட்டு என்பவருடன் சேர்ந்து பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவினார். அதன் வெளியீடான *L'Égalité* (சமத்துவம்) என்ற செய்தித்தாளின் ஆசிரியராக இருந்தார். அரசியல் பொருளாதாரம், தத்துவம், வரலாறு, மொழி இயல் ஆகிய துறைகளில் மார்க்சியக் கருத்துக்களை லஃபார்க் தமது பெருந்தொகையான கட்டுரைகளில் பரப்பியும் ஆதரித்தும் வந்தார். சீர்திருத்தவாதத்தையும் திரிபுவாதத்தையும் எதிர்த்துப் போராடினார். ஆயினும் லஃபார்கின் கட்டுரைகள் தவறான சித்தாந்த வரையறுப்புக்களிலிருந்து விடுபட்டவை அல்ல. விவசாயிகளையும் தேசிய இனங்களையும் பற்றிய பிரச்சினைகளிலும் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் கடமைகள் பற்றிய பிரச்சினையிலும் இத்தகைய தவறுகள் அவருடைய கட்டுரைகளில் காணப்படுகின்றன.—141, 142.

லஸ்ஸால் [Lassalle], பெர்டினான்ட் (1825 — 1864) — ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டு. அகில ஜெர்மன் தொழிலாளர் சங்கத்தை நிறுவினார். முக்கியமான பல அரசியல் பிரச்சினைகளில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். இதற்காக மார்க்சம் எங்கெல்சும் இவரைக் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.—86.

லீபெர் (கோல்ட்மான்), மிஸ்யூல் இஸாக்கவிச் (1880—1937) — புந்து ஸ்தாபனத்தின் செயலாளர். பிற்போக்குக் காலத்திலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் கலைப்புவாதி. முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் சமூக-தேசியவெறியர்.—155, 156.

லீப்மன் (ஹேர்ஷ் பெய்ஸாஹ் என்பவரின் புனைபெயர்) (பிறப்பு 1882)—பிரபல புந்துக்காரர். 1911ல் புந்து ஸ்தாபனத்தின் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர், கலைப்புவாதிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) ஜாரிஸத்தின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையை ஆதரித்தார்.—19, 25, 31, 33, 34, 54, 57, 58, 59, 62, 73—75, 83, 110, 111, 120, 132, 133, 151, 159, 160—162, 170, 195, 264.

லுக்கஷேவிச் (துச்சாப்ஸ்கி, பா.ல.) (1869—1922)—உக்ரேனிய தேசிய மிதவாதி.—37.

லுக்சம்பர்க் [Luxemburg], ரோஸா (1871—1919) — சர்வ தேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபல தலைவி. இரண்டாவது அகிலத்தின் இடதுசாரித் தலைவர்களில் ஒருவர். போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் ஸ்தாபகர்கள், தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். போலிஷ் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் அணிகளில் தேசியவாதத்தை எதிர்த்துச் செயலாற்றி வந்தார். 1897 முதல் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயக இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். பெர்ன்ஷ்டைன் போக்கையும் மில்லிரான் போக்கையும் எதிர்த்துப் போராடினார்.

முதல் உலக யுத்தத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே சர்வ தேசியவாத நிலையை மேற்கொண்டார். ஜெர்மனியில் “அகிலம்” என்ற குழுவை அமைக்க முன்முயற்சி எடுத்துக் கொண்டவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். இது பிற்காலத்தில் “ஸ்பார்த்தகஸ்” குழு என்றும் அப்புறம் “ஸ்பார்த்தகஸ் கழகம்” என்றும் மறு பெயர்களை வைத்துக்கொண்டது. ஜெர்மனியில் 1918 ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நடந்த புரட்சிக்குப் பின் ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் அமைப்புக் காங்கிரசில் தலைமைப் பங்கு ஆற்றினார். 1919ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஷெய்ப்டெமன் அரசாங்கத்தின் உத்தரவுப்படி கைது செய்யப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். லெனின் ரோஸா லுக்சம் பர்கை வெகுவாக மதித்தார் எனினும் அவரது தவறுகளைப் பல முறை கண்டித்து விமர்சித்து, அவர் சரியான நிலையை மேற்கொள்ள அதன்மூலம் உதவினார்.—12, 15, 65—68, 73—83, 85—93, 95, 96, 100, 101, 102, 105—107, 109, 118, 122, 123—125, 127, 128, 130, 131—134, 138, 139, 153—155, 157, 158, 164, 166, 203, 251, 265.

லென்ச் [Lensch], பாவுல் (1873—1926)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதி. முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914—1918) சமூக-தேசியவெறியர். 1922ல் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்.—192, 208, 225, 226, 232, 265.

லேகின் [Legien], கார்ல் (1861—1920)—ஜெர்மன் வலது சாரி சமூக-ஜனநாயகவாதி. ஜெர்மன் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களில் ஒருவர், திரிபுவாதி. 1893 முதல் 1920

வரை (இடைவெளிகளோடு) ரைஹ்ஸ்டாகில் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாத உறுப்பினராக இருந்தார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசிய வெறியர். பூர்ஷ்வாக்களின் நலன்களுக்கு ஏற்ற கொள்கையைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தார். பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடினார்.—225.

லொங்கே [Longuet], ஷார்ல் (1839—1903)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் இயக்கத் தலைவர், புருதோன்வாதி. 1866-1867லும் 1871-1872லும் முதல் அகிலத்தின் பொதுக் கவுன்சில் உறுப்பினராகவும் 1871ல் பாரிஸ் கம்யூன் உறுப்பினராகவும் இருந்தார். பாரிஸ் கம்யூனின் தோல்விக்குப் பிறகு இங்கிலாந்தில் குடியேறி 1880 வரை வசித்தார். அப்புறம் பிரான்சிற்றுத் திரும்பி, பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கான பாஸிபிலிஸ்டுகள் (சாத்தியப்பாடுவாதிகள்) குழுவுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.—141.

லொபாதின, ஹெர்மன் அலெக்ஸாந்திரவிச் (1845—1918)—ருஷ்யப் புரட்சியாளர், நரோத்னிக். 1870க்களில் வெளிநாட்டில் வசித்தார். அப்போது மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், இருவருடனும் நட்பு கொண்டிருந்தார். முதல் அகிலத்தின் பொதுக் கவுன்சிலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். புரட்சி நடவடிக்கைகளுக்காகப் பல முறை கைது செய்யப்பட்டார்.—139.

வண்டெர்வேல்டே [Vandervelde], எமீல் (1866—1938)—பெல்ஜியத் தொழிலாளர் கட்சித் தலைவர். இரண்டாவது அகிலத்தின் சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் அலுவலகத் தலைவர். கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர். பூர்ஷ்வா அரசாங்கத்தில் பங்கு கொண்டார். பல்வேறு அமைச்சர் பதவிகளை வகித்தார்.—195.

வார்ஸ்கி [Warski], அடோல்ப் (வர்ஷாவ்ஸ்கி, அ. ஸ்.) (1868—1937)—போலிஷ் புரட்சி இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர். போலிஷ், லித்துவேனிய ராஜ்யத்தில் சமூக-ஜனநாயக வாதத்தை நிறுவுவதில் செயலூக்கத்துடன் பங்கு கொண்டார். ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் மைய வெளியீடான “சோடீரியல்-டெமாகிராட்” என்னும் செய்தித்தா

- ளின் ஆசிரியர் குழுவில் 1909-1910ல் சேர்ந்தார். இந்தக் காலத்தில் வார்ஸ்கியை “அனுபவமுள்ள எழுத்தாளர், அறிவார்த்த மார்க்சியவாதி, அருமையான தோழர்” என்று வி. இ. லெனின் வருணித்தார் (நூல் திரட்டு, தொகுதி 47, பக்கம் 242). முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சர்வதேசியவாதி. போலிஷ் கம்யூனிஸ்டுத் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர்.—152, 153.
- வில்ஹெல்ம் இரண்டாவது [Wilhelm II] (1859—1941)—ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தி, பிரஷ்ய அரசர் (1888-1918).—202, 206, 245.
- ஜார்ஜ் ஐந்தாம் [Georg V] (1865—1936)—பிரிட்டிஷ் மன்னர் (1910-1936).—245.
- ஜூனியஸ் [Junius]—பார்க்க: லுக்ஸம்பர்க் ரோஸா.—222, 257.
- ஷ்டிரனர் [Stirner], மாக்ஸ் (யோஹன் காஸ்பார் ஷ்மிட்டின் புனை பெயர்) (1806—1856)—ஜெர்மன் தத்துவஞானி. பூர்ஷ்வா தனித்துவவாதம், அராஜகவாதம் ஆகியவற்றின் சித்தாந்தவாதி.—141.
- ஸக்கலோவ்ஸ்கி (பஸோக்) (மி. இ. மெலெனேவ்ஸ்க்கியின் புனை பெயர்) (1879—1938)—உக்ரேனிய தேசியவாதி, மென்ஷிவிக். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) “உக்ரேனிய விடுதலைச் சங்கம்” என்ற ஜெர்மனியருக்கு ஆதரவான ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்.—37.
- ஸவேன்கோ, அனத்தோலி இவானவிச் (பிறப்பு 1874)—பூர்ஷ்வா தேசியவாதி, கட்டுரையாளர், பெரும் நிலப்பிரபு. “நோவொயே விரெம்யா” (புதிய காலம்), “கீவ் லியானின்” (கீவ் நகரவாசி) என்ற கறுப்பு நூற்றுவர் செய்தித்தாள்களில் பணியாற்றினார்.—117.
- ஸினோவியெவ், கிரிகோரி எவ்சேயெவிச் (1883—1936)—1901 முதல் போல்ஷிவிக் கட்சியில் இருந்தார். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பின் பெத்ரொகிராட் சோவியத்தின் தலைவர், மத்தியக் கமிட்டி பொலிட்பியூரோ உறுப்பினராயிருந்தார். கட்சியின் லெனினியக் கொள்கையைப் பன்முறை எதிர்த்தார், கட்சி விரோத

நடவடிக்கைகளுக்காக 1934ல் கட்சியிலிருந்து நீக்கப் பட்டார்.—267.

ஸ்தாலின் (ஜுகஷ்விலி), இயோசிப் விஸ்ஸரியோனவிச் (1879—1953)—சோவியத் யூனியன் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, சோவியத் அரசின் தலைவர்களில் ஒருவர். மார்க்சிய-லெனினிய தத்துவவாதி, பிரசாரகர்த்தா.

அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பின் தேசிய இன விவகாரங்கள் பற்றிய மக்கள் கமிசார். 1922 முதல் சோவியத் யூனியன் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மத்திய கமிட்டி யின் பொதுச் செயலாளர். 1941 முதல் மக்கள் கமிசார் கவுன்சிலின் தலைவர், பின்பு சோவியத் அமைச்சரவையின் தலைவர் (பிரதமர்), அரசு தற்காப்பு கவுன்சில் தலைவர், பிரதான உயர்மட்ட படைத் தளபதி.—7, 269, 275.

ஸ்துருவே, பியோத்தர் பெர்ன்ஹார்ட்விச் (1870—1944)—பூர்ஷ்வா பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரையாளர். “சட்டபூர்வமான மார்க்சியத்தின்” பிரதிநிதி. பின்னர் காடேட்டுக் கட்சி மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர்.—10, 16, 29, 40, 51, 136, 225, 232.

ஸ்தொலீப்பின், பியோத்தர் அர்க்காதியேவிச் (1862—1911)—1906-1911 ஆண்டுகளில் ருஷ்யாவின் மந்திரி சபைத் தலைவர். கடைக்கோடிப் பிற்போக்காளர். 1905-1907 ஆண்டுகளில் நடந்த முதல் ருஷ்யப் புரட்சி ஓடுக்கப்பட்டதும் அதை அடுத்து வந்த அரசியல் பிற்போக்குக் காலமும் இவரது பெயருடன் இணைக்கப்படுகின்றன.—7, 252.

ஸ்த்மிர்னோவ், யெ. (குரேவிச், எமனுயீல் ஸ்வோவிச்) (பிறப்பு 1865)—சமூக-ஜனநாயகவாதி, மென்ஷிவிக். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் கலைப்புவாதி. முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சமூக-தேசியவெறியர்.—173.

ஹின்டென்பர்க் [Hindenburg], பாவுல் (1847—1934)—ஜெர்மன் இராணுவத் தலைவர் (1916-1917), முடியரசு வாதி, ஜெனரல்.—202, 218.

ஹேக்கர் [Haecker], எமீல் (1875—1934)—போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் வலதுசாரித் தலைவர். கடைக்கோடி தேசியவாதி. 1894 முதல் அனேகமாக நாற்பது ஆண்டுக்

காலம் கிராக்கவ் சோஷலிஸ்ட் செய்தித்தாள் *Naprzód* (முன்னோக்கி) என்பதன் ஆசிரியராக இருந்தார். 1906-1919 ஆண்டுகளில் காலீஷியா, சிலேஸியா ஆகியவற்றின் போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சித் தலைமைக் குழுவின் உறுப்பினராக இருந்தார்.—134.

ஹோஹென்ஸோலர்ன்கள் [Hohenzollerns] — பிராண்டன்பர்க்கிலும் பிரஷ்யாவிலும் (1415—1918), ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யத்திலும் (1871-1918) ஆட்சி செலுத்திய அரசவம்சத்தினர்.—199.

வாசகர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தை அறியவும், அடுத்துவரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் ஆலோசனைகளை வரவேற்கவும் முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியோடு காத்திருக்கிறது.

தங்கள் கடிதங்களை "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

நூல்கள் மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் லெனின்

மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனினின் படைப்புகளைப் படிப்பதன் மூலம் மட்டுமே இன்றைய உலகத்தையும் இதில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிப் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இவர்களின் படைப்புகளை "முன்னேற்றப் பதிப்பகம்" 50க்கும் மேற்பட்ட உலக மொழிகளில் பிரசுரித்து வருகிறது.

இவை திரட்டு நூல்களாகவும் தேர்வு நூல்களாகவும் குறிப்பிட்ட தலைப்புகளிலான தொகுப்புகளாகவும் தனிப்பட்ட புத்தகங்களாகவும் வெளிவருகின்றன.

இவர்களின் முக்கியப் படைப்புகளைப் பற்றிய விசேஷ பிரசுரங்களும் வெளியிடப்படுகின்றன.

இந்தத் தொடர்வரிசையில் அடங்கியுள்ள தொகுதிகளிலும் முக்கியமான படைப்புகளிலும் மார்க்சிய-லெனினிய ஆசான்கள் இயற்கை, சமுதாயம், சிந்தனை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி பற்றிய தம் போதனையை வெளியிட்டுள்ளனர், முதலாளித்துவத்தின் சமூக-பொருளாதார உறவுகளையும் சோஷலிசத்தின் அடிப்படை நியதிகளையும் ஆராய்கின்றனர்.

❏

இந்நூல்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள் நம் காலத்திற்கும் முக்கியமானவை.

எல்லா நூல்களுடனும் நவீன விஞ்ஞான தகவல் அனுபந்தம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

மார்க்சிய-லெனினியத் தத்துவத்தைப் பயிலும் போது இத்தொடர்வரிசை நூல்கள் மூலநூல்களாகத் திகழத் தக்கவை.